

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lulu Moore

You

FLOAT

my

BOAT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

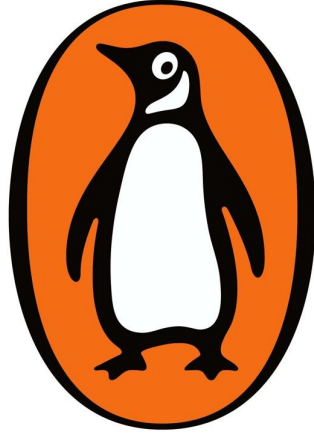
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yazar Hakkında

Lulu Moore, The New York Players serisi, The Tuesday Club serisi, MLB'deki en kötü takım olan The New York Lions ve yakında çıkacak olan Valentine Nook Chronicles'ın yaratıcısıdır.

Son olarak Atlantik'i aşarak, son dizisi Oxbridge'in geçtiği Oxford ve Cambridge gibi güzel şehirlerde, Thames Nehri'ndeki yıllık kürek yarışlarının arka planında yer aldı.

Onu Romantizm Diyarı'nda her seferinde bir HEA'ya doğru yol alırken ve paylaşması gereken en son sosyal medya platformunu bulmaya çalışırken bulacaksınız.

Ayrıca Lulu Moore

New York Oyuncuları Serisi

Jasper

Cooper

Drew

Drew: The Vegas Edition (genişletilmiş önsöz)

Felix

Huck

Salı Kulübü Üçlemesi

Sır Takım

Elbise

Gösteri

New York Lions Serisi

Üçüncü Baseman

Sarsıntı

The Baller

Valentine Nook Günlükleri

Bir Zamanlar Bir Noel Ağacı

Oxbridge Serisi *Oar*

Than Friends You

Float My Boat

Lulu Moore

TEKNEMİ YÜZDÜRÜYORSUN

Oxbridge Serisi
İkinci Kitap

İçindekiler

Okuyucularıma Not

- 1 [Charlie \(Dillerle öpüşmek: Olmak mı, mı?\)](#) .
- 2 [Violet \(Ve orada sadece caddede yürüyordu...\)](#) .
- 3 [Charlie \(Ödünç alabileceğim bir JCB'si olan var mı?\)](#) .
- 4 [Charlie \(Charlie ve Violet'in Sahte Flört Kuralları\)](#) .
- 5 [Violet \(That Instagram Life\)](#) .
- 6 [Charlie \(Bir kez daha ihlale ... ya da buna benzer bir şey\)](#) .
- 7 [Violet \(Göz kırpan surattan kafa karıştırıcı bir emoji yoktur\)](#) .
- 8 [Charlie \(Kimin uykuya ihtiyacı ki?\)](#) .
- 9 [Violet \(Her gün okul günüdür. Ya da Charlie Masterson yeni bir şey öğrenir\)](#) .
- 10 [Charlie \(Çünkü tabii ki gidip koca ağzımı açmam gerekiyordu\)](#) .
- 11 [Violet \(Gün beklenmedik bir hal aldığında\)](#) .
- 12 [Charlie \(The Violet Effect\)](#) .
- 13 [Violet \(Olgunluk abartılıyor\)](#) .
- 14 [Charlie \(14 Şubat - Sevgililer Günü olarak da bilinir\)](#) ..
- 15 [Violet \(Charlie paylaşmıyor\)](#) .
- 16 [Charlie \(Bana Mary Berry deyin\)](#) ..
- 17 [Violet \(Kemik: fiil. Argo. Seks yapmak\).](#)
- 18 [Charlie \(Seks. Bisiklete binmek gibi bir şey ...\)](#)
- 19 [Violet \(SHIT. Üç kelime puanı, 21 puan\)265](#)

- 20 Charlie (Gerçek ve =kızgın Charlie) .
- 21 Violet (Shakespeare haklıydı, gerçek aşkın rotası hiçbir zaman pürüzsüz olmadı)
- 22 Charlie (Shakespeare bir aptaldı. Aşkta ya da savaşta hiçbir şey adil değildir...)
- 23 Charlie (Bu hızla Mary Berry'yi işinden edebilirim... ama Şair Laureate'i değil) .
- 24 Violet (Köpekler> boys)
- 25 (Uyarı: Tekne Yarışı kalp çarpıntısına neden olabilir) .

Sonsöz Teşekkür

*Bu kitap, bir şeyi aramak için zaman harcayan, ancak tüm zaman boyunca
tam önlerinde olduğunu fark eden herkes içindir.*

Okuyucularıma Not

Sevgili okurlar,

Oxbridge Serisine tekrar hoş geldiniz, sizi burada görmek çok güzel.

You Float My Boat güzel Oxford şehrinde, Oxford Üniversitesi ve Tekne Yarışı arka planında geçse de, lütfen bunun bir kurgu eseri olduğunu unutmayın. Charlie ve Violet'in hikayesine daha uygun olduğu için bazı yaratıcı özgürlükler bulabilirsiniz, bu yüzden böyle bir durumda şimdiden affınızı rica ediyorum.

İyi okumalar, umarım Charlie ve Violet'i siz de benim kadar seversiniz. Ne düşündüğünüzü duymak için sabırsızlanıyorum ve Nisan ayında Thames nehri kıyısında görüşmek üzere.

Lulu xo

1. Charlie

(Dillerle öpüşmek: Olmak mı, mı?)

Violet Brooks resmen gecikti.

Kardeşi tarafından öyle olacağı konusunda uyarılmışım, bu yüzden ona verdiğim saatten çeyrek saat sonra gelmişim ama bu kırk beş dakika önceydi.

Saatimi tekrar kontrol ettim; akrep ve yelkovan daha hızlı hareket etmiyordu. Parmaklarımı masaya vurmak, ayağımı yere vurmak ya da her iki saniyede bir kapıya bakmak da öyle. Onun yardımına bu kadar muhtaç olmasaydım giderdim.

Buğu, soda bardağımın dışından aşağıya doğru kayıyordu. Dışarısı buz gibi olsa ve kar kalın kalın yağmaya başlasa da, yanında oturduğum ateş Blue Oar'ı tropikal bir havaya büründürüyordu. Teknik olarak hâlâ Noel tatili olduğu için burası her zamankinden daha sakindi ama hafta sonuna kadar burası yeni döneme hazırlanan öğrencilerle dolup taşacaktı.

Pencereden dışarı baktım, Violet'ten hâlâ bir iz yoktu. Barın üzerine bırakılmış günlük gazetelerden birini çoktan okumuştum, bu yüzden telefonumu elime aldım ve fizik ödevim için düşündüğüm bazı formülleri yazdım - burada oturarak zamanımı tamamen boşa harcamayabilirdim.

$F = -kX$ 'in olası tüm çözümleri hakkında derin düşüncelere dalmışım ki, kapılar açıldığında havada beyaz kar taneleri uçuşmaya başladı. Tavandan henüz indirilmemiş olan Noel süsleri, tek gümüş iplikleriyle zar zor tutunarak etrafa savruldu. Hava temizlenince barın eşiğinde duran bir kız belirdi ve kapılar arkasından çarparak kapandı. Parlak mavi gözleri etrafı taradı ve bana geldiklerinde genişledi.

"Chazzle!

Zavallı bir kuklanın uğruna derisinin yüzüldüğü zümrüt yeşili kabarık paltosu, masaya vardığında çoktan omuzlarından sıyrılmıştı.

Sırada atkı vardı: Beş kişilik bir aileyi sıcak tutmaya yetecek büyüklükte bir battaniyeye benzeyen metrelerce çok renkli kaşmir. Ucunda dev bir pembe bobble olan büyük, lacivert örgü şapkasını çekip çıkarırken ayağa kalktım ve karşısındaki sandalyeye çöktüm.

"Üzgünüm, üzgünüm,
uyuyakalmışım.

Uyuyakalmak mı?

Sabahları erken kalkmayı kesinlikle sevmezdim ama saat öğleden sonra ikiydi. "Tanrım, burası fokur fokur kaynıyor," diye haykırdı Violet ve bir kat daha giysisini çıkarmaya başladı, bu kez siyah polo yakalı dar beyaz bir yelek ortaya çıktı ve kısa bir süre için acaba yatakta giymiş ve buraya koşmadan önce bulabildiği en yakın giysileri üzerine atmış olabilir mi diye düşündüm.

Bu düşünceyi bir kenara ittim ama kollarını kavuşturup kazağının yakasını başının üzerine çektiğinde göğüsleri birbirine çarptı, Sonunda kaşmirin sınırlarından kurtuldu.

Kız kıpırdanmayı bırakana kadar kendimi sol omzunun üzerindeki bir noktaya odaklanmaya zorladım. Bir kızın göğüslerine bakmak büyük bir yasaktı, en iyi arkadaşımın kız kardeşinin şu anda yeşil dantelli bir sütyenin içine sokulmuş göğüslerine bakmak hiçbir koşulda *kesinlikle* yasaktı.

Golden retriever köpeğim Magic'in renginde, karamel sarısı uzun bukleler omuzlarına dökülüyordu. Sadece alt kısmı mor boyaya batırılmış gibi görünüyordu - menekşe rengi boya - lacivertle çevrili gözlerinin derin masmavi rengiyle ve yanaklarının pembe kızarıklığıyla tezat oluşturunuyordu.

Sonunda arkasına yaslanıp bana baktı, içeri girdiğindeki kasırga sakinleşmişti ama bir saniyeden kısa bir süre içinde sandalyesinden fırladı.

"Özür , sana sarılmadım.

Henüz tek bir kelime bile etmemiştim ki, bana doğru sertçe bastırırken kendimi sıcak bir kucaklaşmanın içinde buldum. Kolları boynuma dolanırken parmak uçlarında yükselmişti ama yine de çok fazla çaba sarf etmeden altı ayak dört boyuma ulaşmayı başarmıştı. Dudakları yanağıma değdi ve koyu menekşe ve odunsu amber kokusu genzimi istila ederek göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"Eee, Chazze, uzun zamandır görüşmedik. Sırıttı, bir bardak maden suyum ald ve kocaman bir yudum aldı. 'Ne duymak için sabırsızlanıyorum

beni çağırdı. Huey bana söylemedi. Çalışıyor musun, daha iri görünüyorsun? Antrenman nasıl gidiyor?

Gözlerimi kırıştırdım, kesik kesik sıralanan kelimelere anlam vermeye çalışırken yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı.

"Violet?

"Evet," sonunda saçmalamaya ara verdi. "Bir içki ister misiniz?

"Evet, lütfen," diye cevap verdi, benimkini tekrar aldı ve kalanını içti. 'Belki bu sefer sudan biraz daha alkollü bir şey.

Bara doğru yürüdüm ve ona bir bardak Pinot Noir, kendime de bir bira sipariş ettim. Tekne Yarışı sonrasına kadar alkolü kesmeyi planlamıştım ama geriye dönüp baktığımda bu konuşmaya muhtemelen ihtiyacım olacaktı. Hesabı ödemeyi beklerken gözlerim ona doğru kaydı.

Violet Brooks'u son gördüğümde on yedi yaşında çirkin bir kızdı. İlk yılımız bittikten sonraki yazdı - Brooks, Oz ve ben Brooks'un ailesinin Somerset'teki evindeydik, Henley Regatta'dan sonra hepimiz rahatlamıştık, Oz'la Yunanistan'a gitmeden önce bir hafta boyunca uyumuş, yüzmüş ve yemek yemiştik.

Violet lise eğitimini tamamlamış ve yurtdışında geçireceği bir yıl için eşyalarını toplamaya başlamıştı - odaların içinde dönen bir kasırga gibiydi ve ardında kaos bırakıyordu. O hafta, Brooks'ların evinin her zaman açık olan ön kapısından geçerken Violet'in bir düzine arkadaşıyla tanışmış olmalıyım, hepsi de tıpkı onun gibiydi. Sıkı bir arkadaş çevresi olan ağabeyinin aksine, Violet dünyasına herkesin girmesine izin veriyor gibiydi. Ne kadar çok o kadar iyi.

Şimdi burada otururken uzun bacaklarını altından çaprazlamıştı ve ben de ayakkabılarına baktım - Nike yüksek topuklu ayakkabılar. Bir buçuk metrelik boyumla, sarıldığımda boynumun tutulmadığı bir kızla karşılaşmak alışılmadık bir durumdu ama Violet'in Brooks ailesinin boyunu miras aldığı belliydi.

Aradan on sekiz ay geçmişti ve hem tamamen değişmiş hem de neredeyse hiç değişmemişti. Kaos hâlâ oradaydı ama yüz hatlarındaki yumuşaklık biraz sertleşmiş, onu bir genç kızdan bir kadına dönüştürmüştü.

Banka kartıma dokunarak masaya geri döndüm ve koltuğuma yerleşmeden önce içecekleri masaya yerleştirdim.

Violet'in gözleri şaraba bakarken bana alacakaranlık gökyüzünü hatırlattı, "Mmm, teşekkür ederim.

"ederim.

"Ee," diye yudumladı, bardağını yere bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Bakışlarımı kollarını kavuşturduğu göğsüne değil de tam karşısına diktim, "Acil durum nedir?"

Ah, evet, burada olmamızın ve Violet'e bir değil dört mesaj göndermemin ve Brooks'a da cevap vermesi için yalvaran iki mesaj daha göndermemin nedeni.

"Brooks sana hiçbir şey söylemedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, Hugo bu şekilde inanılmaz sinir bozucu oluyor. İçimi çektim."

Bunu yapmasını umuyordum, o zaman mümkün olduğunca az açıklama yapmam gerekecekti çünkü Violet *anladı* ve daha fazla açıklamaya gerek kalmadan isteğimi kabul edecekti. Ayrıca beni hayatımın en kötü anını yeniden yaşamaktan da kurtaracaktı; kalbimin onarılamayacak ya da yapıştırılamayacak kadar şiddetli bir şekilde paramparça olduğu günü.

Toz haline gelmişti.

Bir daha asla sevmeyeceğime yemin ettiğim gün.

"Eve gelmedin," diye başladım, küçük bir sohbetin, Evie Waters'ı her düşündüğümde olduğu gibi midemdeki endişe yumağını hafifleteceğini umuyordum.

Violet öne doğru eğildi, bu hareket kalın bir tutam saçın gözünün üzerine düşmesine neden oldu ve onu itti. İnce bilekleri masanın üzerinde duruyordu ve sol kolunun iç tarafında, tam nabzının üzerinde elle çizilmiş küçük bir kitap yığını fark ettim.

"Evet, sadece sen orada değildin. Her Cumartesi sabahı üçünüzün nehir görevinde olması çok işe yaradı. Huey'nin banyosu boşa gidiyor," diye sırtıttı.

Bira bardağı dudaklarımın yarısına kadar geldi, ben de geri bıraktım. "Banyo yapabilmek için biz yokken evimize zorla mı giriyorsun?"

"Hayır, tabii ki . Violet başını salladı. "Anahtarım var."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Oz'un Brooks'la paylaştığımız evin anahtarını asla kimseye vermeyeceğini biliyordum, tıpkı Brooks'un bize sormadan kız kardeşine asla anahtar vermeyeceğini bildiğim gibi.

Ayrıca kurduğum kapsamlı güvenlik sisteminin nasıl olup da tetiklenmediğini anlamakta zorlanıyordum, çünkü ön kapıya yerleştirilmiş gizli bir kamera vardı ve bu kameranın bizi

yaklaştı. Her evden çıkışımızda kurduğumuz alarmdan ve bahçedeki hareket sensörlerinden bahsetmiyorum bile.

Üç öğrenci için fazla mıydı? Muhtemelen, biri milyarları olan Oz olsa bile. Ama sıkılmışım ve Salı sabahı taşınıp eşyalarımızı yerleştirdikten sonra sadece birkaç saatimi almıştı. Güvenlik sistemleri ustalığı özgeçmişime ekleyebileceğim bir başka beceriydi. Ya da öyle görünmüyordu.

"Ama anahtarı nasıl aldın?"

"Huey'ninkini ödünç aldım," diye omuz , "ve kopyaladım.

Yüksek sesle bir kakhaha attım. Neye daha çok güldüğümünden emin değildim, kız kardeşinin evinin anahtarını çaldığını fark ettiğinde Brooks'un yüzündeki ifadeye mi yoksa Violet'in Londra'dayken her cumartesi evimizde banyo yapması fikrine mi... hayır... hayır... kesinlikle hayır... beynim ikinci kez durdu... Violet'in evimizde çıplak ve ıslak görüntüsü kafama ait bir şey değildi.

"Sadece sorabilirsin.

"Bunun neresi eğlenceli?" diye göz kırptı. 'Huey'i bu kadar rahatsız etmezdi. Odamda banyo yok, siz üçünüz cezalarınızı tamamladığınıza göre bu dönem küvette rahatlama fırsatını nerede bulacağımdan emin değilim.

"Hangi üniversitedesin?"

"St Anne's. Şarabını eline aldı ve yudumladı, bordo renkli sıvı tırnaklarındaki parlak boyayla uyumluydu. ", Charlie. Bir kızı bekletme, *neden* çağrıldım?"

Parmaklarımı tekrar bira bardağıma vurdum. Düşündüm de, belki de aptallık ediyordum. Aşırı tepki veriyordum. Eski kız arkadaşımı görmeyi kaldırılabildim, yetişkin bir adamdım ve aradan aşağı yukarı dört yıl geçmişti. Ama sonra onun felsefe derslerime atandığını öğrendiğimde içimde kopan öfkeyi hatırladım ve başka türlü karar verdim.

"Dönem sonuna kadar benim sahte kız arkadaşım olmanı istiyorum. Sözlerimi mümkün olduğunca çabuk tükürmeme rağmen tökezlememeyi başardım.

Violet bakışlarımı tuttu. Ne ürktü ne de kakhaha attı; beni duyduğunun tek göstergesi alnının ortasındaki küçük kıvrıklıktı. Daha fazla açıklama istediğini fark edene kadar bana baktı.

"Eski kız arkadaşım felsefe dersime katılıyor ve onunla tekrar ilgilendiğimi düşünmesini istemiyorum.

Evie Waters'ın geçmişini bilmeyen biri için bu plan kulağa oldukça aptalca geliyordu. Alnındaki küçük kırışıklık derinleştğinde Violet'i suçlayamazdım.

'Neden ona olmadığını söyleyemiyorsun? Ve neden seninle ilgilendiğini varsayıyorsun?'

İkisi de çok güzel ve geçerli sorular. Keşke cevap bu kadar basit olsaydı. Cevap kabul etmek istediğimden daha basitti, çünkü Evie hayatımın aşkıydı - ilk aşkım - ve beni tekrar parmağında oynatmasının uzun sürmeyeceğini biliyordum. Beni geri çekecekti. Daha önce bir kez olmuştu, tekrar olmasına izin veremezdim.

Bağımlı kalbimin tercih ettiği uyuşturucuydu. O da aynı derecede zehirliydi.

"Evie ve ben altıncı sınıfta birlikteydik. Beni aldattı ve ayrıldık. Oxford'a başladığımda o da buradaydı ve kısa süreliğine tekrar bir araya geldik ama sonra başka biriyle tanıştı. Yumruğum daha da sıkılaşıp koluma kramp girmesine neden oldu. "Üç yıl boyunca ondan uzak durmayı başardım ama nedense hep beni geri kazanabileceğini düşünüyor. Ve bu dönem felsefe sınıfıma katılıyor. Bir kız arkadaşım olduğunu bilseydi benimle konuşmazdı diye düşündüm.

İşte, Evie'yle tekrar aynı odada bulunma düşüncesi karşısında duyduğum paniği açığa vurmadan bu kadar açıklama yeterliydi. Bençte 180 kg basacak kadar güçlü olabilirdim ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım Evie Waters'la boy ölçüşemezdim.

İlk yıl numaramı değiştirmemin sebebinin bana mesaj atmayı kesmemesi olduğunu kimseye söylememiştim.

Violet arkasına yaslandı, bardağının sapını masanın kenarına çekti ve bana bakarken parmaklarının arasında bir o yana bir bu yana kaydırırdı.

"Charlie, onu kıskandırmak mı istiyorsun?

Başımı öyle sert salladım ki boynum çatladı.

"Hayır." "Onu geri istemiyor musun?

'Kahretsin, hayır. Asla.'

"Demek koruman olmamı istiyorsun," diye söze başladı Violet, dolgun dudaklarının kenarına bir sırıtma yerleşmişti, "Ben Kevin Costner'ım, sen de benim Whitney Houston'ımsın, öyle mi?

Birinin Whitney Houston'ı olarak adlandırılmak konusunda ne hissettiğimden emin değildim ama yine de omuz silktim.

"Neden ona hayır diyemiyorsun?

"Çünkü..." diye tekrar iç geçirdim, neredeyse acınası bir şekilde, "çünkü bana istediğini yaptıрма gibi bir huyu var. Sanki isteğim dışında onun büyüğü altındaymışım gibi.

Violet'in başı hafifçe eğildi, merak mı ediyordu yoksa bana acıyor muydu anlayamadım. Her iki durumda da, sessizlik rahat olduğumdan çok daha uzun sürdü, kafasında oynadığını hayal ettiğim düşüncelerle daha da kötüleşti.

Muhtemelen tahmin edebilirim.

'Violet, sana ödeme yapacağım. Fiyatını söyle.'

Genişçe sırttı, gülümsemesi yüzünü aydınlattı. Ateşin sıcaklığı yanaklarındaki kızarıklığı derinleştirmişti ve alevlerin yansıması gözlerinde dans ediyordu.

'Paranı almayacağım, aptal. Bedavaya yapacağım. *On İkinci Gece* için mükemmel bir deneyim olacak. Başrolü almayı umuyorum. Seçmeler haftaya.'

"Ah," diye cevap verdim, cevabının neden bu kadar anti-klimatik hissettirdiğini ve *On İkinci Gece*'nin herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu merak ederek. "O zaman ne düşünüyordun?"

'Senin kız arkadaşın görünürdü. Rolüme uymam gerek.'

Güldüm ve endişe yumağı zıplamayı bıraktı. "Bence olduğun gibi uygunsun.

"Göreceğiz, kendimi tamamen atmayı seviyorum.

"Tiyatro mu okuyorsun? Bilmediğimi fark ederek sordum.

"İngilizce. Ama Dramatik Topluluğa katıldım ve arkadaşım Cecily Mayıs ayında Oxford Playhouse'da *On İkinci Gece*'yi yönetecek. Gözleri *dramatik* bir şekilde genişledi. 'Ve felsefe mi okuyorsun? Nietzsche'yi sever misin?'

'Aslında fizik okuyorum. Ama bu dönem fizik ve felsefe var.

"Oh, o da ne?"

"Evrenin karmaşıklığına cevap vermeye çalışıyoruz.

"Bu konuda iyi şanslar.

"Teşekkür ederim. Ben de sırtarak biramı elime aldım.

"Bunu nasıl yapacağız o zaman? Elini ikimizin arasında salladı.

Çenemi kaşıdım. Violet'in sahte kız arkadaşım olmasına o kadar takmıştım ki, onun *nasıl* sahte kız arkadaşım olacağını düşünmeye hiç zaman ayırmamıştım.

"Şey... sanırım dersten sonra benimle buluşmanız gerekecek.

"Evet, tabii ki. Ve ...?" "Ve ne?"

"Başka ne var?"

"Ne demek istiyorsun?"

'Charlie, eğer bir ilişkimiz olacaksa, bu benim seninle dersten sonra buluşmamdan daha fazlasını içermeli. El ele tutuşmaya ne dersin? Öpüşmek? Dokunmak? Eğer bunu yapacaksak, düzgün bir şekilde yapmalıyız.'

Boğazıma takılan havayı öksürerek çıkardım. "Öpüşmek mi?"

Violet öne doğru eğildi, parmaklarını birbirine geçirdi ve çenesinin altına dayadı. 'Evet, Charlie, öpüşmek. İnandırıcı olmalısın. Bir Jane Austen romanında kur yapmıyoruz.

Kahretsin.

Bunların hiçbirisi aklıma gelmemişti. Öpüşmek ya da herhangi bir şekilde dokunmak. Evie'nin bizi birlikte göreceğini ve bunun yeterli olacağını varsaymışım. Belki de bunu daha iyi düşünmem gerekiyordu. Brooks'a Violet'la aramda hiçbir şey olmayacağına dair güvence vermişim ama öpüşmek bu kategoriye pek girmiyordu. Belki de diller olmayacak diye şart koşabilirdim.

Hiçbir dil kabul edilemez. Umuyordum.

"Tamam," Violet avuçlarını masaya vurdu ve kendini ayağa kaldırdı, "sen bunu düşünüürken ben tuvalete gidiyorum.

Konuştığımız süre boyunca Blue Oar'ın lacivert kapıları her iki dakikada bir yeni müşteriler soğuktan içeri girdikçe açılıyordu. Her seferinde küçük bir rüzgâr esiyor ve alevlerin çatırdamasına ve sinirle tükürmesine neden oluyordu. Violet oturduktan ve ben de onun yörüngesine girdikten sonra dikkatimi dağıtmayı bırakmışım.

Hâlâ onu öpmeyi Brooks'a nasıl açıklayacağımı düşünüyordum ki yanımdan bir hava dalgası daha geçti. Sıcaklık hemen düştü, ondan önceki tüm rüzgarlardan çok daha fazla.

Suçluya bir göz attım. Kalbim durdu. Midem kendi içine kıvrıldı.

Suçlu çok nazik bir kelime oldu. Evie Waters.

Daha iyi bilmesem, üzerimde bir takip cihazı olduğuna yemin edebilirdim. Ama telefonumu bunun mümkün olmadığını bilecek kadar güvende tutuyordum. Her zaman nerede olacağıma dair altıncı hissi vardı.

Nereye gidersem gideyim beni takip eden kötü bir koku gibi.

Hayır, bundan daha kötüydü. Bir iblis tarafından çağrılmak gibiydi.

Bir zamanlar tanıdığım en güzel kızdı. Hala da öyleydi.

Onu derslerimin dışında ya da kütüphanede yolumun üzerinde gördüğüm ve hızlıca geri dönüp raflara doğru koştuğum birkaç anı saymazsak, 562 gündür görmemiştim. Ama hiçbir şey değişmemişti.

Saçları kadar koyu ve parlaktı ki bir keresinde içinde yansımanı görebildiğim şakasını yapmışım. Bir oktan daha düz, daha da keskin olan çenesine doğru keskin bir çizgi halinde düşüyordu, yerinde olmayan tek bir saç teli yoktu. Dışarıda yağan kar bile ona dokunmamış gibi görünüyordu.

Keşke böyle uyandığını bilmeseydim, her bir saç teli olması gereken yere mükemmel bir şekilde düşerdi, sanki başka türlü yapmaya cesaret edemezmiş gibi. Ya da yanaklarının her zaman dudaklarıyla aynı pembe tonunda olduğunu, buz mavisi gözlerinin kalbi kadar soğuk olduğunu ve kirpiklerinin ruhu kadar siyah ve kalın olduğunu. Bir zamanlar bana sadece onları fırlatması yeterliydi ve ben de onun emrini yerine getirmek için kendimi paralardım.

Yine de en nefret ettiğim şey kalbimin güm güm atması ve aletimin seğirmesiydi. Sanki ikisi de onun ne yaptığını hatırlamıyordu. Ya da belki sikim hatırlıyordu ve bu yüzden aniden tüm dikkatini ona vermek istedi. Daha da kötüsü, ne olduğunu bilme şekli, çünkü gözleri benimkilere indiği anda, burada beni aradığını biliyordum ve dudağının yavaş, sinsi kıvrımından bildiğimi biliyordu.

Ocak ayının karlı bir Çarşamba öğleden sonrasında Blue Oar'da bulunma nedenimi tamamen unutmuştum, ta ki kucağıma tanımlanamayan büyük bir yumru düşene kadar. Tabii bu az önce dua ettiğim asteroid değilse.

Asteroitlerin öpüşmemesi dışında.

Violet'e aldığım Pinot'nun tadı dilinde hâlâ tazeydi, yavaşça benimkine doğru kayıyor, yanımdaki alevler kadar sıcak bir şekilde beni yalıyordu. O kadar şaşırmışım ki durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Dahası, durdurmak istemedim, özellikle de yumuşak bir şekilde inlediğinde çünkü o zaman tek düşünebildiğim kıcının kucağına ne kadar mükemmel oturduğu ve parmaklarının saçlarımı itme şeklinden nasıl hoşlandığımdı. Sikim bundan kesinlikle hoşlanmıştı.

'Hadi bebeğim. Yataktan yeterince çıktım, geri dönelim,' diye dudaklarıma fısıldadı ve beynim kısa devre yaptı.

Gözlerindeki elmas parlaklığındaki pırıltı az önce ne olduğunu açıklamıyordu, ama yine de dudakları tekrar benimkilerin üzerine düşerken parmaklarımın saçlarının menekşe rengi uçlarında dolandığını fark ettim.

Akıl sağlığımı ve hafızamı sorgulamaya başlamıştım ki sol tarafımdan gelen kúçük, kasıtlı bir öksürük bana tam olarak ne olduğunu ve neden olduğunu hatırlattı.

Violet davetsiz misafirimize bakarken vücudu kucağımda iki büküm oldu. "Yardımcı olabilir miyim?"

Evie gözlerine kadar uzanmayan bir gülümsemeyle cevap verdi, 'Hayır, gelemezsin. Charlie'yi gördüm ve merhaba demeye geldim, ben eski bir dostum.

Violet bana döndü, yüzünde gerçek bir gülümseme parlıyordu, yüzümün donup kaldığı maskenin tam tersine. Neler olduğunu açıklayacak kelimeleri bulamıyordum, Violet'in neden gülümsediğini bilmiyordum. Belki de şeytanın huzurunda olduğunu fark etmemişti. Ama sonra başı tekrar Evie'ye döndü.

"Emin misiniz? *Seni* tanıyor gibi görünmüyor."

Evie Violet'i görmezden geldi, gözleri lazer gibi üzerime dikilmişti. "Charlie?"

Violet gerçekten selam verip vermeyeceğimi anlamak için tekrar bana baktı - vermiyordum - sonra tekrar Evie'ye döndü. "Tuhaf, Charlie'yi çok uzun zamandır tanıyorum ama senin adını hiç duymadım.

Ama Evie Violet'ın söylediklerine en ufak bir dikkat bile göstermiyordu. "Charlie... beni gerçekten görmezden mi geleceksin?"

Violet kucağımda kaydı ve nefes aldığını hissettim.

'Öyle görünüyor, değil mi? Eski dostum ya da değil, kaşlarını daha az çatmayı denemelisin, şuradaki çizginin sana bir faydası olmaz. Elini uzatıp Evie'nin kusursuz pürüzsüzlükteki alnını dürttü. "İstersen sana iyi bir krem önerebilirim," diye tatlı tatlı devam etti Violet, "ama muhtemelen daha da kötüleşmeden botoks yaptırman gerekecek.

Gözlerim o kadar büyüdü ki yandılar. Evie Waters'ın ilk kez nutku tutulmuştu.

Violet kucağımdan indi ve hava kalçalarımı serinleterek onun vücudundan biraz uzaklaşmamı sağladı. Hâlâ Evie'nin üzerinde yükselmesini eğlenceli bulamayacak kadar şoktaydım. Violet onları çıkardığı gibi gelişigüzel bir şekilde kazağını, şapkasını ve atkısını da çıkardı. Ayağa kalktığımda beni kendime getiren, Evie'nin imzası haline gelmiş siyahıyla tezat oluşturan Muppet yeşili paltoydı, Violet'in liderliğini takip etmekten çok mutluydum.

Bıramı alıp boşalttım ve iki yılı aşkın bir süredir ilk kez Evie'ye seslendim. "Masamızı ister misiniz? şimdi eve gidiyoruz.

Evie'yi tam olarak aynı bırakarak bardan çıkarken parmaklarım Violet'inkilerle birleşti. Damarlarımda dolaşan acı adrenalin

kısa süre sonra yerini daha önce hiç hissetmediğim bir memnuniyete bıraktı.

"Siktir. Söyleyebildiğim tek kelime buydu. Violet'in Evie'nin kim olduğunu nereden bildiğini sormak aklıma bile gelmedi.

'Sanırım kız arkadaşın rolünü tam anlamıyla kaptım, kendim söylesem bile,' Violet soğukta yürürken kıkırdadı ve kapılar arkamızdan kapandı, Evie ve benim aramda çok ihtiyaç duyulan bir bariyer oluşturdu. Elini oraya aitmiş gibi kot pantolonumun cebine soktu ve bana baktı, 'Hadi, benimle St Anne's'e kadar yürüyebilirsin ama kolunu bana dolaman gerek. Eğer onun inanmasını istiyorsan herkesi buna inandırmalıyız.

Söyleneni yaptım; şimdi başı omzumda olan Violet'le yan yana yürüyorduk. Onu kız arkadaşım olarak kullanmanın, bırakın Evie'yi, kimseyi ikna edeceğinden tam olarak emin değildim ama ödüllü oyunculuk becerisi tüm şüphelerimi yok etmişti.

Bu mükemmel olur.

Şimdi Brooks'a kız kardeşiyle öpüştüğümü nasıl söyleyeceğimi bulmam gerekiyordu. Dilimle.

2. Menekşe

(Ve orada sadece caddede yürüyordu...)

"Violet, acele etmezsek geç kalacağız.

Son bir rimel sürdüm ve arkamı döndüğümde en iyi arkadaşım Stella'yı yatağında uzanmış, bu ayki *Vogue* dergisini karıştırırken buldum, geç kalıp kalmayacağımız konusunda en ufak bir endişesi yoktu.

"Sen de hazır değilsin.

"Öyleyim, tam anlamıyla ayağa kalkmam gerekiyor ve ben hazırım.

"Bu mantığa göre ben senden daha hazırım. Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve dağınık bir topuz yaptım. "Hadi gidelim.

Vogue yatağın ucuna fırlatıldı ve ayağa fırladı. "Bugün başka kimlerin seçmelere katılacağını biliyor musun?

Başımı salladım. "Ne bildiğini biliyorum.

"Ugh," diye inledi, sırt çantasını omuzlarına attı. Eli kapı kolunda durakladı. "Leo Tavener hakkındaki söylentilerin yalan olup olmadığını duymuş olabileceğini düşündüm.

On İkinci Gece kitabımı kaptığım gibi çantama attım ve paltomu giydim. "Hayır, üzgünüm. Hesaplarıma göre tiyatroya gitmeden önce bir saat daha hüsnükuruntu yapmamız gerekiyor ve rolü seçmelere katılmadan aldığı kesinleşti.

"Evet. Ve kesinlikle geç kalacak ki giriş yapabilsin. Öksürük krizine dönüşmeden önce su şişesine uzanmasına neden olacak kadar kalın ve gürültülü bir alaydı. "Dün sınıfa Viktorya dönemi pelerini giyerek geldi. Profesör Fournier ona silindir şapkasının nerede olduğunu sordu ve İngilizce değil Fransızca dersi aldığını hatırlattı.

Bir kıkırdamayı bastırdım. "Ne dedi o?

"Bilmiyorum, herkesin gözlerini devirirken çıkardığı sestten duymadım," diye omuz silkti. Zaten fark etmeyecekti. Bu çocuk tamamen sinir bozucu,

Egosunun büyüklüğüyle kapılardan sığabilmesine hayret ediyorum,' diye homurdanmaya devam etti. "Cecily bizi uyarabilirdi.

Kapıyı açtım ve arkamızdan kilitlenmeden önce onu nazikçe dışarı ittim. "Özel ve profesyonel hayatlarını ayrı tutma konusundaki düşüncelerini biliyorsun.

Stella'nın homurdanması, arkadaşlarımızdan biri olmasına rağmen Cece'nin duruşu hakkında tam olarak ne düşündüğünü bana anlattı. Özellikle de arkadaşımız olduğu için. Stella, *arkadaşımızın* yaz oyununu yönetiyor olması nedeniyle bize içeriden sırlar verilmesi ve ayrıcalıklı muamele yapılması gerektiğini düşünüyordu, ancak Cecily Caruthers ve onun dünya çapında bir tiyatro yapımcısı/yönetmeni olma hırsı eşsizdi.

"Profesyoneller gibi davranmamamız için bir neden yok, Stella," diye taklit etti Cece'nin kırılmış teatral ses tonuyla, merdivenlerden inip dışarı çıkarken.

'Eğer profesyonel olmak istiyorsa, o zaman birisi ona oyuncuların pek de ağzı sıkılıklarıyla tanınmadıklarını hatırlatmalı. Tiyatro pratikte dedikoduyla çalışır.

"Ama *Leo Tavener*'dan bahsediyoruz. Orsino rolünü alacağından emin olsaydım, seçmelere katılma konusunda ciddi tereddütlerim olurdu.

'Belki de bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Senin oyunda olmanı istediğini biliyorsun.'

Stella tekrar homurdandı.

Ona karşı dürüst olmak gerekirse, haklı olduğu bir nokta vardı.

Leo Tavener. *Leo Tavener*. Oxford Üniversitesi Dramatik Topluluğu'nun ünlü öğrencisi. Eski bir çocuk oyuncu olan Tavener, daha büyük ve parlak işlere geçmeden önce, şirinliği ve "*It's thoft, Mummy*" repliğiyle herkesin hala hatırladığı bir kumaş kremi reklamında kariyerine başladı. Bu, ona ilk Oscar adaylığını kazandıran birkaç Hollywood filmi de içeriyordu. Ertesi yıl aday gösterildi ve kazandı, böylece Oscar tarihinde iki adaylık alan en genç kişi oldu.

Aldığı ödülleri unutmanız mümkün değilse bile, kısa süre içinde size hatırlatılırdı. Bu onun hakkında konuşmayı *sevdiği* bir şeydi.

Cidden, uzmanlık konusu kendisi olan *Mastermind*'a katılabilir.

Ne yazık ki herkes için oyunculuğa ara vermeye ve eğitimine devam etmeye karar verdi. Stella ve benim için daha da kötüsü.

Bu da Leo Tavener ile önümüzdeki üç yıl boyunca yan yana olacağımız anlamına geliyordu.

Geçen dönem ona neden üniversiteye gitme zahmetine girdiğini sorduğumda, bana neleri daha iyi yapabileceğimi söylerken, '*Her zaman bilgini genişletmeye , Violet,*' dedi. Dışlerimi birbirine vurduran bir şeydi bu. Sınırdan dayanılmaz.

Kendi sesine takıntılı bir insanın tanımını araştırın ve onun yüzü size ışıdayacaktır. Ve bunu kesinlikle bilerek daha derin yapıyordu. Ama ben Stella'dan çok daha fazla dikkatimi dağıtmayı başarmıştım çünkü bütün derslerimi onunla yapmıyordum. O da onun gibi Fransızca okuyordu. Ayrıca enerjimi ona sinirlenmekten başka şeylere harcamam gerektiğini düşünüyordum, çünkü dikkatli olmazsam bu tam zamanlı bir işe dönüşecek ve altı ay dolmadan tükenecektim.

"Cece'nin ona neden katlandığını bilmiyorum. Ya da prodüksiyonun bir parçası olmasına izin verdi. Amatör olmasının bir nedeni var ve hepimiz onun amatör olmadığını biliyoruz.

"Evet, dün bana bunu tekrar hatırlattı," diye kıkırdadım ve o ön kapıdan geçip Ocak ayının dondurucu havasına girerken eldivenlerimi giydim. "Adını Leonardo di Tavener olarak değiştirmedigine şaşırdım.

Bana kızgın bir bakış fırlattı. "Ahh. Lütfen. Eminim ona nasıl yönetmesi gerektiğini söylemeye başladığında pişman olacaktır.

"Eminim "Ben demiştim" demek ilk sırada siz olacaksınız. Ama bir ses fazla seçeneği olmadığını söylüyor. Linus onun yaz programına damga vurmasını istedi.

"Ugh," diye tekrar homurdandı, kahvaltı etmeyi unutmuş olabilir mi diye düşünmeme neden oldu, çünkü bu sabah, dönem başladığından beri herhangi bir sabah olduğundan çok daha huysuzdu. Resmi olarak döneli sadece üç gün olmuştu; yeni bir yılın yenilik ve heyecanının şimdiden kaybolması için henüz çok erkendi. "Linus Rockwell gibi bir isimle tiyatro yapımcısından başka bir şey olamazdı, değil mi?

"Bilmiyorum, muhtemelen yüksek mahkeme yargıcı olabilir. Belli bir *je ne sais quoi*'si var. Göz kırptım ve sonunda gülümsedi. 'Rockwell/Carruthers Productions... en azından ikisi de delicesine zengin ve ünlü olduklarında, ödüller şöminelerini süslediğinde onları bir zamanlar tanıdığımızı söyleyebiliriz.

"Belki hikayemi satarım," diye homurdandı, beresini aşağıya çekti ve kolunu benimkinin içinden geçirerek bizi daha da sıcak tutmak için birbirimize bağladı.

" olsun, bugün hava buz gibi. uğrayabilir miyiz? Bir parça tost ya da başka bir şey almak istiyorum.

Biliyordum.

"Elbette yapabiliriz, benim küçük acıkmış kankam," diye sıırttım ve yemek salonuna giden patikadan aşağı indik.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, bana doğru gevşeyerek. "Hey, Charlie'den başka haber aldın mı?

Charlie Masterson ve teklifini her düşündüğümde karnımı ağrıtan hayal kırıklığını biraz olsun bastırmaya başımı salladım. Tamam, çoğunu. "Hayır.

"Sence sahte kız arkadaş fikrini değiştirmiş midir?" "Bilmiyorum," diye omuz silktim.

Bir hafta olmuştu ve tek bir ses bile duymamıştım. "Eminim duyacaksın.

'Dönem başladı. Bana çoktan mesaj atmış olması gerekirdi, değil mi? Ses tonumu olabildiğince rahat tuttum ve beni St Anne's'e geri götürdüğünden beri neden ondan haber alamadığıma dair kafamda her türlü senaryoyu düşünüyormuşum gibi davranmadım.

"O bir erkek - onların ne düşündüğünü kim bilebilir? Bu çok geçerli bir noktaydı.

'Muhtemelen yapmaması en iyisi. Ondan ayrılmak planımın bir parçası değildi,' diye iç geçirdim.

Çok iyi gidiyordum.

Charlie Masterson'ı en son gördüğümde bu yana on sekiz ay geçmişti ve kalbim onu unuttuğuma dair sahte bir güven duygusuna kapılmıştı. İlk dönemi en ufak bir nüksetme belirtisi olmadan atlatmıştım. Kardeşimden ve arkadaşlarından çoğunlukla uzak durmuştum. Küvetini kullanmak için yaptığım yasadışı yolculuklarda bile, ne kadar istesem de Charlie'nin yatak odasına bir kez bile bakmamıştım.

Ama Hugo Charlie'ye telefon numaramı verdiğinde ilk engel etrafımda yıkıldı.

(İznim olmadan diye ekleyeyim, ön uyarıdan bahsetmiyorum bile).

Telefonuma her baktığımda parmaklarımın titremesine rağmen Noel boyunca onun tuhaf küçük mesajlarından hiçbirine cevap vermemeyi başarmıştım. İlk başta bunun garip bir şaka olduğunu ya da -daha büyük olasılıkla- kardeşimin bir şeyler çevirdiğini düşünmüştüm. Ancak Hugo araya girip Charlie'ye cevap istediğinde yumuşadım. Keşke biraz daha zorlasaydım

Charlie'nin beni *neden* görmek istediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama içimin nasıl fokurdayıp düğümlendiğini görmezden gelmeye çalışmakla meşguldüm.

'Yine oraya varacaksın. Avustralya'da sörfçü Brad ile birlikte olduğunda Charlie hakkında hiç konuşmadan bir ay geçirmiştin.

Bu anıyı dudaklarım geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve özellikle soğuk bir hava bize çarparken Stella'ya daha sıkı sarıldım. Güneş ışığını kesinlikle özlemiştim.

Sörfçü Brad, Stella'nın boş yılımızın Gold Coast bölümünde Güney Yarımküre'yi gezerken birçok geceyi birlikte geçirdiği barmen Brad ile karıştırılmamalıydı. Hemsworth'un en küçük kardeşi ya da en azından yakın bir kuzeni olabilirdi.

Gold Coast, hayatımda gün doğumundan önce kalkmayı başardığım ilk ve tek yerdi çünkü Brad, sarımsı turuncu güneşin ufukta patlayıp okyanusu aydınlatmasını izlemek için beni suya götürürdü. Çoğunda esnemiş olsam da her saniyesini sevmiştim ve kendimi sahilde bir hayat sürmenin büyüüne kapılmış bulmuştum.

Ancak, her güzel şeyin olması gerektiği gibi, Stella ve ben Güney Amerika'ya taşındığımızda ve sörfçü Brad polo oyuncusu Gabriel'e dönüştüğünde sona erdi.

Ancak Charlie Masterson, bir daha asla göremeyeceğim biriyle bir ay süren bir aşk yaşamakla aynı şey değildi.

Charlie Masterson benim uzun süreli aşkımdı.

Charlie Masterson on dört yaşından beri kalbimin sahibiydi ve bağlılığını değiştirmesi için bir kaçamaktan fazlası gerekirdi.

Barın kapısını iterek açtığım ve Charlie'yi ateşin yanında otururken gördüğümünden beri, ona olan aşkımın sadece uykuda olduğu açıktı. Onu gördüğüm anda küçük kalbim aşinalık karşısında heyecanla çarpmaya başlamıştı. Soğukkanlı kalmaya çalıştım. Cephaneliğimdeki tüm sakinliği topladım ve tıpkı bir zamanlar Beyoncé'nin yaptığı gibi, içimdeki Sasha Fierce'ı yönlendirdim. Henüz isimlendirilmemiş ikinci kişiliğimi. İçimdeki ödüllü aktrisi.

Kendi adıma söylemem gerekirse, bu işte çok iyi bir iş çıkarmıştım. Bir ödül kazanmalıydım.

Aradan on sekiz ay geçmişti ama onda değişen her şey daha dün olabilirdi. Tabii önceden pürüzsüz olan yüzünde kalın bir kirli sakal tabakası, daha geniş bir göğüs, daha kalın omuzlar ve belirgin kaslar sayılmazsa. Saçları hâlâ aynı açık kahverengiydi ve yanlarında hiç düzleşmemiş gibi görünen küçük bir tül vardı, hâlâ aynı parlak yeşil

Gözleri her zaman muziplikle dolup taşar ve hiç fark etmediği hafif çarpık, şaşkın gülümsemesi kalbimin iki kez çarpmasına neden olurdu.

Ama sonra planı ortaya çıktı ve ben neredeyse kırılıyordum.

Aceleyle tuvalete giderken aynanın karşısında durdum ve alter-egom bana baktı. Onun bile, muhtemelen tarihin en kötü fikrini neden kabul ettiğim konusunda şüpheleri vardı. Ne yaptığımı sanıyordum ki?

Ona fikrimi değiştirdiğimi söylemek için geri döndüğümde Evie Waters'ı masamızın yanında buldum. Charlie'nin yüzündeki panik ve aç karnına içtiğim koca bir kadeh şarap, kendi tereddütlerimi unutup onu bir an önce Evie'den uzaklaştırmak için tek ihtiyacım olan şeydi.

St Anne's'a dönmek için yürüdüğümüz yirmi dakika boyunca kolu bir kez bile omzumdan düşmedi. Doğruyu söylemek gerekirse, sanırım o da en az benim kadar şoktaydı - sadece yaşadığı şok onu tek heceli hale getirmişti.

Benimki kendini sözlü ishale gösterdi.

Yirmi dakika boyunca tüm konuşmayı ben yaptım - Noel'den, yeni yılda kayak yapmaktan, seçmelerden ve yaz oyunundan, Tekne Yarışı için antrenmanlardan, erkek kardeşimden... adını siz koyun, muhtemelen bahsetmişimdir.

"Teşekkür ederim Violet," diye mırıldanmıştı yanağıma doğru, bana veda öpücüğü verip patikadan aşağı indiğinde, ben cevap vermeye fırsat bulamadan karanlıkta kaybolmuştu.

Stella'nın bunu bildiğini hatırlayana kadar neredeyse tüm senaryoyu olağanüstü canlı hayal gücümün uydurup uydurmadığını merak ediyordum. Merdivenleri zombi gibi ağır ağır çıktığımda onu yurt odamın dışında oturmuş beni beklerken bulmuştum.

Göğsümün patlayıp patlamayacağını anlamaya çalışırken ona "Bu sefer gerçekten berbat ettim," dedim. Sonra da nedenini açıklamaya devam ettim.

"Neden tekrar çıkmaya başlıyorsun? Geçen dönem İngiliz Tarihi dersindeki şu çocuğa ne dersin? Onun ateşli olduğunu söylemiştin," diye devam etti Stella.

Başımı salladım, 'Matthew Collins mi? Hayır, o çıkılacak biri değil. O sadece bir gecelik bir eğlence.'

"Bunun nesi yanlış?

Hiçbir şey. Hala onunla derslerim var ve bunun garipleşmesini istemiyorum. Bir başkasını başlatmadan önce kendimi bu Charlie durumundan kurtarmam gerekiyor.

"Kendini zorlama, oyun provaları yüzünden onu düşünemeyecek kadar meşgul olacaksın.

Omuzlarım çöktü. "Evet, biliyorum. Keşke berbat öpüşen, ağzı kokan biri olsaydı. Hayatıma devam etmek daha kolay olurdu," diye homurdandım ve Charlie'nin ağzının nasıl hissettirdiğini beynime geri dönmeden önce hatırlamayı engellemeye çalıştım.

Çok geç.

Gençlik yıllarım boyunca Charlie Masterson'ı öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ederek çok zaman geçirdim. Dudaklarının görüldüğü kadar yumuşak olup olmayacağını, yüzümü kavrayıp kavramayacağını ya da filmlerdeki gibi saçlarımı tutup tutmayacağını merak ederdim. Bacaklarımın tutmaması için oturuyor olmamız için dua ederdim. Öpüşme konusunda Matthew Wainwright'tan, James Brewers'tan ya da gerçek hayattaki ilk gençlik yıllarımda yer alan diğer erkeklerden daha iyi olacağını biliyordum.

Öyle olmalıydı. Benden iki yaş büyüktü. Tecrübeliydi. O Charlie Masterson'dı.

Benim bir numaram.

Düzgün bir şekilde çıkmaya başladığımda ve ilk erkek arkadaşım Miles Garland'a aşık olduğumda bile, Hugo'nun onu bir yarıyıl da eve getirdiği ilk andan beri Charlie için yanan alev asla tam olarak sönmedi.

Tam bir hafta önce, sonunda tüm sorularımın cevabını bulmuştum. O kadar yumuşaktılar ve saçlarımı parmağının etrafında kıvrması, onları tutmasından daha iyiydi. Göğsümde bir kelebeğin canlanması için yeterliydi. İlk öpücüğümüz beklentileri ve daha fazlasını karşılamıştı, her ne kadar gerçekleştiği koşullar idealden daha az olsa da.

"Belki de hayatına devam etmemen gerektiğini hiç düşündün mü? Gözlerim Stella'ya kaydı. "Ne?

"Bu evrenin sana verdiği bir şans olabilir. Ona mesaj at, numarası sende var ve mükemmel bir bahane. Sadece planın ne olduğunu sor."

"Uh uh. Başımı sertçe salladım. 'Hayır. Asla olmaz. Bu iyi bir fikir değil. Eğer bunu yapmak istiyorsa, o zaman bana mesaj atacaktır."

"Vi, bu senin için hayatının rolü olabilir.

İçimden çektiğim nefes soğuk havaya çarpınca bulanıklaştı. "Daha uygun başka roller de olacaktır.

"Ne yapacağımı bilmek ister misin?

Yan gözle baktığımda bile Stella'nın muzipçe sırıttığını görebiliyordum. Sormamalıydım, ama nasıl olsa bana söyleyecekti.

Ne? Sen olsan ne yapardın?"

"Bu fırsatı kendi avantajıma kullanırım. "Ne? Bu da ne demek oluyor?

"Bu, gerçekten mükemmel bir sahte kız arkadaş olman ve seni asla bırakmak istemeyeceği anlamına geliyor," diye yanıtladı basitçe. "Onu kendine aşık et.

Bir kahkaha attım; o kadar yüksek sesle ki, yolda yanımızdan geçen birkaç St Anne's öğrencisi kendi konuşmalarını bırakıp bana baktılar. Ama ben Stella'ya bakıyor, onun ne kadar saçma olduğunu düşündüğümü açıkça belirtmeye çalışıyordum. Belki de açlık yüzündendi. Onu sadece huysuz yapmamıştı, hayal görmesine de neden oluyordu.

", bu çok saçma. İkincisi, ben onun tipi değilim, Stel. Çok uzunum. Evie'ye bakılırsa kısa boylu kızlardan hoşlanıyor,' diye homurdandım. "Ve esmerlerden.

'Ama ondan hoşlanmıyor, değil mi? Bu yüzden sana numara yaptırıyor.'

'Bana hiçbir şey getirmedi. Bir haftadır ondan haber almadım,' diye tekrarladım.

Umursamaz bir omuz silkmeden başka bir şey yapmadı, ama yemekhaneye ulaştığımız nokta buydu, bu yüzden muhtemelen tüm beyin hücreleri yiyecek ve kahve bulmakla meşguldü.

Kahvaltı sona ermek üzereydi ve hâlâ burada olan öğrenciler, taze bir kahve içmek ve çırpılmış yumurtaları ilk kez yemek yerine uyumaya daha çok önem verenlerdi. Şu anda ambarda kalan tek şey birkaç dilim kızarmış ekmek ve sıra sıra mısır gevreği.

Stella yemek personelinin kendisi için taze ekmek getirmeye ikna etmeye çalışırken ben de birkaç kahve fincanı alıp doldurdum. Çok uzun sürmedi. Stella'nın ikna gücü eşsizdi ve kısa süre sonra tereyağı ve portakal marmelatı sürülmüş sıcak bir dilimi ısırmaya başladı.

Bana yarısı yenmiş bir parça uzattı, "Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkürler.

"O zaman hem yiyip hem yürüyebilirim," diye mırıldandı, kalanını ağzına tıktı ve bir sonrakine başladı. "Artık beynim yemeğe odaklanmıyor, düzgün düşünebilirim.

St Anne's'den sessizce uzaklaştık; Stella mutlu bir şekilde tostunu yerken benim aklım seçmeleri düşünmem gerekirken aslında Charlie'yi düşünüyordu. Artık dönem başlamıştı, sokaklar çok daha kalabalıktı. Saat arasındaydık, bu yüzden geç kaldıkları derse yetişmek için acele eden daha az öğrenci vardı, ancak Stella ve benim birkaç kez kenara çekilip bazılarının aceleyle geçmesine izin vermemiz gerekti. Bazıları

Oxford'un koyu mavi renkleri, farklı kolejlerin armalarını ya da bizim gibi gardıroplarımızda ne bulabilirsek onu giyenlerin arasına karışıyordu.

"Hangi sahneleri seçmemizi isteyeceklerini biliyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır ama senaryo yanımızda olacak, o yüzden fark etmez.

"İnsanlarla seçmelere mi katılıyoruz?"

Omuz silktim, 'Stel, senin ne bildiğini biliyorum, yani...' 'Hiçbir şey,' diye araya girdi.

"Aynen öyle.

Fizik binasına yaklaştığımızda "Birkaç replik prova etmek ister misin?" diye sordu.

"Evet, et.

Sırt çantasını çıkardı ve *On İkinci Gece'nin* kopyasını buldu, "İlk sahneyle başlayalım, ben Olivia'yı oynayacağım, sonra yer değiştirebiliriz.

Stella boğazını temizlerken, 'Harika,' diye

cevap verdim. "Hey, bu Charlie değil mi?"

Ağzım cevap vermek için açıldı ama tanıdığım bir cümle değildi. "Ne?"

"İşte. Bak. Bu Charlie."

Başımı onun işaret ettiği yere çevirdim. Ağzım bir derece daha açıldı çünkü yirmi beş metre ötede Charlie koşarak caddeyi geçiyor ve doğruca bize doğru geliyordu. Gözleri benimkilere kilitlendi ve anında yüzüne bir gülümseme yayıldı. Her uzun adımda gülümsemesi daha da artıyordu.

Ve kalbim küt küt atmaya başladı.

On dört yaşına bastığım yaz Charlie ve Oz, diğer arkadaşları Olly ile birlikte evimizde bir hafta geçirmeye gelmişlerdi. O sıcak hava dalgası haftalarından biriydi ve tüm zamanlarını havuzun etrafında geçirmişlerdi. Dışarı çıkıp onlara katılamayacak kadar gergindim, onun yerine babamın büyük meşe ağacımıza kurduğu salıncakta oturup gölgede kitap okumaya devam ettim.

Bir öğleden sonra annem zencefilli bira yapmıştı ve benden bir sürahiye çocuklara götürmemi istemişti, ben de bunu seve seve yapmışım. Charlie beni görür görmez yardım etmek için ayağa fırlamıştı. Bardak, zencefilli bira ve atıştırmalıklarla dolu tepsiyi parmaklarımın arasından alırken, mükemmel düz beyaz dişlerini gösteren geniş bir gülümsemeyle bana parladı. Güneş ışığı ve yüzmenin birleşimi gözlerini yeşilden çok maviye çevirmişti ve suyun yansıması gerçekten de gözlerinin parıldadığını gösteriyordu.

O zamanlar Evie'nin kız arkadaşı olduğunun farkındaydım ama kalbim mesajı hiç almadı çünkü umutsuzca aşık olduğum nokta buydu. Koşardım

İçeri dönüp Stella'yı aradım, bana bir daha ne zaman böyle gülümsediğini göreceğimi merak ediyordum.

Cevabımı almıştım.

Lanet olsun. Bu hiç iyi değildi.

En yakın arkadaşım yanımda kıs kıs gülerken ben ağzımın açık kalmasını engellemeye çalışıyordum. Beynim ve kalbim ne yaptığımı ve bunu gerçekten yapıp yapmamam gerektiği konusunda tekrar tartışmaya başladı.

Charlie bana ulaşmadan önce jüri kararını vermemişti.

Önümde durdu, gülümsemesi hala genişti. "Bu paltoyu tanıdığımı sanmıştım.

Yeşil suni kürke baktım.

Biraz parlaktı ama en sevdiğim ton olan zümrüt rengiydi. Ve daha da önemlisi, sıcaktı.

Tam öne doğru eğildiği anda gülümsemeyi başardım. Ne için öne eğildiğini asla öğrenemedim, çünkü omzumdaki çantamı kaydırduğım için hafifçe sarsıldım ve alnım sert bir gümbürtüyle onunkine çarptı.

"Ouch. Tanrım."

"Tanrım. İyi misin?" diye sordu, ben beynimdeki zonklamayı durdurmaya çalışırken, özellikle de uzanıp bana dokunduğunda.

Başparmağının pedi çarpışma noktasına sürtündü. Bu işe yaradı, ama sadece yüzümün geri kalanı anında ve alışılmadık bir şekilde pembeleştiği ve daha çok neyden zonkladığını söylemek imkansız olana kadar daha sert zonkladığı için. Yine de ne yaptığını fark ettiği anda eli yana düştü ve sıkıştı.

"Bunun için üzgünüm.

"Benim de hatam," diye mırıldanmayı başardım.

Yanımdaki Stella homurdandı. "Tanrım, eğer inandırıcı bir çift olacaksanız, ikinizin gerçekten daha iyi koordine olmanız gerekiyor.

Charlie'nin yeşil gözleri, sanki yanımda birinin durduğunu yeni fark etmiş gibi, gözlerini kırıştırarak onunkilere kaydı, sonra yumuşak bir kıkırdama çıkardı.

'Evet...' ellerini eşofmanının ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Şey... bu konuda... sana mesaj atacaktım ama sonra seni yürürken gördüm... öğleden sonra buralarda mısınız? Konuşabilir miyiz?

Tam göz hizamda olmasına rağmen konuşurken ağzının hareketini izlememeye çalıştım. Tekrar öpmeyi kendimi alamadığım dolgun, yumuşak ağzı.

'Elbette. Evet. Elbette' diye tekrarladım.

Belki de vuruş birkaç beyin hücrelerini gevşetmiştir. Muhtemelen.

"Harika. Sırıttı, ağzı sol tarafa doğru biraz daha kalktı ama ben daha çok gamzelerinin nasıl derinleştiğine ve geniş burnunun ortasının nasıl kırıştığına odaklanmıştım. "Sana geleceğim, üç gibi?"

Kendimi başımı sallamaya zorladım. "Güzel.

"Harika. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, hafifçe öne doğru sallandı ama sonra durdu, sanki yapmak üzere olduğu şeyi daha iyi düşünmüş gibiydi, tek yapabildiğim onu içime çekmemeye konsantre olmaktı. Havaya her zaman Charlie'yle özdeşleştirdiğim koku yayılmıştı bile - sıcak ve tatlı, bal ve sıcak, yağmurlu günler gibi.

Bakışlarımızdaki kilit ancak sağımdan gelen alçak bir öksürükle kırıldı ve Stella'yı sırtırken bulmak için döndüm. Eğer bu kadar sersemlememiş olsaydım, ona kaşlarımı çatardım.

"Gitmeliyiz, seçmelerimiz var. Parmaklarımla arkamdan yanlış yöne baktım.

"Oh, evet, harika. Charlie'nin gözleri büyüdü. "İyi şanslar. Sonra görüşürüz.

"Hoşça kal, Charlie. Stella kolunu benimkine doladı ve beni çekiştirerek uzaklaştırdı. I

Beni yakalar diye arkamı dönmeye cesaret edemedim. 'Tanrım, kesinlikle okulda olduğumuz zamandan daha yakışıklı olmuş. Tedirgin olmana şaşmamalı.

Bu sefer kaşlarım çatıktı.

3. Charlie

(Ödünç alabileceğim bir JCB'si olan var mı?)

Belgeleri yazıcıdan aldım ve yan yana tuttum.

Bu aptalca bir fikir miydi? Muhtemelen aptalca bir fikirdi. Hayır. *Kesinlikle* aptalca bir fikirdi.

IQ'mun 150 olması gerekiyordu ama kendimi içine soktuğum durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmak beni aşıyordu. Daha çok boktan bir durum.

Belki de bir JCB'nin anahtarlarını almalıyım; kazdığım dev çukurun dibine ulaşmak için çok daha hızlı bir yol olurdu.

Lanet Evie. Hepsi onun suçuydu.

Gördüğüm kadarıyla sorunum üç katlıydı.

Eğer Evie geçen hafta barda , Violeti asla öpemezdim.

Violet'i hiç öpmemiş olsaydım, hâlâ teoride kalır, gerçeği yaşırdım.

Violet'i hiç öpmemiş olsaydım, şu anda kafein, Jaffa Cakes ve uykusuzluk kombinasyonuyla çalışıyor olmazdım. Daha net düşünebilirdim ve bir hafta boyunca içimde sürekli bir suçluluk duygusu çalkalanarak hayatta kalamazdım.

Suçluluk duygusu. Olan buydu.

En iyi arkadaşımın kız kardeşini

öptüğüm için suçluluk duyuyordum.

Hala ona söylemediğim için suçluluk duyuyordum.

En başta farklı bir plan yapmış olsaydım bunun asla gerçekleşmeyecek olmasından duyduğum suçluluk.

Ama en bu değildi.

En kötü kısmı mı? Violet Brooks'u öpmenin gerçekten en iğrenç ve suçluluk uyandıran kısmı - *sanırım* hoşuma gitti.

Hayır, düşünmedim. Violet Brooks'u öpmek kesinlikle hoşuma gitti.

Evie beni David Chamberlain ile ikinci kez aldattığında, birinci sınıftan sonra kadınlara tövbe etmişim. O zamandan beri, pek hatırlanmayan, çoğunlukla sarhoşken yaşadığım, tekrar etmeye ya da hakkında konuşmaya değmeyecek birkaç ilişkim olmuştu. Onları bir daha nadiren düşündüm.

Ama Violet?

Onu çok fazla düşünmüştüm. Ne benim ne de bir başkasının hoşuna gidecek kadar. Henüz kimse bilmiyordu. Aklımı tamamen kaybetmemiştim.

Belki de Violet'i öpmeyi düşünmemin tek nedeni biriyle öpüşmeyeli aylar geçmiş olmasıydı. Bu nedenle sağduyu, beynimin aşırı hızlanmasına neden olan şeyin muhtemelen yeniden birini öpmenin yeniliği olduğunu öne sürerdi. Ama emin olamıyordum ve bunu kampüste dolaşıp üç ila altı kızı öpmeden nasıl kanıtlayacağımı bilmiyordum - öpüşme odak grubu gibi.

Ancak, bu tür bir davranış sadece cevaplamak istemediğim birkaç soruyu gündeme getirmekle kalmaz, aynı zamanda kesinlikle Evie'ye geri dönerdi.

sadece Violet'in öpücüğünden çıkarım yapabileceğim sonuçlar vardı. Violet'in ağzı ağzımda.

Bir keresinde kız kardeşimin arkadaşıyla bir model ve onun yastık gibi dudakları hakkında konuşmasına kulak misafiri olmuşum. Ve düşündüm ki, *'Bu da ne demek oluyor? Dudaklar nasıl yastık gibi olabilir? Onları tanımlamak için aptalca bir yol' diye düşünmüş, sonra da hemen unutmuşum.* Ama geçen Çarşamba Blue Oar'da, saat yaklaşık üçte, yastık gibi dudakların ne olduğunu tam olarak öğrenmişim. Yumuşak ve dolgundu, dudaklarıma o kadar mükemmel oturuyordu ki kendimi onların içine gömülmüş hissedebiliyordum.

Evet, yastık gibi mükemmel bir tanımdı.

Vücudum otomatik pilottaydı ve onun liderliği ele geçirmesine izin veriyordu.

Sıcak, ipeksi dilini kaplayan çilek ve şarabın tadını neredeyse hâlâ alabiliyordum; boğazında titreşen o narin inilti, parmaklarımin arasından kayan bal rengi saç tellerinin menekşe rengi uçları...

Arggh!

Ne zaman onu öpmeyi düşünsem gidiyorum. Bir şey yapmak imkansızdı.

Odağımı kaybetmeyi göze alamazdım. Hiçbir şey yapamayacak durumda değildim.

Şu anda zaman çok . Ne demek istediğimi anladınız mı?

Tekne Yarışı ve finallerden oluşan uzun bir sürece giriyordum ve hangisinin daha önemli olduğu tartışılırdı.

Tekne Yarışı antrenmanları zordan acımasızlığa geçmek üzereydi. Sadece adrenalinle yarışmak, benim gibi uykuyu havadan daha fazla arzulamayan biri için bile imkansız olurdu.

En başta Violet'i aramamın nedeni buydu - Evie'ye ve onun kaçınılmaz oyunlarına tekrar kapılmamı engellemek için. Bunu yapmayacağıma dair kendime güvenmiyordum. Ama belli ki planımı doğru dürüst düşünmemişim, çünkü Violet'i öpmek öngördüğüm gibi dikkatimi dağıtmamıştı ve şimdi hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Evie'yle uğraşmak mı yoksa Violet'i tekrar öpmemeye çalışmak mı?

Bunu bu kadar çok istemem endişe vericiydi.

Onu koridorun dışında bıraktığımdan beri mesaj atmamamın nedeni de buydu.

Dün, yeterince uyumadığım, çok fazla düşündüğüm ve spor salonunda vahşi bir kara antrenmanı yaptığım yorucu bir günün ardından neredeyse kendimi Evie konusunda boş yere paniklediğime ikna edecektim. Onunla başa çıkabilirdim.

Tüm operasyonun fişini çekmeye karar vermiştim, sadece tekrar normal bir insan gibi işlev görmeye geri dönebilmek için. Başka bir şey bulabilirdim.

Evie'nin beni Tank'ın dışında beklemesi dışında.

Bir an için bir zamanlar umutsuzca sevdiğim kızın parmaklarını önünde birleştirmiş beni beklediğini gördüm. Sonra onu rugby antrenmanından sonra Dave Chamberlain'i beklerken gördüğüm zamanı hatırladım, tam da ikinci kez ayrıldığımız zaman ve kalbim tekrar sertleşti.

"Konuşabilir miyiz?" diye sormuştu.

'Hayır,' diye cevap verdim ve koşarak yanından geçtim.

Beni asla yakalamaya çalışmayacağını biliyordum. Evie ve kardiyo arkadaş değillerdi.

Bu nedenle, fişi çekmek yerine, bu sabah ilk iş olarak Violet'i aramaya çıktım - yani antrenman, kahvaltı ve Nükleer ve Parçacık Fiziği dersimden sonra ilk iş olarak. Evie' ilk dersim yarındı, yani o zamana kadar inandırıcı bir şey bulmam gerekiyordu ama bunun olup olmayacağını kimse tahmin edemezdi.

Masamdan beremi alıp taktım ve yatak odamın kapısını yavaşça açarak ev arkadaşlarımla, özellikle de en gürültülü olanının sesini dinledim.

Her gün birlikte yaşadığınız ve antrenman yaptığınız birinden kaçınmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?

Çok zor. Çok zor.

Geçen haftanın çoğunu Violet hakkında sorulacak soruları bekleyerek nefesimi tutarak geçirmiştım. Ama şansına Brooks dönem başı çalışma kaosuyla o kadar meşguldü ki bana hiçbir şey sormamıştı ve belki de parmaklarımı iyice çapraz yaparsam konuyu tamamen unutabilirdi. Zaten evimizin en anlayışlı üyesi o değildi, bu yüzden açıklama yapmak zorunda kalmadan önce kendime küçük bir mühlet kazanmış olabilirdim.

Mutfığa girdiğimde Oz'u çoban böreğinin başında dikilirken buldum, gerçi burnu neredeyse patates püresine değdiği için dikilmek biraz cömertçe bir davranıştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu nedir?" diye sordu etrafına bakmadan.

"Çoban pastası. Neye benziyor?"

"Başardın mı?"

"Evet, akşam yemeği için..." Elindeki çatalı alıp lavaboya attım, "... öğle yemeği değil. Döndüğümde burada olmasını bekliyorum.

Ayağa kalktı, kalın siyah kaşları birbirine dolandı ve biraz daha iştah açıcı bir şey bulmadan önce yediği belli olan büyük cips poşetine uzandı. Buzdolabının kapağını açıp içeri baktığında yumruğu hâlâ poşetin içindeydi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Şey... Yapmam gereken..." Elimdeki kâğıt parçalarına baktım. Sırt çantam hâlâ mutfak masasının üzerindeydi, tam olarak daha önce attığım yerdeydi ve Oz bir şey fark etmeden önce kanıtları saklamak için onları içine ittim. Suçluluk duygusu yine midemde çalkalanmaya başladı. "Brooks nerede?"

"Dersler.

Vücut ısıtıcımı kaptığım gibi kollarımı içinden geçirdim ve çektim. Olanları itiraf etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kapıdan çıkmalıydım. Ama aynı zamanda, yakında biriyle konuşmazsam patlayabilir ya da ciddi bir ruhsal çöküntü yaşayabilirdim.

Brooks gibi Oz da on üç yaşımızdan beri en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Beni dinlediği sürece genellikle iyi tavsiyeler verirdi.

"Aslında, dostum... seninle bir şey hakkında konuşabilir miyim?"

"Tabii, ne? Sanırım mırıldandı, ama kafası buzdolabının içinde olduğu için ne dediğini tam olarak anlayamadım."

Daha iyi bilmeliydim. Karnını doyurmadığı sürece Oz'la herhangi bir konuda konuşmaya çalışmak anlamsızdı. Ayrıca mutfakta tanıdığım en beceriksiz insandı. Ekmeğe zar zor yağ sürebiliyordu. Son yıllardaki en büyük başarım ona antrenmandan önce sabah yulaf lapasını nasıl başarılı bir şekilde yapacağını öğretmek olmuştu, özellikle de yatakta fazladan on beş dakika geçirmem anlamına geldiği için.

Sırt çantasını tekrar masanın üzerine bıraktım. Onu nazikçe yolumdan çekerek, dün akşam yemeği için kızarttığım tavuktan kalanları, salata ve domatesle birlikte aldım.

'Ekmeği getir. Sana bir sandviç yapacağım.'

Kocaman sırttı ve sırtıma bir tokat attı. 'Tam zamanında geldin Charles. Sensiz açlıktan ölürdüm.'

Oz bu sabah aldığım ekşi mayadan iki dilim çıkardı, tahta kesme tahtasının üzerine yerleştirdi, mutfak adasına oturdu ve beklemeye başladı. Ona o kadar çok yemek yapmıştım ki artık ne yapacağını biliyordu. İkisi de biliyordu.

Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyorduk ki, birlikte yaşamak yirmili yaşlarının başındaki üç erkek için olması gerekenden çok daha evcildi, ama her birimizin çok özel rolleri vardı.

Ben yemek yaptım, alışveriş yaptım ve evin günlük işlerini organize ettim; Brooks herkesin nerede olduğunu, çöp kutularını ve geri dönüşümü içeren günlüğümüzü yönetti; Oz faturaları ve mali işleri yönetti.

Birinci sınıfta birlikte yaşamaya başladığımızdan beri bu böyleydi. Sokağımız sakin ve çoğunlukla ailelerden oluşuyordu, bu nedenle Trinity College'da olduğu gibi bizi bütün gece uyutmayan çok az parti oluyordu. Ebeveynler ve kürekçiler aynı erken yatma, erken kalkma gündemini takip ediyor gibi görünüyor.

Salonlardan taşınmamızın bir diğer nedeni de Evie'ydi.

Dave Chamberlain ile ayrıldıktan sonra, onunla/onlarla çok fazla karşılaştım. Bardağı taşıran son damla bir Cumartesi sabahı oldu: Oz ve ben koşudan dönüyorduk ve Evie ile Dave'i Trinity'nin yakınlarında, ikisinin de olmak için hiçbir nedeninin olmadığı bir yerde, sadece karbondioksitle hayatta kalmaya çalışıyormuş gibi görünen bir kucaklaşma içinde gördük.

Oz beni sakinleştirdikten sonra üçümüzü bir toplantıya çağırdı ve bir yatırım fırsatı yakaladığını açıkladı, biz de hemen ev aramaya çıktık.

Bir ay sonra Tolkien Lane 5 numaraya taşındık.

Çoktan modernize edilmişti ve evin en güzel yanı mutfağıydı - burada daha önce yaşamış olan insanlar belli ki yemek yapmayı seviyorlardı. Ben de öyle.

İyi yemeğin değerini bilen bir ailede büyüdüm. Ailemin bir restoran grubu var ve bu grubun en önemli mücevheri, babamın Londra'nın hemen dışında işlettiği, Thames Nehri manzaralı, üç Michelin yıldızlı Petal. Ben hiçbir zaman şef olmak istememiş olsam da, kardeşlerim ve ben şefleri izleyerek ve öğrenerek büyüdük. Evimizde yemek yemek istiyorsanız, sebzeleri doğrayarak ya da turşu yaparak bunu hak ediyordunuz.

On iki yaşına geldiğimde bir tavuğun derisini yüzebilir ve bir balığı fileto haline getirebilirdim.

Diğer insanların yoga yaptığı gibi ben de mutfakta vakit geçiriyordum. Mükemmel bir Pazar rostosu üzerinde saatlerce kendimi kaybedebilirdim; ve uzun bir hafta sonu zorlu antrenmanlardan sonra herkes beslenmek için buraya geldiğinde evimiz genellikle dolu olur.

Ekmeğin üzerine bir kaşık mayonez koydum ve yayılması için Oz'a doğru ittim.

"Domates ister misin?"

Başımı salladı, "Evet lütfen."

"Kate nasıl? Bir yandan kendime zaman kazandırmaya ve Violet konusunu nasıl açacağımı bulmaya çalışırken, bir yandan da bir tanesini olabildiğince ince dilimleyerek sordum."

Oz 'Evie'den Kurtulma Operasyonu'nu desteklese de, Violet'le öpüşmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü göremedim. *Ben* bile iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum.

Değildi.

'O iyi, gerçi onu yeni yıldan beri görmedim. Sanki yoksunluk çekiyordum gibi hissediyordum. Noel'de birlikte vakit geçirmek harikaydı ama şimdi onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum. Nehir temizliği tam bir baş belası olsa da, en azından onu görebildiğim anlamına geliyordu. Antrenmanlar şimdiden yoğunlaşmaya başladı.

Başımı salladım, 'Evet, biliyorum. Bu dönem çok yoğun geçecek' dedim.

"Yarış bitene kadar bekleyemeyeceğim, böylece saklanmayı bırakabiliriz," diye homurdandı, cips paketini son parçaları düşene kadar ağzına attı, sonra hazırladığı ekmeğe geri döndü.

Oz'un kız arkadaşı Kate Cambridge'de tıp okuyordu. Onunla okul yılının başında, muhtemelen bahsetmememiz gereken nedenlerden dolayı şehre yaptığı bir ziyarette tanışmıştı. Oz ilk görüşte vurulmuştu, Kate ise

rakip tekne kulübü mürettebatının bir üyesi olarak onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu çünkü daha sonra öğrendiği gibi Kate, Cambridge kadın tekne kulübünün bir üyesiydi. Ancak azminin karşılığını aldı ve Kate'le kısa sürede birbirlerinden 200 mil uzakta olabilecek kadar ayrılmaz bir çift oldular. Doğrudan ona karşı yarışmayacak olsak da, Oz'dan çok Kate'in iyiliği için ilişkilerini bir sır olarak saklıyorlardı. Oz fırsatını bulsa çatılardan bağırırdı.

"Sadece iki buçuk ay kaldı," diye gülümseyerek onu aniden içine düştüğü ruh halinden kurtarmaya çalıştım.

"Çok uzakmış gibi geliyor. Ekşi mayayı bana doğru itti, "Aklıma gelmişken söyleyeyim, Koç aradı ve saat dörtte kayıkhaneye gitmemiz gerekiyormuş.

Elim havada durdu, tuttuğum domatesin yarısı ekmeğin üzerine düştü. "Ne?

"Geçen yılki Mavi Gemi'deki herkesi görmek istiyor

"Neden?" diye sordum, kendimi Violet'le buluşma konusunda paniğe kapılmak yerine Oz'un sandviçini bitirmeye odaklanmaya zorlayarak, çünkü kayıkhanede olmak zorunda olsaydım, Violet ve benim sahte flörtümüz gibi çok daha acil konuları tartışmak için neredeyse hiç zamanım olmayacaktı.

Sandviçi geri ittiğimde Oz omuz silkti, dikkatini yemeğe vermişti. İlk yarısı neredeyse tek seferde yutuluyordu.

"Umghawditssogoodgeniusyouare.

Oz her lokmada tutarsızca mırıldanmaya devam ederken ben de Brooks eve erken gelir de yemeye karar verirse diye ortalığı toplayıp çoban pastasını kaldırdım ve altüst olan planlarımla ilgili ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Bu aceleyle getirilecek bir konuşma değildi.

"Sen içmiyor musun?

Oz'a döndüm ve başımı salladım, "Aç değilim.

Bu da başka bir şeydi. Suçluluk duygusu iştahımı kaçırmıştı. Jaffa Kekleri hariç, onları her zaman sığdırabilirdim.

Elinde sandviçinin kalanıyla Oz ayağa kalktı ve su ısıtıcısını çalıştırdı, "Bir fincan çay ister misin?

"Hayır, teşekkürler.

O dolaptan bir kupa çıkarırken ben sessizce orada durdum. Durdum ve bekledim. Onun tüm dikkatini çekene kadar konuşmanın bir anlamı olmadığını biliyordum. Ayrıca hâlâ nereden başlayacağımı düşünüyordum. Kaynar suyu dökmesini, çay poşetini sıkmasını ve fincanın üzerine bırakmasını sessizce izledim.

Tezgâha. Sütünü ekledikten ve ortalığı dağıtmayı bitirdikten sonra mutfak dolabına yaslandı.

"Bisküvi var mı?

Yüksek sesle içimi çektim, kilere doğru yürüdüm, çikolatalı şekerleri aldım ve önüne koydum.

"Um... iyi misin?" diye sordu. Tam cevap verecektim ki parmaklarını şıklattı. 'Kahretsin, üzgünüm dostum, tamamen unutmuşum. Evie'yle nasıl gidiyor? Onu gördün mü?

Derin bir nefes aldım ve yavaşça başımı salladım, 'Evet. Ben...'

Violet'e ne oluyor? Ona ulaşmayı başardın mı? Sana yardım edecek mi?

Dönem başı kaosa kapılan tek kişi Brooks değildi, gerçi Oz'un durumunda Noel tatilinden bizden daha geç dönmüştü, böylece Kate'le daha fazla zaman geçirebilecekti. Aslında, orada durup bir cevap bulmaya çalışırken, şimdiye kadar hiç bahsedilmemesiyle küçük bir mucizeyi başardığımı fark ettim.

Onlara Violet'in eve girdiğinden bile bahsetmemiştim - gerçi bunu muhtemelen kendime sakladım.

"Evet," diye başımı salladım, her ne kadar sırtımda boncuk boncuk terler biriktiğini hissetsem de, yaratmaya çalıştığım sakin ve soğukkanlı havayı yansıttığımı umarak, "Evet, evet yardım edecek. Aslında şimdi onu görmeye gidiyorum. Oz çikolatalı digestive'i çayına batırdı, sonra da bütün olarak ağzına attı. Çay poşetini bıraktığı yerin altında küçük bir kahverengi sıvı birikintisi oluşuyordu; onu alıp çöp kutusuna attım, sonra da ikinci kez sayaç.

"Yani plan tamam o zaman? Evie'den sonsuza dek kurtulmak. Violet bunu sorun etmedi mi?"

Evet, bunu oyunculuk deneyimi için kullanacağını söyledi. Güldüm ve kaburgalarımın arasındaki gerginlik bir parça gevşedi. Bu karmaşanın tek iyi yanı Violet'in ne kadar sakin kaldığıydı. Ona sorduğumda gözünü bile kırpmadı. Ve hissettiğim suçluluk duygusunu azaltan tek şey, ona küçük bir şekilde yardım edebileceğimi bilmektir.

"Harika bir iş çıkardın Charles. Planın biraz uçuk olduğunu itiraf etmeliyim ama inancım tam. Ve bu Violet... yani onunla öpüşmeye falan kalkışacak değilsin. Yani, düşünebiliyor musun..." Oz'un kafası gürültülü bir kahkahayla arkaya düştü, öyle ki kafasını dolabın kapağına çarptı. "Ah.

Yüzümün rengini kaybettiğini fark edemeyecek kadar dalgındı. Öyle olduğunu biliyordum. Onu öpmekten bahsettiği anda yanaklarımdaki sıcaklığın süzüldüğünü hissetmişim.

Ben bir adım geri atıp ardından bir adım daha atarken Oz hâlâ gülüyordu. Saatime bakıyormuş gibi yaparak masadan sırt çantamı aldım ve aceleyle kapıya yöneldim.

'Kahretsin, vakit geldi mi? Acele etmeliyim. Turtayı yeme. Sonra Tank'ta buluşuruz.'

Cevap vermeye fırsat bulamadan bisikletime atlayıp yola koyuldum ve hayatım buna bağlıymış gibi pedal çevirmeye başladım. Oz, Brooks'tan çok daha anlayışlıydı ve sakladığım herhangi bir sırrı birkaç dakika içinde çözebilirdi. Ve eğer Oz Violet'i öpmenin kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsa, o zaman kesinlikle öyleydi.

Bir çözüme ihtiyacım vardı, hem de hızlı bir şekilde.

Tekerleklerimi her çevirişimde Ocak ayının soğuk havası ciğerlerimi canlandırıyor. St Anne's'e vardığımda ve bisikletimi zincirlediğimde, daha iyi bir plan yapmamıştım ama taze oksijen bana belki de düşündüğüm kadar kötü olmadığına dair yenilenmiş bir iyimserlik vermişti.

Tam orada olduğumu haber vermek için telefonuma uzanıyordum ki gözümün ucuna yeşil bir ışık geldi ve beynim neden böyle yaptığını anlamadan önce yüzüme bir gülümseme yayıldı.

"Charlie?"

"Hey, Violet.

"Çok , değil mi?" dedi, önümde durarak.

"Genelde değil," diye kıkırdadım ve tıpkı bu sabah gibi yanağını öpmek için eğildim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama havadan soğuk, pürüzsüz pembe teninde dudaklarımda hissetmek istediğim bir şey vardı. Mavi gözleri bulutsuz bir gökyüzündeki güneş ışığı gibi geniş ve ıslık ıslık. "Seçmelerin nasıl geçti?"

"İyi idi..." gülümsemesini yüksek sesle iç çekmesi izledi, "ancak.. Tanrım... Leo Tavener adlı aktörü tanıyor musun?"

"Um..." Başımı salladım. 'Evet, belki. Yine de onu hiçbir şeyde gördüğümü sanmıyorum. Neden?'

"Oxford'da olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Başımı salladım ve gözlerim daha da açıldı, özellikle de Violet'in yüzünde beliren kızgınlık karşısında, çünkü onu daha önce hiç görmediğimden eminim

Sinirliydi. Bana kalırsa Violet sonsuza kadar mutlu ve güneş ışığıyla doluydu ama kaşlarını çatması hoşuma gitmişti.

"Öyle ve çekilmez bir çok bilmiş. Seçmelere bile katılmadan Orsino rolünü kaptı."

"Ah," diye cevap verdim, ne kadar sinirlendiği belli olan sırıtışımı tutmaya çalışarak. Neden bahsettiğinden de tam olarak emin değildim, çünkü Shakespeare benim güçlü olduğum bir alan değildi. "Ama istediğin rolü aldın mı?"

Çizgili eldivenlerinden birinin ucunu ısırarak eldivenini çıkardı ve mor saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdı: 'Henüz bilmiyorum. Umarım - önümüzdeki hafta öğreneceğiz - ama istediğim rol onun karşısında ve bu da önümüzdeki birkaç ayı onunla geçirmek zorunda kalacağım anlamına geliyor. Ugh.'

"Oyun ne zaman?"

'Gelecek dönemin başlangıcı. Provalar iki hafta içinde başlıyor.'

"Yerine geçmeyi teklif ederdim ama yeteneklerimin Shakespeare'e yeteceğinden emin değilim. Sonunda içimde tuttuğum kahkahayı dışarı attım. Bu da onun gülmesine neden oldu - göğsümde anevrizma falan mı geçiriyorum diye düşünmeme neden olan derin, gırtlaktan gelen bir ses. Bunun nasıl bir his olduğunu bildiğimden değil ama muhtemelen benzer bir şeydi.

'Hayır, seni tam olarak sahnede göremiyorum, Chazzle. Yine de, eğer kürek çekme atletiniz bir şey ifade ediyorsa, tayt ve dublörü kesinlikle güzel bir şekilde doldurursunuz.

Bunu söyler söylemez gözleri kocaman açıldı ve yanakları açık pembeden koyu fuşyaya döndü. Her zaman tanıdığım Violet aklına ne gelirse söylerdi ve bunu hiç utanmadan yapardı, bu yüzden şimdi neden bana baktığını tam olarak bilmiyordum. Orada durup başka bir şey ekleyip eklemeyeceğini ya da göz kırpıp kırpmayacağını beklerken, bir yandan da patlamak üzere olan gülümsememi bastırmak için elimden geleni yapıyordum.

'Umarım öyledir. Aksi takdirde tüm o eğitim boşa giderdi,' diye cevap verdim sonunda.

"Evet, şey... oldukça," diye kekeledi sonunda kendine geldiğinde, yine de gözlerimle tam olarak buluşamadı. "Her neyse, benim için neyin vardı?"

Sırt çantamı hafifçe indirdim ve daha önce çıktısını aldığım iki kâğıt parçasını çıkardım. Violet onları benden aldı ve her sayfadaki renkli ızgaraları otuz saniye inceledikten sonra başını kaldırıp baktı.

"Bu da ne?"

Sağ baktım, 'Bu senin zaman çizelgen, diğeri de benim. Onları üst üste koyabilir ve nerede buluşabileceğimize bakabiliriz.

"Benimki mor mu?"

Sayfaya tekrar baktım, 'Evet... menekşe rengi aslında. Sana uyması için.

Gözleri benimkilere kaydı ve keşke bunu hiç belirtmeseydim ya da en başta yapmasaydım diye düşündüm. Neden onları mor yaptım ki?

"Charlie, programımı nasıl aldın?"

"Um..." Boğazımı temizledim, "Üniversite sunucularına erişebilirim.

Kaşları havaya kalktı, neredeyse lacivert beresinin altında kaybolacaktı.

"Huey her zaman bilgisayarlarla aranın acayip derecede iyi olduğunu söyler.

Sırıttım. 'Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum ve bunu el altından bir şey için yapmıyorum. Notları falan değiştirmiyorum.

"Notları değiştirebiliyor musun?" diye fısıldadı.

"Muhtemelen. Ama hiç denemedim. Konuyu Oxford'dan atılmama ve muhtemelen hapis yatmama neden olacak şeylerden uzaklaştırmayı umarak sayfalara tekrar dokundum. "Her neyse, ikimizin de çalışma sürelerinin nerede olduğunu ve derslerimizin nerede çakıştığını ızgaralarda görebilirsiniz. Buradaki de Evie'nin devam ettiği sınıf, neyse ki burada boş vaktiniz var.

"Vay canına, bunu gerçekten düşünmüşsün," diye mırıldandı nefesinin altında.

Ona bunu kesinlikle hiç düşünmediğimi söylememek için kendimi zor tuttum.

"Evie'nin dersi yarın. Başımı

salladım. "Evet.

"Ve daha sonra gelip seninle buluşmamı mı istiyorsun?"

"Evet, eğer hala sorun değilse. Ellerimi eşofman altımın içine soktum ve birden kendimi o kadar garip hissettim ki başımı acınası bir şekilde sallamaktan başka bir şey yapamadım. 'Üzgünüm, kısa bir süre olduğunu biliyorum. Sana bu hafta mesaj atmalıydım. Bu işin nasıl yürüyeceğini anlamaya çalışıyordum, özellikle de kardeşinle.

"Huey mi?" Mükemmel biçimli kaşları çatıldı. "Onun bununla ne ilgisi var?"

"Şey, sen onun küçük kız kardeşisin.

Ne demek istediğimi anlayacağını ummuştum ama kaşları daha da çatıldı.

"Ve?"

"Ona öpüştüğümüzü söylemedim. Yüzümü buruşturdum ve Koç'a küfrederek saatimi kontrol ettim. Kesinlikle yeterli zamanım olmayacaktı.

"Bak, bu gece buralarda mısın? Çok özür dilerim, Koç bizi erken çağırdı ve ben de

Konuşmak için daha fazla zaman. Benimle Blue Oar'da buluşabilir misin, bunu nasıl yapacağımıza dair tüm kuralları gözden geçirebiliriz?

"Kurallar mı?

"Evet. Sahte Flört Kuralları. Elini arka cebime nasıl soktuğunu bir kez daha hatırlayarak cevap verdim. 'Geçen hafta nasıl davranmamız gerektiği konusunda çok daha becerikli görünüyordun ama tartışabileceğimiz birkaç düşüncem var. Ayrıca Brooks'la aramızın düzelmesine de yardımcı olur. Eminim pşmemizi o kadar da umursamayacaktır, çünkü bu gerçek değil, ama yine de ona söylemem gerektiğini hissediyorum. Sadece bu konuyu nasıl aacağımı bulamıyorum. Belki de senin kitabından bir yaprak alıp bunu oyunculuk becerilerimi tazelemek için bir fırsat olarak kullanmalıyım. Bilirsin, taytımı doldururken kullanmak için.'

Sırttım ama bu onun yüzünde beliren bir glmsemi değildi.

"Elbette. Yavaşça başını salladı. "Rol yapıyoruz. Bu gerçek değil. Kurallar harika bir fikir. Bunu inandırıcı hale getirebiliriz ve sana söz veriyorum, ağabeyimin umurunda olmayacak.

Harika. Teşekkürler Violet, cidden. Bana zaman ayırdığın için gerçekten minnettarım. Yapabileceğim bir şey varsa... Sahneye ıkamam ama seninle birlikte replikleri öğrenmeye kesinlikle yardımcı olabilirim.

Kıkırdadı, "Bunu söylediğine pişman olabilirsin.

Başımı salladım, 'Hayır. Beni tutabilirsin. Söz veriyorum. Sekizde görüşür myz?'

"Evet, görüşürüz ve bu sefer ateşe o kadar yakın oturmayalım. Sırttı.

Bisikletimin kilidini açmak için eğildim. "Anlaştık.

Kardeş ya da değil. Gerçek ya da değil. Bisikletle uzaklaşırken Violet'in bana bakışındaki bir şey kalbimin normalden daha hızlı atmasına neden oldu.

4. Charlie

(Charlie ve Violet'in Sahte Flört Kuralları)

Violet için bir kadeh şarap. Hesap.

Benim için köpüklü su (artı Violet için bir tane daha).

Tamam. Ateşten uzakta. Tamam.

Defterimin kenarlarını masanın kenarlarına dik olacak şekilde hizaladım, kalemimi üstüne yerleştirdim ve kapıyı izlemek için arkama yaslandım.

Antrenmandan hiç bu kadar hızlı ayrılmamıştım. Duş almış, giyinmiş ve yirmi dakikadan kısa bir sürede Blue Oar'a bisikletle gitmişim ve yine de Violet'ten önce gelmeyi başarmıştım. Saat henüz sekiz olmamıştı, yani teknik olarak geç kalmamıştı ama zamanında geleceğine inanmıyordum.

Doğrusunu söylemek gerekirse ilk benim gelmem hoşuma gitmişti. Geçen hafta onu beklerken olduğum kadar gergin değildim ve bu sefer onun aceleyle içeri girip giysilerinin yüzde 90'ını çıkardığını ve masanın karşısı yerine benimkinin yanında olması için taşıdığım koltuğa oturduğunu görmenin keyfini çıkaracaktım.

Çiftlerin yan yana oturması gibi mantık yürütmüştüm ama aslında sadece ona yakın olmak istiyordum. Onun yanında olmanın tüm sinir sistemimi rahatlatan bir yanı vardı.

Defterimi tekrar açıp en üst satıra baktım. Kurallar.

1. Öpüşmek yok.

2.

Tanrım, bu işte kötüydüm. Berbat bir kural bulmuştum. Ve en başta *öpüşmek yok* diye eklememin tek nedeni, olması gereken tek kuralın bu olmasıydı.

Kırmak istediğim tek şey buydu.

"Merhaba.

Gözlerim fırladı ve bir saniye sonra ayağa fırladım. Listeme o kadar dalmıştım ki Violet'in içeri girdiğini fark etmemiştim. Defteri kapattım.

"Hey. Ben de onun yaptığı gibi eğildim. Bu sefer kafasını kafamla ezmekten kıl payı kurtuldum ve onun yerine dudaklarımı açık, gülümseyen ağzının kenarlarına yerleştirdim. "Özür dilerim.

Ama paltosunu çıkarıp otururken gülmekle meşguldü. Bu öğleden sonraki büyük Muppet paltosu değildi; bu, onu bir bulut gibi gösteren krem rengi, kabarık bir numaraydı ve aniden onunla birlikte uçup gitme arzusu duydum.

'Stella haklıydı. Bu konuda daha iyi olmamız gerekiyor,' diye homurdandım ve sandalyeme geri oturdum.

"Bu benim için mi? Violet önündeki şarabı aldı ve ben cevap vermeye fırsat bulamadan büyük bir yudum aldı. "Alacağız. Merak etmeyin. Evie bizim bir çift olduğumuza inanacak.

Muhtemelen daha önce hiç hissetmediğim bir minnettarlıkla ona gülümsedim. "Teşekkürler.

"Antrenman nasıldı?" diye sordu, bacaklarını altına sıkıştırdı ve vücudunu öne doğru kaydırarak neredeyse tamamen benim alanıma girdi, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi.

Yakınlığın etkisiyle göz kırpmam, burnuna serpiştirilmiş çillere ve masmavi göz bebeklerindeki akik parıltısına odaklanmaktan kendimi alıkoymam ve ne yaptığını anlamam bir saniye sürdü.

Benim sahte kız arkadaşım olmak.

Yanımızdan geçen biri bizim gerçek bir çift olmadığımızı asla sorgulamazdı ve ben de alnındaki saç tutamını fırçalamalı mıyım diye düşünerek çok uzun zaman geçirdim.

"İyiymi," diye yanıtladım sonunda boğazımı temizleyerek. "Koç bize Mavi Gemi'deki yerimizin garanti olmadığını hatırlatmak istedi.

Yüzü şaşkınlıkla karıştı. "Bu, bu yıl yarışamayacağın anlamına mı geliyor?

'Hayır, hepimiz Mavi Bot'ta olacağız. Bu yılki tek değişikliğimiz Marshy, çünkü geçen yıl bacağını kırmıştı ve yarışamadı. Sikerim böyle işi. Daha fazla düşünmeden uzandım ve saç telini parmaklarımla süpürdüm. Ancak şimdi dudaklarını kıvırıyordu ve onları endişelendirirken dişlerinin parıltısını yakaladım. Arkama yaslandım

Sandalyeyi biraz boşluk yaratmak için. Bu daha iyiydi. Artık odaklanabilirdim. "Öğleden sonranın geri kalanı nasıldı?

'Bilirsiniz işte... denemeler, denemeler ve daha fazla denemeler. Muhtemelen satırları öğrenmeye başlamalıyım, ama hiçbir şeye uğursuzluk getirmek istemiyorum.

"Bu rol için başka kim var? Aniden kuruyan ağzımı serinletmek için suyum elime alarak sordum.

Omuz silktili, 'Kesin olarak bilmiyorum. Seçmelere girerken gördüğüm birkaç kız daha vardı ama bunlar herhangi bir rol için olabilir. Cecily ve Linus her şeyi gizli tuttular.

"Cecily ve Linus?

'Yapımcı/yönetmenler. Prodüksiyonu onlar yapıyor. Cecily benim arkadaşlarımdan biri ama işleri profesyonel tutmayı seviyor, o yüzden bana söylemiyor. Güldü.

"Sanırım da rolü sana vermeyeceği anlamına geliyor.

Kıkırdarak başını salladı ve atkuyruğunun uçlarını omzunun üzerinden zorladı. 'Tanrım, hayır! Şaka mı yapıyorsun? Aksi takdirde Stella onun rolünü yıllar önce onaylamış .

Şarabını tekrar eline aldı ve ilk kez ojesinin rengini değiştirdiğini fark ettim. Geçen hafta koyu kırmızıydı, bugün ise uçuk pembeydi. Hangisini daha çok sevdiğime karar veremedim.

Keskin bir soğuk hava esintisi gözlerimi kapıya ve içeri giren büyük gruba çevirdi, sonra Violet'e ve onun burada bulunma sebebine döndüm.

Kurallar.

'Her neyse, yapacak çok işin olduğunu biliyorum. Seni tutmayacağım. Elim deftere gitti.

"O da ne?

"Bazı kurallar yazmaya başladım..." diye başladım, sonra defteri kaptım ve Violet aradığını bulana kadar sayfaları karıştırdı.

"Sadece bir kural var. Alnı derin bir şekilde kırıştı, 'Öpüşmek yok mu? Ama Charlie... biz zaten öpüştük.

Ağzım sert bir çizgi halindeydi. "Evet, biliyorum. Ama belki de yapmamalıyız.'

"Oh -

"Brooks'un çok mutlu olacağını düşünmediğim için," diye ağzımdan kaçırdım, fikrimi değiştiremeden, özellikle de Violet'in yüzündeki ifadeyi görünce

hayal kırıklığına benziyordu. Ya da belki sadece hüsnü kuruntuydu. Çünkü kimse benden daha fazla hayal kırıklığına uğramamıştı. "Sen onun küçük kız kardeşisin.

Violet gözlerini devirdi.

'Kardeşimin kendini aşması gerekiyor. Öpüşmek tam olarak gerçekçi değil,' diye cevap verdi, kalemi kaptı ve sayfaya bir şeyler karaladı, ancak açıdan ne yazdığını göremedim. 'Tamam, sıradaki kural. Ne düşünüyordun?

Bu soruya cevap vermeyecektim.

Onun yerine, "Birbirimizi ne sıklıkla görüyoruz?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. "Eğer gerçekçi konuşuyorsak, muhtemelen Evie'nin olduğu sınıftan en az bir tane daha yapmalıyız ve sen de gelip benimkinde benimle buluşmalısın, aksi takdirde bu biraz garip olur. Eğer senin gerçek kız arkadaşın olsaydım, sen benimle buluşmaya gelmediğin sürece seninle buluşmaktan mutlu olmazdım. Gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydı, 'Ve bunun dışında da birlikte görünmemiz gerekiyor, kahve içmek gibi. Aklına başka ne geliyor?

'Um...' gözlerim açıldı, 'yarışlarımıza gelmeye ne dersin? Bu bir kız arkadaşın yapabileceği bir şey, değil mi?

Başını salladı ve gülmemeye çalıştığını anlayabiliyordum. 'Evet, bu kız arkadaşının yapacağı bir şey. Ne zaman?'

"Cumartesileri.

"Ah," diye yüzünü buruşturdu, "Cumartesi günleri kesinlikle provalarımız olacak, ama elimden geldiğince gelmeye çalışacağım.

"Sorun değil," diye cevap verdim, Violet'in nehir kıyısından bana tezahürat yaptığı kısa süreli bir hayali kaybetmenin hayal kırıklığını sesimden uzak tutmayı umarak.

Bir başka nokta daha deftere kaydedildi.

"Bazen antrenmandan sonra seninle

buluşabilirim.

Kalp atışlarım yeniden hızlandı. "Kulağa hoş geliyor.

"Peki ya dokunmak?

"Dokunmak mı?

"Evet. Geçen hafta bunun hakkında konuşmuştuk. Toplum içinde dokunmak. Dışarıda görüleceğiz, bu yüzden eğer birlikteyse el ele tutuşuyor falan olmalıyız.

Kalemi dolgun alt dudağına vurdu ve bakışlarımı başka yöne çevirmek için tüm enerjimi harcadım.

"El ele tutuşmak iyidir," dedim sonunda, "ve şu yaptığın arka cep şeyi.

Gözleri yukarı fırladı, bakışlarını o kadar dikkatle yakaladı ki, onu kendime çekip hava almaya ihtiyacımız olana kadar öpmemek için yumruğumu bardağımın etrafına sıkıştırmak zorunda kaldım.

Neyim vardı benim?

"Evet, bunu tekrar yapabilirim," diye cevapladı sonunda. Not defterine girdi.

'Sıradaki. Instagram.'

'Instagram'özel ve hiç kullanmıyorum,' diye kaşlarını çatıttım.

Son zamanlarda Instagram'a girmemin tek nedeninin Violet'in ne yaptığını kontrol etmek olduğunu itiraf etmenin akıllıca olup olmadığından emin değildim, çünkü bu kulağa en iyi ihtimalle tuhaf, en kötü ihtimalle de röntgencilik gibi geliyordu. Ama Violet'in Instagram'ı her zaman arkadaşlarıyla dışarıda geçirdiği gecelerin, tiyatroya gittiği günlerin, Brooks ailesinin köpeğinin ya da Stella ile Güney Yarımküre'de geçirdiği boş yılın fotoğraflarıyla doluydu.

Daha da tuhafı, geçen hafta onun fotoğraflarına göz atarken kaç tanesini zaten beğendiğimi fark ettim - onun ve diğer erkeklerin fotoğrafları hariç. Bunların hiçbirisi kalpli değildi ve öyle de kalacaklardı.

'Ama insanlar hala sizi takip ediyor ve fotoğraflar hala dışarı çıkıyor. Bunu kullanmaya başlamalısın,' diye basitçe cevap verdi. 'Eğer birlikte olsaydık birbirimizin sosyal medyasında olmamamız mümkün değildi.

İçimi çektim. Bu beklediğimden çok daha gerçekçi olmaya başlamıştı ve bir kez daha a) Violet'i sahte kız arkadaşım olarak gizli tutabileceğimi düşünmekle ne kadar saf olduğumu ve b) bunun kesinlikle aklıma gelen en iyi fikir olmadığını, ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar derinde olduğumu hatırladım.

'Tamam,' diye kabul ettim.

Belki de Brooks'a neler olup bittiğini hatırlatmayı Instagram'a bırakabilirdim.

"Ve benim her fotoğrafımı beğenmek ve yorum yapmak zorundasın," kararlı bir bakışla beni kıştırdı, "ve bunlar iyi yorumlar olmalı, *Y R U SO HOT?* saçmalıklarından hiçbirisi olmamalı. Düzgün kelimeler kullan, harfler değil.

Yüksek sesle güldüm, çünkü daha önce kız arkadaş tarzı bir yorum duyduğumu sanmıyordum. 'Bunu yapabilirim. Harfler değil kelimeler, bir İngilizce öğrencisi için en iyisi.

"Harika. Sırtarak defteri bana doğru itti ve altına dokundu. "Adımın yanına imza at, tuvalete gidiyorum.

Ayağa fırladı, yürürken eli omzuma dolandı ve tüylerim diken diken oldu. Çok uzun zamandır tüylerim diken diken olmamıştı. Ancak onu barın yanındaki kalabalıkta kaybettiğimde aşağıya baktım.

1. ~~Öpüşmek yok.~~ Sadece uygun olduğunda öpüşmek.
2. Violet en az iki dersten sonra Charlie ile buluşacak (Evie'ninki dahil).
3. Charlie, farklı günlerde en az iki dersten sonra Violet ile buluşacak.
4. Violet mümkün olduğunda ya da antrenmandan sonra kürek yarışlarına katılacak.
5. Violet ve Charlie haftada en az iki kez kahve/öğle yemeği için buluşacak.
6. Toplum içinde her zaman dokunmak. Buna el ele tutuşma, sarılma, ellerin cepte olması vb. dahildir.
7. Instagram gönderileri beğenilmeli ve uygun şekilde yorumlanmalıdır. Violet ve Charlie'nin Instagram'da birlikte yer aldığı haftada gönderi.

Gözlerim satırları taradı ve Violet'in değiştirdiği ilk maddenin yanına 'dil yok' ifadesini ekleyip eklememe konusunda çok düşündüm. eklemeliydim, ama eğer sadece uygun olduğunda öpüşüyorsak, belki bu uygun olduğunda dilleri de içeriyordu.

Beynim onu öpmek, *nasıl* öpeceğim, *ne zaman* öpeceğim gibi uygunsuz düşüncelerle dönüp dururken kalem ilk satırın üzerinde gezindi... ta ki kalbimin kaburgalarım vuruşunu görmezden gelip kalemi elime alana ve o masaya dönerken Violet'in adının yanına imzamı atana kadar.

Sandalyesine geri oturmak yerine cebinden telefonunu çıkardı. Ne yaptığını sormama fırsat kalmadan kucağıma düştü. Bu sefer ilk seferden daha hazırlıklı değildim, aletim de öyle, Violet Brooks'un bana mükemmel bir şekilde oturduğunu istenmeyen bir şekilde hatırlattı.

"Ne... ne yapıyorsun?"

Kolunu omzuma atarak, 'Insta için fotoğraf' diye cevap verdi.

O kıpırdanırken tüm vücudum gerildi ve rahat edene kadar göğsüme yaslandı. Onu beş saniye daha tuttuktan sonra

aletim de harekete katıldı.

Sonunda hareket etmeyi bıraktı ve kamerasını açtı. "Tamam. Şimdi yanağımı öp.'

"Ne?

"Yanağımdan öp, şirin görünmeliyiz.

Violet'i sorgulama noktasını çoktan geçmiştim. Konu bu tür şeylere geldiğinde uzman olanın o olduğu açıktı, bu yüzden yine bana söyleneni yaptım. At kuyruğunun uçlarını omzundan uzaklaştırarak kollarımı ona ve eğildim. Günün erken saatlerinden kalma kokusu hâlâ tenindeydi ve ben de tuhaflaştırmadan içime çekebildiğim kadar derin nefes aldım.

Yanakları dudaklarıma karşı sıcak ve yumuşaktı. Kıpırdamadan , bu pozisyonda ne kadar kalmam gerektiğinden ve gözlerimin açık mı yoksa kapalı mı olması gerektiğinden emin değildim. Ya da başımı kameranın yükseldiği yere eğmem gerekip gerekmediğinden... Ama ben daha fazla düşünmeden işi bitmişti. 'Oh, çok şirin. Baksana. Ekranı önümde tuttu. 'Evet, bunu sevdim

bir.'

İsteksizce ona olan bağlılığımı gevşettim ve ne kopardığını görmek için döndüm. İtiraf etmeliyim ki çok tatlıydı. Bizi mükemmel bir şekilde yakalamayı başarmıştı.

Geniş gülümsemesi, dudaklarımla bastırdığım için hafifçe ezilmiş yanağı, çilleri ve gözlerinde parlayan eğlence. Ağzımda kıvrılan gülümseme bile görülebiliyordu. Mutluluk herkesin görebileceği şekilde oradaydı.

Gerçek gibiydi. Çok gerçek.

Neredeyse kendimi kandırabilecekken, başkalarını kandırmak konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

'Sonra postalarım, altına da bir şeyler yazmayı unutma. "Unutmam," diye kıkırdadım yine. "Sadece senin için iyi bir şey yapacağım.

"Bunu kimseye anlatacak mısın?" diye sordu Violet, telefonunu yerine koyup ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadan. Ayağa kalkmasını istediğimden değil. Bütün gün böyle kalabilirdim, elimin belinin kıvrımı boyunca neredeyse karnına kadar uzandığının farkında olmama rağmen. Göğsünün kabarıklığından birkaç santim uzakta.

"Sahte randevularımız hakkında mı? Başını salladı.

Omuz silktim. 'Elimde olsa yapmazdım. Belli ki kardeşin ve Oz biliyor. Gerçi bir kez bile bahsetmediğine göre, sanırım kardeşin unutmuş.

"Bunu gördükten sonra uzun sürmez. Violet telefonuna dokundu.

'Hayır. Ve eğer Instagram'ı bitirirsek muhtemelen kayıkhanedeki bazı adamlara söylemek zorunda kalacağım ve onlara gizlilik yemini ettireceğim. Ama ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Evie öğrenmemeli.'

"Yapmayacak.

"Kimseye söylüyor musun? Stella dışında yani?"

"Hayır. Bunun için bir sebep yok. Başını iki yana salladı. "Bu bizim sırrımız olarak kalabilir.

"Tamam," dedim, atkuyruğunun ucuna uzandım çünkü bu, daha önce ezberlediğim 6. kurala -her zaman toplum içinde dokunmak- dahildi ve parmaklarımın arasında bükülmenin nasıl bir his olduğunu görmek istememle hiçbir ilgisi yoktu. iyiymiş. Teşekkür Violet. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama bana yardım ettiğin için gerçekten minnettarım.

Cevap vermek için ağzını açtı, ama her zamanki yumuşak tonu yerine *çok* daha kalın bir ses çıktı.

"Selam, dostum.

kaldırıp baktığımda, meraklı mürettebat arkadaşlarımdan biri olan Bitters'ın gizleyemediği bir sırıtışla bana baktığını gördüm. Aslında, kötü gizlenmiş değildi. Bunu gizlemek için en ufak bir çaba bile göstermemişti. Neden Cheshire Kedisi gibi sırttığı herkesin görebileceği şekilde apaçık ortadaydı. Beni kucağımda Violet'le barda keşfeden tüm ekip arkadaşlarım arasında o olmalıydı. Tabii ki öyleydi. Yine de iyi tarafından bakarsak, Brooks da dahil olmak üzere kimseye söylemek zorunda kalmayacaktım çünkü Violet daha kucağımdan inmeden biriyle çıktığımı öğrenmiş olacaktı.

Dedikodu söz konusu olduğunda Bitters kalkışa geçen bir roketten daha hızlı hareket ederdi. "Burada neler oluyor?

İdeal bir durumda halka açılmadan önce biraz daha haber vermeyi tercih ederdim. Özellikle de anlaşmamızın mürekkebi henüz kurumamışken, ama en azından defter kapanmıştı.

"Sadece çalışmaya ara verdim.

Bitters kalın bir kaşını kaldırdı. "Çalışma arası mı?

İçime atarım diye Violet'e bakmaya cesaret edemeyerek bir süre bekledim ve ne yapacağımı görmek için hissedebiliyordum. İşte hiçbir şey.

'Evet, bir çalışma molası. Kız arkadaşım Violet ile. Bitters alametifarikası olan sınırdan uygunsuz yorumlarından birini yapmadan önce ekledim, 'Violet, Otis Bitterson'la tanış, ekip arkadaşlarımdan biri. Bitters, Violet.

'Sadece büyükannem bana Otis der. Bana Bitters de. Violet'in sıkması için elini uzattı ve Violet elini tuttu.

"Merhaba.

Bana döndü, ancak Violet'in elini henüz bırakmadığını fark etmedim.

"Eğitimden neden aceleyle kaçtığını şimdi anlıyorum.

"Geç kalmak istemedim," diye dürüstçe cevap verdim.

Bitters'in her an onun Brooks'un kız kardeşi olduğunu fark etmesini bekleyerek bir Violet'e bir ona baktım. Ama şu anda iki dakika içindeydik ve yakın zamanda onu tanıyacak gibi görünmüyordu. Bunun iyi bir şey olup olmadığına karar veremiyordum. Muhtemelen öyleydi.

" neyse," diye arkasını işaret etti, "gidip arkadaşlarıma katılmalıyım. oldum, Violet. Charlie, erkenden görüşürüz.'

"Görüşürüz, dostum," diye cevap verdim, yavaşça birbiri ardına geri adımlar atarak uzaklaşmasını izledim. Violet kafasını çevirdiği anda iki başparmağı havaya kalktı ve gözden kaybolmadan önce "GÜZEL!" diye mırıldandı.

"Demek Bitters *bu*.

"Evet. Onu tanıyor musun?

Violet başını salladı. "Hayır, sadece Huey'nin onun hakkında konuştuğunu duydum.

"Sizi tanıyor olabileceğini düşünmüştüm ama eminim daha oturmadan herkese mesaj atmış olacak.

Aslında, telefonumun mesajlarla titreştiğini hissedebiliyordum. "Neyse, büyükannemin dediği gibi, 'hepsini bir kerede koparmak yavaşça yap".'

"Yaptığımız şey bu mu? Hepsini söküp attık.'

"Evet," diye güldü, derin ve çakıllı sesi tenimi ısıtıyordu, ta ki ben hâlâ ateşe çok yakın olup olmadığımızı sorgulayana kadar. "Senin için daha iyi öpmemi ister misin?

Sessiz kaldım. Cevap vermememin her açıdan daha iyi olacağını düşündüm.

5. Menekşe

(Şu Instagram hayatı)

'Bu fotoğraf çok şirin. Harika bir sahte çift oldunuz, ayrıca seksi görünüyorsunuz. İkiniz de.'

Arkamı döndüm, neredeyse saç maşamın kablosuna takılacaktım ki Stella'yı kapımın önünde durmuş, uzaydan bile görülebilecek bir sırtıyla Instagram'ında gezinirken buldum. Ya da... bilirsiniz... önemli bir mesafeden.

"Ya da Fransızların dediği gibi *"tu as l'air magnifique"*. Parmakları dudaklarına doğru açıldı.

"Oh, kapa çeneni.

"Ne? Doğruyu söylüyorum," diye omuz silkti, "ve Charlie'nin hoşuna gitti. Altına "en iyi çalışma arkadaşı" yazdı. Yanına da küçük bir kalp koymuş. Bunun nesi şirin değil ki? Bu arada ben de beğendim. Ona biraz özgünlük katmak istedim.

Saçımı tamamen yakmadan önce ütünün elinden kurtardım. Charlie'nin dün gece paylaştığım Instagram'ı beğeneceği düşüncesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi olurken saçımı kıvırmaya konsantre olmak çok zordu. Ona beğenmesi gerektiğini söylemiş olmama rağmen.

"Tehdit oluşturunca.

Kapının gürültüyle kapanmasına izin verdi, çantasını yere bıraktı ve yatağıma - daha doğrusu yatağıma saklayan giysi yığınınca - yığıldı. "Yapmayacağım. Söz veriyorum.

Ben daha iyi biliyordum. "Hmm.

Kıpırdanarak kalçasının altından soluk mavi bir hırka çıkardı, sonra da sandalyenin üzerine fırlattı. "Vi, odan neden gardırobun içine kusmuş gibi görünüyor?

"Ne giyeceğime karar veremedim," diye mırıldandım, yüzümü mümkün olduğunca sabit tutmaya çalışarak mükemmel bir göz kalemi sürme konusunda ustalaştım.

"Ne için giyineyim?"

"İyi bir sahte kız arkadaş olarak, dersinden sonra Charlie'yle buluşmam gerekiyor.

Ve tüm bu macera başladığından beri ya da son beş yıldır aklımdan hiç çıkmadığı için, telefonum şifonyerin üzerinde vızıldadı ve onun adı yanıp söndü.

Charlie: *Çeşmenin orada buluşalım mı?*

Göz kalemini bıraktım ve gergin heyecanın küçük vızıltısının sistemimde yol almasına izin verdim. En azından cevap vermeden önce duraklamam için yeterli zaman vermişti, böylece bana mesaj atmasını bekliyormuşum gibi görünmeyecektim.

Bunu yapmıyordum. Yapmıyordum.

Violet: *Evet, bekliyor olacağım.*

Bir x yazdım ve sonra sildim. Sahte bir kız arkadaş mesajına öpücük koymalı mı? Bir tane daha yazdım, sonra tamamen vazgeçmeye karar vermeden önce *tekrar* sildim. X için çok erken.

Umarım kararsızlığın *nokta nokta* noktalarını izlemiyordur.

Kahretsin, bu işi gerçekten daha iyi öğrenmem gerekiyordu. Charlie'nin benden çok daha gergin görünmesinin bir faydası olup olmadığına henüz karar verememiştim ama düşününce muhtemelen Evie yüzünden dikkati dağılmıştı.

"Violet, neye ?

Tekrar aynaya baktım, bakışlarım şu anda arkamdaki giysi patlamasını toparlayan Stella'nın yansımaya kaydılar.

"Hiçbir şey, sadece Charlie'ye cevap veriyorum.

Bir kot pantolonun altında bulduğu *Emma*'nın bir kopyasını karıştırdı ve masama fırlattı. 'Bu konuda nasıl hissediyorsun? Hızla atan nabzını sakinleştirebildin mi?

İçimi çektim. "Sanırım öyle. Bilmiyorum.

Söylemesi zor. "Ne demek istiyorsun?

"Onunla birlikteyken ve sadece ikimiz varken, sanki farklı bir insan oluyorum. Onun istediğı rolü oynuyorum ve her şey yolunda gidiyor. Onun yıllardır hoşlandığım adam olduğunu unutabiliyorum. Ama yollarımız ayrılıp yalnız kaldığımız anda, her şeyi berbat edeceğim ya da bir şekilde içimi göreceğ ve sadece arkadaş olduğumuzu nazikçe söylemek zorunda kalacak diye paniğe kapılıyorum. Hatırlatmaya ihtiyacım yok.'

"Hmm, tam bir muamma," diye cevap verdi, herhangi bir çözüm önermeden. "Onunla nerede buluşacaksın?

"Radcliffe'de.

"Oh harika! Katlanmış bir tişörtü diğerinin üzerine yerleştirdi. 'Bu yolda, ben de geleceğim, bir çift olarak ne kadar inandırıcı olduğunuzu değerlendirebilirim. Ayrıca çok fazla çabalıyormuşsunuz gibi de görünmüyor... bilirsiniz, sanki geçiyormuşsunuz ve çabuk bekleyeceğinizi düşünmüşsünüz gibi.

"Haklısın," diye başımı salladım, her şeyden çok alışkanlıktan, çünkü muhtemelen öyleydi.

Öte yandan ben durumun en ince ayrıntılarını bile düşünmemiştim çünkü beynim Charlie'yi görmeye odaklanmıştı. İkimiz arasında çoğu zaman haklı olan oydu.

Neredeyse zıt kutuplar olmamıza rağmen nadiren tartışmamızın bir nedeni de buydu.

"Sonra da tiyatroya uğrayıp erken karar verip vermediklerine bakarız.

'. Cece bize gelecek hafta haber vereceklerini söyledi.

Stella, 'Charlie kız arkadaş giysisi' olmadığı için hemen reddettiğim sevimli, puantiyeli bir mini eteğı gardıroba geri asarken omuz silkti. 'Kontrol etmekten zarar gelmez. O zaman üç saatlik Fransızca konuşmamdan önce öğle yemeğine gidebiliriz. *Très bon*. Ya da Tavener da içinde olmasaydı öyle olurdu. Belki yemekte bir kadeh *şarap* içebilirim, bu onu daha az çekilmez yapar.

"Fransızcası iyi mi? Parmaklarımı kalın buklelerimde gezdirerek seksenlerde yaptığım kabarıklık yerine daha rahat bir dalga yapmalarını istedim.

Evie'nin şık ve parlak saçlarına bakarak Charlie'nin o eski şampuan reklamlarından fırlamış gibi görünen biriyle birlikte olduğunu düşünemezdim.

"Maalesef, evet, sinir bozucu bir şekilde öyle. Muhtemelen bu yüzden aldı, çünkü başarılı olacağını biliyordu.

'Asla bilemezsin, belki Cecily'ye iyi bir söz söyler ve Olivia rolünü alırsın.

"Kendi hakkımla almayı tercih ederim. Şifonyerime doğru ilerledi, bir dudak kremi kutusunun kapağını çevirdi ve parmağını üstünden geçirdi. Bana doğru uzattı. 'Al, bunu kullansan iyi olur, yeni sahte erkek arkadaşın için dudaklarını güzelleştir ve öpülebilir hale getir.

sandalyeye çökerek, anlattığı en komik şakaymış gibi gülmeyi bırakmasını bekledim ama gırtlaktan gelen kıkırdaması ona kapılmamak için fazla bulaşıcıydı.

"Sen bir aptalsın," diye sıırıttım, elinden kaptım ve tüm sağduyuma rağmen dudaklarımı gül kokulu merhemle hafifçe kapladım.

Ne de olsa, birinci kural uygun olan yerlerde öpüşmeyi belirtiyordu. Belki bugün uygun bir öpüşme olabilir. Hüsnükuruntu falan.

Ayağa kalktım ve Stella'ya döndüm, elimi vücudumun uzunluğu boyunca salladım.

"Bu iyi mi?

İyice düşünerek öne doğru oturdu ve masanın üzerine bıraktığım gözlüklerime uzanarak bir kolunun ucuyla dudağına dokundu. Gözleri yavaşça yüksek belli kot pantolonumun altından soluk gri kablo örgülü kazağıma doğru gitti. Muhtemelen dün gecedен beri bu takım hakkında düşündüğümü itiraf etmemeliydim, saçlarımın taze canlı menekşe uçları da dahil.

"Hmm. Ne için gidiyorsun?"

'İyi görünmek için gerçekten uğraşmamış gibi görünmeliyim. Ama yine de iyi görün.'

"Peki *bunu başarman ne kadar sürdü*? Yüzüme ve mükemmelleştirmek için bir saatimi harcadığım makyajıma baktı.

"Çok uzun, bir insanın her gün nasıl vakti olur bilmiyorum.

Hafifçe içini çekti ama gülümsedi, 'Vi, çabalamana gerek yok. Sen her zaman iyi görünüyorsun. İçeri girdiğimde sana *muhteşem* görüldüğünü söylemiştim.

'Biliyorum, ama bu benimle ilgili değil. Charlie'nin kız arkadaşı rolüyle ilgili.

"Şanslı Charlie diyorum, bu kadar çaba sarf ediyorsun ama yine de kendin olman gerekiyor.

Başımı salladım, 'Uh-uh. İyi bir fikir değil' dedim.

Şu andan itibaren, zamanın sonuna kadar, Charlie Masterson'ın bulunduğu her yerde benim alter-egom gerekli olacaktı. Kalbimi korumanın tek yolunun bu olduğuna karar vermiştim.

'Yolda bir kahve içelim,' telefonumun ekranındaki saate hızlıca baktım, 'şimdi çıkarsak tiyatronun yanındaki o şirin yerde kendimize bir şeyler ısmarlayabiliriz.

Stella saçında gezdirdiği fırçayı bıraktı ve sandalyeden kalktı. "İyi fikir.

Dalgalarımın ezilmemesi için pembe bobble'lı sevimli lacivert beremi dikkatlice çekerek, kalın bodywarmer'ımı aldım, dalgalarımı omuzlarımın etrafında havalandırdım ve Stella'yı dışarı kadar takip ettim.

"Bu gece için planımız yok, değil mi?" diye sordu, bir başka St Anne's birinci sınıf öğrencisi tarafından bizim için açık tutulan ana kapıya doğru koşarak.

"Teşekkürler," diye seslendim ama ben kapıya ulaşmadan çıkıp gitti. "Bu gece için planımız var mı? Stella bir çift havacı gözlük çıkararak tekrarladı sırt çantasından.

Gözlerimi iyice kısarak güneş gözlüklerimi unuttuğum için kendime lanet ettim. Hava neredeyse dondurucu olabilirdi ama bulutsuz, berrak Ocak günlerinden biriydi ve güneş göz kamaştırıyordu.

"Hayır, sanmıyorum. Tabii tekrar replik öğrenmek ?"

Başını salladı, 'Bence dışarı çıkmalıyız. Kızlardan birkaçını bir araya getirebiliriz, Cecily buna hazır olacaktır, o her zaman bir parti için isteklidir.

"Evet, tamam, yarın erken kalkmak zorunda değilim.

İngilizce kursumla ilgili iyi bir şey - derslerimin yüzde 75'i sabah 10'dan sonraydı. Bu yüzden seçmemiştim ama başvururken zaman çizelgesini kontrol etmedim desem yalan olur.

"Mükemmel.

Stella hemen harekete geçti ve ayarlamaları yapmak için telefonunu çıkardı. Rupert Pump's Coffee Emporium'a varıp kuyruğa girdiğimizde, beş kız arkadaşımızı önce kendi odasında kokteyl içmek için bir araya getirmişti, böylece Noel'de kendisine hediye edilen yeni kokteyl çalkalayıcısını kullanabilecekti. Hiç şaşırmadım. Aslında Stella McAdams tanıdığım en düzenli ve verimli insanlardan biriydi; kafasına koyduğunda başaramayacağı çok az şey vardı.

"Cece cevap vermiyor," diye söylendi. 'Sanırım sen Charlie'yle buluşurken ben de gidip onu bulacağım. Sakıncası var mı?

"Hayır, tabii ki hayır. Başımı salladım ve telefonunu çantasına geri koymasını bekledim. "Her zamankinden mi yiyorsun?

'Çikolata köpüklü ekstra shot hindistan cevizli latte? Evet lütfen,' diye sırtıttı, tam da gözleri kocaman açılmışken. 'Hey, biliyor musun? Charlie'ye bir tane götürmelisin. Bu bir kız arkadaşın yapacağı şey olur.

"Bunun çok hevesli olduğunu düşünmüyor musun?

Hayır. Bu tam olarak doğru miktarda heves. Özellikle de eski sevgilisi görürse. Kahve siparişini bildiğini gösterir.'

Başımı salladım, bir kez daha haklıydı.

"Biliyor musun, ikimiz birlikte oldukça iyi bir kız arkadaş olduk.

Kolunu omzuma attı ve bana doğru eğildi. "Sahte kız arkadaştan bahsediyorsun.

Göğsümdeki sancı tekrar titredi. "Sence ne içiyordur?" "Muhtemelen siyah filtre gibi sıkıcı bir şey. Kardeşin ne içiyor? İçki?"

Omuz silktim, "Bilmiyorum ama Noel'de kahvesine tereyağı koyduğunu gördüm ve bunu sipariş etmiyorum.

"Tereyağı mı? Stella'nın yüzü tam da düşündüğüm şeyi söylüyordu. İğrençti. Ya da annemin ona söylediği gibi *'Tam bir tereyağı israfı'*.

'Evet, görünüşe göre vücut yağına yardımcı oluyor. Tekne Yarışı antrenmanı sanırım.

Üç müşteri ellerinde dumanı tüten fincanlarla dışarı çıkarken kuyrukta bir adım daha ilerledik.

"Sizce bu yıl kazanacaklar mı?

'Umarım öyledir. Yeterince sıkı çalışıyorlar. Çocuklar son senelerinde kazanırsa çok güzel olur. Ne yazık ki daha önceki yarışların çoğunu göremeyeceğiz.

"Evet, Cece'nin provalardan çıkmamıza izin vermesine imkan yok.

Stella yüksek sesle homurdanırken önümüzdekiler arkalarını ve yüzündeki muzip ifadeye bakınca ağzından çıkacaklardan neredeyse korkuyordum.

"Charlie'nin Chiswick Köprüsü'nün yanında sıcak bir havluyla beklemeni isteyeceğini düşünüyor musun?

Başımı salladım, 'Hayır, saçmalama. Daha iki buçuk ay var ve dönem bitmiş olacak. Tekne Yarışı'na kadar işimiz bitmiş olacak. Bu tek dönemlik bir şey.

Ağzını zorla aşağı indirdi, böylece kenarlarından sarktı. 'Ayrıldığınızı duyduğuma üzuldüm. Dışarı çıkıp dertleştüğümüzden emin olacağım.

'Teşekkürler,' diye sııttım, tam sıranın önüne geldiğimizde ve sabırsız görünen garson siparişimizi beklerken. 'Bir flat white, lütfen. Ve bir ...' Siparişini vermesi için Stella'yı işaret ettim çünkü muhtemelen yanlış anlayacak ve bu beyefendiyi zaten olduğundan daha fazla kızdıracaktım.

Sade bir filtre kahve ekleyeceğini . 'Charlie için,' diye göz kırptı.

Beş dakika sonra Radcliffe'e doğru yol alıyorduk. Tüm konsantrasyonum kahveyi üzerime dökmemeye ve yaklaştıkça varlığını hissettirmeye başlayan gergin düğümleri görmezden gelmeye odaklanmıştı, bu yüzden adımın gümbürtüsünü beni sağır edecek kadar yakın olana kadar duymadım.

MENEKŞE. Vi ... Violet. MENEKŞE.'

Stella ve ben arkamızı döndüğümüzde kardeşimi bana doğru koşarken bulduk, neden olduğu sahnedan tamamen habersizdi. Ben uzundum, ama Hugo Golyat gibiydi ve birkaç kişi durup yolundan çekildi ya da koşarak geçmesini izledi.

'Aman Tanrım! Kahvesine tereyağı sürdüğü için mi böyle oldu? Yoksa küçük çocukları da mı yiyor?" diye mırıldandı Stella.

"Bilmiyorum..." diye mırıldandım ona, Hugo önümüzde durduğunda, onu uzun zamandır görmediğim kadar sinirli görünüyordu. Yanımızdan geçen iki kız, ona bakmak için boyunlarını bükmele meşgul olduklarından neredeyse bir elektrik direğine çarpıyorlardı.

"Merhaba, şehrin bu tarafında ne yapıyorsunuz?"

"Ne?" diye kaşlarını çatı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yok bir şey, sadece seni daha önce buralarda hiç görmemiştim," diye cevap verdim omuz silkerek. 'Spor salonunda falan olman gerekmiyor mu? Kaslarının küçülmesini istemezsin.

Yanımda Stella derin bir kaş çatmasına neden olacak kadar yüksek sesle homurdandı, ama hepsi bu kadardı. Karşılık vermekten daha iyisini biliyordu. Stella ve ben birlikte büyüdüğümüz için, Hugo'nun spor salonu takıntısı başladıktan sonra kıvrıcık saçlı bir fasulye sığından, daha da büyük bir takıntı olan kürek çekmeye başlamadan önceki dönüşümünde o da vardı.

On üç yaşına bastığımız yaz, bir başka Marvel filminin sinemada gösterime girdiği döneme denk gelmişti. Hugo birkaç ay içinde üç santim uzamış ve yaklaşık bir metre genişlemişti ve yeterince çalışırsa bir sonraki süper kahraman olabileceğine hemen karar vermişti.

O zamandan beri, onu aynada kendini kontrol ederken yakaladığım sayılamayacak kadar çok olay oldu, bu nedenle küçük bir kız kardeş olarak onun kafasını kapı aralıklarından geçebilecek boyutta tutmak benim görevimdi. Stella yardım etmekten çok mutluydu.

Ona son bir kez kaşlarını çatarak baktıktan sonra bana odaklandı ve telefonunu yüzüme o kadar yakın tuttu ki geri adım atmak zorunda kaldım. "Bunu açıklamak ister misin?"

"Um..." Gözlerim ekrana ve Charlie ile benim Instagram fotoğraflarımıza odaklanırken gözlerimi kırptım. "Tam olarak hangi kısmını açıklamam gerekiyor?"

"Hepsini."

"Gerçekten, Huey, Oxford'a nasıl girdin? Stella ekranı göstererek, "Dürüst olmak gerekirse, Huey, Oxford'a nasıl girdin?" diye sordu. 'Bu açıkça Charlie ve Violet'in bir fotoğrafı. Bak, bu Violet, senin kız kardeşin ve bu da Charlie Violet'in yanağını öpüyor.

Bu sefer kendine bir hırıltı kazandırdı.

"Neden en iyi arkadaşım seni öpüyor?" diye homurdandı.

Bir adım daha geri çekilerek kollarımı kavuşturdum. Ya da elimde dumanı tüten iki fincan kahve olmasaydı öyle yapardım. Kaşlarımı çatmam yeterli olacaktı. "Ciddi misin sen?"

"Ne?"

"En ona numaramı veren sendin. Eğer beni öpmesini istemiyorsan, o zaman bunu düşünmeliydin.

"Violet, sen neden ?"

"Charlie'ye Evie konusunda yardım ediyorum," diye cevap verdim yavaşça, çünkü bugün açıkça zorlanıyordu.

Farkına varması bir saniye sürdü. Charlie haklıydı, unutmuştu. Hugo'nun gözleri, ağzının oval bir şekil alması kadar hızlı bir şekilde genişledi. "Ohhhh. Evie. Sahte kız arkadaş olayı.

"Evet."

Bakışları hâlâ bu kavramı anlamaya çalışıyormuş gibi daraldı. "Ve bu resim de bunun bir parçası mı?"

"Evet."

"Yani etrafta dolaşıp arkadaşlarımla öpüşmüyor musun?"

Gözlerimi devirdim, çünkü bunu bir cevapla onurlandırmayı reddediyordum ama aynı zamanda bir cevabım da yoktu. Siyah beyaz bir cevap değil

Her neyse.

"Şehrin bu tarafını şerefleştirmenin tek nedeni benim flört hayatımı kontrol etmek mi?

"Hayır," diye alay etti, çok hızlı bir şekilde. O kadar hızlıydı ki, benim flört hayatımın *tam da* onun bu tarafa geçmesinin nedeni olduğunu açıkça ortaya koydu. "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?

Başım Stella'ya doğru eğildi. "Tiyatroya uğrayıp rollerin belirlenip belirlenmediğine bakacağız.

"Oyunun için
mi?" "Evet.

Başımı salladım.

"Tamam, o zaman iyi şanslar. Stella'ya baktı, sonra tekrar elimdeki iki fincana . "Yedek kahve kimin için?

"Bu benim," diye cevap verdi Stella benden önce. "Büyük bir kahveyi gerçekten çok seviyorum ve bu paket servis fincanları çok küçük.

Ağabeyim orada durmuş, sanki bizi anlamaya çalışıyormuş gibi ikimizin arasına bakıyordu. Nefesimi tutacak değildim; sekiz yıl olmuştu ve hala daha yaklaşamamıştı. Sanırım sonunda sorgulamayı bıraktığı ve sadece eksantrik olduğumuzu düşündüğü bir noktaya gelmiştik.

Eksantrik olmakla yaşayabilirim.

"Tamam," diye yanıtladı sonunda, "annemi ara" diye eklemekten önce. Sana söylememi istedi.

"Aradığımda asla cevap vermiyor," diye homurdandım. "Sadece lanet olası sen.

"Çünkü ben onun favorisiyim. Yüz ifadesi tekrar ciddileşmeden önce sırıttı. "Ciddiyim Violet, etrafta dolaşıp arkadaşlarımla öpüşmesen iyi edersin. Onlar yasak bölge.

"Kaldıracak ağırlığın yok mu senin?" diye karşılık verdim.

Sonunda uzaklaşmadan önce gözleri kısıldı. "Görüşürüz, ucubeler.

'Teknik olarak, onun arkadaşlarıyla bademcik hokeyi oynamaya gitmiyorsun. Çoğul,' diye fısıldadı Stella, duyabileceği kadar uzağa koşuktan sonra eğilerek.

Kulağımda yarattığı gıdıklanmayı . "Hayır." "Sadece bir tane.

"Evet. görünüyor.'

6. Charlie

(Bir kez daha ihlale ... ya da benzer bir şey)

Brooks: *Neden kız kardeşimin Instagram'ında senin resmin var?*

Brooks: *Onu neden öpüyorsun?*

Brooks: *Bitters'ın dün gece seni birlikte görmekten bahsettiği seksi kız bu mu?*

Brooks: *Kız kardeşim mi?*

Brooks: *Açıklaman gereken bazı şeyler var.*

Yoğun ve hızlı bir şekilde gelen mesajları görmezden geldim, kilise çanları çeyrek saati çalarken telefonumu cebime geri koydum ve boynumda bir albatros gibi çınladı.

Radcliffe'in girişine doğru attığım her adım daha da ağırlaştı.

Çeşmeye ulaştığımda - bir saat içinde Menekşe'nin bekliyor olacağına dair sessiz bir dua savurarak - çamurda ezildiğime ikna olmuştum. Herkes yanımdan hızla geçerken ben bir ayağımı diğerinin önüne koymakta zorlanıyordum.

Durdum ve düşünmeden çeşmenin kenarına oturdum, ancak ıslak olduğunu fark ettiğimde hemen geri fırladım. Kot pantolonumdaki nemli lekeyi kurulamanın geçici dikkat dağıtıcılığı bile uyandığımdan beri içimi kemiren korkuya yardımcı olmamıştı.

Bulutsuz mavi gökyüzü benim için hiçbir şey yapmıyordu.

Aşırı dramatik olmamaya da çalışıyordum ama binanın soluk krem rengi tuğlalarına bakarken en uzun, en zor eldivenin başlangıç bloklarını kırıyor da olabiliirdim.

Bitirmek bile istemedim.

Burada durup kotumun kurumasını beklemekten oldukça memnundum. Ya da daha iyisi, eve gidip yatmak ve böylece daha sonra antrenman yapmadan önce biraz kestirmektir.

Omzumdaki şeytan bana tam olarak bunu yapmamı söylüyordu.

Diğer taraftaki adam beklediğim kadar kötü olmayacağını söylüyordu. En azından bu bir gülümseme yarattı. Kesinlikle beklediğim kadar kötü olacaktı.

Büyük ihtimalle daha kötü.

Her iki durumda da, bir noktada şu anda baktığım kapılardan geçecek ve Evie Waters ile bir odada olacaktım.

Beni tekrar harekete geçiren tek şey, erken başladığım derse zarar verdiğimin farkına varmamdı. Ders başlamadan on beş dakika önce gelmemin bir nedeni vardı ve önümüzdeki altmış saniye içinde içeri girmezsem hepsi boşa gidecekti.

Bir ayak diğerinin önünde ve tüm bunlar.

Hala düşüncelerime o kadar dalmıştım ki kapıya ulaştığımda çıkan kişiyi fark etmedim, sadece yansımanın asık suratını gördüm. Bildiğim bir sonraki şey, onları ve tüm kitaplarını yere düşürmeyi başardığımdı.

"Kusura bakma dostum," diye mırıldandım, elimden geldiğince hızlı bir şekilde kitapları kaptım ve adamı ayağa kaldırdım. Gerçi ona baktığımda, sıksa kolları şimdi içlerine yığdığım yığınla doluydu, onu devirip devirmediğim ya da sadece devrilip devrilmediği tartışılabilir.

Her ne olursa, sabahdan beri özlediğim aciliyet duygusunu ateşlemiş gibi görünüyordu.

"Tekrar özür dilerim," diye arkamdan seslendim ve merdivenlere doğru koştum, birinci kata çıkan basamakları ikişer ikişer .

Önümüzdeki sekiz hafta boyunca, on kişi her Perşembe bir saatimizi Fizik Felsefesi konularını tartışarak ve özet makaleler yazarak geçirecektik. Profesör Rivers'ın bizi gruplara ayıracağını zaten biliyordum ama benim de içinde olduğum bir grubun Evie'yi içermesine kesinlikle imkân yoktu.

Mümkün değil. Olmaz.

Bu nedenle, dün geceyi bunun hiçbir koşulda gerçekleşmemesini sağlamak için bir strateji geliştirerek geçirdim.

Daha önce Rivers'ın derslerine girmiştim ve onun öğretme tarzında daha *serbest bir* tutum sergilediğini biliyordum. Öğrenciler kendi sorumluluklarını alırlardı. Her ne kadar odanın ikiye bölünmesini söylese de, her grubun gerçek organizasyonu bize bağlı olacaktı. Bunu şansa bırakmayı göze alamazdım, ki bu da hiç şüphesiz karmakarışık bir karar verme telaşına dönüşürdü, bu yüzden bunu önceden yapmak için inisiyatif aldım.

Kendi adıma söylemem gerekirse, harikaydı.

Tek dezavantajı, Rivers'ın bir art niyetten şüphelenmemesi için grubu bölmek zorunda kalmamdı. Rivers ya da bir başkası. Gordon Cherriot beni fark ettiğinde daha birinci katın en üst basamağına ulaşmamıştım. Elini geniş bir dalgayla havaya kaldırdı.

Charlie. Charlie. Buraya gel.'

Bir an için yürümeyi bıraktım, kendime daha büyük şeylerin tehlikede olduğunu ve bunların bir bedeli olduğunu hatırlattım. Gordon ödemem gereken bedeldi.

Oxford Üniversitesi ineklerle doluydu. Her köşe başında bir tane vardı. Ben de öyleydim - ya da fizik bölümü dışında bir hayatım olmasaydı öyle olacaktım. Ama Gordon Cherriot kendi inek ligindeydi. Tüm üniversitedeki en büyük inekti.

Rakibi yoktu.

IQ'sunun kaç olduğunu bile bilmiyordum, muhtemelen 170'lerde bir yerlerdeydi. Yaz geldiğinde birincilikle ayrılacaktı, buna hiç şüphe yoktu. Ve onunla ilgili en etkileyici şey bu değildi - çünkü Gordon Cherriot sadece on altı yaşındaydı.

Bir dahi çocuk, bir satranç büyük ustası - on üçüncü yaş gününden önce A-seviyelerini almış ve ertesi Eylül'de Oxford'a gelmişti. Dedikodulara göre, Oxford akademik programına uyması konusunda ısrar etmeseydi, birinci ve ikinci sınıf derslerini aynı anda alacaktı.

Ancak Gordon'un dezavantajı, başkalarıyla iyi oynamamasıydı.

Onu Oxford'da aynı kuantum mekaniği sınıfında olduğumuz ilk dönemden beri tanıyordum. Şahsen onu zararsız ve biraz da eğlenceli buluyordum. Ama söylediklerinin çoğunu duymazdan gelmeyi de öğrenmiştim. Onun hiçbir zaman çocuk olma şansına sahip olmamış bir çocuk olduğunu hatırlamaya çalıştım ve

Entelektüel kapasitelerinin kendilerini öne çıkarmasının nasıl bir şey olduğunu bilen biri olarak, çoğunlukla onu biraz rahat bıraktım.

Neredeyse diğer herkes için kendini beğenmiş, kendini beğenmiş ve tahammül edilemez biriydi. Size sürekli neden hatalı olduğunuzu söylerken onu on altı yaşında bir çocuk olarak görmek zordu. Ve ne kadar hatalı olduğunuzu. Bu konuda neredeyse Einstein'ın İzafiyet Teorisi'nde olduğu kadar başarılıydı. Ve bu sadece öğrencilere özgü değildi. Birden fazla kez profesörlerimize söylemişti, ancak bu genellikle sınıftaki diğer herkesin gülümsemesine neden oluyordu.

Neyse ki, küçük grubumuzda bile, Gordon'un tamamen yabancılaştırmadığı ve bu nedenle onu etrafında olmak için yeterince tolere edilebilir bulan yeterince insanı ayıklamayı başarmıştım; ya da en azından onların duyarlılığına ve genel bir birinci sınıf arzusuna yalvarmam için yeterince tolere edilebilir. Ayrıca, Evie'yi Gordon'a bir kez bakıp zaman ayırmaya değmeyeceğini düşünecek kadar iyi tanıyordum.

Sırt çantamı çıkardım ve ayaklarının dibine yere bıraktım. "Selam dostum. Bugün nasılsın? Nehirler henüz gelmedi mi?"

Kaşlarını çattı ve gözlüklerini yukarı kaldırdı. Sürekli burnundan kayan gözlüklerini. "Evet, tabii ki burada.

"Onunla konuştun mu?"

"O derste, Charlie. Bölmüyorum."

Başımı salladım, aptalca bir soruydu. "Grubumuzdan başka kimse var mı?"

'Laura beş dakika içinde burada olacak, ama o hep geç kalır. David zaman çizelgesini kontrol etmeye gitti. Sorun değil, bu bana seninle konuşmak için bir dakika veriyor.'

Gözlerim Gordon'a odaklanmadan önce koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. "Benimle konuşmak mı? Ne hakkında?"

Bana doğru bir adım attı, sadece kişisel sınırlarımın dışına çıkıyordu ama bu onun ciddi olduğunu anlamam için yeterliydi.

Gözlüklerini tekrar yukarı kaldırdı, 'Sınıfımız hakkında, Charlie. Düşünüyordum da, muhtemelen haftada üç kez toplanmalıyız. Dışarıda çalışma seanslarımız oluyor ama böyle herkesin notundan sorumlu olduğumuz bir grupta hiç olmadı. Bu yüzden bu gruba odaklanmak istiyorum çünkü senin de benim kadar sıkı çalışacağından şüphem yok ama diğerleri için endişeleniyorum, bu yüzden onları taşımamız gerekebilir.

Koridorların her iki ucundan yaklaşılabilecek kişilere odaklanmayı bıraktım ve ona baktım. Bu, onu fark etmeden anlardan biriydi. "Neye üzüldün?"

"Herkesin geçen dönemki notlarını kontrol ettim ve Laura genel olarak birinci olamamış, bu yüzden biraz yardıma ihtiyacı olacak..." her kelimesini takip gibi devam etti, ama hala haftada üç kez buluşmak istediğini doğru duyup duymadığımı merak ediyordum.

"Pazartesi, arşamba ve Cuma günleri gözden geçirme seansları düzenlemeliyiz. Evet. Kesinlikle doğru duydum.

"Gordy..." Durdum. Kendisine Gordy denmesinden nefret ederdi. Bana *birçok* kez söylemişti. Ama dürüst olmak gerekirse bu ona Gordon'dan daha çok yakışıyor. Kimse bir Gordon'dan hoşlanmaz... her neyse. "Gordon, dostum, bence bu iyi bir fikir, gerçekten. Ama haftada üç gün yarışı antrenmanı yapamam.

Gordon'un gözleri bir nanosaniye için açıldı, sonra burun delikleri derin bir nefesten alevlendi, ama o caydırılmayacaktı. İnsanların onu bu kadar çekilmez bulmasının nedenlerinden biri de buydu. İstedğini elde etmek için bunun etkili bir strateji olduğuna karar vermişim. "Peki ya pazartesiler? Pazartesi günlerine söz verebilir misin?

"Zamana bağlı. Elimi omzuna attım, gözlerim bir kez daha Gordon'a dönmeden önce hızla etrafımızda dolaştı. "Sen seansı beklet, ben müsait olduğumda gelirim.

Ağzı bir şey söylemek için açılmıştı ki, Oriel Koleji öğrencisi Laura Foster merdivenlerin başında belirdi.

"Selam çocuklar," diye gülümsedi ve çantasını benimkinin yanına çok daha yüksek bir gümbürtüyle bıraktı. "Herkes nerede?

Gordon hiç tereddüt etmeden ve utanmadan, "Mucizevi bir şekilde ilk gelenlerden birisin," diye cevap verdi.

"Geç kalmamam için bana gönderdiğin on yedi bin uyarıdan olmalı. Sırtışı genişledi ve Gordon kükrese de Laura ona gerçek bir eğlenceyle bakarken, çilleri burnu boyunca kırışırken tartışması imkânsızdı.

Bunu eğlenceli bulamayacak kadar dikkatim dağılmıştı. Saatime ve koridorun bir sonraki dersi bekleyen öğrencilerle dolmaya başlamasına bakılırsa beş dakikamız kalmıştı. Damarlarımda endişe bukleleri dolaşıyordu ve neredeyse tuvalete gidip saklanmak istiyordum.

'Söylemeliyim ki Charlie, bu senin harika bir fikrindi. Ders sırasında herkesle uğraşmak çok zaman kazandıracak.

Bir kez daha sinirli sinirli gözlerimi önümdeki kişiye diktim: Laura'ya. "Ha?

"Ben sadece bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü söylüyordum.

"Oh, teşekkür ederim. Gülümsemeyi başardım. 'Evet, ben de bunun iyi bir zaman tasarrufu olacağını düşündüm. Zaman çizelgesinin önüne geçmem gerekiyor.

"Laura," diye araya girdi Gordon, "Charlie'ye haftada üç kez buluşup ödevleri gözden geçirmemizi önerdim. Profesör Rivers'ın bunu bizim yorumumuza bırakmayı ne kadar sevdiğini hepimiz biliyoruz, bu yüzden doğru yapmak için zaman harcamamızı öneriyorum.

Laura'nın cevabını duyma ve umarım haftada üç kez buluşmanın gerçekleşmeyeceği görüşümü destekleme şansım olmadı, çünkü o anda ağzım kurudu ve kulağımda tiz bir çınlama duydum.

Bir saniye sonra Evie merdivenlerin başında belirdi, normal bir şekilde yürüyordu. Beklediğim gibi bir kükürt bulutunun üzerinde süzülüyor ya da bir süpürgeğin üzerinde uçmuyordu.

Olduğum yerde donup kaldım.

Hâlâ Laura ve Gordon'un konuştuklarını dinliyormuş gibi yapıyor, Evie'ye bakmamakla ya da küçük grubumuza doğru attığı her adımı saymakla meşgul olduğum için duyamadığım kelimelerin ağızlarından çıkmasını izliyordum.

Gordon ve Laura, Evie önlerinde durunca konuşmalarına ara verdiler.

"Merhaba. Laura ona gülümsedi, hak etsin herkese gösterdiği nezaketi ona da gösterdi. Evie hak etmiyordu. "Profesör Rivers'ın Fizik ve Felsefe dersi için mi buradasınız?

"Evet," diye cevap verdi, bakışları beni delip geçtiği yerden Laura'ya yöneldi. "Ben Evie.

'Sizinle tanışmak harika! Sizi daha önce sınıflarımızda gördüğümü sanmıyorum? Hangi üniversitedensiniz?'

"Pembroke'dayım. Evie gülümseyerek karşılık verdi, soluk mavi gözleri onu şeytan yavrusundan çok insan gibi gösterecek şekilde parlıyordu ama ben daha iyi biliyordum. "Bu benim buradaki ilk dersim aslında. Felsefe okudum ve Profesör Rivers bu dönem ek ders olarak Felsefe ve Fizik almamı önerdi.

Gordon'un ağzı açık kaldı. "Hiç fizik dersi almadın mı?" Evie omuz silkti, "A seviyesi sayılır mı?

Ancak ağzı hâlâ kapanmadığında ve gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi baktığında Laura dirseğini kaburgalarına sapladı. "Gordon, kabalık etme.

Gordon, birinin fiziği kendisi gibi önemsemediği düşüncesi karşısında karşılık veremeyecek kadar suskun kalmıştı. Bunun yerine başını eğip bana doğru döndü ve kulağa "İyi ki grubumuz belli oldu" gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Laura eliyle üçümüzün etrafını işaret ederek, " dilerim," dedi. "Bu arada Gordon ve Charlie.

Evie'nin bakışları Laura'dan Gordon'a doğru yavaşça kayarak tekrar bana geldi ve tek bir tutam saçını kayıtsızca kulağının arkasına sıkıştırdı ama dudağındaki sinsî kıvrımı kaçırmadım. Diğerleri bunun ne anlama geldiğini anlamayabilirdi ama ben çok iyi biliyordum.

"Charlie ve ben çok eskiden tanışıyoruz. Değil mi, Charlie?"

Cevap vermedim ama Laura'nın gözleri, bir şeytanın huzurunda olduğunu fark etmediğinde yapabileceği tek şekilde parladı. "Bu harika, sen de bize katılmalısın... OWWW!" Kulaklarımdaki çınlamayı bastıracak kadar yüksek sesle ciyakladı. Hah. "Gordon! O benim ayağımdı."

Gordon geri çekilirken gülmemek için bütün disiplinimi topladım. Çünkü az önce Laura'nın ayağına basmamış olsaydı, inciklerine tekme yüzünden ağlıyor olacaktı. Evie'den kaçma planlarım, Laura'nın kendi iyiliği için fazla nazik olması yüzünden ilk engelde rafa kalkacak değildi.

"Üzgünüm," diye yanıtladı Gordon, hiç de üzgün görünmüyordu.

Laura tartışmak üzereymiş gibi görünüyordu ama neyse ki tam o anda önümüzdeki sınıf kapısı açıldı ve çok ihtiyaç duyduğumuz dikkat dağınıklığını sağladı. Birinci sınıflardan oluşan kalabalık bir grup dışarı fırladı, yüzlerindeki geyik ifadesine bakılırsa hepsi de çıkışa doğru koşuşturuyor ve özgürlüğe kavuşmak için merdivenlerden koşarak iniyorlardı.

Bu, bir zamanlar fizik bölümünün Marmite'ı olarak tanımlandığını duyduğum Profesör Rivers ile ilk dersimden sonra yüzümde beliren ifadenin aynısıydı. Bir fizik profesörü için alışılmadık bir şekilde, kendi sesinin duyulmasından hoşlanmazdı. Daha çok, sizi düşünmeye iterdi. Sonuç olarak, onun dersleri en sevdiklerimden bazılarıydı. Diğer taraftan, fiziğin yapısını seven öğrenciler ondan pek hoşlanmıyordu ama sonuçta her zaman aldığı notlara itiraz edemiyorlardı.

Adamın kendisi bizi içeri çağırmak için sınıfın eşiğine geldiğinde, koridor bir kez daha boşalmaya başlamıştı. Diğer öğretim üyelerinin çoğundan daha genç olan Profesör Rivers'ta hâlâ öğrenci olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayan birinin gençlik coşkusu vardı,

gür bıyığı, sakalın aslında bir trend olduğunu fark eden bir adamdan çok Amerikalı bir demiryolu sahibini anımsatsa bile.

'Ah, benim son sınıf öğrencilerim. İçeri gelin, içeri gelin,' diye gürledi ve bizi ileriye doğru salladı.

Gordon hızlı bir "Günaydın Profesör" ile öne fırladı, kimse oturmadan önce istediği koltuğa oturmak için acele etti. Gerçi oturmuş olsalardı, onları yerinden kımıldatmak zorunda kalacaktı.

Peşinden koşmak istedim ama Evie'nin de aynısını yapacağını bildiğim için olduğum yerde kaldım.

Döndüm ve yolunu kestim. Başka biri olsa tam önünde duran biri karşısında irkilirdi ama kollarını göğsünde kavuşturmuş duran Evie irkilmedi. Geldiğinden beri yaptığım her hareketi izliyordu.

"Charlie..." diye başladı, iri mavi gözleri genişliyordu. Cildi kesinlikle kusursuzdu; bana bakarken tek bir çizgi, kırıksıklık ya da çukur oluşmamıştı.

"Evie," diye kestim sözünü, ikimizin de vaktini boşa harcamadan önce, "önümüzdeki sekiz haftayı birbirimizle aynı odada kalarak geçirmek zorundayız. Lütfen bunu zorlaştırma. Konuşacak bir şeyimiz yok ama bu dört duvar arasında gerektiğinde medeni olacağım. Bunun dışında sen yokmuşsun gibi davranmaya devam edeceğim.

Öfkeyle biraz oflayacağını tahmin edebiliyordum ve bu beni daha da sertleştirdi. 'Tanrım, Charlie, hadi ama. Çok dramatiksin.'

'Sözlerimi dinle. Seninle konuşmak istemiyorum'.

Onu kapının girişinde bıraktım ve içeri girerek diğerlerinin oturduğu yere yakın bir yere doğru ilerledim.

"dostum," diye mırıldandım Gordon'yanına otururken.

"Ucuz atlattık, Charlie. Grubumuzda sadece A seviyesinde fizik dersi almış biri olsaydı kesinlikle birinci olamazdık...' Küçümsemesinin ne kadar kalın bir şekilde damladığını neredeyse görebiliyordum ve bir kez daha gülmek için kendimi tuttum.

Profesör Rivers kapıyı arkasından kapattığında oturduğunu bildiğim halde Evie'ye bir daha bakmadım.

- Brooks:** *Violet'i gördüm. Bana sahte ilişki olayını anlattı.*
- Brooks:** *Üzgünüm dostum, unutmuşum.*
- Brooks:** *Sahte kaldığı sürece sorun yok.*
- Brooks:** *İkinizi birlikte görmek çok garip.*
- Brooks:** *Violet'e kesin bir dille etrafta dolaşıp arkadaşlarımı öpemeyeceğini söyledim.*

Biri gitti. Sadece yedi tane kaldı.

Bizden önceki sınıfın yaptığı gibi, büyük ibre saati gösterir göstermez kapıya koştuk.

Gordon Rivers'a neyi daha iyi yapabileceğini söylemeyi bitirmeden dışarı çıkmıştım. Violet'i gördüğüm anda soğuk hava yüzüme çarptı ve hangisinin beni daha çok sarstığından emin değildim.

Neden bilmiyorum ama ona doğru koşmadan önce bir saniye bekledim. Beni aradığını bilerek, gelen ve giden üniversite öğrencilerinin arasında gezinmesini izledim. Kanımda bir adrenalın patlaması oldu; dün onunla St Anne's'de karşılaştığımda yaşadığımın aynısı, göğüs kafesime güç veren aynı baş döndürücü heyecanla birlikte.

Olağanüstü bir hafızam vardı, ama orada durup onu izlediğim birkaç saniye boyunca bile, göğsümün patlayacakmış gibi hissettiği bir zamanı hatırlayamıyordum.

Nihayet on metre ötede beni fark ettiğinde, yüzüne benimkine benzer bir gülümseme yayıldı. Tıpkı geçen hafta barda tanıştığımızda olduğu gibi saçları omuzlarına dökülüyordu ama bugün parmaklarımı saçlarında gezdirmek için uzanmadan önce yumruklarımı sıkıştırdım. Sonra yapabileceğimi hatırladım ve bu kurallar aslında gelen en iyi fikir olabilirdi. Görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını, gökyüzü laciverte dönmeden ve yıldızlar gece vakti parıldamaya başlamadan hemen önceki alacakaranlığı anımsatan o tarifsiz menekşe tonuyla kendim öğrenebilirdim.

o her zaman bu kadar güzel miydi? Hayır, güzel çok yaya idi.

Güzeldi. Violet Brooks güzeldi.

Ne yazık ki Violet'le ilgili düşüncelerim, adımın söylenmesiyle ve ardından muhtemelen koşmaması gereken birinin hırıltısıyla kabaca bölündü.

"Charlie...

Hızımı artırdım.

"Charlie...

Ona ulaşmadan hemen önce Violet'e özür dileyen bir ifade takınarak döndüğümde Gordon'u bir yandan çılgınca el kol hareketleri yaparken bir yandan da sırt çantasının yere düşmesini engellemeye çalışırken buldum. Sadece içindeki kitapların gücü onu bacaklarının onu taşıdığından daha hızlı bir şekilde ileriye doğru itiyor gibiydi.

'Charlie, pazartesi günleri hakkında bir karara ,' diye şişindi.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım, 'Hmm. Öyle değil mi? Seansı sen yapacaksın ve ben de fırsat buldukça geleceğim sanıyordum. İş için iyi olduğumu biliyorsun. Sadece diğer taahhütlerime göre programlamam gerekiyor.

"Gelebileceğin bir saatte anlaşılmamız gerekiyor," diye cevap verdi Gordon, gözleri şaşkınlığını gizleme zahmetine girmeyen Violet'e ve tekrar bana kaydı. "Diğerleriyle konuştum ve öğleden sonra ikinin uygun olduğunu söylediler.

Hâlâ Gordon'ı izleyen Violet'e yan gözle baktım, "Hımm... öğleden sonra iki... Pazartesi. Monndaaaay. Sanki pazartesi günleri saat ikide bir şeyler oluyormuş gibi hissediyorum..." Gordon da her kelimeme asılıyordu, ben ise olacakları engellemeye çalışıyordum... ama yapamıyordum. "Ah, özür dilerim dostum, ne kadar kabayım, kız arkadaşım Violet'i tanıştırayım.

Bunu yapmamalıydım.

Gözleri büyüdüğü anda bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Koca ağzımı kapalı tutmalıydım. Onu tanıştırmama hiç gerek yoktu. Ama belli ki bu yalanın ne kadar yayılması gerektiğine dair herhangi bir parametre belirlememiştik.

Diğer taraftan... bu sahte ilişkiyi gerçek bir test sürüşüne çıkarmanın hiçbir zararı yok.

Kendini bu kadar çabuk toparlaması etkileyiciydi.

"Merhaba," diye gülümseyerek el salladı.

"Merhaba," diye cevap verdi Gordon, ama bu daha çok sabırsız bir şaklamaydı, sonra tekrar bana baktı. "Eee?

O kadar derin bir iç çektim ki neredeyse kemiklerim sızlayacaktı.

Violet'i Gordon'un çalışma seansından kaçmak için bir bahane olarak kullanmalıydım. Bu bana Gordon'la tanışmak için meşru bir neden sağlardı.

onu kız arkadaşım olarak görüyordum. Ama beynimin sinir bozucu bir şekilde daha az bencil olan tarafı bana Gordon'un da kıcımı Evie'den kurtardığını hatırlatıyordu. Fark etmemiş olsa bile.

Elbette dostum. Beni de dahil et. Davetiyeyi bana e-posta ile gönder.

"Harika bir haber. Teşekkür ederim, Charlie. Daha önce onu hiç bu kadar heyecanlı gördüğümü sanmadığım kadar geniş bir şekilde sırttı, sırt çantasını toplarken yaptığı küçük zıplamadan anlaşılıyordu. "Hoşça kal Violet. Saçını beğendim.

Gordon'un meydanın kapılarına doğru koşarak uzaklaşmasını ikimiz de sessizce izledik.

"İlginç bir adam," diye kıkırdadı Violet.

Bunun için çok üzgünüm. O iyi biri, sadece çok gergin. Ama onunla çalışmak, Evie'yle bir grupta sıkışıp kalmayacağımdan emin olmamın tek yoluydu.

Violet'in gülümsemesinin düz bir çizgiye dönüşmesi hoşuma gitmedi. "Ah. Yine de doğru seçimi yapmışsınız gibi görünüyor.

"Umarım öyledir," diye yüzümü buruşturdum, "gerçi haftada üç kez çalışma seansı istiyordu ve sen burada olmasaydın kesinlikle boyun eğdim.

Neyse ki haftada üç Gordon seansı düşüncesiyle takındığım yüz ifadesi onu güldürmeye yetmişti.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım.

'Evet, sahte bir kız arkadaşına sahip olmanın istemediğim bir şeyi yapmaktan kurtulmak için mükemmel bir bahane sağlayacağını bilseydim, seni yıllar önce arardım...' Konuşmayı kestim ve bakışlarımı ona diktim. Cevap verip vermeyeceğinden ya da cevap verecek bir şey olup olmadığından emin değildim ama birbirimize baktığımız süre uzadıkça nabzım daha hızlı atmaya başladı, ta ki artık tam olarak gülümsemediğimi fark edene kadar. Önünüzde duran kızın gözlerindeki benekleri ve burnundaki çilleri saymaya konsantre olduğunuzda gülümsemek zordur. İşler garipleşmeden boğazımı temizledim.

Birini bana doğru iterken dikkatim elindeki iki kahve fincanına çekildi. "Kusura bakmayın. Muhtemelen soğumuştur.

Karnımda küçük garip bir takla oldu. Ya da belki göğsümde. En azından bir yerde. Hiç kimse bana kahve getirmemişti.

"Bana kahve getirdin mi?

"Evet. Siyah," diye başını salladı.

"Siyah içtiğimi biliyor muydun?

'Hayır, sadece tahmin ettim. En kolayının bu olduğunu düşündüm. Tereyağı eklemedim...' diye sırttı.

Kaşlarımı çattım. "Tereyağı mı? İğrenç. Kahvesine tereyağı katan tanıdığım tek kişi Brooks'tu. "Oh... iyi kahveyi mahvetmenin bir yolu," dedim.

"Evet, aynen.

Şaşırtıcı bir şekilde kahve hala sıcaktı ve ben yudumlarken onun yumuşak, *yastık* gibi ağzının karton kapağın etrafında dinlenmesini izledim, bana en başta neden burada olduğumuzu hatırlattı.

"Teşekkür ederim Violet. Kahve ve buraya geldiğin için... ve beni fazladan çalışma seanslarından kurtardığın için.

Bir şey söyleyecekmiş gibi durakladı, ama sonra bakışları omzumun üzerinden geçti. Gözbebeklerinin büyüyerek neredeyse gözlerinin yeşiline karışmasından ve yüz hatlarının bir anlığına gerilmesinden, dikkatini neyin çektiğini anlamak için herhangi bir tahminde bulunmama gerek yoktu.

"Um... Evie ana kapının orada," diye fısıldadı.

Ne yaptığımın farkına varmadan Violet'e doğru bir adım attım, boştaki elim başının arkasını kavrayana kadar boynuna dolandı.

Birinci kural, uygun olmadıkça öpüşmek yoktu. Bu uygun muydu? Yoksa bu çizgiyi aşmak olur muydu?

Brooks onun yanağına kondurduğu basit bir öpücük yüzünden çoktan çıldırmıştı ve benim hâlâ geçen haftaki haberi vermem gerekiyordu. Düşünmeden edemediğim.

Öpüşmemek ne kadar zor olabilir ki?

Ben bunu düşünürken onu kendime çektim, dudaklarım onunkilere bir kıl kadar yaklaşıp kadar ve durakladım. Etrafımızdaki her şey sessizleşti. Nefesimi tutmuyor olsaydım, oksijeni paylaşıyor olacaktık. Oradan geçen herhangi biri için, samimi bir kucaklaşmanın içindeydik, dudaklarım onunkilerin üzerindeydi. Ama gerçekte, birbirimize hiç dokunmadığımız için aramızda uçurumlar olabilirdi. Yine de bir şekilde bu çok daha samimiydi.

Nedense bu öpüşmekten daha kötüydü. Tıpkı bir duyuyu aldığınızda diğerlerinin daha da artması gibi. Çünkü öpüşmemek, kalbinin parmak uçlarının altında nasıl çarptığını hissedebileceğim anlamına geliyordu.

Öpüşmemek, kirpiklerinin yanağında bir kelebek kanadı gibi çırpınısını görebilmem anlamına geliyordu.

Ve öpüşmemek, tam da bu anı düşünmeden kendini sırlıslıklaştıran zengin koyu çiçek ve sedir kokusunu asla koklayamayacağım anlamına geliyordu.

Vücudumdaki her hücre mesafeyi kapatmam için bana bağıırıyordu. Onun yerine geri çekildim.

"Hâlâ orada mı?" diye sordum, saçlarını tutuşumu isteksizce gevşeterek ama tam olarak değil. Bırakmaya hazır değildim.

Gözleri Evie'yi gördüğü yere kaydılar ama başını iki yana salladı. "Hayır.

Daha uzağa gitmeliydim, elimi bırakmalıydim ama fırsat ayağıma gelmişken parmaklarımı menekşe rengi saç tellerinde gezdirdim. Gerçekten de göründükleri kadar yumuşaktılar.

Başımı kaldırıp baktığımda işaret parmağımın etrafındaki uçları bükmemi izlediğini gördüm, çünkü kendimi hiç durduramıyor gibiydim. 'Bu rengi sevdim. Sana çok yakışmış.

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle ve bunun Gordon'a aynı şeyi söylediğinde yüzünde beliren gülümsemeden daha büyük bir gülümsemeye olduğunu fark etmeden edemedim.

Benimki de fark etti ve bu sefer geri adım attım.

'Hayır, teşekkür ederim Violet. Bana yardım ettiğin için gerçekten minnettarım, sensiz nasıl idare ederdim bilmiyorum. Durakladım, gözlerim kilisenin saatindeki zamanı yakaladı. Kahretsin. Çok geç kalmıştım ama yine de gitmek istemiyordum. Kalmak istiyordum. 'Um... Bir sonraki dersime yetişmem gerekiyor ama sana çok şey borçluyum. Beş dakika içinde beni iki kez kurtardın. Kurallara replik provası yapmayı da eklemeliyiz. Karşılıklı. Sana sonra mesaj atarım, tamam mı?'

Küçük bir tereddüt geçirdiğime yemin edebilirim ama daha fazla düşünmeden gülümsemeye döndü. "Elbette.

"Harika. Etrafa hızlıca bir göz attım.

Evie'yi göremiyordum ama onun her köşede pusuya yatmış olabileceğini uzun zaman önce öğrenmiştim.

Ama bu sefer Violet'in yanağını öpmek için eğildiğimde, bunun Evie'nin izlemesi ihtimaline karşı mı yoksa öpmeden duramadığım için mi olduğundan emin değildim.

Ve eğer cevabı gerçekten bilmek isteseydim.

7. Menekşe

(Göz kırpan surattan daha kafa karıştırıcı bir emoji yoktur)

Charlie: *Ee?*

Violet: *Ne oldu?*

Charlie: *Rolü aldın mı?*

Violet: *Şimdi oradayım. Sadece duymayı bekliyorum.*

Charlie: *Anlayacaksın. Benim sahte kız arkadaşım sahne için doğmuş.*

Violet: *Desteyiniz için minnettarım.*

Charlie: *Shakespeare'in Bütün Eserleri'nin bir kopyasını almak için kitapçıya doğru yola çıktım bile.*

Violet: *Bana yardım etmene gerek yok. Stella benimle birlikte . Sorun değil.*

Ayaklarımı önümdeki sandalyeden kaldırdım ve öne doğru oturdum.

Charlie'nin mesajlarının en üstüne giderek onları tekrar okudum. Tıpkı dün ve ondan önceki gün yaptığım gibi. Dört kez benimle replik provası yapmaktan bahsetmişti. Sonuncuyu *da* sayarsak beş. *Shakespeare'in Bütün Eserleri'nin* bir kopyasını almak için kitapçıya gidiyordu.

Belki de son kısımda şaka yapıyordu.

Söyleyemezdım. Charlie Masterson hakkında pek çok şeyi söyleyemezdım, öyle görünüyordu.

Bana yardım etmemesi konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğumdan da emin değildim, çünkü her seferinde verdiğim yanıtlar siyah ve beyazdan oluşuyordu. Onları en iyi ihtimalle ılık tuttum.

Öncelikle, onun yardım etmesi anlamsızdı. Asla konsantre olamayacaktım. Düşüncesi bile göğsümde düzensiz bir şekilde gümbürdüyordu, bu yüzden o benim için replikleri okurken karşısında oturmak mı? Evet, hayır.

Ve gerçekten, zamanı olmasına imkan yoktu. Finallerine altı aydan az bir süre kalmıştı ve Tekne Yarışı vardı. Ağabeyime göre bu çok daha önemliydi.

Yani gerçekten de onun yardımını reddetmem her açıdan en iyi çözümdü - eğitim için daha fazla zamanı olacaktı ve benimle konuşurken ağzının hareketleri dikkatimi dağıtmayacaktı.

Ama henüz onu caydıramadım.

Yeni bir mesajın vızıltısı beni haklı çıkardı ve aşağıya doğru kaydurdım.

Charlie: *Hayır cevabını kabul etmiyorum, ayrıca Shakespeare pek bilmediğim bir konu. öğretebilirsin. 😊*

Şu. Şu göz kırpan surat. Kim göz kırpan surat yapar ki? Ne anlama geliyordu ki? Oxford'a girecek kadar zekiydım ama o göz kırpan anlamak, yorumlama becerilerimin ötesindeydi.

'Stel...' Ona doğru eğildim ve olabildiğince sessiz bir şekilde fısıldadım.

"Stel..." "Ne?" diye cevap verdi, bana bakma zahmetine girmeden.

Aslında, geldiğimizden beri oturduğu istekli ve dik pozisyonundan neredeyse hiç kımıldamadı.

O da benim yapmam gereken şeyi yapıyordu - yani sahnede önümüzde duran Cecily ve Linus'a dikkat , gıpta ile bakılan baş rollerin kime verileceği açıklanmadan önce yaklaşan *On İkinci Gece* prodüksiyonunu tartışıyorlardı. Olabildiğince uzun süre dikkatimi vermiştim ama beni kaybettiler.

Resmi poster tasarımı ve jeneriğin üstünde kimin adının yer alması gerektiği konusunda bir tartışma başladığında.

Onlara tüm dikkatini vermeyen tek kişinin ben olmadığımı anlamak için etrafıma bakmama gerek yoktu. Önümdeki altı sıradaki insanların yarısının başı öne eğikti ve belli ki çok daha ilginç bir şeyler bulmak için telefonlarını karıştırıyorlardı. Cecily ve Linus'un neden bu kadar küçük ayrıntılara girdiklerinden bile emin değildim, çünkü buradaki herkesin yarısı kendilerine ne iş verileceğini bilmiyordu. O yarının da istediği işi alamayınca kalkıp gideceğinden bahsetmiyorum bile.

Bu kadar popüler olmasını beklemiyordum, ama burada Shakespeare'in yazdığı her oyundaki her bir karakterin rolünü dolduracak kadar insan olmalıydı ve hala Soneler'i okumak için biraz daha kalmıştı. Stella bile bunu beklediğimden çok daha ilginç buluyordu. Bir şey kaçırıp kaçırmadığımı anlamak için kafamı kaldırdım, ama şimdi de ışıktandırmadan bahsediyorlardı, bu yüzden ne olduğunu anlayamadım.

Ancak tiyatronun arka tarafındaki kapılar gürültüyle arkasındaki duvara çarparak açıldığında neden oyalandıklarını anladım.

"Kahretsin," diye homurdandı, tiyatro koltuğunun ezilmiş kadifesine geri gömüldü. 'Bir an için gerçekten onun gelmeyeceğini ve başka birini anons edeceklerini düşündüm.

Telefonumdaki saate bir göz attım. "Vay canına, on beş dakika gecikmek onun için bile zorlama.

Leo Tavener sahneye doğru kararlı bir şekilde yürürken kolları havada genişçe açıldı, stratejik olarak yerleştirilmiş koyu sarı saçları bir gözünün üzerine döküldü.

Özür dilerim. Herkesten çok özür dilerim. Geciktiğim için çok özür dilerim, menajerim konuşmayı çok seviyor ve bazen telefonu kapatmak neredeyse imkansız oluyor. Kahkahası, kıkırdamalar ve pek de iyi gizlenememiş iç çekişler dalgası üzerinde gürledi.

Ayrıca, sağ tarafımdaki yüksek sesli alay. "Beni rahat bırak.

Tabii ki Leo Tavener, Oxford Playhouse'da sergilenen tüm oyunların tarihinde bu oyun için en fazla kişinin seçmelere katılmasının ve gönüllü olmak için bir bekleme listesi olmasının nedeniydi.

"Lanet olsun, Cece'ye bak. Neredeyse etrafında çizgi film kalpleri uçuşuyor.

Gözlerim Cecily Caruthers'ın gerçekten de biraz kızarmış görüldüğü yere kaydı.

ÜRETİM . Kaldırma onun kalın eşarp ve KIŞ Palto, Aynı anda eğilirken.

"Bunu izleyemem. Stella koltuğunda bir derece daha küçüldü. "Her neyse, daha önce ne diyordun?

"Ne zaman?

'Tam o sırada. Marlon Brando içeri girmeden önce,' diye cevap verdi. "Beni dürtmüştün.

Neden bahsettiğini anlamaya çalışırken alnım biraz kırıştı, sonra nasıl unuttuğumu merak ettim.

"Evet." Mesajlarımı açtım ve telefonu ona uzattım. "Bunları oku.

Gözleri metinleri taradı. Onun da benimle aynı sonuca varıp varmayacağını merak ederek karnımda garip bir guruldama başladı. Çünkü tam olarak emin değildim ama gece yarısı uykusuzluk seansı sırasında aklıma gelen bir şeydi bu.

"Stel, sence... Charlie benimle flört mü ediyor?

Flört eden bir erkeği iyi tanıyordum. Egomun birkaç basamak aşağı inmesi gerekiyormuş gibi görünmeden, bir erkeğin benimle flört etmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Oldukça düzenli olmasa da düzenli olarak oluyordu. Aslında, İngilizce kursumda her hafta Tarihi Düzyazı dersimizde benimle flört eden bir adam vardı ve eğlenceli olduğu için ona izin verdim.

Ama bu... yaşadığım hiçbir dünyada Charlie Masterson benimle flört etmemişti. Bu benim hayal gücümde bile tasavvur edemeyeceğim bir şeydi ve ben çok şey hayal edebilirdim. Bu nedenle, onunla flört becerileri hakkında bilgi sahibi olacak kadar zaman geçirmediğim için hemen sonuca varmak istemedim. Yine de onunla yeterince zaman geçirmiştım, öyle asık suratlı bir tipe benzemediğinden emindim.

O okumaya devam ederken, tiyatronun geri kalanı Leo'nun aralarına katılmasının heyecanını henüz üzerinden atamamışken, aramızdaki sessizliği doldurarak, "Tekrar tekrar üzerinden geçtim," diye mırıldandım. "Daha önce hiç birlikte vakit geçirmediğimiz, bilemiyorum. Ama benimle replik provası yapmayı gerçekten istiyor gibi görünüyor. Bu sadece kibarlık değil, değil mi? Yoksa sizce öyle mi? Yani flört ediyor olsa bile bu bir şey ifade etmez, ama anlayamıyorum...'

"Vi, kapa çeneni," diye tıslayarak beni yarı bilinçli beyin çöplüğümde durdurdu. "Düşünmeye çalışıyorum.

Tekrar en başa gidip baştan okurken ağzımı sert bir çizgide tuttum. Bekledim. Ve bekledim.

'Stel...' Neredeyse sızlanacaktım.

Telefonu almam için bana uzattı. 'Bakın, sadece arkadaşça davrandığını söyleyebilirsiniz, ki öyle. Ve bunlar başka birinden gelseydi muhtemelen bunu düşünmezsiniz, ama ayrıca siz işinizi halka açık yapıyorsunuz ve bunlar özel...'

Ona döndüm, gözlerim kararı beklerken kocaman açılmıştı, "Ve?"

"Bence flört ediyor.

"Kahretsin.

"Evet, ama bunun dışında ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ben de onun gibi sandalyeme çöktüm.

'Garip bir şekilde tuhaf olsa da aranızda kesinlikle bir kimya var. Yine kafa tokuşturmadığınızı varsayıyorum.

Dudaklarımdan küçük bir kıkırtı döküldü. "Hayır. Artık çarpışma yok.

"Başka öpüşme olmadı mı?

"Pek sayılmaz. Zaten kayda değer bir şey yok. Başımı salladım.

Gerçekten rapor edilecek çok az şey vardı. Charlie geçen hafta iki kez dersten sonra kahve içmek için benimle buluştu ve uzun yolu kullanarak sokaklardan geçip sınıfına doğru yürüdük. Her seferinde el ele tutuştuk ya da 6. kural gereği kolu omzumdaydı. Ama yanağımı öpmemişti bile. Dehşete düşmeme neden olacak şekilde öpüşme ya da öpüşmeme olmamıştı, çünkü o öpüşmeme şimdiye kadar yaptığım ya da yapmadığım en ateşli şeydi. Her ne olursa ya da olmadıysa, bacaklarım tekrar hareket edebildiği anda, yani Charlie'nin bir sonraki dersine koşarak gitmesinden beş dakika sonra Stella'ya anlatmıştım.

İyileşmem o kadar uzun sürmüştü. Gerçekten iyileştiğimden değil. Ama cidden, neredeyse hiç dokunulmayan bir şey nasıl bu kadar sıcak olabilirdi?

Tüm vücudum parafine batırılmış ve ateşe verilmiş gibi hissediyordum. Sonunda ellerini indirip parmaklarını saçlarımda gezdirdiğinde kalp atışlarımı vücudumun her hücresinde hissedebiliyordum. Özenle seçtiğim gri kazağın altındaki yelek tamamen ıslanmıştı.

'Hayır, hiçbir şey yok. Bahse girerim kardeşim onu tehdit falan etmiştir,' diye homurdandım. 'Ama yine de öpüşmemesi sadece Evie'nin yararınaydı. Onu fark etmemiş olsaydım, olduğu yerde kalırdı.

Evie.

Tüm bunlar sadece ve sadece Evie'nin iyiliği içindi ve her gün kendime bu gerçeği hatırlatıyordum. Hala soluk mavi biro'yu görebiliyordum.

İki gün önce, Viktorya Dönemi Şairleri dersinden sonra benimle buluşmaya geldiğinde ve tek düşünebildiğim kot pantolon ve kablo örgüyle ne kadar güzel görüldüğü olduğunda, panikle hatırlamak için elime BU GERÇEK DEĞİL yazdığım yerdeki işaretler. Sanki bir dergiden fırlamış gibiydi.

Bu anıyı hatırlayınca tüylerim diken diken oldu ve kontrol etmek için avucumu tekrar çevirdim. Muhtemelen kalıcı kalemle harflerin üzerinden geçmeliydim.

"Belki, ama değerlendirmemin arkasıdayım. Bence flört ediyor. Ama bunun hiçbir anlamı olmayabilir Vi. Erkekler flört eder.'

Karnım yine küçük bir guruldama çıkardı. "Öyle mi?"

'Evet. Ona kesinlikle seninle replik provası yaptırmalısın,' diye tısladı. 'Bunu kurallarına koyduğunu sanıyordum zaten.

"Ama bu herkesin içinde. "O zaman özel olarak yap.

Telefonumu geri aldığımda salondaki aralıksız konuşmaların neredeyse sessizliğe büründüğünü fark ettim ve Linus'un bize ters ters baktığını görmek için başımı kaldırdım.

"Siz ikiniz kendi toplantınızı bitirdiyseniz, geri kalanımızın buraya gelme sebebine devam edebilir miyiz?"

"Özür dilerim Linus," diye mırıldandı Stella ve ikimiz de hemen daha dik oturduk, Linus'un bakışlarının genellikle en azından solgun olduğu düşünülürse bu başlı başına bir başarıydı. Önümüzdeki sıralarda oturan herkes onun kiminle konuştuğunu görmek için arkasını döndü ve Leo önden kalkıp el sallamasaydı bunu anlamak zor olacaktı.

"İşte buradasın Stella, merhaba. Seni gelip neşeli gösterimize katılmaya ikna edebildiğime sevindim. Sonra sohbet edelim, olur mu?"

"Ondan nefret ediyorum," diye tısladı.

Stella'nın yüzündeki öfke ifadesi karşısında kahkahamı bastırmak zorunda kaldım, özellikle de Linus bile bunu bizi bir daha çağırmaması için bir uyarı olarak algılamış gibi görüldüğü için. Ellerini gürültülü bir şekilde çırpı ve buradaki herkesin dikkati tekrar onun üzerindeydi.

'Hoş geldiniz. Hoş geldiniz. Bize katıldığınız ve Oxford Üniversitesi'nin yaz prodüksiyonu *On İkinci Gece* yolculuğunun bir parçası olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Bu yıl hepimiz için çok heyecan verici bir dönem olacağı benziyor ve ödüllü aktör Leo Tavener'i Dük Orsino olarak ağırlamaktan büyük mutluluk duyduğumuzu söylemeye gerek yok. On İkinci Gece tarihinde ilk kez

Oxford yapımlarından *sonra* burada Oscar ödüllü bir sanatçı sahne aldı. ödülleri kazandılar.'

Linus'un yapmacık sırtışı, ön sıraya bakarken çıkardığı kız gibi kıkırdamayla daha da kötüleşti. Leo tekrar ayağa fırladı, döndü ve arkasındaki sıralarda oturan herkese el salladı, bu da zaten sağır edici olan tezahürat ve ıslık seslerini daha da artırdı.

Çok nazıksınız, çok nazik. Bu benim için bir onurdur ve burada olmaktan çok mutluyum. Herhangi bir tavsiyeye ihtiyacınız olursa kapımın her zaman açık olduğunu unutmayın. Ben de bir zamanlar acemi idim,' diye böbürlendi oturmadan önce.

Bu noktaya kadar çoğunlukla sessiz kalan ve aynı zamanda Leo'ya bakan Cecily boğazını temizledi ve mikrofonu Linus'un elinden aldı.

Herkese merhaba. Linus'a katılıyorum, bu yıl şimdiye kadarki en heyecan verici yıl olacak. Hepiniz çok özel bir şeyin eşiğindesiniz. Gülümsedi ama oyun için gerçekten heyecanlı olduğu için mi yoksa Leo'ya aşık olduğu çok belli olduğu için mi gülümsediğini anlayamadım. 'Şimdi, daha fazla uzatmadan, rolleri açıklayacağız. Bu oturumu takiben, sanatçıların girişine sahne arkası ekiplerini, prova programlarını ve gereken önemli tarihleri içeren duyurular asılacaktır. Lütfen kontrol edin ve yaptığımız tüm değişiklikler de e-posta ile gönderilecektir.

İlk üç sıradaki herkes daha dik oturdu, rollerini öğrenme beklentisi tüm salonda elektrik gibi uğuldadı, özellikle de Leo sahneye atlayıp Linus ve Cecily'ye katıldığında.

'Oh, kesinlikle hayır. Eğer çağrılırsam, oraya gitmeyeceğim. Stella'ya, 'Bunu onlara anlatmakta iyi şanslar,' diye tısladım.

Cecily bir kez daha boğazını temizledi ve önce elindeki panoya, sonra da ikimize baktı. Dudağında muzip bir gülümseme belirdi.

'Yardımcı rollerden başlayarak...'

Stella, iki önümüzdeki sıradaki grubun arkasını dönmesine neden olacak kadar yüksek sesle inledi.

'Deniz Kaptanı Simon Lamb tarafından canlandırılacak, yardımcısı James Barrell...'

'Alkışları sona saklayalım lütfen. Yoksa bütün gün burada kalırız," diye bağırdı Linus bir alkış ve tezahürat tufanı arasında.

Başımı koltuğun arkasına yasladım. Hesaplarıma göre Cecily'nin konuşması ve Linus'un herkesten sessiz olmasını istemesi en az on dakika sürecekti. Hannah Smith'in Yıkayıcı Kadın Üç rolü daha da büyük bir alkış aldı.

Linus bu hızla giderse yanacaktı. Bir şekilde heyecanı sabit bir seviyede tutmayı başardı, ta ki sonunda... *nihayet* haftalardır parmaklarımı çaprazladığım role gelene kadar.

"Viola rolünü Violet Brooks, yedeği Sarah Josephs oynayacak.

'Evet, Vi. Bunu yapacağını biliyordum,' Stella beni kaburgalarımın dörterek, 'aferin sana,' dedi.

Neyse ki sahnedeki üçlüye katılmam için herhangi bir işarette bulunmadı, ben de olduğum yerde kaldım.

"Olivia'yı Stella McAdams, yedeği Aditi Patel oynayacak.

Uzandım ve Stella'nın elini sıktım, 'Eeek. Başardık Stel. Bu harika bir yaz olacak.

Prodüksiyonun geri kalanının isimlerinin okunması bir otuz dakika daha sürdü ve Leo'nun ekibe tekrar hitap ederek, başka bir toplantı için izin almadan önce herkesin istediği her türlü oyunculuk tavsiyesi için yirmi dört / yedi hazır olacağına dair herkesi temin etmesi on beş dakika sürdü. Tebriklerin ardından Cecily'nin tüm başrol oyuncularına önümüzdeki ayın resmi prova programını içeren kalın bir dosya vermesinin ardından nihayet dışarı çıktık ve dışarıda şiddetli bir yağmurla karşılaştık.

Stella, "Gidip bir içki içelim ve kutlayalım," dedi, tiyatronun tentesinin altında durduk, böylece ikimiz de kapüşonlarımızı yukarı çekebildik, bir yandan da şemsiyesizliğimize lanet okuduk.

Blue Oar köşedeydi ve sağanak yağışın durmasını beklerken bize biraz barınak sağlayacaktı.

'Tamam, hızlı bir tane. Öğle yemeğinden sonra dersim var ve daha önce St Anne's'e dönmem gerekiyor.

"Hadi gidelim.

Caddede olabildiğince hızlı koştuk. Cece'nin devasa klasörünü ekstra koruma için başımın üzerinde tutarken yeni bir kullanım alanı bulmuştum. Tiyatroya gireli bir saatten biraz fazla olmuştu, ama yolda büyük su birikintileri oluşması için yeterli bir süre idi. Bir araba köşeden dönerken Stella yüksek sesle bir çığlık attı, sadece bir su birikintisine çarptı - beş metre önündeki insanlar bir su duvarı ile düş aldılar. Tamamen sıırıslıklam olmuşlardı.

"Lanet olsun," diye bağırdı, kendisini yakalayan fazla su birikintisini silkeleyerek, "umarım kıyafetlerini değiştirmişlerdir.

Blue Oar her zamanki gibi kalabalıktı, ancak çoğunlukla bizimle aynı fikri paylaşan insanlarla doluydu. Barınak.

Stella ağır kapıları iterek içeri girerken ona, "Ateşin yanına git," diye seslendim. "Sanırım boş bir masa buldum.

Yağmurdan kurtulmaya ve kurumaya o kadar odaklanmışım ki, bir yandan dosyayı sudan arındırırken bir yandan da başka hiçbir şeyi ıslatmadan montumu çıkarmaya çalışırken yoluma çıkan kimseyi fark etmedim.

Solumdan bir ses 'Hey, dikkat et,' diye bağırdı.

"Tanrım, çok üzgünüm-" Yanlışlıkla kimi ıslattığımı bulmak için arkamı döndüm, dudaklarımda bir özür oluşmaya başlamıştı bile. Ama aynı hızla yok oldu.

Soluk mavi gözlerinin yanlışlıkla ona çarpan kişiyi fark ederek parladığını, sonra da bir yarıktan daha fazla daralmadığını fark ettim. Çenesini vahşice sıkmış ve dudaklarını sertçe büzmüş olsa bile Evie inanılmaz derecede güzeldi. Karşımdaki kadının Charlie'nin bir zamanlar sevdiği kadın olduğunu hatırlatan midemin çalkalanışını görmezden geldim. Benim tam zıttım olan bu küçük, siyah saçlı kişi, bakışlarıyla beni eritmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Evie kılını bile kıpırdatmazken ben boğazımı temizledim, 'Özür dilerim. Seni orada görmedim.

Stella sabitlediği masadan bana sesleniyordu ve kısa süre sonra Evie'bir şey söylemeyeceği anlaşıldı, ama uzaklaşmak için döndüğümde sesi gürültüyü kesti.

"Onu geri getireceğim.

Duyduğumu sandığım şeyi duyup duymadığımı anlamak için zamanı kullanarak yavaşça etrafımda döndüm. "Affedersiniz?

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırmıştı. Bu tamamen gereksiz bir hareketti, çünkü onunla ilgili her şey meydan okumayı haykırıyordu. Bana öyle geliyordu ki, bu kız istediği zaman istediğini elde etmeye alışkındı ve ben sadece onun yolunda bir piyondum.

"İkiniz hakkında sorular sordum. Uzun süredir birlikte değilsiniz.'

Orada öylece durup baktım ve açıklamasını bitirip bitirmediğini ya da ekleyecek başka bir şeyi olup olmadığını görmek için bekledim. Evie'nin benimle ya da bizimle ilgili herhangi bir soru soracağı düşüncesiyle paniğe kapılmamak için elimden geleni yaptım, çünkü bu aşamada gerçeğe çok yakın varsayımlarda bulunması muhtemelen fazla zaman almayacaktı. Charlie'nin neden ondan gerçekten korkmuş görüldüğü anlaşıldı.

"Charlie ve benim bir geçmişimiz var ve *her zaman* birbirimize geri dönmenin yolunu buluyoruz.

"Bu sefer değil," derken buldum kendimi.

Evie'nin gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Her zaman, Violet.

"Hiç sanmıyorum. Bir adım daha yaklaştım, boynunu geriye doğru eğmek zorunda kalması hoşuma gidiyordu, çünkü ya öyle yapacaktım ya da uzaklaşacaktım, ama asla pes etmeyeceğini zaten biliyordum. Elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen hiçbir şeyin onu korkuttuğundan şüpheliydim. "Charlie, sadece senin tekrar sıkılman için oynanacak bir oyun değil.

"Bu sefer sıkılacağımı kim söyledi?

Omuz silktim, "Fark etmezçünkü *bu* sefer olmayacak. "Göreceğiz bakalım.

Orada durmuş, gözümü kırpmamak için kendimi zor tutarak ona bakıyordum. Göğüs kafesim, kalbimin bana adrenalin pompalaması nedeniyle o kadar sert sarsılıyordu ki, Evie sonunda arkasını dönüp uzaklaştığında nefesimi tuttuğumu fark ettim.

"Vi... acele et, ne içiyorsun? Stella sabitlediği masadan bağırdı ama beni harekete geçiren telefonumun vızıltısı oldu.

Charlie: *Artık Shakespeare'in Bütün Eserleri'nin bir kopyasının gururlu sahibiyim. Çok büyük! Bu benim antrenmanım olarak ikiye katlanabilir.*

Charlie: *İlk seansımız ne zaman?*

Altında kendi fotoğrafını göndermişti, yüzü başardığı şeyden o kadar inanılmaz derecede mutluydu ki sadece gülebildim.

Evie'ye rastlamamış olsaydım, onu bana yardım etme isteğinden vazgeçirmek için son bir girişimde bulunmayacağımdan emin olamazdım. Ama cevabımı yazarken bunu bir kez daha düşünmedim.

Violet: *Bu akşam boşum.*

8. Charlie

(Zaten kimin uykuya ihtiyacı var ki?)

Kartımı okuyucuya dokundurdum, sandviçi ve su şişesini tezgâhtan aldım, çantama attım ve kahvemi beklemek için kenara çekildim.

Bu sabah vücudumdaki her kas ağrıyordu. Uykusuzluktan mı, antrenmanların hızlanmasından mı, yoksa zihnimin hiç işim olmayan düşüncelerle çalkalanmaktan vazgeçmek istememesinden mi kaynaklandığından emin değildim. Muhtemelen üçü de.

Her zaman yaptığım şeyi yaptım ve omzumu sıkarak gerginliğimi hafifletebileceğimi umdum, ancak işe yaramış gibi görünmüyordu. Bir masaja ihtiyacım vardı. Bir şeye ihtiyacım vardı.

"Charlie?" diye seslendi barista,Americano'mu kaynar su olduğunu düşünerek fazla gelişigüzel sallayarak. "Char-

Ayrıca günün üçüncü kahvesini dökme riskini göze alamayacak kadar değerliydim. Bana tekrar seslenmeyi bitiremeden kahveyi kaptım ve arkamı döndüğümde Gordon'un arkamda durduğunu gördüm.

"Oh, Charlie, merhaba.

Hey, dostum. Nasıl gidiyor? Ne kadardır orada dikiliyorsun?" Saatine baktı, "Yirmi üç saniye.

"Kahve mi bekliyorsun?

Başını iki yana salladı. 'Hayır, ben kafein içmem. Sıcak çikolata sipariş ettim.

Mmm, sıcak çikolata. Sıcak çikolata düşüncesi bile içimi ısıtırken, ne yazık ki yorgunluğumun yanlarına bile dokunmuyordu, özellikle de esnemeyi bastırırken, "İyi seçim.

"Yorgun musun?"

"Öyle de denebilir.

Belki de uykusuzluk yüzünden bedenim sabahın hareketlerini sürüklüyordu. Doğrusu, Violet'i öperek kaybettiğim uykuyu hâlâ telafi etmeye çalışıyordum, gerçi onu öpmemek de buna yardımcı olmamıştı. Hem de hiç.

Aslında, onu öpmemek işleri daha da kötüleştirmişti.

Ve sonra dersten sonraki toplantı, el ele tutuşma, prova da dahil olmak üzere kurallardaki her şey vardı.

Violet rolünü aldığından beri birlikte sadece bir seans yapabilmiştik ve ben onun karakterinin karşısındaki tüm rolleri oynamıştım. Oyunun ne hakkında olduğundan hala tam olarak emin değildim - gizli kimlikler, gizli aşklar ve gizli başka şeyler, demişti ama bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, oyuna tam olarak dikkatimi verememiştik çünkü Violet her konuştuğunda ağzının hareketini izlemek beni büyüleyordu. Sonra konuşma sırası bana geldiğinde sayfadaki yerimi kaybediyordum ve bu da onun konsantrasyonunu bozuyordu.

Beceriksiz bir aptal gibi sayfadaki noktayı parmağımla tutmak zorunda kalmıştım.

Hayatımda hiç beceriksiz olmamıştım ama Violet Brooks bu yönümü ortaya çıkarıyor gibiydi.

"Eğitim nasıl gidiyor?"

"Güzel, yorucu. Yorucu günün müziği idi. "Ama buna değer, çünkü kazanacağız."

Gordon başını salladı, "Güzel, bunu duyduğuma sevindim. "İzlemeye geliyor musun?"

"Evet, orada olacağım. Gözleri heyecanla parladı, 'Ailem de izlemeye geliyor ve kız kardeşimle Londra'da uzun bir hafta sonu geçiriyoruz."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Kardeşin olduğunu bilmiyordum," diye cevap verdim, aslında Gordon'un üniversite dışındaki hayatı hakkında çok fazla şey bilmediğimi fark ettim, çünkü genellikle kendi başarılarından o kadar çok bahsediyordu ki, hepsi bir araya geldi. Ayrıca, dikkatinin dağılması da bir sorundu.

"Gordon'a sıcak çikolata," diye bağırdı barista ve ben öndeki iki adamın arasından uzanıp çikolatayı aldım.

"Teşekkürler. Dersimize mi gidiyorsunuz?"

"Elbette."

"Harika, birlikte yürüyebiliriz ve ben de aklıma gelen birkaç fikir hakkında seninle fikir alışverişinde bulunabilirim," dedi ve çikolata serpilmiş süt bıyığını silmeden önce içkisinden uzun bir yudum aldı.

Güzel. Kulağa hoş geliyor. Satranç kulübü nasıl gidiyor?" diye sordum, kahve bekleyen küçük öğrenci grubunun arasından sıyrılarak.

"Harika," diye seslendi arkamdan, heyecanlı sesi konuşmaları bölerek. 'Geçen hafta sonu turnuvayı kazandık, gerçekten kıran kırana bir finaldi. Bir dahaki sefere gelip izlemelisin.

Tırnak yedirten bir satranç finali. Okulda satranç oynamıştım ama bunun tek nedeni, tamamlamakla hiç ilgilenmediğim bir dizi cezadan kurtulmamı sağlamasıydı. Okul müdürüm bir dönem boyunca takımda oynarsam cezamın geçersiz olacağını söylemişti. Bu nedenle satranç kulübü hiç de akıllıca değildi.

Ben aldırmadım ve kaybettüğimizden daha fazlasını kazandık. Yine de satrancı tırnak yeme olarak tanımlayabileceğimi sanmıyorum. Ama muhtemelen Gordon'un oynadığı gibi oynamamıştım.

"Kulağa hoş geliyor. Yarışa katılmadığım sürece beni de sayın.

"Mükemmel. Öyle yapacağım,' diye cevap verdi, tekrar yan yana caddeye adım attığımızda. "Hey, Charlie, bu senin kız arkadaşın değil mi?

Kaşlarımı çattım, "Ne? "Bekle, ne?" "Evet, o olduğuna eminim. Parlak yeşil ceketli.'

Gordon'un işaret ettiği yönü takip ederek gözlerimi kaldırdım. Karşı kaldırımda yürüyen Violet'in kolları kitaplarla doluydu. Kukla yeşili paltosunu giymişti, ama pembe topuzlu lacivert şapkası yerine kocaman bir çift gürültü önleyici kulaklık takmıştı. Bu mesafeden bile soğuk havadan yanağının yumuşak parıltısını görebiliyordum ve yüzü ne dinlediğini bilmek istememe neden olan bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Ayrıca nereye gittiğine de en ufak bir dikkat göstermiyordu ama neyse ki paltosu ona doğru yürüyenleri yoldan çekilmeleri için yeterince uyarıyordu.

'Bu , değil mi? Paltosu çok parlak.

Sırıttım, kesinlikle öyleydi.

Gordon'un söylediği diğer her şey kulak ardı edildi, çünkü ben zaten yolun yarısını koşarak geçmişim ve rahatsızlıklarını belli eden birkaç bisikletliyi kıl payı atlatmışım.

Onun önünde durdum. Neredeyse bana çarpacakken nereye gittiğine bakmadığını biliyordum.

"Merhaba.

Mavi gözleri irileşti ve burnu, kafası biraz karıştığında ya da sinirlendiğinde hep yaptığı gibi kırıştı, ama ben tam olarak anlayamadım

Hangisinin hangisi olduğunu. Boynuna takmak için kulaklığını çıkardı. "Hey. Burada ne yapıyorsun?"

"Sadece bir kahve aldım ve seni gördüm."

Gülümsemesinde göğsümün derinliklerinde hissettiğim bir şey vardı. Bir sancı... ağır bir yumruk... Bilmiyorum. Ama oradaydı.

Ovalayarak uzaklaştırmaya çalıştım ama kıpırdamıyordu. Aslında, burada durup birbirimize baktıkça daha da belirginleşti.

"Merhaba Violet," diye pufladı yanımdan bir ses, neyse ki aramızda geçen o anı bozdu.

"Oh, selam Gordon. Gülümsemesini ona çevirdi, "Nereden geliyorsun?"

"Charlie'yle konuşuyordum ama seni görür görmez kaçtı," diye terslendi ve ben de şaşkınlığımı gizlemek için başımı eğmek zorunda kaldım. "Bunu çok yapar."

Violet bana döndü, tek kaşı soru sorar gibi kalkıktı. "Şimdi öyle mi?"

Omuzlarım tepki olarak kalktı çünkü söyleyecek fazla bir şey yoktu. Ayrıca, yanaklarımın aniden ısınmasını görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Bütün bu kitaplarla nereye gidiyorsun? Başımla ellerini işaret ettim ve kitapların sırtlarına baktım. En büyüğü en az beş kilo ağırlığında gibi görünüyordu. "*Wilson'ın Gelmiş Geçmiş Tüm Edebi Karakterler Rehberi*."

"Onları kütüphaneye iade ediyorum, değiştirmem gerekiyor."

Öyle mi? Ne için? Şimdiye kadar yazılmış tüm kitaplar için bir rehber mi?" Sırıttım.

Gülmemek için dişleri alt dudağına gömülmüş olabilirdi ama bu gözlerindeki eğlenceyi gizleyemedi. "Bunun gibi bir şey."

Nereden geldiğini söyleyemem ama fikir geldiği anda beni durduracak bir şey yoktu.

"Harika, şu tarafa doğru yürüyoruz."

"Hayır, değildik," diye ekledi Gordon, ben onu da durduramadan. "Şimdi öyleyiz."

"Charlie, dersimiz var," diye bastırdı.

Saatime baktım. "Yarım saat içinde. Yine de geç kaldığımızı söyleyebileceğini ve Violet'in gittiği yöne doğru yürümeye devam edeceğimi biliyordum."

Konuyu kendime açıklamak istercesine uzandım ve tüm kitaplarını elinden aldım - , o edebiyat rehberi on kiloya yakın olmalıydı ve

Violet Brooks acayip güçlüydü.

Yüzü allak bullak oldu ve burnunu kırıştıran küçük çizgi derinleşti, "Ne yapıyorsun?"

"Senin için kitaplarını taşıyorum.

"Neden?"

"Çünkü sende çok var ve ağır görünüyorlar.

"1950'lerde değiliz, kendi kitaplarımı kendim taşıyabilirim. Kitapları geri almak için uzandı, ama alamaması için yer değiştirdim, sadece biraz ofladığında genişçe sııttım.

Bu küçük huffı itiraf etmek istediğimden daha çok sevdim.

"Ben olsam Violet'i bıraktırdım, Charlie ne isterse onu yapıyor gibi görünüyor," diye homurdandı Gordon.

Sınıfa gitmekte tamamen özgür olduğunu ve onunla orada buluşacağını belirtmekten kaçındım.

"Öyle, değil mi?" diye cevap verdi, ama yan gözle bana bakarken dudağının küçük kıvrımını kaçırmadım.

"İngilizce mi okuyorsun?" diye sordu, üçümüz Violet'in gittiği yöne doğru ilerlerken.

"Evet.

'İngilizceyi seviyorum. İlk yılımda derslerimi dengelememe yardımcı olması için Fizik ile birlikte aldım. Profesör Simpson'ın hayranı olmasam da Shakespeare'den çok hoşlandım. Bence biraz vasatın altındaydı.

Violet'in gözleri büyüdü, "Ekstra kredi olarak bir yıl İngilizce mi aldın?"

"Gordon bir dahi, benden daha çok," diye göz kırptım, bana döndü, ağzı hafifçe açıldı. 'Ben sıradan biriyim, bu nedenle sadece her seferinde bir konu.'

"Çok etkilendim.

"Globe'a gittin mi?" diye devam etti, "Her yaz ailemle , geçen yıl *On İkinci Gece*'yi izledik.

Violet'in etrafından dolanıp ona baktım, 'Violet'in çalıştığı şey bu. Yaz prodüksiyonunda Viola rolünü kaptı. Replikleri öğrenmesine yardım ediyorum.

"Sen mi?"

"Evet.

Violet, "Aslında Shakespeare dersim var ama oyun ayrı," diye ekledi.

Daha önce hiç Gordon'un alaycı bakışlarına maruz kalmamıştım ve şimdi rahatlıkla haddimi bildirdiğini söyleyebilirdim. O bile Shakespeare'in benim uzmanlık alanım olmadığını biliyordu.

Bundan sonra sessiz kalmaya karar verdim ve üçümüz kaldırım boyunca kütüphaneye doğru yürüdük. Ben Violet'in kitaplarını taşıırken, ikisi de en sevdikleri karakterleri karşılaştırıyorlardı ve benim bu sohbete ekleyecek pek bir şeyim olmasa da, tanıklık edebilmem neredeyse yeterliydi. Violet tek kelimeyle büyüleyiciydi.

Gordon'la tartışırken tüm yüzünün ışıldamasından gözlerimi alamıyordum. Gordon'un denklem içermeyen bir şey hakkında bu kadar heyecanla konuştuğunu gördüğüm bir zamanı hatırlamıyordum bile.

Ama Violet'in herkesi büyüğü altına alma gibi bir huyu vardı ve görünüşe göre Gordon bile bundan muaf değildi.

Oraya vardığımızda -bence çok hızlı bir şekilde- kalbim tanımadığım bir şekilde atmaya başlamıştı.

Merdivenlere varmadan hemen önce durdu ve arkasını döndü. "İşte geldik.

'Evet,' diye cevap verdim.

"Artık kitaplarımı geri alabilir miyim?" diye sordu, sesi eğlence doluydu.

Onları nazikçe uzanmış kollarına yerleştirdim. Bana ne oldu bilmiyorum - belki Gordon'dı, belki de uykusuzluktan - ama bu anın uygun bir öpüşme olduğuna karar verdim. O kitaplarına tutunurken eğildim ve dudaklarımı usulca onunkilere bastırdım. Bana karşı durgunlaştı ve kendimi onu içime çekmekten alıkoyamadım, birazcık bile.

Bu sabah kendimi hiç kontrol edememiş gibiydim, yine de dilimi kendime saklamayı başardım ve bunu bir kazanç olarak sayıyordum.

Gülümseyerek geri çekildi, "Teşekkür . "Bir şey değil.

"Sonra görüşürüz. Bye Gordon.'

"Hoşça kal Violet. Gordon el salladı ve biz de onun döner kapılara doğru yürümesini izledik. "Artık gidebilir miyiz?

"Elbette," diye cevap verdim, ama gözlerim yeşil paltolu kız tamamen gözden kaybolana kadar ondan ayrılmadı. Artık gidebilirdik. İç çekerek ona ve omzunu okşadım. "Yolu göster, dostum.

Biz bir an sessiz kaldı, sonra 'Violeti sevdim, çok iyi birine benziyor' dedi.
'Ben de, dostum. Ben de.'

9. Menekşe

(Her gün okul günüdür. Ya da Charlie Masterson yeni bir şey öğrenir)

Charlie: *Shakespeare'in 39 oyun yazdığını biliyor muydunuz?* 🤖

Violet: *Ben yaptım.*

Charlie: *On İkinci Gece'nin iki ismi olduğunu biliyor muydunuz? Adı da "Ne Yapacaksın?"*

Violet: *Ben yaptım.*

Charlie: *On İkinci Gece'nin 1601 yılında yazıldığını biliyor muydunuz?*

Violet: *Wikipedia falan mı okuyorsun?*

Charlie: *Olabilir.*

Charlie: *Gordon fizik tek Shakespeare çok bilmiş olamaz.* 😊

Charlie: *Her neyse, Shakespeare 154 tane de yazdı. Sone ile şiir arasındaki fark nedir?*

Violet: *Charlie ne yapıyorsun?*

Charlie: *Sadece yardım ettiğim rolü tam olarak kavramaya çalışıyorum, ayrıca - bilirsiniz - siz tiyatrocuların dediği gibi, sürükleyici bir deneyim kazanıyorum.*

Violet: *Öyle mi diyoruz?*

Charlie: *Eminim öyledir. Sanırım geçen gün bana 'Charlie, Shakespeare sürükleyici bir deneyim' demiştin.*

Violet: *idntswqythat*

Charlie: *Ne?*

Violet: *Özür dilerim, bir elimle yazarken diğer elimle dişlerimi fırçalıyordum. Gönder tuşuna basmak istememiştim.*

Violet: *Sürükleyici bir deneyim olduğunu söylemedim.*

Charlie: *Bence yaptın. Ama aynı fikirde olmadığımızı kabul edeceğiz. Gerçi bu bizim ilk sahte ilişki kavgamız olabilir.*

Violet: *Kavga mı istiyorsun?*

Charlie: *Hayır, seninle değil.*

Charlie: *Burada On İkinci Gece'nin Birinci Folyo'da olduğu yazıyor (birinci folyonun ne olduğuna bakar).*

Charlie: *Oooh! Bodleian'da bir ilk folyo var. Gidip görmeliyiz*

Violet: *Benimle kütüphaneye gelmek ister misin?*

Charlie: *İstiyorum!*

Charlie: *Shakespeare'in doğum gününde öldüğünü biliyor muydun?*

Violet: *Evet. Babasının bir eldiven üreticisi olduğunu ve bir eldiven dükkanının üstünde yaşadıklarını biliyor muydun?*

Charlie: *Hayır, henüz Wikipedia'daki o kısma gelmedim.*

Violet: *Sonunu ben mi mahvettim?*

Charlie: *Belki. Göreceğiz.*

Violet: *Eminim bunu atlatırsın.*

Charlie: *Bilmiyorum, oldukça*

hassasım. **Charlie:** *Violet?*

Charlie: *?*

Charlie: *Burada sonenin 14 dizeden oluşan bir şiir olduğu yazıyor...*

Charlie: *Shakespeare bilgilerimle seni sıktım mı?*

Violet: *Hayır, üzgünüm duşa hızlıca girdim. Hala gerçeklerin tadını çıkarıyorum.*

Charlie: *Oh. Yatmadan önce duş mu alıyorsun? Ben de.*

Violet: *Daha önce spor salonuna gitmiştim.*

Charlie: *İyi antrenman mı?*

Violet: *Teşekkürler, Stella ve ben HIIT dersi aldık. Sonra da vücut ağırlığımız kadar erişte yedik.*

Charlie: *Yani, dışarıda mısın* 😞

Violet: *Hey, kardeşimle aynı fıkra kitabını paylaştığınızı bilmiyordum...*

Charlie: *Bildiği her şeyi benden öğrendi.*

Violet: *Oh canım.*

Violet: *Günün nasıl geçti? Shakespeare okumak dışında mı?*

Charlie: *İyiydi. Salı günleri ders hafif bir gün. Biraz kestirdim.*

Violet: *Kestirmek mi?*

Charlie: *Kazara oldu ama evet. Antrenman bu sabah çok yorucuydu ve bu gece daha da yorucu olacak. Yatmadan önce kitap okumaya başladım bile.*

Violet: *Ben de yatağımda kitap okuyorum.*

Charlie: *Shakespeare mi okuyorsun?*

Violet: *Hayır, Viktorya Dönemi Kadınları.*

Charlie: *Oh. Korkarım sınırı orada çiziyorum. Viktorya Dönemi Kadınları'nı Wikipedia'ya koymayacağım. Bunun için Gordon'a güvenmen gerekebilir* 😞

- Charlie:** *Ama meraktan soruyorum, ne okuyorsun?*
- Violet:** *George Eliot'ın "The Mill on The Floss" kitabı.*
- Charlie:** *Um ...*
- Violet:** *George Eliot bir kadındı.*
- Charlie:** *Gerçekten mi?*
- Violet:** *Bu onun takma adıydı.*
- Charlie:** *Vay canına, her gün gerçekten bir okul günü.*
- Violet:** *Bana sana bir şey öğrettiğimi söyleme. Bay
Notlarımı değiştirebilirim.*
- Charlie:** *Ne yazık ki sadece tamamen gereksiz şeyler söz konusu olduğunda zekiyim.*
- Violet:** *Hmm. Notları değiştirmenin faydasız olduğundan emin değilim. Astrofizikte birincilik isterdim.*
- Charlie:** *O zaman ne yapabileceğime bakarım.*
- Violet:** *Tek istediğim bu. Astronot olmak istiyorsam buna ihtiyacım var.*
- Charlie:** *Astronot mu olmak istiyorsun?*
- Violet:** *En azından bu seçeneği istiyorum.*
- Charlie:** *Samanyolu'nda şimdiye kadar doğmuş olan insan sayısından daha fazla yıldız olduğunu biliyor muydunuz?*

- Violet:** *Tekrar Wikipedia'ya mı döndün?*
- Charlie:** *Hayır. Sadece bunu biliyorum. İşe yaramaz olduğumu söylemiştim.*
- Violet:** *Ben o kadar ileri gitmezdim.*
- Charlie:** *Hayır mı?*
- Violet:** *Hayır.*
- Charlie:** *Bu iyi bir şey. Tamamen işe yaramaz olmayan sahte bir*
erkek arkadaş.
- Violet:** *Dürüst olmak gerekirse, bence kulağa hoş . Bir dahaki sefere sahte bir kız arkadaşına ihtiyacın olduğunda referanslarına yazabilirim.*
- Charlie:** *Gerek yok. Sen benim için tek sahte kızsın.*
- Violet:** *Awww. Shucks.*
- Charlie:** *Seni dış ipi kitabınla baş başa bıraksam iyi olacak. Shakespeare'in ilginç gerçeklerinin geri kalanını yarın size bildireceğim.*
- Violet:** *Dört gözle bekleyeceğim.*
- Charlie:** *İyi geceler, Violet Brooks x*
- Violet:** *İyi geceler, Charlie.*

Dikkatlice telefonumu komodinin üzerine koydum.

Elimi başımın altına sokarak uzandım ve ekranın bir mesajla daha aydınlanıp aydınlanmayacağını bekledim. Sadece bir tane daha. Beklerken kalbim *hızla çarpmaya* başladı.

Ekran başka bir mesaj gelmeyeceğini anlamama yetecek kadar uzun süre karanlık kaldı, ben de tekrar açtım ve başa doğru kaydurdım. Sonunda x işareti olan tam adımı kullanma biçiminde bir şey vardı ve ona ulaştığımda tekrar başa döndüm.

Beşinci seferden sonra, gülümsememin genişliğinden yanaklarım o kadar ağrıyordu ki, onu bırakıp bir bardak su getirmek zorunda kaldım. Yatağa geri döndüm, ekranı yüzüstü bıraktım ve başucu lambasını kapattım. George Eliot beklemek zorunda kalacaktı, bu gece yeni bir yazar dikkatimi çekmişti ve eğer şanslıysam onunla rüyalarımda karşılaşacaktım. Charlie Masterson'ın şimdiye kadar bulunduğu tek yerde.

Belki de hayallerimin gerçeğe dönüşmeye başladığı aklıma gelmedi.

10. Charlie

(Çünkü tabii ki gidip koca ağzımı açmam gerekiyordu)

Charlie: *Akşam 7'de antrenmanım bitmiş olacak. 8'de kütüphanede buluşalım mı?*

Violet: *Stella ve ben daha önce prova yaptık, onun yerine yazmam bir kompozisyon var. Yani, bu gece paçayı kurtardın. kendi işini yapabilirsin. 😊*

"Kiminle mesajlaşıyorsun?"

Soruyu duymazdan geldim ve dolabımın yanındaki banka çöktüm. Parmaklarım ekranımdaki harflerin üzerinde geziniyor, nasıl cevap vereceğimi ve onunla hâlâ kütüphanede buluşacağımı söylemenin iyi bir fikir olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Kütüphaneye nadiren giderdim, genellikle yalnız çalışmayı tercih ederdim.

Ama... Violet ile çalışmak istiyordum.

Paçayı kurtarmak istemedim, daha çok işin içinde olmayı tercih ederdim. Özellikle de Shakespeare uzmanı olmaya başlamışken. Sayılır.

En azından birkaç haftalık okumanın izin verdiği kadar. Yani, Shakespeare okumak Oz'un eğitim dışında yaptığı bir şeydi.

Ama kütüphaneye yürüdüğümüz o günden beri, daha doğrusu onunla prova yaptığım ilk günden beri, her akşamımı okuyarak geçiriyordum. Ayrıca *On İkinci Gece*'deki her satırı ezberlemiştim, çünkü Violet'i ilk kez satırlarını okurken izledikten sonra, *satırlarımı* bilirim sayfa bakmam gerekmeyeceğini fark ettim.

Ona sadece bakabiliyordum ve bir kez baktığımda gözlerimi kaçırmak neredeyse imkânsızdı.

Violet'in dikkatimi en karmaşık denklemlerden bile çekip çekemeyeceğini merak etmeye başlamıştım.

Onda daha önce hiç fark etmediğim bir benzersizlik vardı. Daha önce hiç fark etme fırsatım olmamıştı çünkü fark ettim ki hep bir engel vardı. Bu, Brooks'un onun yaptığımız herhangi bir şeye katılmasına izin vermemesi olabilirdi, çünkü *'coşkusu çok sinir bozucu'* diyordu.

Ya da daha kötüsü, Evie.

Violet'i her gördüğümde biraz daha farklı görünüyordu; binlerce tondan oluşan bir paletten yaratılmış paha biçilmez bir yağlı boya tablo - ne kadar uzun süre bakarsanız, gözleriniz o kadar çok şey alırdı. Öyle bir şeydi işte. Bu yüzden formüllere bağlı kaldım, Shakespeare çok daha iyi bir benzetme bulabilirdi. Ama demek istediğim şu ki, Violet'i daha önce hiç görmediğim bir şekilde görmeye başlamıştım ve başka neler kaçırdığımı öğrenmek istiyordum.

Çalışma arkadaşı olarak nasıl biri olduğunu, konsantre olduğunda nasıl görüldüğünü bilmek istiyordum. Bir kez olsun sessiz olup olmadığını. Gözden geçirme kartları yazıp yazmadığını ya da Brooks gibi hafıza testleri kullanıp kullanmadığını, ki bu noktada Japon Emperyalizmi hakkında hiç beklemediğim kadar çok şey biliyordum, tarih diplomasının bir parçası olarak bizi ona yardım etmeye zorladı.

Ne kadar hızlı daktilo ettiğini merak ettim, yoksa eski usule uyup önce uzun eliyle mi yazıyordu, çizgili bir deftere karalıyor muydu? Bunu yaptığını hayal edebiliyordum, onda gelenekçi bir yan vardı. Gerçi o buna başka bir şey derdi - romantik, muhtemelen... *'Charlie, Shakespeare uzun elle yazdı. El yazısının romantizmi için söylenecek bir şey var.'*

Daha önce hiçbir kızın el yazısını önemsememiştım ama Violet'inkini kurallar listemizden hayal ettim. Ağabeyininki bir Enigma koduyla birlikte gelmeliydi - o kadar anlaşılmazdı - ama Violet'inki yuvarlak sesli harfler ve dolambaçlı harflerle açık ve düzgündü.

"Charlie?"

Başımı kaldırdığımda Oz'un bana baktığını gördüğümde hâlâ kendi kendime gülümsüyordum. "Evet?"

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye tekrarladı.

Telefonu kapattım ve cebime attım. Violet'le ilgili çözebildiğim tek sorun, orada olmadığı zamanlarda bile tamamen dikkat dağıtıcı olabilmesiydi. Beynim ara vermiş gibiydi.

"Hiç kimse."

"Yüzünüzdeki ifade aksini söylüyor."

Yüz hatlarımı mümkün olduğunca pasif olacak şekilde eğittim. "Benim bir ifadem yok.

Oz'un gözleri kısıldı ve başını eğerek bugünkü saçmalıklarına inanıp inanmadığından emin olmadığını belirtti. "Tuhaf mı davranıyorsun?

Bu tartışmaya açıktı.

Kapüşonumu çıkardım ve dolabın arkasına attım. "Hayır. 'O zaman bana kiminle mesajlaştığını söyle. Gizemli davranıyorsun.

"Mesaj atmıyorum. Kimseye mesaj atmıyordum,' diye cevap verdim ve hemen pişman oldum. Ona Gordon'a cevap verdiğimi söylemeliydim. Bunu ona neden söylememiştim?

Doğru ya, çünkü zihnimde sadece Violet'e yer vardı.

Oz yanımdaki sıraya çöktü. Cevaplamak istemediğim başka bir şey sormak üzere olduğunu anlayabiliyordum ama neyse ki soyunma odasının kapısı açıldı ve dümencimiz Marshy içeri girdi. Aslında bu daha çok bir tepinmeydi, ağır ayakları her adımda gümbürdüyordu ve orada oturup onun geçişini izleyen bizleri fark etmedi ve spor salonuna açılan kapıları öyle bir güçle itti ki kapılar duvara çarparak geri döndü.

Belli ki aklında bir şeyler olan tek kişi ben değildim. Neyse ki bu bana umutsuzca beklediğim konuyu değiştirmek için uygun bir bahane sağladı.

"Marshy'nin nesi var?

Oz başını salladı, "Bilmiyorum. Bir kötü bir ruh hali içinde. "Huh," diye mırıldandım, eşofman altımı koşu şortuyla değiştirirken.

Dışarısı dondurucu soğuk olabilirdi ama spor salonunda terlemek üzereydim. Kaslarım hala bu sabahki su antrenmanının yanıklarını hissediyordu ve ben hala istediğim kadar uyuyamamıştım.

Bitters, Joshi, Drake ve Frank içeri girdiğinde kapılar hâlâ sallanıyordu ve onları fazlasıyla neşeli görünen birkaç genç mürettebat takip ediyordu. Eğitim seansımız başladığında yüzlerindeki gülümseme kısa süre içinde silinecekti.

Gülümsemek için zaman yoktu.

Kürek makinelerindeki her çekişte nefesimizi sabit ve senkronize tutmak tüm konsantrasyonumuzu gerektirirdi. Suyun üzerinde olmayabilirdik ama yine de kabuğun içinde olmanın getirdiği hareketlerle bedenlerimizi zorluyor olacaktık. Onları sınırlarına kadar zorluyoruz.

Tekne Yarışı bitene kadar günde iki kez, haftada yedi gün ve biz yine galip geleceğiz.

Bu kadar başarılı olmasaydım, Violet'i düşünecek zamanı nasıl bulduğumu merak ederdim.

"Brooks nerede?" diye sordu Joshi, spor ayakkabılarını değiştirmek için otururken. Kapılar açıldığında Oz, "Yolda, dersi bitti," diye cevap verdi. tekrar koştu ve adamın kendisi içeri girdi, yüzü soğuktan ve buraya gelmek için harcadığı efordan dolayı kızarmıştı.

"şükür," pufladı, duvara yaslandı, "geç kalmadım.

Hepimiz onun rahatladığını hissedebiliyorduk. Geç kalmak, asla olmak isteyeceğiniz bir şey değildi.

Geç kalmak, fazladan beş dakikalık düz koşu yapmanız gerektiği anlamına geliyordu ve zaten yoğun ve tamamen yüklü bir antrenman seansından sonra, yapmak zorunda olmadığınız hiçbir şeyi yapmak istemiyordunuz. Geç kalmanın hiçbir bahanesi yoktu - dersler ezilmiş ya da size otobüs çarpmış olsun fark etmez - o sprintleri yaptınız.

Brooks yanındaki banka çökerken Oz omzuna bir tokat attı, "Hayır dostum," dedi, "buradaki son kişinin sen olduğunu bile sanmıyorum. Daha Fellows'u görmedim.

Etrafıma bakındım; birkaç kişi çoktan spor salonuna girmişti, diğer herkes giyinmeyi ya da soyunmayı yeni bitirmişti. Drake göğsüne bağladığı kalp monitörüyle uğraşüyor, Bitters protein içeceği içiyor ve Frank hepimiz için hazırladığı çalma listesini bulmak için Spotify'da arama yapıyordu - bir saat boyunca sıkı çalışmamızı sağlayacak mükemmel bir karışım olduğuna yemin ediyordu.

Kulaklığımınla birlikte kendi kalp monitörümü aldım ve geri kalan eşyalarımı dolaba atmadan önce çantama tıktırdım.

"Gidelim çocuklar.

Hepimiz içeri girdik, Oz rahatsız olabildiği sürece kapıyı açık tuttu.

Odanın ortasında sıra sıra kürek makineleri diziliydi. Bu yılın başında yenilerini kurmuştuk, ergonomik olarak tasarlanmışlardı, bu da onları vücutlarımız için daha iyi hale getiriyor ve su üzerinde kürek çekmeye en yakın şey gibi hissettirmeyi vaat ediyordu.

Kabul etmeliyim ki, oldukça iyidiler.

Alışkanlık gereği spor salonuna giren herkesin yaptığı ilk şey *günün antrenmanı* panosunu kontrol etmektir. Ekip arkadaşlarının arasından göremedim ama birkaç inilti bana iyi olmadığını söyledi.

"Yuvarlak Robin," diye homurdandı biri, gerçi koçumuzun diğer koçlarla bir araya geldiği odanın arkasından duyabileceği kadar yüksek sesle değil.

Kendi iniltilim göğsümde yankılandı. Daha az yapmak istediğim bir şey varsa o da Round Robin sprint seansıydı - hepimizin ön taraftaki duvara yansıtılmış olarak görebildiği hayali bir nehirde takım arkadaşlarınızı kovaladığınız amansız bir takip. Her otuz saniyede bir beşimiz rastgele seçiliyorduk ve ekibin geri kalanını geçmek için hızımızı iki katına çıkarmamız ve aynı zamanda genel liderliği ele geçirmeye çalışmamız gerekiyordu.

'Bu sefer kimse kusmadı,' diye ekledi sesi Bitters'a çok benzeyen başka biri. "Frank, buna sen de dahilsin.

"Kusmadım," diye mırıldandı Frank, "ama neredeyse ölüyordum.

Oz ellerini birbirine vurarak dikkatleri üzerine topladı ama bu herkesin maruz kaldığımız işkenceden şikâyet etmeyi bırakmasına yetmedi. "Pekâlâ çocuklar, ilk kimin gideceğine doğum günü sırasına göre karar verelim. Geçen sefer Aralık ile başlamıştık, bugün Haziran ile devam edeceğiz.

Gençlerden biri "30 Haziran" diye bağırmadan önce birkaç saniye sessizlik oldu.

"10 Haziran," diye ekledi Fellows içeri girerken ve geç kaldığını gizlemek yana doğru eğilirken.

Brooks Fellows'a döndü, "Doğum günün 10 Haziran mı?" "Evet, neden?

Omuz silkti. "Sebebi yok, sadece bilmiyordum, hepsi bu. Kız kardeşiminkiyle aynı gün.'

Bitters "Kız kardeşin var mı?" diye sorduğunda başımı kaldırdım. "Evet.

"Neden onu hiç görmedik?

Brooks küreğine binerken yine omuz silkti. "Birinci sınıfa yeni başladı.

"Erkek arkadaşı var mı?

Brooks'un yüzündeki ifadeden, Violet konusunu hiç açmamış olmayı dilediği belliydi. Ben de aynı şeyi diliyordum. Özellikle de bana bakıp "Gerçek bir tane değil." dediğinde.

Sikeyim.

Ve sonra birdenbire ortaya çıktı. Violet'in başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi, midemdeki çalkantıdan güç alarak, lağım suyu gibi istenmeyen bir şekilde derimin altında titreşti.

"Onun erkek arkadaşı yok," diye tersledim, kendimi durduramadan on çift göz bana çevrildi. Bazıları eğlenceyle doluydu, bazılarının kafası karışmıştı ve bir tanesi de düpedüz sinirlenmişti.

Evet, Brooks'un Violet'ten hiç bahsetmemiş olmasını dilerdim.

"Bekle, onu tanıyor musun?"

Gözlerimi devirdim ve Bitters'a baktım. Onlara söylemeden asla kurtulamayacağımı biliyordum. Bu konu açılmadan birkaç hafta geçirebilmem bir mucizeydi.

"Evet, Violet. Onunla tanışmıştın... hatırladın mı?"

Kaşları bir anlığına derin bir şekilde düştü, sonra tüm yüzü ... şaşkınlıkla mı genişledi? Şok mu? Bilmiyorum.

"O deli gibi seksi piliç Brooks'un kız kardeşi miydi?"

Yüzümü mümkün olduğunca pasif tutmaya çalıştım ve başımı

salladım. "Evet." "Bu ne lan? Brooks'un kız kardeşiyle mi

çıkıyorsun? O çok seksi.' Brooks oraya benden önce varmıştı.

"Kız kardeşime seksi demeyi kes. Ve onlar sadece sahte randevular."

Bu sefer kafası karışmış görünen sadece Bitters değildi. Herkes öyleydi ve onları suçlayamazdım.

'Violet eski kız arkadaşımın yaşadığım bir sorunda bana yardımcı oluyor.

Ve şu anki kız arkadaşımın gibi davranarak bana yardım ediyor.

"Bekle..." dedi Bitters, ses tonu ve yüzüne yayılan geniş sırıtış bana ona neden grubun bok karıştırıcısı dediğimizi hatırlattı. 'Charlie, bana barda kucağındaki kızın sadece göstermelik olduğunu mu söylüyorsun? Siz gerçekten sevişmiyor musunuz?"

"Hayır, kesinlikle değiller," diye tersledi Brooks ben cevap veremeden ve bakışlarının hâlâ lazer gibi üzerimde olduğundan emindim. Muhtemelen yere baksam göğsümün tam ortasında kırmızı bir nokta görecektim.

"Hayır," diye tekrarladım.

'Bundan emin misin? Oldukça rahat

görünüyordunuz.' Brooks'un homurdandığını

duyduğuma yemin edebilirim.

Eminim. Bu gerçek değil, o bana yardım ediyor. var,' diye zorladım.

"Harika. O zaman ona çıkma teklif edebilir miyim?"

"Hıyarlık etme," diye tersledim. 'Ona çıkma teklif etmiyorsun. Dış dünyaya göre o benim kız arkadaşım.

İşte bu biraz zaman kazandırır ve beni girmek istemediğim ya da içinde olmak istemediğim bu sohbetten kurtarır. Ama ne yazık ki Bitters'ı caydırmaya yetmedi.

"Yani ona ihtiyacın şu şey bittiğinde ona çıkma teklif edebilir miyim?"

"Hayır! Brooks ve ben hep bir ağızdan bağırдық.

"Hayır," diye tekrarladı. "Kimse kız kardeşime çıkma teklif etmiyor.

"Büyüleyici," diye homurdandı Bitters, hâlâ sırtıyordu. 'Harika bir gerçek erkek arkadaş olacağımı bilmeni isterim.

Brooks gözlerini devirdi ve küreğinin koltuğuna çöktü, umarım konuşma sona ererdi. *Lütfen bu konuşmanın sonu olsun.* Öyle olmalıydı, bu konuda söylenecek başka bir şey yoktu ama "Kimse kız kardeşimle gerçekten çıkmıyor," diye eklediğinde tuttuğum derin nefes boğazımda düğümlendi.

Göğsüm daha da sıkıştı. Bitters'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa bir sonraki soruyu şimdiden tahmin edebiliyordum. Tahmin ettim ama ne yazık ki durduramadım.

"Charlie bile mi?

Brooks'a bakmadım bile. Olabildiğince soğukkanlı davranmaya çalışmakla meşguldüm ve Violet'in başka bir erkekle -özellikle de Bitters'la- herhangi bir şey yaptığı düşüncesiyle içine düştüğüm kıskançlık sarmalını görmezden geliyordum. Küreğe oturdum ve kulaklığımı ayarladım ama Brooks'un çenesini eğmesi bir kez daha doğrudan bana baktığını gösteriyordu. "Charlie'ye bile.

Siktir, siktir, *siktir*. Neden ağzımı açmak zorundaydım ki? Neden Violet'i bu işe karıştırmak zorundaydım?

Kürek kayışını sertçe çektim, kaslarımı ateşlemek için koltuğumda geriye doğru çekildim ve aynı anda karnımın kendi üzerine nasıl kıvrıldığını düşünmemek için elimden geleni yaptım.

Evie'nin beni yeterince mahvettiğini ve son birkaç yılın büyük bölümünü kızlardan uzak durarak geçirdiğimi biliyordum. Belki de sorun buydu. O kadar uzun süre kızlardan kaçmışım ki Violet'ten hoşlanabileceğim hiç aklıma gelmemişti.

Belki de uzun zamandır kızlardan kaçtığım için Violet'ten hoşlanıyordum. Hayır, öyle değildi. Violet'i inanılmaz olduğu için seviyordum.

Violet'i severdim çünkü beni güldürürdü.

Violet'i seviyordum çünkü ne zaman onunla birlikte olsam bir şekilde bana o anın içinde olmak dışında her şeyi unutturuyordu.

Bir ıslık havayı delip geçerken herkes irkildi.

"Buraya kızlar hakkında konuşmaya mı yoksa Tekne Yarışı'nı kazanmaya mı geldik?" diye sordu Koç. "Tekne Yarışı" yanıtı oybirliğiyle geldi.

"Güzel ve dostlar, geç kaldığınızı fark etmediğimi sanmayın.

Gürültülü bir inilti duyuldu ve ardından bir alkış ve tezahürat korusu yükseldi. Ben de katıldım ama sadece bedenen, zihnim kilometrelerce uzaktaydı. Violet'in yanına döndüm.

Bir dahi için ondan hoşlandığımı anlamam gerekenden daha uzun sürmüş olabilir. Umarım bu konuda ne yapacağımı bulmam o kadar uzun sürmezdi.

11. Menekşe

(Gün beklenmedik bir aldığında)

"Sınıf, ödevlerinizi önümüzdeki Perşembe gününe kadar teslim etmenizi bekliyorum. Herhangi bir sorunuz olursa, lütfen ofis saatlerimin yirmi dört/yedi olmadığını unutmayın. Size ders vermeyi sevdiğim kadar, bu dört duvarın dışında bir hayatım olmasını da seviyorum.

Bir homurdanma korosu vardı ama bunun teslim etmemiz gereken ödevle mi ilgili olduğunu yoksa Profesör Simpson'ın çalışma saatleri sadece sabah on bir ile öğleden sonra iki arasında olduğu için bize yardım edemeyecek olmasından mı kaynaklandığını anlayamadım.

Tam bu sırada midem guruldadı, ders bitimine Pavlovvari bir tepkiydi bu. Stella bütün gün Fransızca dersine takılıp kalmıştı, bu da bir sonraki dersinden önce birkaç saatliğine kütüphaneye gidip sandviç yiyeceğim anlamına geliyordu. Profesör Simpson'ın derslerinin her zaman uzama eğiliminde olduğu düşünülürse, sınıf arkadaşlarımla çoğunun bir sonraki derslerine koşarak gitmelerine kıyasla daha yavaş bir yaklaşım sergileyebildiğim için minnettardım.

Her şeyi sırt çantama tıktırarak çantayı kaldırdım ve kollarımı içinden geçirirken devrilmemeyi başardım. Sırt çantamın ağırlığına bakılırsa muhtemelen ordu için seçmelere katılabilir ve başarıyla geçebilirdim.

"Burada tek yönlü bir sistem olmalı," diye homurdandım kimseye, büyük yün şapkamı kulaklarımla üzerine indirip dışarı çıkarken beni fark edemeyecek kadar hızlı koşan biri tarafından sert bir şekilde vurulduktan sonra omzumu ovuşturdum.

Soğuk için uygun değildim. Ve Ocak ayı gittikçe daha da soğuyor gibiydi.

"Violet... Violet... .

Tanıdık sesle arkamı döndüğümde yüzümde geniş bir gülümseme ve biraz da şaşkınlık vardı, çünkü Charlie'yle yaptığım planları unutmuş olmam mümkün değildi. Ama işte oradaydı, bana doğru koşuyordu.

Son zamanlarda birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra bile kalbim hâlâ mesajı almamıştı ve tahmin edilebileceği gibi, göğsümde bir kelebeği hapsetmişim gibi birkaç saniye boyunca göğüs kafesime çarptı. Eğer dikkatim bu kadar yoğun olmasaydı, yanımdan geçen kız grubunu fark ederdim; o koşarak geçerken hepsi birbirini dürtüp arkasını dönüyordu.

Benden bir metre uzakta durdu; gözlerinin yeşili bugün daha zümrüt gibi görünüyordu, lacivert beyzbol şapkasının tepesinin altında bile parıldadıklarını görebiliyordum.

"Hey, burada ne yapıyorsun?" diye sordum, nabzımdaki tekmeyi görmezden gelerek. "Benimle buluşacağını unuttum mu?"

Bunu yüksek sesle söylerken bile bunun pek olası görünmediğini biliyordum.

"Buradan geçiyordum ve bugün dersin olduğunu hatırladım.

"Oh," diye cevap verdim ve gülümsemesinin neredeyse bir irkilmeye dönüşmesini izledim. Hatta yüzünü buruşturdu.

"Aslında..." kalın kirli sakalını kaşdı ve mükemmel beyaz dişleri alt dudağını yakaladı, "bu bir yalan. Seni görmek istedim.

Kaşlarını birbirine çatıldı ve ne dediğini anlamam bir anımı aldı, ama kulağa tam da benimle buluşmaya gelmiş gibi geldiğinden, tek yapabildiğim bir kez daha 'Oh' demek oldu.

Tanrım. Bu sabah tüm kelimelerim kafamdan uçup gitmiş gibiydi.

"Kahretsin. Her şeyi berbat ediyorum."

Onu izledim. Charlie'nin daha önce hiç görmediğim bir versiyonu; biraz gergin, biraz beceriksiz ve çok beceriksiz. Tüm bunlar beni cesaretlendirdi ve kendimi gülerken buldum. "Charlie, iyi misin?"

"Evet. Evet, iyiyim. Bir an için yeri tekmeledi, ayaklarının altındaki çakılları karıştırdı. Ama sonra başını kaldırdı ve o çok iyi tanıdığım kendinden emin Charlie sırtışı yüzüne yayıldı ve göğsüm bir kez daha dışarı çıkmanın eşiğine geldi. 'Bilerek geldim. Seni görmek istedim. Bu garip mi?' Ben orada öylece durup neler olduğunu ve hangi alternatif evrende olduğumu anlamaya çalışırken onun sırtışı daha da genişledi. "Evet, ben tuhaflaştırıyorum.

"Beni görmek istemen garip mi?"

Derinden başını salladı. Ciddiyetle. 'Evet. Ben sadece... sen Stella ile prova yaptığın için birkaç gündür birbirimizi görmüyoruz. Mesajlaştığımızı biliyorum ama bu aynı şey değil.

Bakışları yüzümü taradı; bir yandan mesajlaşmakla görüşmek arasındaki farkı açıklama ihtiyacı hissetmesine duyduğum şaşkınlığı gizlemek için elimden geleni yaparken, bir yandan da beni görmek istediğini söylemesi karşısında havalara uçmamak için kendimi zor tuttum.

"Hayır, Charlie, tabii ki tuhaf değil.

Ne olduğundan tam olarak emin değildim. Tuhaf doğru kelime değildi, belki kafa karıştırıcıydı. Beklenmedik, kesinlikle, ama tuhaf değil. Sahte ilişkimize başlayalı birkaç hafta olmuştu ve ben hala bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Sahte ilişki meraklısı falan değildim, daha önce hiç böyle bir ilişkim olmamıştı ama önceden ayarlanmış ya da gerekli zamanlar dışında birlikte zaman geçirilmediğinden oldukça emindim. Ya da kurallarda kararlaştırıldığı gibi.

Ama işte sahte erkek arkadaşım karşımda duruyor ve beni görmek istediğini söylüyordu.

Sahte bir ilişkinin nasıl yürüdüğünü anlamıyor olabilir miyim diye düşünmeye başlamıştım. Ya da belki o anlamıyordu.

Yumruğum içeri kıvrıldı; üzerine yazdığım kelimeler çoktan silinmişti ama başka bir hatırlatıcıya ihtiyacım olduğu açıktı. BU GERÇEK DEĞİL.

"Öğle yemeği için vaktiniz var mı? Lütfen bana programa eklemeyi unuttuğumuz bir şey için acele gerekmediğini söyle. Bir provayı mı kaçırdım?" Sırıttı, sanki bir tür iç kargaşayla boğuşmuyormuşum ve her şeyi ikinci kez tahmin etmiyormuşum gibi. Hayır, orada öylece duruyordu, Charlie Masterson'ı andırıyordu, onu hiç görmediğim kadar yakışıklı görünüyordu ve bana öğle yemeği için zamanım olup olmadığını soruyordu.

"Öğle yemeğine gitmek ister misin?

"Evet, biliyorum," diye güldü ve elini tutmam için bana uzattı. "Hadi, aklımda bir yer var.

"Tamam o zaman, yolu göster.

Uzun parmakları elimi sardı, parmak uçları parmak eklemlerime hafifçe dokundu ve beni dar arnavut kaldırım sokaktan aşağıya, İngilizce fakültesinden Bodleian'a doğru götürdü.

Charlie başını sallayarak, "Seni götürmek istediğim harika bir yer var," dedi ve beni tepesinde bir kalabalığın toplandığı anlaşılan bir ara sokağa doğru yönlendirdi.

Bir işportacı olduğunu varsaymak için yeterince büyüktü. Öğle vakti her zaman rağbet gören bir zaman dilimiydi ve özellikle yağmur yağmadığı zamanlarda epeyce para kazanabiliyorlardı. Ancak kalabalık uzun bir kuyruğa dönüşmüştü ve hepsi de üzerinde koyu renkli, ahşap, hafif yırtık pırtık bir tabelanın rüzgârda yavaşça sallandığı küçük bir dükkânın önünde bekliyordu.

Flanagan's: Ismarlama Sandviçlerin Tedarikçileri

Kapının yan tarafında duvarda küçük bir delik vardı ve burada kızıl saçlı bir kadın ön taraftakilere kahverengi, balmumu kâğıttan çantalar dağıtıyordu. Yaklaştıkça, dükkâna girmeye çalışanlar için tamamen ayrı bir sıra olduğunu fark ettim.

"Burası da neresi? Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarparak fısıldadım, tabelaya baktım, çünkü hayatım boyunca bir sandviç için böyle bir kuyruk gördüğümü hatırlamıyordum. Özellikle de dondurucu soğukta.

"Brooks'un sana bundan bahsetmiş olabileceğini düşünmüştüm. Charlie'nin eli benimkini sıkıca kavradı ve bana doğru eğildi, yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. 'Ama seni tanıştıran kişi olduğum için çok mutluyum. Burası Flanagan'ın Yeri. Biz birinci sınıftayken açıldı ve efsane oldu. Burası bir tür sır, kuyruktan anlayamazsınız ama burayı bilen herkes D/L'de tutuyor çünkü her gün sipariş sınırı var ve kimse buraya gelip de hepsinin gitmesini istemiyor.

Başından beri bakışlarını üzerimde tutuyordum ve bir kez bile bu gizli sandviç dükkânı hakkında şaka gibi görünmedi. Hikayesi daha da saçma bir hal aldığına bile.

"Cuma günleri sabah sekizde kuyruk oluşmaya başladılar, ta ki başkasının yerine kuyruğa giremezsin ya da kuyrukta yer tutamazsın diye bir kural koyana kadar. Kapağın yanında tam olarak bunu söyleyen bir tabelayı işaret etti. "Bazı üçüncü sınıflar bunu birinci sınıflar için kabul töreni olarak kullanıyordu.

"Bir sandviç için mi?! Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Cuma günleri ne oluyor?

"Kızarmış biftek," diye cevap verdi bir yüksek mahkeme yargıcının tüm ciddiyetiyle. "Charlie... ama. Yüksek sesli bir kahkaha ile başım düştü. O söyleyebilirdi

bir hikaye, ona bunu verirdim. "İnsanların yataklarından kalkıp sandviç kuyruğuna girmelerine imkan yok.

Charlie ellerini havaya kaldırdı. 'Hey, ben de uykuyu seviyorum. Ama yargılamadan önce denemelisin.

"Hayır. İmkânı yok. Başımı sertçe salladım.

"Haydi. Beni takip et. Elim tekrar sıkı ve beni çizginin ötesine çekti. Ne planladığına dair hiçbir fikrim yoktu ama onu takip ederken bana yöneltilen ölümcül bakışlara bakılırsa, bir kulübün önündeki kadife ipe doğru yürüyor da olabilirdik.

"Charlie," diye tısladım, "kuyruğun arkası şu tarafta.

Dükkânın kapısından iki kolunda dövme, iri yarı bir sakal ve beline doladığı önlükle bir adam - hem de kocaman bir adam - çıkarken, o bilmiş gülümsemelerinden biriyle cevap verdi.

"Charlie," diye gürledi, elini uzattı, "seni ne zaman göreceğimi merak ediyordum. Zaten dönemin iki haftasındayız, değil mi?

"Üzgünüm Jamie, meşguldüm. Geç olması hiç olmamasından iyidir, değil mi?" "Sanırım.

Uzun boylu insanların olduğu bir aileden geliyordum. Charlie de uzundu, ama bu adam her gece 'Fee-fi-fo-fum'u ezberlemiş gibi görünüyordu ve yemin ederim kalın, etli eli Charlie'ninkine sarılıp sertçe pompalarken kemiklerin çıtırdadığını duydum. Ona dikkatli olmasını söylemek dilimin ucunda olsa da Charlie bunu fark etmemiş .

Jamie bıraktı, sonra çoğu insanı devirecek bir güçle sırtına vurdu, ama Charlie yine etkilenmemiş görünüyordu, "Gel, umarım açsındır.

"Hazırlık için bu sabah antrenmanda ekstra sıkı çalıştım. "Bunu duymak hoşuma gidiyor. Baban nasıl?"

O iyi. Yeni bir siteye bakıyordum. Seni geri çekmeyi umuyor -'

Charlie'nin cümlesinin geri kalanı Jamie'nin gürültülü kahkahası tarafından bastırıldı, ama onların ardından içeri adım attığım anda dinlemeyi bıraktım.

Tam olarak bir restoran değildi, tam olarak bir mağaza da değildi. Eğer nazik olsaydım, bir tür Arnavut kaldırımından bir araya getirilmiş pop-up yemek noktası derdim, ancak birbirine çok yakın birkaç boş küçük masanın yanından geçmemiş olsaydık, kolayca bir kasapta olabilirdik. Beyaz metro karoları, çimento zemin ve et parçalarının rastgele posterleri estetiği daha da arttırıyordu ve içimden bir ses bunun ironik olmadığını söylüyordu. Belki de buraya taşınmışlar ve dekoru hiç değiştirmemişlerdi.

Jamie ahşap bir masanın ve alüminyum çerçeveli sandalyelerin önünde durdu; okulda kullandığım masa takımını andırıyordu. Otur. Ben birazdan dönerim.

su ile.'

Bana söyleneni yaptım, bana bir açıklama yapacağını umarak Charlie'ye bakmadan önce etrafıma bir kez daha göz attım, ancak onu daha önce kimsede görmediğim bir coşkuyla bana bakarken buldum.

"Tamam, ele almamız gereken bazı temel kurallar var. Bir. Sandviçimi paylaşmam ...'

"Ne?

"İki..." diye devam etti, sanki şimdiye kadarki en tuhaf açıklamayı yapmamış gibi, "bir de sos almanız gerekiyor çünkü bence yeterince sos yok.

Omzumun üzerinden baktım, bunun bir tür eşek şakası olmadığına hâlâ ikna olmamıştım. Burası şimdiye kadarki en tuhaf yer olmalıydı. Dışarıda bekleyen en az iki düzine insan olmasına rağmen burada sadece biz vardık. Eğer hava pişmekte olan etin belirgin kokusuyla dolu olmasaydı, bunun bir eşek şakası olduğunu düşünürdüm - ne tür bir eşek şakası olduğundan emin olmasam da. En azından komik bir şaka değildi. Charlie'ye döndüğümde onu hâlâ konuşurken buldum.

'Üç... bugün Çarşamba, yani Domuz Etli ve Elmalı Turta günü. En sevdiğim değil ama yine de güzel.

Charlie, cidden mi? Ne oldu? Neredeyiz biz? Sandviç yiyeceğimizi sanıyordum.'

"Kahretsin, vejetaryen , değil mi?"

"Hayır.

Güzel. Jamie hayranı

değil.' "Neyin hayranı?

"Vejetaryenler.

Charlie! En baştan başlamanı istiyorum. Burası neresi? Bütün bu insanlar nerede? Pret'i bekliyordum.'

Kesinlikle Pret'te değildik.

"Evet, bu Pret değil. Charlie saatine baktı, masamıza konmuş olan suyu aldı ve sırtarak arkasına yaslandı. 'On beş dakika içinde hepsi içeri alınacak. Seninle buluşmaya gelirken Jamie'yi aradım ve erken gelip gelemeyeceğimizi sordum. Gerçekten çok yoğun oluyor ve biraz baş başa kalmak istedim.

Konuşmak için ağzımı açtım ama söyleyecek sözüm yoktu; son bir saat beklenmedik bir hal almıştı. Aslında bu ayın tamamı beklenmedikti.

'Jamie'yi uzun zamandır tanıyorum, şef olan babamın yanında eğitim aldı... Ailemin başta Londra'da olmak üzere bir restoran grubu var. Ne... neden bana öyle bakıyorsun?'

Bu sefer, Charlie'nin babasının restoranlarının isimlerini saymak gibi aptalca bir şey yapmadan önce ağzımı kapattım, bunun biraz tuhaf kaçabileceğinden endişelendim. Ama dürüst olmak gerekirse, internete erişimi olan bir genç kızın öğrenemeyeceği pek bir şey yok.

'Um... üzgünüm. Yemek yapar mısınız? diye sordum, a) şüphe uyandırmadan ve b) yalan söylemeden sorabileceğim mantıklı soruların varilini kazıyarak.

Başını salladı, sırtışı genişledi, 'Evet. Eğer yapmasaydım, evde hepimiz açlıktan ölürdük. Kardeşin fena değil, mutfığa girmesine izin verdiğim zaman. Ama bildiği her şeyi ona ben öğrettim. Ve sana aksini söylemesine izin verme.

Gözlerim büyüdü çünkü bu benim için yeni bir şeydi. Yine de gülümsememi bastırmaya çalıştım, "Yemek yapmayı sevdiğini biliyordum.

'Brooks bunu saklıyordu... açıkça. Bir hafta sonu Pazar öğle yemeğimize gelmen gerekecek.

"Bu hoşuma giderdi," diye kıkırdadım, kendini dışarı atmak isteyen kıkırdamayı bastırmaya çalışıyordum çünkü on altı yaşındaki Violet bir gün Charlie Masterson'ın onu öğle yemeğine götüreceğini ve sonra da ona yemek pişirmek için evine davet edeceğini bilseydi ölürdü.

Kıyafetini planlamak haftalar sürerdi. "Bu kadar komik olan ne?

Dudaklarımı yuvarladım, 'Gerçekten bir şey yok, sadece düşünüyordum... Senin hakkında bir şeyler öğrenmeyi seviyorum...'

Bir an sessiz kaldı, parmağı su bardağının kenarında geziniyordu, 'Evet, ben de. Seni yıllardır tanıyor olsam da hiç doğru düzgün *tanımadım*, bilmedim.

Başımı salladım, "Aynı.

"Yine de," diye sırttı, "bahse girerim senin hakkında daha çok şey biliyordumdur.

Kaşlarım çatıldı. Ona bu bahsi feci şekilde kaybedeceğini söyleyecek değildim. "Öyle mi? Ne?"

"Kitapları sevdiğini biliyorum. Hatırlıyorum da birkaç yaz önce senin evindeydim ve sen günün çoğunu salıncakta kitap okuyarak geçirmiştin. Yüzmeye bile gelmemiştin.

Umarım yanaklarımdaki kızarıklık hissettiğim kadar belirgin değildir. O yazı çok iyi hatırlıyordum ve anılarım yüzmediğime ya da okumak istemediğime dair değildi.

Charlie'nin mayosunu giyip başka bir şey giymemesini seyretmekten kurtulabilirdim. Okumak bana mükemmel bir mazeret sağlıyordu.

Ama salıncakta kaldığımı fark etmesi, daha doğrusu kaldığımı *hatırlaması* kalbimin pır pır etmesine neden oldu.

"Kitapları severim.

"Ve senin de dövmen var. Masanın üzerinde duran bileğime ve on yedinci yaş günümde yaptırdığım elle çizilmiş küçük yığına baktı. Klasik aşk hikayeleriyle doluydu - *Gurur ve Önyargı, Emma, Romeo ve Juliet, Küçük Kadınlar, Uğultulu Tepeler* - çünkü bir gün büyüklere layık bir aşk istiyordum.

"Çok dikkatlisiniz Bay Masterson," diye gülümsedim ona. "Bu tek mi?

'Hayır. Bende bir tane daha var. Tam burada. Charlie'nin gözleri göğüs kafesimin altını ovuşturan parmağıma kaydı. "Peki ya sen? Dövme var mı?

Sırıtarak başını salladı. "Hayır. İğnelerden korkarım."

Önümde oturan ve neredeyse okuldaki küçük sandalyelere kadar büyük olan bu adamın herhangi bir şeyden korktuğu düşüncesi beni kıkır kıkır güldürdü. "Sadece küçük bir çizik.

"Belki, ama öğrenmeye niyetim yok. Sessizleşip bana bakmadan önce kahkahası . Yeşil gözleri kalçalarımın arasında küçük bir kalp atışının başlamasına yetecek kadar uzun süre benimkileri tuttu.

Önümüze iki kocaman sandviç konduğunda ve Charlie'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa o ana kadar olan her şeyi tamamen unutmuşken, gerginliği azaltmak için kendimi bir bardak su içmek için uzanırken buldum.

Kat kat koyu pembe et, en yumuşak görünümlü ekmeğin üzerine dökülmüş, kenarlarından aşağıya damlayan yapışkan bir sosla boğulmuştu. Büyüklüğüne bakılırsa, ağızma nasıl sığdıracağımdan bile emin değildim. Bunu yerken hanımefendi gibi davranmamın hiçbir yolu yoktu - spaghetti bolonezden daha kötüydü ve çoğunun yüzümün etrafında biteceğini zaten biliyordum.

Charlie tabaklardan birini kendine doğru çekti, bıçağını ekmeğe batırdı ve bir şekilde onu dörde bölmeyi başardı. Tekrar bana doğru itti. "Al, bu işi kolaylaştırır.

"Teşekkür ederim..." Uzandım, olması gerekenden daha uzun süre inceledim ve en az dağılacak gibi görüneni aldım. "Al bakalım.

Charlie beni o kadar dikkatle izliyordu ki, gözlerinden çocuksu bir beklenti fişkırlıyordu, bu sandviç doğrudan çöpe atılmaya layık olsaydı bile, ona bunun şimdiye kadar tattığım en mükemmel şey olduğunu söyledim.

Neyse ki oyunculuk becerilerimi zorlamam gerekmedi.

"OMIGAWD.

Gülümsemesi kulaktan kulağa yayıldı ve ağzım hala dolu olduğu için, gülümsememe karşılık vermemek için tüm enerjimi harcadım.

"Güzel, değil mi?" dedi sandviçini *bütün olarak eline* alıp kocaman bir ısıklık almadan önce.

Başımı salladım ve iki dakika boyunca ikimiz de sessizce birbirimizin yemek yemesini izledik.

Kulağa geldiği kadar tuhaf değildi, çünkü o sırada kuyruğun geri kalanının girişine izin verilmişti ve küçük alan şimdi hareketli ve gürültülü bir sohbetle doluydu.

"Neden İngilizce okumak istedin?" diye sordu, dev bir lokmadan sonra.

Parmaklarımı kâğıt peçeteye silerek sandalyeye geri oturdum. Henüz kotumun düğmelerini çözme aşamasına gelmemiştim ama çok yaklaşmışım. "Kelimleri seviyorum. Kitapları seviyorum. Kitaplar şu ya da bu şekilde binlerce yıldır var ve o kadar uzun zaman önce yazılmış bir şeyi okuyabilme düşüncesi..." Omuz silktim, nedense Charlie'nin hakkımda daha az düşünmesi ihtimaline karşı okuma sevgimi küçümsedim, çünkü Hugo'nun yaptığı tam olarak buydu. Benden daha az değil ama bilirsiniz, başka bir şey yapmak varken okumak zaman kaybıymış gibi. Örneğin kürek çekmek. "Biraz aptalca ama bunun bir büyüğü varmış gibi hissediyorum. Her neyse, işte bu yüzden.

'Ben de fizik hakkında böyle hissediyorum,'

diye sırttı. "Gerçekten mi?"

'Evet, bu konuda çok saf bir şey var,' diye başını salladı. 'Sanırım Brooks okuma genini kaçırmış, ha? Aslında, onu sınıfının zorunlu kılmadığı bir kitapla gördüğümünden emin değilim.

Evet. Biz çok farklıyız. O zeki ama hayatı küçüklüğünden beri spor etrafında dönüyor. Tıpkı benim hiçbir zaman çok sportif olmadığım gibi, o da hiçbir zaman zevk için okumadı. Bu yüzden benim kafamın içinde yaşadığımı düşünüyor,' diye kıkırdadım, 've benim bir drama kraliçesi olduğumu'.

"O zaman iyi bir arkadaşım var, o da benim öyle olduğumu düşünüyor. "Neden bir drama kraliçesisin?"

Bir an tereddüt etti ve suyunu yudumladı. "Muhtemelen başka bir günün hikâyesi.

'En azından hala spor yapabiliyorsun. Bu yaz yapılacak Dünya Şampiyonası için heyecanlı mısın?

Başını salladı, ağzı domuz eti ve elmayla dolu olduğu için doğru dürüst cevap veremiyordu. Charlie, Oz'la birlikte GB Kürek Takımı'nın bir parçasıydı ve bu yaz Tekne Yarışı'ndan sonra onlar için en önemli yarışma Kürek Dünya Şampiyonası'ydı.

'Mmm hmm,' diye cevapladı ağzındaki lokmayı yutarken. 'Evet, ekip henüz açıklanmadı ama her şey yolunda giderse ben de seçileceğim. Geçen yılki Team GB'den birkaç kişi sakatlandığı için yer açıldı. İyi bir ekip oluşturabileceğimiz konusunda kendime oldukça güveniyorum. Yükselen bazı iyi gençlerimiz var.

O konuşmaya devam ederken sandviçimden bir parça daha aldım ve Charlie'nin yanındayken ne kadar rahat olduğumu fark ettim. Prova yaparken bile beynimin küçük bir parçası bana her zaman ona ne kadar yakın olduğumu hatırlatıyordu. Ama şu anda, aramızda dünyanın en dağınık öğle yemeği varken burada oturmak, neredeyse Stella ile vakit geçirmek gibiydi.

Demek istediğim, kolaydı. Charlie kolaydı. Kolay olmayan tek şey, bu şekilde birlikte zaman geçirmenin - ilk buluşma tarzı sorgulamalar olmasa bile - aşkıma hiçbir faydası olmadığı gerçeğiyle yüzleşmekti.

Aslında tam tersi.

Yemeğimizi bitirmemiz bir yirmi dakika daha sürdü - ya da ben beyaz bayrak sallayıp yenilgiyi kabul ettikten sonra Charlie kendi yemeğini benimkilerle birlikte bitirdi. Charlie'nin önünde düğmelerimi açtım ve bir sonraki dersime doğru yola koyuldum.

Neredeyse St Anne's'e geri dönüp tayt giymek isteyecektim. 'Bu gerçekten yediğim en iyi sandviçti,' dedim ona.

"Yataktan kalkacak kadar iyi mi?

"Oooh," diye buruşturdum, "o kadar ileri gidebileceğimden emin değilim.

"Zor bir kalabalık.

Boş tabaklarımıza baktım ve parmaklarının benimkilerden milimetrelerce uzakta, ortadan ortaya, işaretten işarete sıralandığını gördüm. Eli, parmak uçları birbirine değene kadar aradaki küçük boşluğu kapatırken gözlerimi ayıramıyordum. O kadar yumuşaktı ki, eğer buna tanık olmasaydım, farkına bile varmayabilirdim.

Neredeyse gizli.

"Muhtemelen gitmeliyiz. Derse geç kalmak istemezsin ve benim de Gordon'la kaçıramayacağım bir seansım var.

Gözlerimi parmaklarımızın birbirine değdiği yerden ayırmayı başardığımda yüzünü buruşturduğunu gördüm ve yaşadığımız an her neyse sona ermişti.

'Hayır. Bunu kaçırmamalısın. Gordon sinirlendiğinde ne olduğunu bilmek istediğimden emin değilim.'

Charlie'sandalyesinin karo zeminde çıkardığı gıcırtı, ayağa kalkarken çıkardığı kıkırtıyı bastırdı, 'Muhtemelen ben yumuşayıp özür dileyene kadar bana denklemler okurdu. Ve... Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bunun faydalı olduğunu düşünüyorum. Sadece üç seans yaptık, ama tahmin edebileceğiniz gibi onları demir yumrukla yönetiyor, bu yüzden bir ilke imza atmamamızın imkanı yok.

'O zaman seni oraya götürelim. Geç kalmamalıyız.'

Vedalaşmak için etrafa baktığımızda Jamie ortalıkta görünmüyordu, biz de dışarı çıkıp soğuğa adım attık. Mümkünse içeri girdiğimizden bile daha soğuktu. Charlie beyzbol şapkasını taktı, kalın şalvarının fermuarını çekti ve bir kez daha tutmam için elini uzattı.

Bu kez sorgulamadım, ancak onu çekerken çevremde bir şey dikkatimi çekti. Bu işlek caddedeki herkes arasından neden bu hareketin bana arkamı döndürdüğünü bilmiyorum ama öyle oldu. Beş metre ötede, kuyruğun yarısında duran Evie'nin yanında bir arkadaşı vardı ve 'bakışlar öldürebilirse' terimini nihayet anlamıştım.

Charlie ve benim birleştiğimiz yere bakarken gözlerinin sertleşmesine bakılırsa, muhtemelen ağır bedensel zarar vermekten suçlu bulunabilirdi.

Zaten soğuktan titremiyor olsaydım, bakışları beni dondururdu.

'Sen ne...' Charlie'nin bakışları neden yürümeyi bıraktığımı anlamak için baktığım yere kaydı ve inledi. "Onu görmezden gel Violet. Hadi ama.

Ben daha fazla tartışmadan ya da onun hakkında daha fazla düşünmeden beni sürükledi ve elini sıkıca elime doladı.

"Peki, bu öğleden sonraki ders ne?"

"Viktorya Dönemi İngiltere'si.

"Büyüleyici," diye mırıldandı, eli alaycı bir şekilde benimkini sıkarken bunu kesinlikle büyüleyici bulmadığını belli ediyordu. "Daha çok *Mill on the Floss*, değil mi?"

'*Mill on the Floss*, x eşittir y artı her ne ise ondan daha az büyüleyici değildir.

...' diye karşılık verdim. En azından benimkinde biraz romantizm var. "Hey... fizikte romantizm var.

Ona attığım bakış her neyse, kahkahalarla başını geriye atmasına neden oldu. Mükemmel gülümsemesi tam olarak ortaya çıktı ve sadece gerçekten mutlu olduğunda ortaya çıkan gamzelerini derinleştirdi.

"ama. Tüm bu romantizm için geç kalmana izin veremeyiz."

Geldiğimiz yoldan ayrıldık, dar, Arnavut kaldırımli geçitten aşağı indik - Charlie geri adım atarak önünden gitmeme izin verdi, ama aynı zamanda bir şekilde elimi hiç bırakmadı - ta ki ana yola ulaşana kadar.

Elini indirdiğinde avuç içim soğudu ve döndüğümde onu bir elini ensesinde gezdirirken buldum.

"Charlie, iyi misin?"

Başını salladı ama tam olarak emin olmadığı belliydi. Bekledim ve biraz daha bekledim. Saydığıma göre, en az on beş saniye boyunca kendi kendine konuşmasını izledim. Tam paylaşıp paylaşmayacağını soracaktım ki...

O kadar hızlıydı ki ne olduğunu anlamadım. Muhtemelen beynimde dönen tüm o karmaşa reflekslerimi köreltmmişti. Ama kalbim tekrar atmaya vakit bulamadan, yüzüm onun kocaman ellerinin arasında kaldı ve dudaklarım kuşatıldı.

Bu, birkaç hafta önce Blue Oar'daki öpücüğe hiç benzemiyordu. Hiçbir şey yok.

Bu, gençken hayalini kurduğum ilk öpücüktü.

Güçlü ve kuvvetli ama bir o kadar da nazik ve narin, gözlerimin dolmasına neden oluyordu. Israrcı, neredeyse muhtaç. Dudaklar, Charlie'nin ilk kez deneyimlediğimden beri neredeyse her saat düşündüğüm dudakları bir kez daha benimkilerin üzerindeydi. Yumuşak ve sertti, bana kaçma şansı vermiyordu. Zaten kaçamazdım da.

Hayır. Asla olmaz.

Sandviç dükkânından ayrılmasıyla burada, Oxford'da var olan en mükemmel noktada sakız çiğnemesi arasında bir yerde. Sakızı ağzımda dolaşırken dilimin üzerinde nane patladı ve bu öpücüğün onun düşündüğü bir şey olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Benim düşündüğüm gibi düşününce - ve belki de bu öpücük ilk başta görüldüğü kadar düşüncesizce değildi.

Orada ne kadar kaldığımızı bilmiyordum, ama Charlie uzaklaşırken sokağın gürültüsü ve yanımdan geçen insanların telaşı - ve *'bir oda bulun'* ığılığı olabilecek bir şey - bilincime geri geldi.

Gözleri yüzümü taradı, ancak kızarmış, tamamen yıldız gözlü on dokuz yaşımdan başka bir şey bulamadı ...

Söylediğı ilk şey 'Özür dilerim...' oldu. Ve elleri yüzümden çekildi, ama sadece parmaklarının saçlarımı karıştırdığı boynuma doğru.

"Beni öptüğün için üzgün müsün?" "Evet.

"Neden yaptın o zaman?

"Çünkü bunu benim için imkansız hale geliyordu. Lanet olsun. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

12. Charlie

(The Violet Effect)

Violet'e yalan söyledim.

Onu öptüğüm için zerre kadar pişman değildim.

Olmaya çalıştım. Gerçekten çok denedim. Aslında dün öğleden sonra Gordon'ı ve ekibimin geri kalanını dinlemem gerekirken. Bunun yerine, üzgün olmaya çalışıyordum. Ama hiçbir yerde bulamadım.

Sonunda pes ettim.

Dahası, üzüntülerim, taşıdığım suçluluk duygusuyla birlikte yok olmuş gibi görünüyordu - şu anda *gerçekten* suçluluk duyacak bir şeyim olmasına rağmen. Ama garip bir şekilde, bu sabah dönem başladığından beri ilk kez kendimi zinde hissederek uyandım ve her günün ilk dakikasında beni boğmakla tehdit eden o her şeyi tüketen, çalkantılı his olmadan uykumdan uzanmayı başardım.

Ben buna Menekşe Etkisi diyordum.

Elimi alarımın üzerine vurarak beynimi tam olarak delmeden onu öldürdüm, ama tiz bip sesi bile yüzümü ikiye bölen gülümsemeyi engelleyemedi. Bundan önce en son ne zaman uyandığımı hatırlayamıyordum.

Evet. İyi hissediyordum. Uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi. Kaslarım ağrıyıyordu, her ne kadar dün geceki ağır ağırlık ve herkesin yapması gerekenden daha fazla burpee içeren kara antrenmanından sonra ağrımaları gerekse de. Yenilenmiş bir enerji ve güçle bu antrenmanların üstesinden geldim ve barlara 25 kg daha ekledim.

Fark edilmemiş değildi, ama kaldırılan kaşları soru sorulmayacak kadar silkmıştim, çünkü tek bir cevap vardı.

Menekşe Etkisi.

Artık inkar edemezdim.

Violet Brooks'u
seviyordum.

Uzun boylu olması hoşuma gidiyordu; kolumu omzuna atıp onu kendime çekmem için mükemmel bir boydu, böylece şakağı öpücük kondurmak için olgunlaşmıştı.

Elinin benimkinin içine girmesi hoşuma gitti.

Gözlerinin parlak mavisinin eğlenceli bir şey olduğunda kararması ve parlaması ya da gergin olduğunda üst dudağının sol tarafını endişelendirmesi hoşuma gidiyordu.

Kıkırdamasının sert tınısı, söyleyeceklerimle gerçekten ilgilenmesi, nezaketi, espri anlayışı. Beni öpme şekli.

Parmağıyla sayfadaki çizgileri takip ederken dudaklarının hafifçe kımıldamasını seviyordum, çünkü üst dudağındaki küçük çukurun bütün gün inip kalkmasını izleyebilirdim.

Ama en çok, beni ilk kez gördüğünde bana bakışını seviyordum. Sadece bir ya da iki saniye sürüyordu ama gözlerimizin buluştuğu o kısacık anda bana her şeyi başarabileceğimi hissettiriyordu.

Bana daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettirdi. Görünüşe göre vicdanım da bunu onaylıyordu. Tek umudum vicdanımın Brooks'a artık kız kardeşiyle çıkıyormuş gibi yapmak istemediğimi söylemenin iyi bir yolunu bulmasıydı. Onunla *gerçekten* çıkmak istiyordum.

Telefonumu elime alarak Instagram'ı açtım ve alışkanlıktan dolayı doğrudan Violet'in sayfasına gittim. Yeni bir resim vardı - tiyatrodaki yüzünün alt yarısını kapatmak için bir senaryo tutuyordu, böylece sadece gözleri görünüyordu. Tek görebildiğiniz o parlak mavi gözleriydi, ama göz kamaştırıcı olmaktan başka bir şey değildi.

Hiç düşünmeden Y R U so yazdım.

Yorganı üzerimden attığımda, onun tepkisini hayal edip gülmekle o kadar meşguldüm ki, antrenman kıyafetlerimi, kalın kapüşonumu ve beremi giymeden önce normalde yaptığım gibi soğuk hava dalgasına homurdanmadım. Yatak odasının kapısını açıp sabah altıdan önce hiç olmadığım kadar enerji ve hevesle merdivenleri ikişer ikişer inerken hâlâ dişlerimi fırçalıyordum.

Ya da doğruyu söylemek
gerekirse dokuzdan önce.

Menekşe Etkisi.

Ben mutfığa girdiğimde Brooks ocağın başında durmuş bir eliyle tavayı karıştırıyor, diğer eliyle de telefonunu tutuyordu. Zaten aşırı yüklü enerjimle koşmuyor olsaydım, onu orada dururken ve Oz

beni uyandırmak için yeterli olurdu. Üçümüzün de alışkanlıkları vardı ve Brooks kahvaltı hazırlamazdı.

Kafasını kaldırıp bana baktı, "Kız kardeşimin Instagram'ına böyle şeyler yazmayı keser misin?" dedi.

Onu görmezden gelerek lavaboda ağzımı çalkaladım ve ona döndüm, "Ne yapıyorsun?"

'Yulaf lapası. Bu kadar çok karıştırman mı gerekiyor?"

"Hayır," diye cevap verdim, kaşığı elinden alarak, "Oz nerede?"

"Henüz kalkmadı.

"Ciddi misin?"

Brooks başını salladı. 'Hayır. Dün gece bir şey mi oldu? Oz'un Kate'lerde kaldığını sanıyordum ama arabası dışarıda.

"Hımm..." Kaşlarımı çatarak beynimi çalıştırmaya çalıştım. "Evet, ben bize yemek hazırlarken eve geldi ama yukarı çıktı. Bitirmem gereken bir iş vardı ve onun da çalıştığını düşündüm. Onu bir daha görmedim. Seni de duymadım.

Brooks kahve makinesine doğru yürüdü ve çalıştırdı. 'Eve geldiğimde kanepede uyuyordun, küçük bir bebek gibi horluyordun. Üzerine bir battaniye örttüm.

Fokurdayıp koyulaşan yulaf lapasına baktım. Dün gece mutfağı temizlemiş, çocuklara yemek bırakmış ve biraz çalışmak için oturmuştum ama gece yarısı elimde bir kitapla kanepede uyandım. Brooks'un mutfağı kırıp dökmesi beni uyandırmadıysa, sandığımdan daha yorgun olmalıydım - çünkü sessiz değildi ve kırıp dökmek ona göre bir şeydi. Ama sonunda yattığımda ev sessizliğe bürünmüştü.

Buzdolabını açtım. Yukarı çıktığımda olduğundan daha boştu. 'Akşam yemeğini dışarıda bırakmışım...'

"Evet... Yedim. Brooks'un gözleri mahcup bir şekilde büyüdü. "İkiniz için bıraktım.

"Evet... Onu da yedim.

"Hepsini mi?"

Omuz silkti, 'Açlıktan ölüyordum ve geç olmuştu. Saat ona kadar gelmedim, o yüzden adil bir oyun olduğunu düşündüm. Lezzetli, dostum. En iyilerinden biri olduğu kesin.

Gözlerimi devirdim. "Oz gerçekten hâlâ yatakta mı? Brooks başını salladı, "Evet.

Ocağı kapattım ve yulaf lapasını bir kenara koydum. Bir şeyler yolunda gitmiyordu, en son ne zaman Oz'dan önce uyandığımı hatırlayamıyordum. "Hadi, onu bulmamız gerek.

Brooks, hava hâlâ karanlıkken hiç yeri olmayan bir neşeyle ellerini birbirine sürttü. "Ooh. Ev gizemi.'

İkimiz merdivenlerden yukarı, Oz'un odasının bulunduğu evin en üst katına doğru yürüdük. Brooks'a baktım; onda benim hissettiğim uğursuzluk hissi yok gibiydi ama bir şeyler kesinlikle yolunda gitmiyordu. Ben nasıl hiçbir zaman alarmdan önce uyanmazsam ve konuşmam için genellikle dört beş sert kahve içmem gerekirse, Oz da kalkmayı asla ihmal etmezdi.

O sadece sabahları seven o açıklanamaz insanlardan biriydi. Tolkien Lane 5 Numara, Çılgın Cuma oyunu oynuyor gibiydi. "Dün gece kesinlikle bir şey duymadın mı? Fısıldadım ama Brooks başını salladı.

"Hayır, herkes uyuyordu.

Kapının önünde durduk. Tam kulağımı dayayacaktım ki Brooks beni durdurdu.

"Bekle. Kate'in orada olduğunu , değil mi?" diye kulağıma tısladı, öyle ki bıraktığı çınlamayı ovalayarak gidermem gerekti.

Her ihtimale karşı geri çekildim. Kate ve Oz'un yatak odasındaki konuşmalarını duymamam mümkün değildi.

Onun yerine, kapıyı çaldım. Yüksek sesle. "Oz? Bir şey demedi.

Tekrar denedim. *Rap rap rap*. Eski okul müdürümüzün yaptığı gibi.

"Oz...

"Hiçbir şey duymuyorum. Brooks bu kez kulağını kapıya dayadı. 'Eğer ikisi de içerideyse uyuyorlardır. Ben içeri giriyorum.

Şaşırtıcı bir incelikle kolu çevirerek kapıyı ikimizin de etrafımıza bakabileceği kadar açtı.

Bize çarpması sadece bir saniye sürdü.

"Tanrım, burası içki fabrikası gibi kokuyor. Elimi havada gezdirdim ve kapıyı sonuna kadar açtım.

Güneşin henüz doğmadığı kadar erken bir saatti ve girişte durup gözlerimizin Oz'un odasındaki karanlığa ve kocaman yatağının ortasındaki lacivert yorganın altındaki yumruya alışmasını bekledik.

Brooks pencereyi açtı ve hemen dışarıdaki soğuk hava içeri doldu.

Oz'un masasındaki çalışma lambasını yaktığımda, bir kolunun kayıtsızca yatağın kenarından aşağı sarktığını gördüm, ancak parmakları hâlâ neredeyse boş bir viski şişesinin boynunu tutuyordu.

Dün dolu olan bir tane.

" anasını. Onu aldım, çoraplarım fark etmediğim koyu, ıslak bir yama halinde ıslandı ve muhtemelen kaza ve acil servise gitmek zorunda kalmayacağımız için rahat bir nefes aldım. "Hepsini içmiş gibi görünmüyor.

Brooks, Oz'un sarhoş bir denizci gibi uygun bir şekilde horladığını görmek için örtüyü geri çekti ve yanağının altına sıkışmış telefonu çıkardı.

"Saat kaç?" diye fısıldadı Brooks, ama fısıldamak anlamsızdı. Oz'un şu anki konumuna bakılırsa, ölüyü uyandırmak muhtemelen daha kolay olurdu.

Saatimi kontrol etmek için bileğimi çevirdiğimde, 'Beş kırk beş' diye cevap verdim. Kahretsin. Onu burada bırakamayız ama aynı zamanda eve dönmek için yeterli zamanımız da .

onu eğitime hazırla.'

"Dostum... hiçbir yere gitmiyor. O şişenin sadece yarısını içmiş olsa bile, yine de sarhoş olacak. Sence hastaneye gitmesi gerekiyor mu?"

Brooks'un gözleri Oz'a ve tekrar bana kaydı. "Ne için?"

"Midesi mi yıkanıyor?"

"Hayır," diye alay etti, 100 kilo ağırlığında olan ve yiyecek ve içecek alımının günlük yaşamı üzerinde çok az etkisi olan birinin tüm kararsızlığıyla. Gerçi Brooks'un tek seferde bu kadar çok içtiğini gördüğümü hiç sanmıyorum. 'Daha büyük sorunlarımız var, yani Koç'a ne söyleyeceğiz? Kate'le olanları düşününce Oz için zaten endişeleniyor - onu ekipten çıkarabilir.

Horlayan Oz'a bakarak şakaklarımda oluşan gerginliği hafifletmeye çalıştım. Brooks haklıydı. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde magazin basını Oz ve Kate'in ilişkisini keşfetmiş ve Oz'un - istese de istemese de (*istemiyordu*) - ilgi odağı olduğu düşünüldüğünde, farkında olmadan spot ışıklarının altına çekilmişlerdi. Oz buna alışık olsa da Kate değildi ve bir sürat teknesi ile Tideway'de antrenman yapan Cambridge kürek ekibinin karıştığı bir olaydan sonra Oz anlaşılabilir bir şekilde üzülüyordu.

Aslında üzölmek hafif kalırdı. Apoplektik desek daha doğru olur. Çılgına dönmek daha iyiydi ve okuldaki dolapların çoğunu parçaladıktan sonra

soyunma odasında, Koç başkanlığı bırakmak isteyip istemediğini sormuştu.

İçimden bir ses Koç'un ikinci seferde bu kadar hoşgörülü olmayacağını ve Oz'a seçim hakkı verilmeyeceğini söylüyordu. Basitçe uzaklaştırılacaktı.

Bir plana ihtiyacımız vardı.

Brooks'un parmak şıklatması dikkatimi çekti, 'Ya hepimiz hastalanırsak? Yirmi dört saatlik bir mide rahatsızlığı falan. Dün geceki turta yüzünden hepimizin gıda zehirlenmesi yaşadığını söyleyebiliriz.

"Benim yemeklerimden mi?

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye tısladı.

Benim yoktu.

Hâlâ birbirimize bakıyorduk ki yataktaki yumrudan insandan çok hayvana benzeyen alçak bir ses yükseldi. "Seni duyabiliyorum, biliyor musun?

İkimiz de hâlâ hareket etmeyen Oz'a baktık. Horlaması sabit hızıyla devam ediyordu ve uyanık olduğuna, hatta yarı bilinçli olduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

Brooks bana doğru eğildi, "Bunu sen de duydun, değil mi?" "Oz? Denedim, "Osbourne, ne oldu?

İkimizin de onun konuştuğunu hayal ettiğimizi düşünmeye başlamıştım ki dudakları bir parça aralandı.

"Haklısın. Olan bu.'

"Ne? Brooks'un gözleri aynı şaşkınlıkla benimkilere kaydı ve yüksek sesle homurdandı. 'Evet, senin haklı olduğunu düşünüyorsa kesinlikle hâlâ sarhoştur.

"Kapa çeneni. Onu ittim ve tekrar yumruya odaklandım. "Oz, dostum, ne oldu?

"Kızlar en kötüsüdür.

"Kate'e bir şey mi oldu?

Ağzını biraz daha açtı - Brooks ve ben nefesimizi tuttuk, sarhoş ev arkadaşımızın nedenini keşfetmeyi bekliyorduk ve belki biraz da kokudan, çünkü nefesinden sarhoş olma ihtimalimiz çok yüksekti. Ama sonra gözleri, tıkaçtan gelen o belirgin ve yanlış anlaşılabilir sesle birlikte açıldı.

Oz homurdanmayı başardı ve bir insanın hareket edebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde banyoya koştu.

"Ugh. Brooks'un elleri şiddetli öğürme sesinden kulaklarını kapatmak için havaya kalktı ve göğsünün kabardığını fark ettim.

İki ev arkadaşım üzerime kusmadan önce 'Git ve ona biraz su getir' diye emrettim.

Gitme hızı Oz'a rakipti.

"Ve Koç'a mesaj atıp gelmeyeceğimizi söyleyin.

Yavaşça banyoya doğru ilerlerken bir yandan da Oz'un yere değil de tuvalete kusmayı başarmış olması için dua ediyordum. En iyi arkadaş olsun ya da olmasın, onun kusmuğuyla uğraşmak için çok erkendi. Neyse ki bunu dikkate almıştı.

Onu duvara yaslanmış, tüm vücudu gevşemiş ve yanağını soğuk duvar karolarına bastırmış halde buldum. Gözleri kapalı olabilirdi ama yüzü öylesine kül rengiydi ki, yüzüne kazınan acı sadece akşamdan kalma olmasından kaynaklanamazdı. Ne kadar kafa yarıcı olursa olsun.

Birisi ölmüş gibi görünüyordu.

"Dostum, ne oldu?

Cevap vermesi biraz zaman aldı. Banyoya koşmadan önce gözlerini doğru dürüst görmediğimi fark ettim, çünkü o hallerini unutmamın yoktu. Kıpırmızı, kan çanağına dönmüş, yanaklarından aşağı süzülen yaşlarla dolup taşan, fırçayla uzaklaştıramayacağı kadar hızlı.

"Kate ve ben ayrıldık," diye boğuk bir sesle konuştu.

'Ah dostum...' Yanında yere çöktüm, banyonun kenarına yaslandım, 'Çok üzgünüm. Bunların hepsi Tekne Yarışı yüzünden mi?

'Lanet hayatım ve beraberimde getirdiğim yükler yüzünden. Benimle bir altı yıl daha uğraşmak zorunda kalmak istemiyor,' dedi başını tutarken yüksek sesle burnunu çekerek, 'onun yerine lanet kalbimi sökmeye karar verdi.

Yaklaştım ve kolumu ona doladım. "Çok üzgünüm Oz.

Cevabı anlaşılamayacak kadar tutarsızdı. Başı omzuma düştü, tam o sırada Brooks elinde büyük bir şişe suyla yeniden ortaya çıktı ve kaşları soruyla kalktı.

"Kate ondan ayrıldı.

"Ah dostum. Özür dilerim,' diye cevap verdi, elindeki su şişesini yere bırakıp yanımıza çöktü. 'Bu arada Koç'a söyledim, sanırım satın aldı. Ama bugün bu evden ayrılamayız.

Başım la onayladım. Neyse ki Salı günüydü, dersler için hafif bir gündü. Yapmadığım işleri yetiştirmek için bir şansım olabilirdi.

"Kate ile ne oldu? Ayrılmak biraz aşırı oldu.'

Oz bir kez daha burnunu çekti ve elini ıslak burnunun altına soktu. Ayağa kalktım ve onun yerine kullanması için yeni bir yüz bezi buldum.

"Sana söylemiştim demeyecek misin?"

Oz'un neden bahsettiğini anlayıp anlamadığını görmek için Brooks'a baktım ama o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. "Ne?"

Bana aşkın berbat olduğunu söylemiştin. Seni dinlemeliydim, Charlie. İlişkiler en kötüsüdür. Bu hissin geçmesi ne kadar sürer?" diye ağzından kaçırdı, ardından öyle büyük bir su içti ki, tekrar kusmasını bekliyordum.

Göz ucuyla Brooks'un gözlerinin parladığını gördüm.

Derin bir nefes aldım ve nereden geldiği belli olmayan, ama daha çok Oz'dan yayılan viski dumanının neden olduğu, yaklaşmakta olan baş ağrısını ovalayarak geçirmeye çalıştım.

İlk defa aşk, ilişkiler ya da kızlar hakkındaki duruşumu bu kadar açık bir şekilde dile getirmemiş olmayı diledim. Çünkü aşkın olumsuz etkilerinin açık kanıtlarına doğrudan bakıyor olmama rağmen, bir şekilde kendimi onunla aynı fikirde olmaya ikna edemiyordum.

Belki de aşk, ilişkiler ya da kızlar bir zamanlar düşündüğüm kadar korkunç değildi.

Menekşe Etkisi.

"Oz..." diye başladım ama sözüm kesildi.

"Charlie, göğsümde kanama olmadığını hissetmem ne kadar sürer?" diye tersledi ve bir kez daha omzuma yığıldı.

Evie'yle ilk ayrıldığımız günü düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. On yedi yaşındaki benliğim böyle bir acıyı hiç tatmamıştı. Sonraki günler sanki her şeyi sıfırdan yeniden öğrenmem gerekiyormuş gibiydi - nasıl nefes alacağımı, nasıl düşüneceğimi, kalbim yavaş yavaş kanarken nasıl hareket edeceğimi saat saat öğrenmem gerekiyordu. Haftalar geçti. Zorlukla atlattım. Oz ve Brooks yanımda olmasaydı, dönem sonu sınavlarımın hepsinde başarısız olurum çünkü sınavlara girmezdim. Umursama isteğimi kaybettim.

Yaz döneminin son ayını bitirmemden ve A-Level'larımı geçmemden yalnızca ikisi sorumluydu.

Dikkatimi dağıttılar. Beni kürek çekmeye konsantre olmaya zorladılar.

Benim 23 Yaş Altı Dünya Şampiyonası'nda madalya kazanmam tamamen onların sayesinde.

Sonunda kalbim iyileşti, daha fazla kürek çektik, Yunanistan'da Oz'un ailesinin evinde iyileştik ve boşluk yılımız sona erdiğinde

M40'dan Oxford'a. Evie'nin de olduğu yere.

Kaçınılmaz olan oldu.

İkinci seferde o kadar kötü değildi ama bir daha asla yaşamak istemediğimi anlamama yetti. Asla iyileşemeyeceğimi düşündüm.

Uzun zaman önce iyileştiğimi anlamam için Violet ile barda tanışmam gerekti.

'Bilmiyorum, Oz. Sanırım bu herkese özgü bir şey.

"Ama Evie'yi asla unutamadın," diye burnunu çekti, avuçlarını daha da kızaran gözlerine bastırarak.

"Ben... Ben yaptım. . Ben sadece...' Ne? Az önce ne yaptım?

Son birkaç haftadır bunu düşünüyordum. Sınıfıma katılacağını duyduğum anda içine düştüğüm o panik savaş ya da kaç modunu, onun parmağında oynattığı genç kıza dönmekten korktuğumu. Ama bu bir diz çökme tepkisinden başka bir şey değildi. Vücudum Evie söz konusu olduğunda eskiden nasıl tepki verdiğini hatırlıyordu. Oysa gerçekte onu en son ne zaman düşündüğümü hatırlayamıyordum.

Sınıfta benimle birlikte olması bile beklediğimden daha az endişe yaratmıştı. Onu hâlâ görmezden geliyordum ama bunun nedeni sessizliği kendi başına bir yanıt olarak kullanmak yerine söyleyecek fazla bir şeyi olmamasıydı. Ayrıca Gordon herkes için yeterince konuşuyordu.

Dahası, eskiden üzerimde yarattığı etkinin kaybolduğunu fark etmiştim. Onu sevmiyordum, uzun zamandır sevmiyordum. Ama ondan *nefret* de etmiyordum.

Ve bu yeniydi.

Ondan nefret etmiyordum. Artık ona karşı bir şey hissetmiyordum.

Kayıtsızdım. Artık benimle uğraşacak gücü yoktu.

'Evie'yi atlattım. Onu aştım,' dedim sonunda sessizce. İfadenin ağırlığı düşünüldüğünde olması gerekenden daha sessiz. 'Ama bu aynı şey değil. Kate seni aldatmadı, çok şey yaşadı ve her şey ona fazla geldi ama seni sevmekten vazgeçmedi. Sen benim o zamanki yaşımdan daha büyüksün. Daha iyisini bilmiyordum.'

Oz başını kaldırdı ve çoğu insanın geri adım atmasına neden olacak bir bakışla beni kıştırdı. En hafif tabiriyle çok yoğundu. "Ne demek istiyorsun? Onu geri alabileceğimi mi düşünüyorsun?

İçimi çektim. 'On yedi yaşındaydım ve ne biliyordum ki? Bunun gerçekten aşk olup olmadığını bile bilmiyordum. Aşk ne demek ki?'

Oz'un kaşlarını çatmasına bakılırsa, cevabımdan pek de tatmin olmuşa benzemiyordu, özellikle de Brooks'a döndüğünde. "Sen ne düşünüyorsun?"

Brooks kalın sakalını kaşdı, o kadar uzun süre düşündü ki ben bile diken üstünde bekledim. 'Ben ilişki uzmanı değilim ama... bence aklına her şeyi yapabilirsin. Eğer Kate'i geri istiyorsan, onu geri alabilirsin.'

Gözlerimi öyle bir devirmiştım ki beynim acımişti ama Oz başını duvara yaslayıp gözlerini kapatarak pozisyonuna devam ettiği için işe yaramış gibi görünüyordu. Brooks da onu takip etti ve beş dakika sonra hiçbirimiz konuşmamıştık. Sadece midemden gelen guruldama sesi beni şimdiki zamana geri döndürdü ve henüz hiçbirimizin yemek yemediğini fark ettim.

"Saat kaç?"

'Yediyi yeni geçti,' diye cevap verdim. "Oz, nasıl hissediyorsun?"

"Sanki yarım şişe viski içmişim de göğsümde bir delik varmış gibi."

"Tamam, bence bir şeyler yemelisin, o yüzden yumurta yapacağım."

"Hepimiz için biraz elektrolit al. Yerden kalktım." Brooks?

"Evet. Ve eğer varsa pastırma. Karnını ovuşturdu ve sırtıttı. "Yulaf lapasını çoktan bitirmiş olabilirim."

Başımı iki yana salladım, ama eğlendiğimi de gizleyemedim. 'Peki, Oz'un ayağa kalkabildiğinden emin olabilir misin? Ve belki onu duşa da sokabilirsin.'

"Buradayım," diye homurdandı Oz, başını kollarına yaslamıştı ve kendi başına hareket edebileceğine dair hiçbir belirti vermiyordu.

'Yirmi dakika içinde hazır olacak,' diye arkamdan el salladım.

Merdivenlerden inerken acele etmedim. Mutfağa doğru ilerlerken Oz'un sözleri yankılanıyordu, '*aşk berbat*' ve '*Evie'yi asla unutmadın*' her yavaş adımda değişiyordu.

Oz'un yaşadığı acıya tanıklık etmek, başlangıçtaki tüm içgüdülerimi yeniden doğrulamamı sağlamalıydı. Aşk gerçekten berbattı. Ama uzaklarda bir yerde, Violet'in sesinin Oz'un ve aşk hakkında söylediğim her şeyin üzerine bağırıldığını duyabiliyordum. Belki de yaptığımız tüm bu oyun provaları ya da bana sevdiği kitaplardan bahsetmesi ya da sadece onun ... her neyse, mutfağa geri adım atar atmaz telefonuma uzanmamı sağladı.

Buzdolabını açtım ve bir elimle yumurta kutusunu çıkardım. Diğer elimle de kısa süre önce buzdolabının en üst köşesine taşınmış olan

kişiler listemin en üstünde. O kadar uzun çaldı ki, mesaj bırakmak zorunda düşündüm.

"Charlie? Violet mırıldandı, tam da hatamı anladığım anda. "Gecenin bir yarısı. Neyin var?"

Gülümsememi bastırdım ve ona saatin 07:15 olduğunu söylememek için kendimi zor tuttum. 'Kahretsin, özür dilerim. Uyumaya devam et. Tamamen unutmuşum.

"Neden beni arıyorsun?"

"Sesini duymak istedim.

Bütün gün evden çıkmama konusunda anlaşmıştık, ama yanıt olarak çıkardığı yumuşak mırıltı beni nasıl kaçabileceğimi düşünmeye itti.

Menekşe Etkisi.

13. Violet

(Olgunluk abartılıyor)

Oh, saçmalık.

"Stel, seni sonra ararım.

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattım ve az önce düşürdüğüm kitap yığınınına baktım. *On İkinci Gece* taslağım, İngilizce ödevim için işaretlemem gereken diğer üç kitapla birlikte ayaklarımın dibine serilmişti ve dikkatle dengelediğim küçük beyaz kutu da yığının en altında duruyordu.

Lütfen ezilmeyin, lütfen ezilmeyin, lütfen ezilmeyin.

Tek gözümü kısarak onu almak için eğildim. Hafif eğri büğrü elastik kurdeleyi gevşettim ve rahat bir nefes aldım.

İçindekiler bir şekilde hâlâ sağlamdı.

Her şeyi olabildiğince hızlı bir şekilde toplayarak, kendime ve beni dinleyen herkese, artık her şeyi aynı anda taşıma konusunda dünya rekoru kırmaya çalışmayacağıma, aynı zamanda telefonla konuşmayacağıma ve nereye gittiğime en ufak bir dikkat göstermeyeceğime yemin ettim.

"Bunlar için yardıma ihtiyacın var mı?

Başımı kaldırdığımda bana gülümseyen hevesli bir yüzle karşılaştım; yüzünün büyük bir kısmı alnından aşağıya doğru kayan büyük bir şapkayla kaplıydı.

"Oh, hayır teşekkürler. Ben hallederim. Sadece beceriksizim,' diye cevap verdim, neredeyse boş olan sırt çantamı omuzlarımdan kaydırarak yükledim.

Evet, biliyorum. Onu kullanmalıydım.

"Tamam. Kız dağınıklığının üzerinden geçti ve başka bir şey söylemeden kütüphaneye yöneldi.

Bu kez kitaplarımı sırt çantama tıktırdım ve kutuyu - ve sadece kutuyu - ellerimde güvenle tuttum.

Şaşırtıcı bir şekilde, kütüphaneye girip rafları dolaşırken daha fazla telaşlanmadım ve Charlie'yi on dakika içinde buluşmak üzere sözleştiğimiz uzak köşedeki masada gördüm. Sinirlenecek bir şey bile bulamadım çünkü elbette erkenciydi. Son birkaç haftadır her buluşmamızda, bir kez bile ondan önce gelmemiştim.

Bugün bile, önce gelmek için özel bir çaba sarf ettiğimde - böylece sırt çantamı yüklemek için değerli saniyelerimi harcamadım - oradaydı, parmakları telefonunda yazarken sandalyesinde geri sallanıyordu, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi. Fen öğrencilerinin çok fazla boş vakti olduğu bilinmez ama Charlie'nin benden -İngilizce birinci sınıf öğrencisi- daha fazla boş vakti var gibiydi. Aslında, Tekne Yarışı ile birleştiğinde takviminde bir boşluk bulmak neredeyse imkansız olmalıydı, ancak birlikte geçirdiğimiz zamanları bir kez bile iptal etmedi.

İkinci varışımın tek avantajı, onu kendi alanında herhangi bir kesinti olmadan görme lüksüne sahip olmamdı. Son birkaç haftadır birlikte çok fazla zaman geçirmiştik ama ona gerçekten bakma fırsatım olmamıştı - en azından göz kırpmayı unutup unutmadığımı sormadan. Ayrıca, genellikle acele etmekle meşguldüm. Ama şimdi, bu sabah, hiç olmadığım kadar aşına olmaya başladığım kişiyi görmek için zaman ayırabilirdim.

Neyse ki artık her konuştuğunda ağzının içine bakmayacak noktaya gelmiştim. Daha önce onun yanında hep biraz fazla gergin olurken, bu Charlie'yle vakit geçirmek o kadar kolaydı ki, sanki sadece kardeşimin en iyi arkadaşımıymış gibi değil de birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi. Sanki beni güldürmek onun göreviymiş gibi benimle dalga geçiyordu. Alışkanlıklarını öğreniyordum - tıpkı şu anda yaptığı gibi, ne zaman çok düşünse parmak uçlarını çenesini kaplayan kirli sakalın üzerinde yavaşça gezdirmesini. Ya da ders çalışırken her zaman beyzbol şapkası taktığını ve kenarını stres topu gibi kıvırdığını.

En zor dersim, sert bir şekilde düşmememin mümkün olmadığıydı, çünkü zaten düşüyordum. Birlikte vakit geçirdiğimiz, el ele tutuştığımız ve fırsat buldukça birbirimize dokunduğumuz son birkaç haftada, bir ilişki içindeymişiz gibi görünmek için koyduğumuz tüm kuralların sadece yüzeysel olduğu ortaya çıkmıştı. Çünkü o öpücükten sonra - beni öpmeden edemediği öpücük - aramızda sahte bir şey varmış gibi hissetmiyordum.

Erken gelmek istememin nedenlerinden biri de buydu. Taze pişmiş şekerlemelerle dolu bir kutu getirmemin bir nedeni de buydu. Çünkü bunun tekrar olmasını ne kadar çok istesem de, olmadan önce bazı cevaplar almam gerekiyordu. Çünkü yapılacak en olgun şey buydu.

Bu doğru, ben, Violet Brooks, olgun davranıyordum.

Öpüşmek ya da öpüşmemekle ilgili tüm endişelerim beni fark ettiği anda yok oldu. Soğuk bir günde sıcak çikolatayla yarışacak kadar sıcak ve davetkâr bir sırtışıla ayağa kalktığında telefonunda her ne yazıyorsa unutulmuştu. Dudaklarına bakmayı bırakmış olabilirdim ama o gülümsemeyi asla unutamayacaktım. Yüzünü aydınlatan ve gözlerindeki ışıltıyı sanki elektriğe bağlanmış gibi şarj eden o gülümsemeyi.

Aman Tanrım. Bana bakmaya devam ederse beni istediği kadar öpebilir.

Odaklan, Violet.

Önce cevaplar. Sonra öpüşme.

'Hey...' diye nefes verdi, sesinin derin tınısı tüm hücrelerim karıncalanana kadar tenimin üzerinde gezindi.

Bir kişinin böyle bir etkiye sahip olması nasıl mümkün olabilirdi?

"Günaydın," diye gülümsedim, içindeki adrenalin ve heyecanın etkisiyle eğilip yanağına bir öpücük kondurdum, çünkü yapılacak en kibar şey buydu. "Gördüğüm kadarıyla yine geç kaldım.

Hayır. Sadece erken geldim. Çalışma seansım iptal edildi, ben de yerimizi ayırayım dedim. Başkasının almasını istemedim.'

"İyi fikir," diye cevap verdim, yandan da dikkatimi toplayabilmek için masanın diğer tarafına geçmeye çalışıyordum, çünkü Charlie'nin yeni duş almış halinin o belirgin kokusu, her zaman duyularımı yükselten o meşemsi ve temiz koku, bunu yapmamı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Kutuyu yere bıraktım ve sırt çantamı hafifçe indirdim. Gözleri hareketimi takip etti, "İçinde ne var?

"Bir hediye.

'Ciddi misin? Hediyelere bayılırım,' diye cevap verdi, sandviç dükkanında gördüğüm aynı coşkuyla.

"O zaman açsan iyi olur.

Masaya doğru eğildi ve kutuyu yaklaştırmak için uzun parmaklarını uzattı. Kırmızı ve beyaz elastik kurdeleyi dikkatlice gevşetti ve bileğine doladı.

'Cupcake, brownie, reçelli çörek? Bunlar da çikolata parçacıklı kurabiyeler mi?' İçeriye bakarken nefesi kesildi ve o tatlı şekeri içine çekti.

"Bunları gerçekten benim için mi getirdin?"

"Evet, beni en sevdiğin sandviç dükkanına götürdün, ben de sana en sevdiğim fırından en sevdiğim atıştırmalıklardan bir seçki getireyim dedim."

"Keklerin kalbime giden yol olduğunu nereden bildin?"

"Onlar herkesin kalbine giden yoldur."

Kahkahası o kadar yüksekti ki yakınlarda bir yerden 'şşşt' sesi yankılandı. Kıkırdayarak dudağını ısırdı. 'Tüh. Kütüphanede olduğumuzu unutmuşum."

"Başımızı belaya sokma ve kovulmamıza neden olma," diye azarladım, ama ses tonumda sadece şaka vardı."

"Peki, burada hangi lezzetten bahsediyoruz?"

"Duble çikolata parçacıklı, vanilya soslu kekler, tuzlu karamelli kekler, ahududulu çörekler."

Parmağını kullanarak, bir kekin üstündeki kalın girdaplı tereyağı kremasından geçirdi ve ağzına soktu. Keşke yapmasaydı. Pembe dilinin dudağının kenarından kopan bir parçayı yakalamak için dışarı fırladığını görünce göğsüm neredeyse olsa da çenemin düşmesine engel olabildim. Bunu asla unutamayacaktım."

Yüce Tanrım."

Kıkırdadığını fark ettiğimde hâlâ kendimi toparlamaya çalışıyordum. "Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey. Menekşe rengi krema falan seçmişsindir diye düşündüm."

Karşısındaki koltuğa çöktüm, alayına gülümsememeye kararlıyım, 'Her şey menekşe değildir biliyorsun."

Ayağa kalktığı anda alnım bir parça kırıştı, sadece masanın etrafında yürümesi ve bana o kokuyla saldırması için. Kalbim zaten iki kat hızlı atıyordu, ama yanımdaki sandalyeyi çekip oturduğunda üç katına çıkmıştı."

"Öyle olmalı. Omzumdan gevşek bir saç tutamını alıp parmaklarının arasında dolaştırırken dudakları sırtarak titredi. "En sevdiğin renk ne?"

"Aslında mavi."

"Gerçekten mi?" diye cevap verdi, beni nazikçe kendine doğru çekerek. Ve ben kesinlikle hiçbir direnç göstermedim. Hiç direnmedim. Acınacak haldeydim. Planlarımın çoktan pencereden uçup gittiğini görebiliyordum. 'Benimki de. Gerçi şu anda sanırım başka bir şeye çok yakın bir ikinci sırada geliyor ...'

Çok yakındı. Neredeyse çok yakındı. Geriye yaslanmaya çalıştım ama beni durduranın onun tutuşu mu yoksa beynim mi olduğunu anlayamadım. "Neden koltukları değiştirdin?"

"Çünkü masanın karşısından sana merhaba öpücüğü veremem, değil mi?" "Beni öpecek misin?"

'Evet, sanırım şu anda yapılacak *en uygun* şey bu,' diye göz kırptı.

Hayır. Göz kırpma değil. *Göz kırpmaya* karşı koyacak kadar güçlü değildim.

Sandalyemde bir sağa bir sola bakındıktan sonra arkamda sadece bir duvar ve diğer tarafta da bir yığın kitap olduğunu fark ettim. Omzunun üzerinden de kimseyi göremedim ve düşündüm de, içeri girdiğimde uzak tarafta sadece birkaç öğrenci ve kitaplarımı almak için duran o kız vardı.

Charlie neye baktığımı görmek için arkasını döndü ama tam da benim baktığım şeyi buldu: boş bir alan. Burada kimse yoktu.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve yemin ederim ki Olgun Violet, *aptal* Violet - lanet olsun ona - hayatımı mahvetmeye çalışıyordu çünkü onu geri öpmek ya da daha kötüsü masanın altına sürüklemek gibi bir şey yapmadan önce neredeyse geri çekiliyordu.

Siktir et. Bir kız sadece bir kez yaşar.

Elim boynuna dolandı, dudaklarım dudaklarına yapışırken parmaklarım ensesindeki kalın saçları delip geçti. Birbirlerine mükemmel bir şekilde oturdular, iki mıknaş gibi birleştiler. Geçen güne kıyasla bu çok iffetliydi, dilim ağzına kayarken vanilyalı kremanın bıraktığı tatlılığı ancak tadabiliyordum. Ama içimin kıvrılması ve kalbimin kesinlikle şekerden kaynaklanmayan bir telaşla çarpması için yeterliydi.

Charlie Masterson'ı bütün gün öpebilirdim ama yine de doyamazdım. Öpüşme konusunda ne kadar iyi olduğunu yeni keşfettiğime sevinmişim, çünkü daha önce bilseydim yaptıklarımın sorumlu tutulabilir miydim emin değilim.

Birimizden küçük bir inilti kaçarken, Olgun Menekşe varlığını belli etti ve bu sefer beni uzaklaştırmayı başardı.

"Charlie..."

"Evet, Violet.

Biraz daha geri çekildim. Charlie'nin dirseği masaya yaslanmıştı, yumruğu yüzünün yan tarafını destekliyordu ve bana her zamankinden daha da eğlenmiş görünüyordu. Ancak derin bir nefes aldığımda gülümsemesi biraz azaldı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet... Ben sadece.. bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Elbette," diye cevap verdi, gözleri öyle bir endişeyle doluydu ki, sanki her şeyi abartıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu.

Hayır. Odaklan, Violet.

Ben nemli avuçlarımı kot pantolonuma sürterken o hâlâ bana bakıyordu. "Um... Evie burada değil.

Bir saniye içinde tüm vücudu gerildi, gözleri parladı ve doğruyu söyleyip söylemediğimi kontrol etmek için bir kez daha etrafına bakındı ve sonunda yüzünde küçük bir kaş çatma dışında olduğu pozisyona geri döndü.

"Hayır, burada değil.

"Ve geçen gün beni öptüğünde, onun da etrafta olduğunu sanmıyorum.

"Değildi," diye cevap verdi basitçe, yüzümde kesinlikle mevcut olan şaşkınlığı görmezden gelerek.

"Peki... o zaman sanırım benim sorum birinci kuralla ilgili. Uygun olduğunda öpmek. Beni yanlış anlamayın, şikayet etmiyorum çünkü... bilirsiniz... ben sadece... um... başlangıçta öpmek yok demiştiniz, ben de bunun gerçekçi olmadığını söylemiştim ve şimdi beni öpüyorsunuz... yani... biraz kafam karıştı.

Yavaşça başını salladı, yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi ve sonra tıpkı benim yaptığım gibi nefes aldı. "Etrafta değildi, haklısın. Özür dilerim. Çizgiyi aştı. Dün seninle bu konuda konuşacaktım ama Oz sarhoştı ve bunu yüz yüze yapmak istedim ama gidemedim...'

"Oz sarhoş muydu?" diye saçmaladıkça gözlerim daha da açıldı.

Yavaşça başını salladı. "Evet... kız arkadaşından ayrıldı. Dağınık bir durum. ...' Şapkasını çıkardı, yerine takıp daha dik oturmadan önce yumuşak bir iç çekişle gür saçlarını karıştırdı. Ciddiymiş gibi oturuyordu; sert, doğrudan, gözlerinde eşit derecede korkutucu ve muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey olan bir bakış. Ne söyleyeceğini bilmiyordum ama can kulağıyla dinliyordum. 'Her neyse, öpücük. Bizim öpücüğümüz.

Öpüşmemizden bahsediş şekli, sanki başı, ortası ve sonu olan eksiksiz bir hikâyeymiş gibi tüm bedenimi titretti.

'Özür dilerim Violet, her şeyi yanlış yapıyordum. Ya da belki de doğru... Bilmiyorum... Belki de bunun başka bir yolu yoktu.

Ona odaklanmaya çalışıyordum ama o doğrulunca eli öne doğru eğildi ve şimdi başparmağı dizimin üzerinde gidip geliyordu - bir metronom gibi ileri geri ve aynı derecede hipnotize edici. Hatta o ki, bir saniye içinde

konuşmayı bıraktığını fark etti ve görünüşe bakılırsa benim bir şey söylememi bekliyordu.

Ama Tanrım, eğer böyle saçmalıyorsam insanların bana kızmasına şaşmamalı.

"Charlie, takip etmiyorum.

'Evet... Bu konuda pek iyi değilim. Söylemeye çalıştığım şey, Violet, senden hoşlanıyorum.'

"Benden hoşlanıyor musun?

"Seviyorum. Gülümsedi.

Konuşmak için ağzımı açtım ama açıkçası beynim neler olduğunu anlayamadı. Herkes ışık hızıyla yanımdan geçip giderken ben ses hızıyla çalışıyordum. Charlie Masterson karşımda oturuyordu, on dört yaşımdan beri hayalini kurduğum bir durumdaydı, benden hoşlandığını söylüyordu ama nasıl cevap vereceğimi hayal edecek kadar ileri gidememiştim.

Bu şok muydu? Şokta mıydım?

Muhtemelen, aklıma gelen tek yanıtın 'Ne demek her şeyi yanlış yaptın' olduğunu görünce.

"Şey," diye yüzünü buruşturdu, "sadece birlikte vakit geçirmeye başlamamız yüzünden.

"Yani Evie yüzünden mi?

Başını salladı, "Evet. Keşke böyle olmasaydı, ama şunu da biliyorum ki, senden sahte kız arkadaşım olmanı istemeseydim, seninle bu zamanı asla geçiremezdim... Seninle zaman geçirmekten ne kadar keyif aldığımı asla fark edemezdim.

"Um...

"Ama," diye devam etti, sanki konuşmak için ağzımı açmamışım gibi. 'Bana yardım etmeyi sadece oyunculuğun için iyi bir pratik olacağı için kabul ettiğini biliyorum. Bu durumda, ben hiçbir şey söylememişim gibi davranalım ve normal davranışlarımız devam etsin.

Hâlâ ağzım bir karış açık ona bakıyordum ki aklıma iki düşünce geldi.

Bir. Stella haklıydı. Charlie'nin benden hoşlanması için sahte bir ilişki kurmayı başarmıştım.

İki. Charlie *ondan* hoşlandığımı fark etmediğine göre çok iyi rol yapıyor olmalıyım.

"Özür dilerim," diye tekrar başladı, "seni öpmeden ve işleri garipleştirmeye başlamadan önce her şeyi anlatmalıydım. Bunu daha önce hiç yapmadığımı söyleyebilir misin? Tamam, şimdi susacağım. Sen git.'

Vay be. Bu sabahın böyle geçmesini beklemiyordum.

Aşkımın/aşkımın karşılıksız olmasına o kadar alışmışım ki, şimdi fazlasıyla karşılık bulmuş gibi görünüyordu ve bununla ne yapacağımdan tam olarak emin değildim.

Charlie'nin bana bu sözleri söylemesi için ne kadar beklemiştim? Sanki sonsuza kadar. Dönemin başlangıcından bu yana geçen haftalarda bile içten içe bir gün bu sözleri duymayı umuyordum. Bunun gerçek olmadığı gerçeğine kendimi teslim etmişim. Asla gerçek olamazdı ama yine de oturmuş tam olarak bunu söylüyordu. Bir nevi.

"Bir şey söyleyecek misin?" diye sordu sonunda. "Normalde geveze olan ben değilimdir.

Bir kıkırdamayı bastırdım, bu da beni yaşadığım zihinsel tıkanıklıktan kurtarmış gibi görünüyordu. Kendimle yaptığım konuşmaların ikinci yarıları üzerinde pratik yapmaya başlamam gerekiyordu. Bu gibi durumlarda kesinlikle daha yararlı olurdu.

"Benden gerçekten
hoşlanıyor musun?"

Başını salladı, "Evet."

"*Benden* hoşlanıyor
musun?"

'Evet. Senden *hoşlanıyorum*. Blue Oar'da beni öptüğün andan beri seni düşünmeden edemiyorum. Ya da seni tekrar öpmeyi düşünmeden. Ayrı olduğumuzda seni görmek istiyorum. Seni tek yapmak istediğim seni öpmek, sana dokunmak, elini tutmak, seni içime çekmek. Senden hoşlanıyorum Violet ve uzun zamandır kimseden hoşlanmamıştım.

Vay be.

"Ama sanırım aynı soruyu ben de sana sormalıyım," diye ekledi, alt dudağını dişlerinin pençesinden kurtarabilmek için bir elini dizinden kaldırarak. "Çünkü eğer gerçekten öpüşüyorsak, bu kuralları değiştirir.

Başımı salladım, derinden. "Evet. Sahte ilişkimiz değişmiş gibi görünüyor, değil mi?"

Öyle. İşlerin nereye gidebileceğini görecektik kadar benden hoşlanıyor musun?

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen gülümsememi tutuyordum ve sonunda kendini serbest bıraktı. 'Evet, işlerin nereye gidebileceğini görecektik kadar senden hoşlanıyorum.

Charlie tuttuğunu fark etmediğim derin bir nefes verdi. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Elinin benimkine doğru yaklaştığı yere baktım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Ama...

"Bunun kulağa hoş geldiğinden
emin değilim. "Peki ya Evie?"

Birkaç hafta önce Evie'yle yaptığım konuşma ve geçen gün sandviç dükkanının dışında bana attığı ölümcül bakış bir anda beynimde canlandı. Kendimi uzak tutarsam Charlie ve Evie'yle başa çıkabilirdim ama Evie doğruyu söylüyorsa ve Charlie'yle her zaman istediğim şey olduysa, o zaman nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Onun savaşımadan pes etmeyeceğini hissediyordum ve ben savaşıyordum bile.

"Ne var, Violet?" diye sordu, kaşları ne kadar derine indiğinden neredeyse birbirine değecekti. "Ne oldu?"

"Sana bir şey söylemeliyim..."

"Tamam.

'Birkaç hafta önce Evie'ye rastladım ve ikinizin her zaman birbirinize geri dönmenin bir yolunu bulduğunuzu söyledi. Seni geri almaya kararlı.'

İri yeşil gözleri yüzümü ararken endişeyle dolup taşıyordu, ta ki onu iyice görebildiğimden emin olmak için eğilene kadar. Elleri yanaklarımı kavrıdı, başka tarafa bakamayacağım kadar sıkı tutuyordu, böylece ne kadar samimi olduğunu görebiliyordum.

"Olanlar için üzgünüm. Ya da onu yalanlamak için orada olmadığım için, ama inanın bana Evie ile asla tekrar bir araya gelmeyeceğim. Asla.

Ona baktım, uzun zamandır istediğim bir şeyin eşiğindeyken bakışlarını tuttum. "Tamam.

Tamam mı? Yani...'

"Evet. Bakalım işler nereye.'

Yüzünü parlak bir gülümseme kapladı; en sevdiğim gülümseme. Neredeyse göğsüme uzandığını ve onu nazıkçe sıktığını hissedebildiğim zencefilli bira gülümsemesi.

"Kulağa hoş geliyor. Şimdi, seni resmen öpebilir miyim? Uygun bir kural olarak değil ama yapamayacağım için. O zaman söz veriyorum provaya başlayabiliriz.'

Dudakları dudaklarıma değmeden önce başımı zar zor sallayabildim. Şimdiye kadarki en iyi Charlie Masterson öpücüğü. *Resmen.*

14. Charlie

(14 Şubat - Sevgililer Günü olarak da bilinir)

"Tamam, kürekler yukarı.

Sekizimiz Marshy'nin komutuna uyduk ve son 25 metre boyunca bacaklarımızı uzatarak nehirden kuru havuza doğru süzüldük.

Buna ihtiyacımız vardı. Kaslarım son on beş dakikadır çığlık atıyordu ve arkamdaki altı numaralı koltukta oturan Brooks'un iniltilerine bakılırsa onunki de öyleydi.

Yılın başından bu yana antrenmanlarımızın hızlandığını söylemek yanlış olmaz.

Ocak ayının başında çok zorlanmıştık. Ancak Şubat ayına girmiştik ve yarış gününe iki aydan az bir süre kala antrenmanlar bizi çöküşün eşiğine getiriyordu çünkü Koç geçen hafta bize *'yarış günü ölümle burun buruna olacaksınız, buna şimdiden alışmamanız için bir neden yok'* diye hatırlatmıştı.

Her gün hayatta kalamayacağımıza ya da Chiswick Köprüsü'nde bizi kaç ambulansın beklediğine dair küçük mesajlarından birini veriyordu. En azından bir şekilde. Bu sabah bile ben nasıl nefes alacağıma konsantre olmaya çalışırken o arkamızdaki destek botundan megafonuyla önsezili uyarılar yapıyordu.

Oz'un tek kişilik bir kürek çekme makinesine dönüşmeyi kendine görev edinmiş gibi görünmesinin de bir faydası olmadı. Tempoyu ayarlamak onun işiydi ama bilmesem bizi öldürmeye çalıştığına yemin edebilirdim - hala ciğerlerime temiz hava çektiğimi düşünürsek - ya da en azından Koç'un bizi çöküşe sürüklemeye talimatlarını ciddiye aldığına. Okulda ve Büyük Britanya adına Oz'la kürek çektiğim uzun yıllar boyunca bile, onu bir yarış kazanmaya bu hafta görüldüğünden daha kararlı gördüğümü hatırlamıyorum.

Aslında geçen yılki antrenmanı unutmuş olabilirim çünkü kendimizi *hiç* bu kadar zorladığımızı hatırlamıyorum. Geriye dönüp baktığımda, bu da kaybetmemize katkıda bulunmuş olabilir.

Bu hızla gidersek, Olimpiyat takımı bile bizi yenemez. Bu yıl değil. Her bir damla terimizi bu yarışa akıtıyorduk. Ana OUBC ekibinin daha zayıf olmasının nedenlerinden biri de buydu. Zayıf halkalar haftalar önce kesilmişti ve artık ekiplerimizin seçileceği son sayılara inmiştik.

Mavi Gemi ve Isis. İki tekne. İki coxes. On altı kürekçi.

Henüz açıklanmamıştı ama hepimiz bir numarada kimin biliyorduk - Marshy, Bitters, Joshi, Fellows, Drake, Frank, Brooks, Oz ve ben.

Yenilmesi gereken ekip bizdik.

Oxford'u bitiş çizgisinden ilk geçiren ekip bizdik. Şampiyon olarak taçlandırılacaktık.

Bunu hissedebiliyorduk. Hepimiz hissediyorduk. *Biliyorduk.*

Bu yıl kaybetmemizin imkanı yoktu. Yoktu.

'Bugün iyi hızlandınız beyler. Hızlı, çok ,' diye ekledi Marshy, kalın kışlık parkası ve yün beresinin içinden, kabuğun ön tarafında toplanarak.

'Tanrım... Tanrım,' dedi Brooks arkamdan. 'Bu nasıl bir Cuma seansı? Bütün hafta sonu nehirdeyiz, ne zaman toparlanmam gerekiyor?

"Öldüğümüz zaman mı? Arkamı döndüğümde parlak kırmızı yüzünün terden sıırıslam olduğunu gördüm. "Zavallı küçük Brooksy, eve gittiğimizde sana sıcak bir banyo hazırlamamı ister misin?

'Teşekkürler dostum. Aslında severim,' diye sıırıttı, sonra sesini alçalttı. "Sanırım bu seans Kate'le ilgiliydi?

Başım Oz'un Marshy ile konuştuğu yere kaydı. Tesadüf diyebilirsiniz ama Kate ve Oz ayrıldığından beri antrenmanlarımızın cezalandırıcı süreleri artmış gibi görünüyordu. Bütün çocuklar fark etmiş olsa da, sadece Brooks ve ben ikiye ikiye birleştirmiştik ve Oz'un Kate'i unutmak için kendini Geytan çıkarmaya çalıştığı anlaşılmıştı.

Sadece eğitimde de değildi. Çarşamba günü eve geldiğimde Oz'u ders çalışırken bulmuştum ki bu güneş tutulmasından bile daha nadir görülen bir olaydı. En azından bir şey pişirmeye kalkışmamıştı, çünkü o zaman gerçekten endişelenmeye başladım.

Brooks'a döndüm. "Bu adil bir varsayım.

'Belki o zaman hepimizi öldürmeden önce onları tekrar bir araya getirebiliriz. "Hmm.

Koç megafondan 'Herkes dışarı ve toparlanmaya' diye bağırdı. "Mermiler uzaklaşsın.

"Neden her sabah ne yaptığımızı bilmiyormuşuz gibi bunu tekrarlıyor?" diye çıkıştı Oz, küreğini kuru havuzda bizi çekmeye hazır bekleyen genç mürettebattan birine doğru iterek.

Bana retorik bir soru gibi gelmişti ve Brooks'un tek kaşını kaldırması ihtiyacım olan tek yanıtı, özellikle de tekneyi güvenli bir şekilde borulara geri yerleştirdikten sonra Oz hışımla soyunma odalarına girdiğinde. Marshy de çok gerisinde değildi, Oz'un açtığı kapıdan içeri süzüldü.

"Marshy de mi terk edildi?" diye mırıldandı Brooks, bana çok yakın durarak. "Biriyle görüşüğünü bile bilmiyordum.

Geri çekildim ve omuz silktim. "Hiçbir yok. "Şükürler olsun ki bekâsız.

Bir kahkaha atarak sırtıma vurduğunda hafifçe öne doğru sarsıldım ve gözlerimi devirmemi görmezden geldim. Brooks'un Violet ve benimle ilgili küçük bir iğneleme yapmadığı ya da 'anlaşmamızın' ne kadar kaldığını her gün sorgulamadığı tek bir gün bile olmamıştı. Sırf ben unutmayayım diye bundan bahsetmesi gerektiğini düşündüğüne neredeyse inanacaktım.

Sonuç olarak, Violet ile artık sahte bir flörtümüz olmadığını ona henüz söyleyememiştim.

Bunu yapmam gerektiğini biliyordum, sadece doğru zamanı bulamamıştım. Brooks her zamankinden daha fazla baş belası olunca zor oldu.

Ayrıca Violet ile öpüşmek tüm boş zamanımı alıyordu ve kalan değerli dakikalarımı eğitime, çalışmaya, eğitime ve daha fazla eğitime ayırıyordum. Sonra da uykuya.

Zerre kadar şikâyetçi olduğumdan değil. Aslında, hayatımın geri kalanında yapabileceğim tek uyumak ve Violet'i öpmek olsaydı mutlu ölürdüm.

Antrenmanlarımızın gidişatına göre beklenenden daha erken gelebilecek bir şey.

Brooks da eğitim, çalışma ve uyku diyetindeydi, bu yüzden onunla konuşmak neredeyse imkânsızdı. Ama bu da yeterince iyi bir mazeret değildi.

Az olduğu gibi hiçbir şey yapmadan öylece durmuyorduk.

Kahretsin. Bileğimde hâlâ takılı olan kırmızı beyaz kek bandını çektim ve beni harekete geçirmeye yetecek bir acıyla geri çekildi.

"Dostum... konuşmak için bir saniyen var mı?" diye başladım, tam o sırada soyunma odasının kapıları açıldı ve Oz hışımla dışarı çıktı.

"Siz ikiniz gitmeye hazır mısınız yoksa dedikodu mu yapıyorsunuz?"

"Hazırız," diye cevap verdi Brooks.

benimle aynı kürek çekme soyunma durumunda ve ben hazır değildim. 'İki dakika, eşyalarımızı alayım. Charlie, ben de seninkileri alayım.'

"Teşekkürler," diye arkasından seslendim, Oz'a baktım. 'İyi misin? Bugün zor bir seanstı.

"Kazanmamız gereken bir yarış var," diye homurdandı ve göz göze gelmediğimizi fark ettim.

Evet, öyle. Yine de yarış günü geldiğinde hala hayatta olduğumuzdan emin olmaya çalışalım. Tamam mı?"

'Aptal olma, Charlie. Elbette olacağız.'

Tartışma zahmetine girmedim ya da her seansı bu sabahki kadar zorlarsa Mart ayı bitmeden kendini tüketme ihtimalinin yüksek olduğunu belirtmedim. Neyse ki bir yanıt bekliyor gibi görünmüyordu ve işte o anda Brooks elinde çantalarla yeniden ortaya çıktı, bir yandan da kapüşonunu çıkarmaya çalışıyordu.

"Güzel, hadi eve gidelim," dedi Oz, arabaya doğru o kadar hızlı yürüyordu ki biz de ona yetişmek için koşuyorduk.

"Bunu alacağım, teşekkürler. Brooks düşürmeden önce sırt çantamı kurtardım. "Çok acıktım. İkinci kahvaltıda ne var?"

'Kendi başının çaresine bakmalısın, benim kütüphaneye gitmem gerekiyor. Ama kilerde dün gece yaptığım taze kahvaltılık kekler var.

"Ooh, benim favorim. Omzuma kocaman bir el attı ve atlamam için arabanın kapısını açtı - arka kapıyı. "Sen iyi bir çocuksun Charles, özellikle de ön koltukta oturmama izin verdiğin için.

Böyle bir şeyi kabul etmemiştim. Ama bu hiç kazanamadığım bir tartışmaydı. Ayrıca Oz'un müzik seçimimi beğenmemesi gibi aptalca bir nedenle beni yolcu koltuğundan men etmiş olabileceğine dair bir his vardı içimde ama olarak hatırlayamıyordum. Normalde karşı koyardım ama şu anda eve dönerken arka koltukta oturmaktan çok memnundum çünkü bu sayede yirmi dakikalık bir enerji uykusuna dalabilirdim.

Oz geri geri gidip tek kelime etmeden otoparktan hızla çıkarken tekerlekler gürültülü bir çıtırtıyla çakılların üzerinde döndü.

Başımı koltuğa yaslayarak gözlerimi kapattım ve her zaman olduğu gibi yorgunluğun beni ele geçirmesini bekledim ama bir dakika sonra hâlâ uyanıktım. Kaslarım ağrıyordu, evet. Bedenim yorgun sayılırdı ama beynim tamamen uyanıktı.

Pencereden dışarı baktığında güneş ufukta tamamen belirmiş, turuncu ışıltısı mürekkep gökyüzünü aydınlatarak mükemmel bir menekşe tonuna dönüştürmüştü.

Violet.

Kendimi bu kadar şarj olmuş hissetmemin sebebi oydu. Sanki uyandığımdan beri kafein alıyormuşum gibi.

Arkada oturmayı sevmiyor olabilirdim ama en azından ne Oz ne de Brooks telefonumu çıkarırken kendi kendime gülümsediğimi görebiliyordu.

Charlie: *Artık sahte olmayan kız arkadaşım bugün nasıl?
Uzanmak hoşuna mı gidiyor?*

Violet: *Hayır! Etrafta koşuşturuyor.*

Charlie: *Bu kadar erken acele etmek ...*

Violet: *Bir de bana sor. Bütün sabah provalarım, öğleden sonra da derslerim var. Bugün de tiyatrodayız, bu da yolculuk süreme yirmi dakika daha ekliyor.*

Saati kontrol ettim.

İlk dersim öğle yemeğinden sonra başlayacaktı ama birkaç kitabı iade etmem gerekiyordu ve Gordon'a Cuma günü fizik dersinden önce onunla buluşacağıma söz vermiştim. Eğer gerçekten acele edersem tiyatroya uğrayabilir ve Violet'in sıkı çalışmasının karşılığını nasıl aldığını görebilirdim.

Yolumun üstündeydi.

En azından, şehrin diğer ucundan dolanırsam yolumun üzerindeydi.

Tiyatronun kapılarını olabildiğince dikkatli bir şekilde açtım, Violet'i doğal ortamında bir anlığına görebilmeyi umuyordum çünkü sürekli geç kaldığı için, o beni fark etmeden onu görebilmem pek sık mümkün olmuyordu.

"Kahretsin," diye tısladım kendi kendime, menteşe sıkışıp beni takırdayarak öne doğru iterken. Dikkatli olmak buraya kadarmış.

Neyse ki sahnedeki kimse fark etmemiş gibiydi, ben de fark edilmeden içeri süzıldüm ve arka sıradaki pelüş kadife koltuklardan birine oturdum. Çok ıslak olan paltomu çıkarmayı ve şemsiyemi çok fazla kargaşaya yol açmadan yere bırakmayı bile başarmıştım. Ya da herhangi bir kargaşaya.

Kargaşa sahnede yaşanıyor gibi görünüyordu.

Hayır. Hayır. Hayır. Sahne solda. Sahne *SOL*, Matthew. Senaryoda yazıyor, yardımcı oyuncular sahnenin *SOLUNDAN* girecek,' diye bağırdı ön taraftan bir ses.

Belli ki büyüklük küçüklüğe eşit değildi çünkü tam o sırada kızıl saçlı, ufak tefek bir kız elinde senaryoya benzeyen bir şeyle sahnenin önündeki basamakları hışımla çıktı ve hâlâ bağıırıyordu. Sahnede ilerlerken sesinin kısılmamasına şaşırdım, kısa bacakları onu bir grup insana doğru götürüyordu, bunlardan birinin hatalı Matthew olduğunu varsaydım. Bu kadar yüksek bir ses üretebildiğine ve aslında bunu üretmek için gereken ses telleri için yer olduğuna inanmak zordu. Eğer her ne okuyorsa onu öğrenmekten vazgeçerse, donanmada sis düdüğü olmak için başvurabilirdi.

Kesin olan bir şey vardı ki, geri çekilen insanların yarısına ve gözlerini yarı yarıya devirip arkasını dönen diğerlerine bakılırsa, bu kız işin başındaydı. Her iki durumda da, onun gazabına uğramak istemiyordum ve bir yabancıнын orada bulunmasından pek memnun olmayacağını hissediyordum, bu yüzden yakalanmamak için dua ederek koltuğuma daha da gömüldüm.

Yıldızlardan birini görmek için burada olsam bile.

'Ah... Cecily,' diye gürledi aynı derecede gür ama çok daha derin bir ses, 'bu benim hatam. Onlara sahnenin sağından gelmelerini söyledim. Seyirci açısından, Stella ile olan sahnem için çok daha yararlı ve Olivia'nın girişi için onu gerçekten ön plana çıkarıyor.

Tepeden tırnağa koyu yeşil kadifeye benzeyen bir şey giymiş bir adamın kızıl saçlı kızın yanına yaklaşp kolunu ona dolamasını izledim. Cesareti için ona puan verirdim. Ateş püskürtüp adamı bir kül yığınınna dönüştürebilecek gibi görüldüğü için bu kadar yaklaşacağımdan emin değildim.

"Gördünüz mü?" dedi, onları arkaları seyirciye dönük olacak şekilde döndürerek. 'Stella, dışarı çık. Cecily'ye göster.'

Stella'nın sahneye ayaklarını sürüyerek çıktığını ve başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görüldüğünü görünce boğazıma dolan kahkahayı tutmak zorunda kaldım. Çenesi öylesine sıkılmıştı ki, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğu buradan bile görülebiliyordu. Bu adam için bir uyarı olmalıydı, ama fark etmemiş gibi görünüyordu.

Ayrıca, bilirsin, cesurdu.

"Haydi Stella, buraya gel. Stella'nın kendisine attığı sabırsız bakışı görmezden gelerek ona işaret etti.

Stella derin bir nefes aldı, Cecily'ye dönmeden önce sol tarafına baktı. "Leo haklı. Bu daha iyi," dedi dişlerini sıkarak.

Ohhh. Demek bu ünlü Leo Tavener'dı. Gözlerimi biraz kısarsam belki tanıdık gelebilirdi ama dürüst olmak gerekirse benim izlediğim türden filmlerde oynamazdı. Ya da evde izlediğimiz.

Ama bu adam dikkatimi çekti çünkü Violet'in en çok şikayet ettiği kişi oydu. Aslında düşününce, onun başka hiçbir şeyden şikâyet ettiğini duyduğumu sanmıyorum. O öyle bir kız değildi. Violet rahat, mutlu ve neredeyse her zaman gülümseyen biriydi.

Daha da önemlisi, *beni* gülümsetti. Etrafıma bakındım ama onu göremedim.

Sahnede değildi. Stella ile birlikte değildi. Ön sıralarda otururken onu kaçırdığımı umarak sandalyemde doğruldum, ama görebildiğim kafaların hiçbiri Violet'e ait değildi. Tiyatro salonunu ikinci kez taradığımda karamel sarısı bir parıltı gözüme çarptı.

İşte oradaydı.

Belki tiyatroya haftalar önce gelmiş olsaydım, bu kızın türünün tek örneği olduğunu daha erken fark edebilirdim. Kesinlikle büyüleyici. Ondan hoşlandığımı anlamam Ocak ayının çoğunu almazdı. Ve hoşlandığımı fark ettiğimde de şaşırırmazdım.

Aslında, şu anda onu sahnede dolaşıp tartıştıkları her neyse ona katılırken izlerken, sarı saçlarının menekşe rengi uçları onun kadar mutlu ve kaygısız bir şekilde omuzlarında sallanırken, Violet Brooks'tan bir aydan uzun süredir nasıl hoşlanmadığıma şaşırdım. Telefonumu çıkardım, daha sonra Instagram'a ekleyebileceğim hızlı bir fotoğraf çektim.

"Cece, ben de aynı fikirdeyim.

'Ben yönetmenim, Violet. Neler olduğunu ben söylerim.'

Leo Stella'nın yanından uzaklaşmıştı, böylece Violet'in sıradaki yerini alması için yer açılmıştı ve Cecily bir kez daha kolunu onun omuzlarına atmıştı. 'Biliyorum, Cecily, ama gel ve buradan izle. . Linus döndüğünde ona da gösterebiliriz.

Violet bir şekilde Cecily'yi sahneden indirmeyi başardı ve onu merdivenlerden indirip koltuğuna geri götürdü.

"Tekrar yap," diye seslendi Violet ve herkes harekete geçti, ortada sadece Leo kalana kadar yerlerini aldılar. "Stella?

Stella sahneye sağdan girdi ve durup Cecily'ye baktı.

"Eee?

Silikti ama sis düdüğüyle devam etmek için ayağa kalkmadan önce ön sıradan oflayıp puflayan bir 'peki' sesi duydum. 'Tamam, on dakika ara. On dakika millet.'

Stella merdivenlerden Violet'e doğru koşarken ve beni fark ettiğinde sandalyeden kalktım. Yüzü geniş, bilmiş bir sırıtışla yarıldı ve on saniye sonra Violet ayağa fırlayıp etrafında döndü.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda şehri bir uçtan bir uca koşturmak, bir yığın kitabım kesinlikle geç döneceği için kütüphane cezası yemek, bu sabah antrenmanda neredeyse ölmek üzere olmaktan bahsetmiyorum bile, gözleri benimkilerle kilitlendiğinde yüzünde beliren ifadeye bakılırsa her şeye değirdi.

Bu kızıdan hoşlandığıma dair en ufak bir şüphem varsa bile, gülümsemesinin sıcaklığıyla eriyip gitti, ta ki tüm salonda sadece o ve ben olduğumuza yemin edene kadar. Özellikle de bana doğru yaklaşıp son birkaç metreyi koşarak geçtiğinde.

"Burada ne yapıyorsun?

"Prova zamanımızın işe yarayıp yaramadığını görmek için geldim.

Kıkırdaması göğsümün tam ortasına çarptı ve gülümsememin onunkiyle eşleştiğini biliyordum. Öne doğru bir adım attım, tam onu öpecektim ki bir izleyicimiz olduğunu fark ettim. Tek kişilik bir seyirci. Kim olduğunu görmek için gözlerimi Violet'ten ayırmayı başardım.

Leo yakından bakıldığında sahnede olduğundan çok daha tanıdık ve çok daha uzun görünüyordu. Kadife takım elbise hâlâ kadifeydi ama bir şekilde onu çıkarmayı başarmıştı. Austin Powersvari bir şekilde ya da kadife bir takımın hiç kimseye yakışmaması gerektiği gibi. Belki de onu eşleştirdiği parlak brogue ayakkabıları, ayakkabıların olabileceğini bildiğimden daha parlaktı.

Kendimi böyle yağmurlu günlerde ne yaptığını merak ederken buldum çünkü parlak ayakkabılar, kadife ve yağmur arkadaş değildi.

"Merhaba?

"N'aber Leo?" diye sordu Violet, ses tonundan sözünün kesilmesinden rahatsız olduğu anlaşılıyordu. Yine de bize katılan Stella'ya kaşlarını çatmadığını fark ettim.

'Kahve ister misin diye bakmaya gelmiştim ama şimdi bu çirkin adamın kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Birbirinize nasıl baktığınıza bakılırsa, sanırım erkek arkadaşınız.

Gözlerim tamamen utanmış görünen Violet'e kaydı, ya da belki de dilini ısırma çalışırken yaptığı yüz ifadesiydi bu. Çünkü sanırım o da bunu yapmaya çalışıyordu. Her neyse, hâlâ öğreniyordum. Yüz ifadelerinin çoğunu çözmüştüm ama bu yeniydi.

Ancak Stella'nınkinin tercümeyle ihtiyacı yoktu. Tüm konuşmayı şakaklarına kaldırdığı sıkılı yumrukları yapıyordu.

"Tanrım, Leo. Kim böyle konuşur ki? Sen yirmi yaşındasın. Yetmiş beş yaşın altında kimse "çirkin adam" diyemez ve Charlie de öyle değil..."

"Bilmiyorum," diye araya girdim ve Leo'ya sırttım. 'Hoşuma gitti. Eski dünyanın cazibesini taşıyor. Size teşekkür etmeliyim, efendim.

Leo, bakışlarıyla onu eritmeye çalışıyor gibi görünen Stella'nın aksine, mutluluktan patlayacakmış gibi görünüyordu. Ama o dirençliydi. Ve bu yüzden onu daha da çok sevdim. Violet ise hâlâ dudağını büküyordu ve bunun erkek arkadaş yorumundan kaynaklandığını anlamam için tahmin yürütmeme gerek kalmadı.

İşlerin nasıl gittiğini görüyor olabilirdik, ama bu ona her zaman baktığım gibi bakmamı engellemedi - sanki sadece benim görebildiğim bir spot ışığıyla aydınlatılmış gibi. Eğer bir erkek arkadaşın yaptığı buysa, öyle olsun.

"ederim. Bana bir el uzattı, "Leo Tavener.

Elini tuttum, el sıkışının sertliği karşısında bir an şaşırdım. "Charlie Masterson.

'Oh, bravo, Violet. Değerli biriyle tanıştığına sevindim, hem de Sevgililer Günü için tam zamanında.

Sevgililer Günü mü? Kahretsin, ne zamandı o?

Yanımda Violet'in inlediğini hem duydum hem de hissettim ve şimdi takındığım yüz ifadesinin onunkini yansıttığını hayal edebiliyorum.

Leo sahne fısıltısı diyebileceğim bir ses tonuyla öne doğru eğildi ve "Şubat'ın on dördü" dedi.

"Teşekkürler, dostum. Selam verdim.

"Rica ederim," diye göz kırptı ve Stella'ya döndü. ", Sevgililer Günü için bir planın var mı?

Hayatımda ilk kez Stella'nın nutkunun tutulduğunu görüyordum. Ona bakarken ağzı bir Japon balığı gibi açılıp kapanıyordu, neredeyse onun için üzülmeye başlayacaktım, özellikle de Violet'in kafası karışmış gibi görüldüğü için.

'Um... Ben... Evet. Biliyorum,' diye geveledi sonunda, yalan söylediği gözleri ve kulakları olan herkes için aşikârdı. "Her neyse, gitmem gerek. Vi, sonra görüşürüz.

Üçümüz onu durduramadan ya da şemsiyesini hatırlaması için arkasından seslenmeden kapıdan hızla çıktı.

Sessizliği alçak sesle kıkırdayarak bozan ilk kişi Leo oldu. 'Kesinlikle alıngan biri. Beni her gün diken üstünde tutuyor.

Violet ve ben ikimiz de ona döndük. Ona bir soru soracaktım gibi ağzı açık bir şekilde durakladı, sonra daha iyi düşündü.

"Her neyse, kahve," diye gülümseyerek arkasına geçti. "Charlie, tanıştığımıza sevindim.

"Hoşça kal dostum," diye el salladım, sonra ne yaptığımı fark ettim ve kolumu indirdim. Stella'nın peşinden koşmasını izledim ve Violet'e döndüm. 'Neden sürekli ondan şikâyet ediyorsun anlamıyorum. Ondan hoşlanıyorum.

Gözlerini devirdi ve yüksek sesli bir inilti çıkardı. "Tabii ki biliyorsun.

Kişisel alanına olabildiğince girerek uzandım ve bir avuç saçını kavradım, başını öpmem için eğene kadar nazikçe çektim.

'Sonunda yalnızım. Merhaba.'

"Merhaba. Dudaklarıma gülümsedi, sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Efendim?

"Ne? Kıkırdadım, kollarımı beline doladım, yanıma ne kadar mükemmel oturduğunun tadını çıkardım ve bir kez daha benzer boylarda olmanın ne kadar güzel olduğunu düşündüm. 'Stella'yı gaza getirmek her zaman eğlencelidir. Ailenin evindeyken Brooks'un bunu ne kadar çok yaptığını unutmuşum. Birlikte olmaları için dönem sonuna kadar zaman veriyorum.

"Kim?

"Stella ve Laurence Olivier. İkisinin de kaybolduğu kapıya doğru başımla işaret ettim.

Ne? Aptal olma.'

"Sana söylüyorum. Bu ikisi işi . İnanılmaz derecede kaba davrandığı zamanlarda bile Leo'nun ona bakışında şeyler vardı. Stella'nın daha önce de insanlara görmüştüm - çoğunlukla Brooks'a - ve bir kez olsun onunla yatmayı tercih edeceğini düşünmemiştim. Öte yandan Leo kadife takımlar giyse ve 'bulaşıkçı' gibi şeyler söylese bile yakışıklı bir adamdı.

"İyi hissediyor musun? Elini alnıma götürdü. "Yoksa ateşin seni hayal görmeye mi itiyor?

"Beni ateşlendiren tek kişi sensin. Sırıtarak başımı salladım, elini tuttum ve avuç içini dudaklarıma götürdüm, 'Hadi Shakespeare, gidip bir kahve içelim. Zamanlamama göre sadece beş dakikamız kaldı ve bunun dördünde seni öpmek istiyorum.

Bana sırtıttı, 'İngilizce dersi alman gerekmediğine emin misin? Bir fizikçiye göre çok romantiksin.'

Gülümseyerek başımı arkaya attım, onu kendime çektim ve kolumun altına sıkıştırdım. Ve eğer gerçekten bir adım öne çıkıp ona romantizmi göstermek isteseydim, geçtiğimiz tüm pencerelerdeki pembe kalpler bana bunu bir an önce yapmam gerektiğini söylüyordu.

15. Violet

(Charlie paylaşmıyor)

Bunun iyi bir fikir olup olmadığı konusunda kararsızdım ama ne kadar beklersem kaçmak için o kadar geç olacaktı.

Prova programım nedeniyle henüz antrenman sonrası Charlie'yi bekleme fırsatım olmamıştı ama şansına bu akşamki antrenman iptal edilmişti.

En kötü ihtimalle Hugo'yu beklediğimi söyledim.

Yani, onu bekliyor olabilirim. Gerçi hayatımda bir gün bile kardeşimi beklemedim ama her şeyin bir ilki vardır, değil mi? Charlie'nin beni gördüğüne sevinmeyeceğinden ya da beklediğimi bilmediğinden değil. İkisi de değil - bu onun arkadaşlarıyla ilk kez bir araya gelişimiz olacaktı. İkimiz, birlikte, kardeşimin de aralarında bulunduğu arkadaşlarımızla, ki hiçbiri ilişkimizin sahte olduğunu bilmiyordu.

kaldırıldı.

Aklıma gelen ikinci düşüncenin beni ele geçirmesine ya da hızlıca kaçmama fırsat vermesine fırsat kalmadı çünkü spor salonunun kapıları açıldı ve kardeşim dışarı çıktı. Herhangi bir sayıda insan olabilirdi, yine de yakalanmamam için bana yeterli avantaj sağlayabilirdi, ama hayır.

Başı eğikti, her zamanki gibi mesajlaşarak yürüyordu ve nereye gittiğine en ufak bir dikkat bile göstermiyordu. Aileden gelen bir özellik olmalı.

Telefonunu cebine atıp merdivenlerden koşarak inmeden önce yüzüne bilmediğim yavaş bir sırıtma yayıldı.

Ancak başını kaldırıp beni görür görmez sırıtması sona erdi. "Violet?

Ne yapıyorsun? Neyin var? Buddy iyi mi?"

"Buddy? Ailemizin Labrador'unun konuyla ne ilgisi olduğunu merak ederek cevap verdim. Ya da ona bir şey olduysa neden eğitim tesisinin önünde durduğumu. Mümkün değil. Eve giden ilk trende olurdum. Ya da bir araba çalardım.

"Neden buradasın Violet?"

"Charlie'yle buluşmaya geldim.

"Charlie?" Hugo'nun kalın kaşları, babamdan miras kalan, düzenli olarak ağda yaptırdığım kaşları, aşağıya düştü. "Neden bekliyorsun... ah, bu da sahte randevu olayının bir parçası mı?"

"Evet, aynen.

"Ah, bak, bu yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum ve bunu benim önümde yapman buna yardımcı olmuyor.

Bahsettiği *şeyin* ne olduğundan tam olarak emin değildim, özellikle de tek yaptığım korkuluklara dayanmak olduğu için. Ayrıca sormak istediğimden de tam olarak emin değildim. Ağabeyimin neden bu kadar önemsedğini ya da benim Charlie'yle çıkamandan mı yoksa Charlie'nin benimle çıkmasından mı daha çok rahatsız olduğunu hâlâ anlayamamıştım çünkü hayatımın bu noktasına kadar ağabeyim çıktığım hiç kimseye ilgi göstermemişti. Miles Garland'ı ailemle tanışması için eve getirdiğimde bile Hugo'nun umurunda olmamıştı. Ama *sahte* bir ilişki düşüncesine hâlâ kaşlarını çatmakta olduğunu görünce, kardeşime gerçeği anlatmak için uygun bir plan yapmamız gerektiği açıktı.

"Huey, ben sadece burada duruyorum.

"Yani Buddy'nin bir sorunu yok mu?"

"Hayır, yok. En azından benim bildiğim kadarıyla yok," diye omuz silktim, bu da onun gözlerinin daha da kısılmasına neden oldu.

"Gördün mü, onda bir sorun olsaydı bilirdim. İşte bu yüzden beni senden daha çok seviyor.

"O değil -

"O da öyle," diye karşılık verdi ve açıkçası sol tarafımızdaki yüksek sesli boğaz temizleme sesi bizi bölmeseydi bunu bütün gece sürdürebilirdik. Bu ilk kez de olmazdı.

Hugo bana bir bakış daha fırlatmadan önce ikimiz de senkronize bir bu kesintiye döndük. Araya giren kişi Bitters'tı ve onu tanımlamak için tek bir kelime kullanacak olsaydım bu bela olurdu. Orantısız gülümsemesi, gözlerindeki parıltı, kollarını göğsünün üzerinde küstahça kavuşturma şekli. Hepsi belaydı.

Vay, vay, vay. Yine karşılaştık, sahte kız arkadaş. Brooks'un küçük kız kardeşi olduğunu nasıl fark etmedim anlamıyorum. Hiçbir yarışa gelmemiş olmalısın, seni unutmamın imkanı yok.'

Gözlerimi devirerek, Hugo'nunki kadar yüksek da, alaycı bir ses çıkardım.

Bitters'in sırtışı yüzüne yayıldı ve kardeşimin neden alay ettiğini çok açık bir şekilde ortaya koydu. Bitters'in elimi kaldırıp öpmesi de yardımcı olmadı.

Kimin gözlerinin daha çok açıldığından emin değildim. Benim mi yoksa Hugo'nun mu? Her ne kadar bu adamın elimi öpmesini istemesem de, kardeşimin yüzündeki kızgınlığı görmek neredeyse buna değerdi. Elini geri çektim.

'Keser misin şunu? Tanrı aşkına. Hugo onu omzundan itti.

Bitters'in sırtışı bana döndüğünde belirgin bir şekilde daha şeytani bir hal aldı. 'Kardeşinin seninle çıkmamız için moratoryum koyduğunu biliyor muydun? Yani, gerçek bir randevu için. Charlie'ye yardım ettiğin şey için değil. Bu arada o ne zaman bitecek?'

Sözümü geri alıyorum. Şeytani değildi, tamamen bok karıştırıcıydı.

"Ne? Bu kez kızgınlık ve bakışlar tamamen bana aitti, o kadar ki ağır kol omzuma dolandığında fark etmedim bile. "Hugo. Neden bahsediyor bu?"

Bak Brooks. Violet'in onun yerine karar vermenden pek memnun olduğunu sanmıyorum. Sana çıkma teklif edemeyeceğim haberine benim sevindiğimden bile az sevindi.

Hugo'ya ters ters bakmakla o kadar meşguldüm ki Bitters'a onunla çıkmak gibi bir niyetim olmadığını söyleyemedim. "Hugo. Neden bahsediyor bu?"

', Violet. Ne diyorsun?"

Bitters'ı yine görmezden gelerek gözlerimi kardeşime diktim ama bunun en ufak bir fark yaratmayacağını biliyordum, tıpkı onun da bana cevap vermeye niyeti olmadığını bildiğim gibi. Kardeşim bir katırdan daha inatçıydı. Bazen tavuk oyunu oynar gibiydim - ilk kim pes edecekti - özellikle de dudaklarını büzmüş ve çenesini sıkmış bir şekilde bana baktığında.

Bitters derin bir kıkırdamayla, "Onun flört hayatını senin belirlemenden pek memnun olduğunu sanmıyorum, dostum," diye ekledi.

"Çeneni kapatacak mısın? Spor salonunun kapıları açıldığında ve beklediğim çocuk da dahil olmak üzere küçük bir grup dışarı çıktığında kolunu silktim. Görmek istediğim tek kişi.

yüzü daha da gök gürültülü bir hal alan kişi. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey," diye tersledim, kaşlarımı çatarak ve büyük bir adımla ağabeyimden ve onun aptal tayfa arkadaşından uzaklaşarak onlara ve Charlie'ye şu anda olanlardan memnun olmadığım mesajını vermeyi umuyordum. Dışarıda durup tartışmak için çok soğuk olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Brooks'u, siz ikiniz projenizi tamamladıktan sonra Violet'le çıkmama izin vermesi için ikna etmeye çalışıyorum.

Daha önce hiç birinin suratına yumruk atmak istememiştim ama Bitters bu çizgiye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Charlie'yi hiç kötü bir ruh halinde görmemiştim, her zaman yanında bir gülümseme vardı. Ama şu anda takındığı ifadeden, ona Bitters'ı yumruklamak istediğimi söylesem, onu benim için sabit tutacağı belliydi.

"Ne? Charlie homurdandı, alnındaki çizgiler derinleşiyordu.

"Açık olmak gerekirse, istediğim kişiyle çıkarım ve kardeşimin bu konuda hiçbir söz hakkı yok," diye tersledim, Hugo'nun cevap vermesine cesaret ederek.

"Harika. O zaman Sevgililer Günü'ne ne dersiniz? Bitters, yeni icat ettiği bu süper eğlenceli oyundan son derece memnun bir şekilde yüksek sesle kahkaha attı ve izleyiciler arasında edindiğimiz birkaç kişi de onunla birlikte kıkırdadı.

Başka bir gün olsa ve kardeşimi kızdıracak başka bir şey bulsa, takımın kaptanı ben olurum. Ama konu ben olduğum için ve şimdi kimin daha çok sinirlendiğini - Charlie'nin mi yoksa benim mi - kestiremediğim için yeterince hızlı kapatamadım. Charlie geldiğinden beri ona çok az bakmışım ama bu gözlerini üzerimde hissetmediğim anlamına gelmiyordu. Ve bu iyi bir şekilde değildi. Alışmaya başladığım şekilde. Sanki gördüğü tek kız benmişim gibi hissettirmeyi başarıyordu.

Bitters'a döndüm, "Hayır!

Belli ki hayır cevabını kabul etmekten hoşlanan biri değildi, çünkü Charlie araya girdiğinde cevap vermek üzere olduğunu görebiliyordum.

'Kapa çeneni, olur mu? Hayır dedi. Pislik gibi davranmayı kes.'

Beyin hücreleri sınırlı gibi görünen bir adam için akıllıca, Bitters sessiz kaldı. Yine de o aptal suratındaki sırtışı yumruklamak istedim. On saniye boyunca kimse bir şey söylemedi ve neyse ki muhtemelen ısınmak için ayrılan seyircilerimizin yüzde doksan beşinin dikkati dağıldı. Mantıklı.

"Violet, gidelim," diye emretti Charlie ve o kadar hızlı fırladı ki, ben farkına bile varmadan patikadan aşağı inmişti.

"Violet -

"Bunu yarın konuşuruz," diye hırladım Hugo'ya, Charlie'ye yetişmek için koşmaya başladım, ama Oz'un yan tarafta durduğunu fark etmeden önce değil.

tüm etkileşim. Ya da gözlerinin hızla uzaklaşan Charlie'den benimkine kayması ve kaşlarını çatması karnımda sinir düğümleri oluşmasına neden oldu.

Ay bir bulutun arkasından yeniden görüldüğünde ve ben onu uzaktan, bir ara sokaktan dönerken gördüğümde şaşırtıcı miktarda yol kat etmişti. Uzun bacakları olmalı, iyi ki benimkiler de öyleydi.

"Charlie... Charlie, yavaşla. Kolunu tutarak biraz daha koştum. "Charlie.

Durdu ve döndü. Bir anlığına yüzünü gölgeleyen öfke beni geri adım attırdı ama aynı hızla kayboldu. Bana yeniden odaklandığında yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. Sanki orada olduğumu fark etmemiş gibiydi.

"duymadın mı?

Başını sallayarak yere düşürdü.

"İyi misin?

"Evet, ben iyiyim..." diye başladı, sonra durakladı. "Hayır... evet... hayır. Hayır, değilim.

Yumruğum hâlâ kolunu kavırıyordu ve içeri girdiğimde onu bıraktım. "Neyin var?

Tam cevap verecekti ki gözbebeklerinin parlaması her şeyi anlattı ve ilk kez yeşilin koyu bir orman rengine dönüştüğünü fark ettim. üç dereceydi ama yine de gözlerinde yanan ateş, o bakarken tenimin her santimini yaladı ve boncuk boncuk terin sırtımdan aşağı süzülmesine yetecek kadar uzun sürdü.

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde bana doğru adım attı ve sırtım duvara değene kadar bizi hareket ettirdi. Dudakları dudaklarıma çarpmadan hemen önce sıcak parmakları çenemin kenarında gezindi. Dili ağzımın içine girdiğinde taş döşeli tuğla bile tenimi serinletemedi.

Hareket edemiyordum. Bu adamın tüm kontrolü ele geçirmesine, hak iddia etmesine teslim olmaktan başka bir şey yapamıyordum. Bu sahiplenmeydi, sade ve basit. Bana karşı yumuşadığında, dili benimkinde gezinirken bile, daha önce hiç deneyimlemediğim bir ihtiyaç ve ısrar vardı. Hem de hiç. Hiç böyle bir öpüşme yaşamamıştım, nokta.

Ateşli. Muhtaç. Tüketen.

Ağzı tarafından rehin alınmıştım. Tüm vücudum sahip olduğumu bilmediğim bir frekansta titreşiyor, derimin üzerinde ağır darbeler vızıldıyordu ve o çekildiğinde ayakta durmamın tek nedeni hala beni kavramış olmasıydı.

Başı omzuma düşerken tek bir uzun kelimeyle, 'Fuuuck,' diye nefes verdi. Ben de aynı fikirdeyim.

Ekleyeceği başka bir şey olup olmadığını görmek için beklerken bir yandan da kendi nefesimi tuttum. O kadar sessizdi ki, başını omzuma yaslamış, uyuyakalmış olabilirdi. Başka bir şey eklemeyeceği anlaşıldı.

Ancak omzumu hafifçe kaydırduğımda nihayet başını kaldırdı. Gözlerindeki ateş artık yanmıyordu; onun yerine hüzün gibi görünen bir şey onun yerini almıştı, ama nedenini bir türlü anlayamıyordum. Çünkü o öpücükten sonra tek yapmak istediğim soğuk bir duş almaktı.

Yanağını kavrayarak, yüzünü başka tarafa bakamayacak hale gelene kadar hareket ettirdim. Tam olarak beni gibi değildi ama yeterince iyiydi. "Charlie, neler oluyor?

Bakışları bakışlarımı tutarken beynimde binlerce düşünce titreşti ve sonunda konuştuğunda sesi bir oktav düşmüştü: gürültülü, çakıllı ve içimde akan elektriğe yardımcı olmak için hiçbir şey yapmıyordu.

"Bundan hoşlanmadım. "Ne gibi?

"Çocuklar..." diye derin bir iç çekti, "arkadaşlarım. Bitters'ı kolunu sana dolamış görmek hoşuma gitmedi. Kahretsin,' diye ekledi yine, ama bu kez daha az muhtaç ve daha sinirliydi. Daha keskin.

Ondan yayılan hayal kırıklığını hissedebiliyordum, ancak nedenini anlamak daha zordu.

Bitters ve kardeşim muhtemelen çok uzun bir süre bir daha düşünmeyeceğim iki aptaldı. En azından Bitters; ne yazık ki kardeşimi aile etkinliklerinde ve hafta sonları evde görmek zorundaydım ve çoğu zaman gerçekten çok kötü değildi.

Ama her halükarda, Charlie'nin yüzündeki ıstırapı haklı çıkaracak bir şey yokmuş gibi görünüyordu, ki o da benim anlamakta zorlandığımı fark etmiş gibiydi.

'Kolunu sana dolamış Bitters... Kıskançlığın pençelerini tam burada hissedebiliyorum,' elimi göğsünün ortasına, kalbinin belirgin gümbürtüsünün üzerine koydu, 'Seni daha yeni buldum. Seni şimdiden kaybedemem.

"Beni neden kaybedesin ki?

O derin iç çekişlerinden birini daha yaptı ve başı omzuma düştüğünde her şey yerine oturdu. Tam bir aptaldım, kızgın bir aptal. Ve şimdi Bitters'a göndermek istediğim yumruk için yeni bir hedefim vardı.

Görünüşe göre oldukça saldırganlaşıyordum.

"Bu Evie ile mi ilgili?

Başını salladı ama başı hala omzumda duruyordu. 'Şimdiye kadar ilişki yaşadığım tek kişi o, teknik olarak iki kez. Her ikisinde de beni aldattı ve Bitters'ı senin üzerinde görmek...' Sonunda başını kaldırdığında gözleri sulanmıştı. "Özür dilerim. Çok üzgünüm, Violet. Evie'nin beni mahvettiğini biliyordum... Her zaman başka bir ilişkim olmayacağını söyledim. Aptalca, biliyorum ve ağabeyinin benim bir drama kraliçesi olduğumu düşünmesinin nedeni de bu, ama şimdi seninle tanıştım ...'

Orada durup sözlerini özümsem, yaşadıklarının büyüklüğünü ve Evie'nin neden olduğu hasardan duyduğum derin üzüntüyü fark ettim. Eğer bunu düzeltmek için küçük bir yol kat edebilirsem, buna kesinlikle değecekti.

Ya da büyük ölçüde geri tepebilir.

Ama o bana karşı dürüsttü, bu yüzden ben de ona karşı biraz daha dürüst olabiliyordum.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum.

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Evet.

Elimi tekrar yanağına koydum, "Dikkatimi senden uzaklaştırmak için Bitters'ın bana asılmasından çok fazlası gerekecek.

"Teşekkür ederim," diye yumuşak bir şekilde gülümsedi.

'Ben ciddiym, Charlie. Sana hislerim yeni değil.' "Ne demek istiyorsun?

Bu sefer başka tarafa bakma sırası bendeydi ama artık söylemişim ve geri dönemezdim.

"Violet, ne demek istiyorsun?"

"Her zaman sadece sen vardın.

"Bana ne?" diye sordu, kafası hâlâ çok karışık ve bir dâhiye göre gerçekten de o kadar hızlı değildi. Belki de dehası sadece fizik gibi şeylere yayılmıştı.

"On dört yaşından beri senden hoşlanıyorum. Hugo seni yarıyılta eve ilk getirdiğinden beri.'

Şoku saklamakta pek iyi değildi. Sanırım on saniye boyunca göz kırptığını görmedim.

Yanağından öpmek için başımı kaldırdım. "Yani Bitters'ın kolunu bana dolamasından ve ağabeyimin bana çıkma teklif edilmesini yasaklamasından daha fazlası gerekecek dediğimde ciddiym.

"Violet...

Adımı söyleme şekli... saygılıydı, sanki bedenini deniyor ve mükemmel bir uyum olduğunu düşünüyordu. Violet diye çağrılmayı şu anda sevdiğim kadar hiç sevmemiştim.

"Bilmiyordum...

'Ben iyi bir oyuncuyum,' diye omuz silktim.

Bu sefer beni öptüğünde bir şefkat vardı. Yavaştı, beni keşfetmek için acele etmiyordu, dili hiç acele etmeden benimkine doğru kayıyordu. Kemiklerim bir önceki öpücükten sonra daha yeni katılaşmıştı ama burada yeniden eriyorlardı.

Yavaşça uzaklaşmasına hazır değildim, ağzı yumuşak bir patlamayla ve kalbimi hoplatan bir kıkırdamayla benimkini terk etti.

Tanrım, Violet. Nasıl bu kadar kalın kafalı olabildim? Bana karşı sabırlı ol, lütfen. "Hey," diye güldüm. "Sabır benim göbek adımdır.

Dudaklarını bıraktı, bir inilti çıkarmadan önce dudakları benimkilere zar zor değdi. İyi türden değil.

"Brooks'la ne yapacağımıza karar vermeliyiz. "Yarın," diye cevap verdim, ağzını tekrar benimkine yaklaştırarak. Şu anda yapmamız gereken daha önemli şeyler vardı.

16. Charlie

(Bana sadece Mary Berry deyin)

Daha önce de , yine söyleyeceğim. *The Great British Bake Off'u* kesinlikle kazanabilirim.

Fırının camından baktığımda kekler güzelce kabarıyordu. Zamanlayıcıda daha on dakika vardı ama ondan önce pişeceklerini tahmin ediyordum. Biraz daha uzun sürerse ortasındaki çikolata yapış yapış kalmayacaktı.

Ve yapışkan olması gerekiyordu. Mükemmel, kabarık, yapışkan.

Evet, kesinlikle kazanabilirim. Bu kekler benim şovum olurdu.

Lavabonun altındaki dolabı açtım ve mutfağı temizlemeye başladım. Babam küçüklüğümden beri mutfağın hemen temizlenmesi gerektiğini öğretmişti. Bu onun tüm mutfaklarında temel bir kuraldı ve buna uyulmadığında neler olduğuna birden fazla kez tanık olmuştum. Buradaki mutfağı da aynı alaycı tarzla yönetmeye çalıştım ama işe yaramadı.

Dikkatini veren tek kişi, ironik bir şekilde, temizleyecek bir odası daha azaldığı için mutlu olan temizlikçimizdi, çünkü Brooks'un odası günün çoğunu alıyordu.

Fırının alarmı çaldığında, tezgahı ve ocağı sabunlayıp durulamış, buzdolabını yeniden düzenlemiş, bulaşık makinesini tüm karıştırma kaplarıyla birlikte ocağın üstüne yığmış ve çöp poşetlerini dışarı çıkarmıştım. Çikolata parçaları dolaba geri dönmüştü ve krema, kekler yeterince soğuduktan sonra sıkılmak üzere kenarda hazır bekliyordu.

Ön kapının tıkırtısını duyduğumda onları soğutma rafına yerleştirme aşamasındaydım. Zamanlamayı Oz ve Brooks'un ben pişirirken evde olmayacakları şekilde ayarladığımı düşündüm, çünkü daha az

Sorular. Ayrıca, genellikle kaseyi kimin yalayacağı konusunda tartışıldırı ve bugün bunun için zamanım yoktu.

"Aman Tanrım, harika kokan bir şey var Charles," diye duyurdu Brooks mutfak kapısında belirdiğinde, hemen ardından da Oz. "Bugün hangi lezzetleri pişirdin?"

"Cupcake'ler," diye cevap verdim, bir tanesine uzanan Brooks'un elini tokatlayarak uzaklaştırdım. 'Hâlâ sıcaklar. Sadece bekle.

Alt dudağı o kadar dramatik bir şekilde dışarı çıktı ki, ailesinde tiyatro genini miras alanın sadece Violet olmadığına karar verdim.

Oz adayı çevreleyen büyük mutfak taburelerinden birine kaydı ve kaşlarını çatı. "Neden bu kadar çok yaptın?"

Bu tam da sorulmasını istemediğim türden bir soruydu. Çünkü daha önce hiç otuz tane kek yapmamıştım. Daha önce hiç kek yapmamıştım, nokta. Ama ne pişirirsem pişireyim çocuklara yetecek kadar olması gerektiğini biliyordum. Kendi paylarını alacaklardı ama bu bebeklerin üçte ikisi - en iyi üçte ikisi - başka bir yere gidecekti.

"Çünkü bir proje için biraz almam gerekiyor.

"Ne projesi?"

"Bir iş projesi.

"Üç düzine kek içeren bir iş projesi mi?"

"Mmm hmm. Arkamı döndüğümde Brooks'un çaydanlığın yanında durduğunu ve krema dolu kâseye baktığını gördüm. Parmağını sokmadan hemen önce kaptım. 'Tanrı aşkına. Sen çayı yap, ben de sana kek yapayım.'

Kocaman sırtı. "Kendine bir anlaşma yaptın.

Gözlerini ikimize de yetecek kadar deviren Oz'a dönüp baktım. Standart Brooks davranışı.

Tepsiden en kötü görünen iki keki seçtim, gerçi en kötü kelimesi yanlış oldu çünkü hepsi harikaydı. Bu krema, iyice soğumalarına izin vermeden hemen kayacaktı, Brooks'u tanısam muhtemelen fırsat bulamadan içine çekerdi.

Bir fırın parşömenini yırtarak koni şeklinde katladım, ucunu kestim ve kremasından bir kepçe dolusu koydum. Brooks hepimize birer fincan çay hazırlamayı bitirip Oz'un yanına oturduğunda, söz konusu krema küçük bir Bay Whippy gibi keklerin üstüne düzgünce sıkılmıştı.

Her ikisinin de önüne birer tane koydum ve arkama yaslandım. Beş saniye sonra ikisine de dokunmamıştım. Hatta Brooks onunkine sadece şüpheli olarak tanımlanabilecek bir şekilde bakıyordu.

"Sorun ne?

Ona bakarken ağzı çarpıldı. "Buzlanma, mor. Göğsüm sıkıştı.

"Evet?

'Bunlar sebzeli kek falan değil, değil mi? Bu pancar kreması değil, değil mi? Çünkü dürüst olmak gerekirse Charlie, pancarın tadı pislik gibi. Pislik tadında bir kek istemiyorum.'

Gülümsemesini tutmaya çalışan Oz'a baktım, 'Birincisi, kimse seni bunu yemeye zorlamıyor. İkincisi, hayır pancar değil.

"Mükemmel. Keki ağzına götürdü ve sonra durdu. "Bekle, bu lavanta değil, değil mi? Çünkü o da bana göre değil.

'Hayır, sadece biraz vanilya ile sade eski -'

Ben daha cümlemin sonunu getiremeden kekin yarısı mideye indirilmişti.

"Idsreallygoob.

Çayımı aldım ve sırtışıımı gizleyerek yudumladım. "Teşekkür . Çay için de teşekkürler.

Kekin ikinci yarısı da kayboldu ve Brooks hepsini bir yudum çayla yıkadıktan sonra Oz'un önünde duran henüz dokunulmamış keke özlemle baktı.

"Onu yiyecek misin?" Oz,

"Şu anda değil," diye .

"Harika. Brooks keki kaptı ve başını sallayarak bana baktı. 'Mor krema. Kız kardeşimle gerçekten çok fazla takılıyorsun ve şimdi bu benim atıştırma saatlerimi etkiliyor. İkinizin arasındaki bu şeyin ne zaman biteceğini bana hatırlatır mısın?

"Um...

"En azından bir dahaki sefere kahverengi krema alabilir miyiz? Elini kaldırdı. "Tek istediğim bu.

"Ne yapabileceğime bakarım," diye cevap verdim, göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelmeye çalışarak, Brooks'un midesinin her zaman sohbeti yönlendirmesine ilk kez şükrettim.

Oz ve ben ikinci kekin ilkinden daha kısa sürede yok oluşunu izledik. Bazen Brooks'un yemeğinin tadına bakıp bakmadığını ya da kenarlarına dokunmadan yutup yutmadığını merak ediyordum.

"Bu evde kesinlikle daha sık cupcake yemeliyiz. Soğuyan tepsinin kalanını onun ulaşamayacağı bir yere taşıdım. "Hey, yarın Sevgililer Günü olduğunu biliyor muydun?

Başımı salladım. Oz da Leo Tavener bunu açıkladığında benim gibi irkilmiş görünüyordu.

Kahretsin. Yarın mı? Lanet olsun. Kate'e bir şeyler göndermeliyim. Ne dersin? Göndermeliyim. Göndermemeli miyim? Yapılacak en doğru şey bu olurdu. Böylece onu hala sevdiğimi bilir. Hâlâ onu düşünüyorum, değil mi? Oz'un kafası benden Brooks'a gidip geldi. "Doğru mu? Evet?"

Başımı salladım, derin bir baş sallama. Son birkaç haftadır Oz kederin beş aşamasından geçiyordu. Sanırım şu anda pazarlık aşamasındaydık ve bu, nehirdeki sabah antrenmanlarımızın giderek kolaylaştığı gerçeğinden başka bir şeye dayanmıyordu. Oz'un geçen hafta boyunca bize güç vermek için kullandığı öfke azalmış gibi görünüyordu.

Ona bir Sevgililer Günü hediyesi göndermenin onu geri getirip getirmeyeceğini bilmiyordum ama bizi bu şekilde zorlamaya devam ederse hepimizin çökeceğini biliyordum. Bu nedenle, onun başka bir şey yapmasını içeren her şeyi teşvik edecektim.

'Evet, dostum. Bu iyi bir fikir.'

"Sizce ne iyi olur? Ne işe yarar? Kızlar Sevgililer Günü için nelerden hoşlanır?"

Brooks sanki bir uzmanmış gibi, 'Çiçeklerle yanlış bir şey yapamazsın,' diye cevap verdi. Sevgililer Günü'nün yarın olduğunu bilmediği belliydi, on altı yaşındayken bekâr kalabilmek için Sevgililer Günü'nden iki gün önce Annabel Caterham'dan ayrıldığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ve bildiğim kadarıyla o zamandan beri Sevgililer Günü'nde hiç kız arkadaşı olmadı.

Oz bir elini saçlarının arasında gezdirdi. 'Evet. Çiçek alabilirim. Güller mi? Evet, güller.'

Tezgâhta takılı olan telefonuna uzanarak hızlı arama tuşuna bastı.

Hepimizin iyi tanıdığı bir ses tarafından açılmadan önce sadece iki kez çaldı.

"Osbourne," diye cevap verdi Oliver Greenwood, namı diğer Olly ve bu evin gayri resmi dördüncü üyesi. "Ne ?

Dördümüz de okula birlikte gitmiştik. Aynı pansiyonda kalmamız nadiren ayrı kaldığımız anlamına geliyordu ama Brooks, Oz ve ben kürek çekme yolunu seçerken, Olly rugby'de doğuştan yetenekliydi - sadece kızları tavlamasına yardımcı olması için başladığı bir şeydi bu. Ve öyle de oldu, hem de çok iyi.

Ne yazık ki, tıpkı üçümüzün kaderinde Oxford'a gitmek olduğu gibi, Olly'nin kaderinde de Cambridge'e gitmek, ailesinin izinden giderek hukuk okumak ve daha az olmakla birlikte, tıpkı ağabeyi gibi birinci sınıf kızları arasında kargaşaya neden olmak vardı. Büyük ihtimalle ikinci, üçüncü ve dördüncü sınıfları da.

"Ol, bana bir iyilik yapmanı istiyorum.

"Benden istediğin son iyiliği hâlâ yapıyorum.

Oz kaşlarını çattı. "Neydi o?

"Kate'e göz kulak ol.

'Oh, şey, o zaman aynı şey. Çiçek sipariş edeceğim ama lütfen ona ulaştırabilir misiniz?'

'Çiçekçiler teslimat yapar, Oz. Bunu yapabilirler,' diye .

"Sağ salim geldiklerinden emin olmalıyım. Lütfen. Yalvarışını o kadar uzattı ki, sadece durdurmak için bile evet diyebilirdim.

Telefondan gelen homurtu Olly'nin de aynı fikirde olduğunu gösteriyordu.

"İyi.

Karta ne dersin?' 'Kart mı?'

"Evet, Sevgililer Günü kartı mı?

Oz'un panik içindeki yüzü Brooks ve bana doğru döndü. 'Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. Bir kart...'

"Çiçekçi bir not bırakacak," diye söze girdi Brooks, ancak Oz'un kaşlarını çatmasıyla geri çevrildi.

"Kate'e notumu çiçekçiye yazdırmayacağım," diye tersledi, "Ol, seni sonra ararım. Tamam, bir çiçekçi bulmam, bir kart bulmam ve Olly'ye götürmem gerekiyor.

Benim mi yoksa Brooks'un mu kaşlarının havaya kalktığını söylemek zordu. Oz telefonunda gezinmekle meşgul olduğu için fark etmedi ama Brooks'un hâlâ bana bakıyor olması Oz'un aklını kaçırdığını düşündüğünü açıkça gösteriyordu. Ya da belki de çoktan kaybetmişti, çünkü ikimiz de öğleden sonra dersleri olduğunu bildiğimiz halde Sevgililer Günü kartını teslim etmek için ülkenin bir ucundan diğer ucuna iki saat yol gitmek, üstelik bu akşamki antrenmana yetişmek ancak bir delinin kalkışabileceği bir şeydi.

Bunun yerine Brooks tabureden itti ve boş kupasını lavaboya bıraktı. 'O kekler tam da ihtiyacım olan şeydi. Şimdi müsaade ederseniz beyler, yapmam gereken işler var.

Yere düşürdüğü çantasını almak için Oz'un etrafında döndükten sonra geriye doğru bir el sallayarak dışarı çıktı ve merdivenleri koşarak çıktı.

Tipik.

Çaydanlığı tekrar açtım ve arkamı döndüm. "Dostum. Cambridge'e gitmek istediğine emin misin? Gidiş-dönüş dört saat sürer ve bu trafik yoğunluğunda bile böyledir. Derslerini kaçıracaksın. Çiçekçi notu basabilir, önemli bir şey değil.'

Cevap vermedi, sadece telefonunda gezinmeye devam etti ve ben de konuyu zorlamak istemedim. Bunun yerine kekleri kontrol ettim, çünkü benim de zamanım kısıtlıydı. Ama yeterince soğumuşlardı, ben de en iyi yirmi bir tanesini seçtim ve işe koyuldum.

"Bu mor krema değil, değil mi Charlie? Oz krema torbasına doldurmamı izlerken sessizce konuştu.

"Bana mor görünüyor," diye kaşlarımı çattım, "Renk körü müsün?" "Hayır," diye cevap verdi, telefonunu eline alarak.

"Ama bu menekşe rengi.

Ne demek istediğini ikimizin de tam olarak anlayacağı kadar uzun süre sessiz kaldım. "Kesinlikle. Oz mutfaktan çıkmadan önce kapıya döndü, 'Eğer bu ilişkinizin sahte olduğu iddiasını sürdürmemi istiyorsan, o zaman ben Kate ve ben söz konusu olduğunda kendi işine bakmanı öneririm.' Hay sikeyim.

St Anne's'e doğru aceleyle yürürken hâlâ Oz'un yorumunu düşünüyordum. *Aceleyle* değil, çünkü elimde bir kutu mükemmel kapkek vardı, ama çok geç kalmamak için yeterince hızlı yürüyordum, ama menekşe rengi kremanın her yere bulaşmasını riske atacak kadar değil.

Ancak dikkatli olmanın getirisinin başka şeylerle ilgili olmadığı ortaya çıktı.

Eğer kek taşımıyor olsaydım, bisiklete binerdim. Ama taşıdığım için bisiklete binmedim ve sonunda bir krema kazasından çok daha kötü bir şeye yakalandım.

Yine de kendime, eğer beni şimdi bulmasaydı, başka bir zaman bulacağını söyledim. Nerede olursam olayım beni bulurdu.

"Charlie?

Etrafımda döndüm ve sinir sistemimi adrenalin ve kortizolün zehirli bir kombinasyonuyla doldurarak içime hücum etmek üzere olduğunu bildiğim paniğe karşı kendimi hazırladım. Orada durdum ve bekledim. Biraz daha bekledim.

Hiçbir şey.

Kalbimin daha hızlı çarpmasına neden olan saf bir sinirdi. Zaten geç kalıyordum. Geç kalmak istemiyordum.

Evie oturduğu banktan kalkıp aramızdaki on metreyi kapatırken, bu hafta onu hiç düşünmediğimi fark ettim. Aslında, geçen Perşembe sınıftan çıktığımda Violet'in beni beklediğini gördüğümünden beri Evie'nin aklımdan bile geçmediğinden emindim. Çünkü Violet Etkisi devreye girmiş ve o benim tek odak noktam haline gelmişti.

Evie önümde durduğunda bile, mavi gözleri daha mavi görünsün diye giydiğini bildiğim standart siyahına tepeden tırnağa sarınmış halde, hiçbir şey hissetmedim.

Sinir bozucu olması dışında.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, ses tonum olması gerekenden daha sertti. Aslında bir kez daha düşününce tam da olması gerektiği kadar sertti.

St Anne's köşeyi dönünceydi, Pembroke -Evie'nin üniversitesi- ise ters yönde yirmi dakika uzaklıktaydı. Burada olması için hiçbir neden yoktu.

'Bir arkadaşımı bekliyorum,' diye cevap verdi.

Omzumu silkmekten kendimi alıkoydum, çünkü gerçekten de enerjimi boşa harcamaktan rahatsız olamazdım. "Tamam, güzel. Görüşmek üzere.

'kaçıyorsun Charlie,' diye seslendi arkamdan.

Arkamı döndüm, 'Senden kaçmıyorum, Evie. Hiçbir şey yapmıyorum.'

'Ders sırasında benimle konuşmuyorsun. Bir soru sorduğumda ve cevabı bildiğini gördüğümde bile cevap vermiyorsun.

'Diğer insanlar oraya önce varıyor,' diye cevap verdim, ki bu tamamen doğrudu. Gordon. Gordon her zaman önce gelirdi. Evie'nin sorusuna yanıt vermek gibi bir niyetim olmayabilirdi ama zaten hiç fırsatım olmamıştı. "Bunun dışında sana söyleyecek bir şeyim yok.

Evie'nin elleri ceplerine sıkışmıştı ama durduğum yerden bile ceketinin içindeki hareketten yumruklarının sıkıldığını anlayabiliyordum. Eskiden Evie'ye hayır diyen pek olmazdı, belki de hâlâ öyledir.

"Mesajlarıma cevap vermedin.

Beynimi zorlarken kaşlarım düştü. Ondan bir mesaj aldığıma dair hafızamı silmediğimden oldukça emindim ama bu ihtimal dışı da değildi.

'Ben hiç-' Konuşmayı kestim.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa neden cevap vermediğimi çok iyi biliyordu, sadece bunu itiraf etmemi istiyordu. Hiçbir mesaj almamıştım çünkü onu yıllar önce engellemişim, telefon numaramı değiştirdiğimden bahsetmiyorum bile ve açıkça her şeyi unutmuştum.

Gözlerindeki keskin seğirmeden bu haberin acısını neredeyse hissedebiliyordum.

Muhtemelen onun için yeni bir deneyim.

Oh iyi.

Dudakları sert bir çizgiye dönüştü, 'Tamam. Bunu hak ediyorum. Ama ne dediklerini bilmek istiyorsan... Seni özlüyorum.

Eski, engellenmiş bir kısa mesajın söyledikleriyle ilgilenmediğimi söyleme şansını bana hiç vermedi. Ya da beş dakikadır burada dikildiğimi ve gerçekten de iyi kestiğimi. Evie Violet zamanımı yiyordu ve bu beni sinirlendirmeye başlamıştı.

"Beni özledin mi?" diye terslendim, ama bunun bir hırıltıya dönüştüğü söylenebilirdi. Başını salladı. "Özlüyorum, hem de çok.

"*Evet "i halledip öylece bırakabilirdim. Beni gerçekten uçurumun kenarına iten çok şey oldu. Bu kız birini özlemenin ne demek olduğunu bilmiyordu. Tek umursadığı ilgi ve oyundu. "Neyin var senin? Tam bir pisliksin. Nasıl olur da Bunu gördün mü?"*

adım atacağını düşünmem aptalcaydı. O Evie Waters'tı. Hayır cevabını hiç kabul etmedi. Beni duymuş gibi bile görünmüyordu.

"Charlie -

"Yeter. Bundan bıktım artık. Beni özlemiyorsun. Kontrol edeceğin ve sana ne kadar güzel olduğunu söyleyecek birini özölüyorsun. Hector Bygraves ile gittiğinde beni özlemedin. Dave Chamberlain ile gittiğinde beni özlemedin. Bunların hepsi senin oyunlarından biri ve bu sefer oynamıyorum. Benden bu kadar, Evie. Lütfen bunu kafana sok ve beni yalnız bırak.'

"Bu konuda konuşmasak olmaz mı?" diye devam etti, çünkü söylediklerimin tek kelimesini bile duymamıştı. "Mantıklı ol.

Makul mü?

"Senin için üzölüyorum. Gerçekten üzölüyorum. Umarım bir gün sana ihtiyacın olanı verecek birini bulabilirsin ama bu ben değilim. Belki de hiç olmadı,' diye ekledim başımı uzun uzun sallayarak, karşımda duran bu kız yüzünden boşa harcadığım onca zamandan aniden bıkmıştım.

Kendimi engellediğim tüm bağlantılar, karşı duvar ördüğüm tüm sevgiler.

Ta ki biri onu kadar. Geç kaldığım

kişi.

Arkamdan parmakladım, 'Ben gidiyorum. Kız arkadaşım la buluşmaya geç kaldım.

Mümkün olduğunca dikkatli olmaya çalışarak patikada yürürken/koşarken arkama bakmaya zahmet etmedim. Evie'nin beni görmeye gelmeyeceğini çok iyi biliyordum.

Ben gözden kaybolana kadar onun yerinde durdu.

Neyse ki başarmıştım ama Violet odasının kapısını kilitlediği için *ancak* başarabildim. Violet beni fark ettiği anda Evie'yi boğma düşüncelerim yok oldu. Yüzü öyle bir mutlulukla aydınlandı ki neden geç kaldığımı tamamen unuttum.

"Hey, burada ne yapıyorsun? Senin dersin yok mu? Dudaklarıma gülümsedi, bu kutudaki her şeyden daha tatlı bir gülümsemeydi.

Yedek kolumu beline dolayarak, 'Evet, var' dedim. Ama önce bunları bırakmak istedim, çünkü seni yarından önce göremeyeceğim.

"Yarın mı?" diye kaşlarını çattı, gözleri açılmadan hemen önce diğer elimde dikkatle tuttuğum kutuya odaklanmıştı.

"Bu benim için mi?"

"Evet.

Geri adım kutuyu aldı ve karton kapağı hafifçe açtı.

Nefes nefese kalması iyi bir iş çıkardığımı anlamam için yeterliydi. Mary Berry kalbini dışarıda ye.

Aşağı baktı, kelimeleri okurken eli ağzına gitti. Menekşe rengi kremasıyla kabarmış yirmi bir çikolatalı kekin her birinin üzerine birer pembe bisküvili harf yerleştirilmişti.

SEVGİLİM OLUR MUSUN?

17. Menekşe

(Kemik: fiil. Argo. Seks yapmak)

"Kahvaltıda daha sık çörek yemeliyiz," dedi Stella, elindeki çöreğe sanki onunla bir oda tutmak istiyormuş gibi özlemle bakarak.

Dürüst olmak gerekirse, *o kadar* iyilerdi.

Kararmaya başlayan gökyüzüne baktım ve şemsiyeme uzandım, 'Onu hemen yesen iyi olur, yağmur yağacak gibi görünüyor. Ve o kek yağmur altında kalmaktan daha fazlasını hak ediyor.

"Haklısın," diye cevap verdi, dişlerini kremaya batırdı, sonra yürümeyi bıraktı. "Tanrım, bu çok güzel.

Ceketini çekiştirdiğimde hâlâ dudaklarını yalıyordu, 'Hadi ama, durup kekleri değerlendirecek vaktimiz yok. Charlie'yle buluşmamız gerek ve ayrıca...' Başımı kaldırıp tekrar baktım, 'yağmur.

Kesinlikle yağmur yağacaktı.

"Bekle! Bir ısırık daha aldı. 'Şimdi yürüyebiliriz. Cidden, bunlar gerçekten çok güzel. Daha fazla kalsa iyi olur.

Dahası da vardı ama *o kadar* çok değildi. Evet, paylaşmışım.

Ben yemezdim ama aklı başında hiç kimse hasta olmadan yirmi bir tam boy kek yiyemezdi. Ne kadar isterlerse istesinler.

da. Denemiştim. T, B ve L'lerden biri daha dün yenmişti. Ama zavallı dişçimi düşünerek, onları henüz tazeyken paylaşmanın en iyi cevap olduğuna karar verdim, çünkü paylaşmamak suç olurdu. St Anne's'daki katımda birkaç kız W, A, E, N ve kalan L'leri aldı. Bu sabah ilk iş olarak İngilizce ve Romantik Dönem dersime birkaç tane daha götürdüm - Sevgililer Günü olduğu ve sizin için özel olarak yapılmış bir parti taze Sevgililer Günü kekini paylaşmaktan daha romantik ne olabilir ki? Hiçbir şey.

Ama Stella için sakladığım soru işareti ve küçük kurabiye sembolü yıkılan ilk şey oldu. Sanki zencefilli kurabiye adamın kafasıymış gibi ısırıldı. V'm hala şifonyerimin üstünde duruyordu, aynaya yaslanmıştı. Altındaki kek ise midemde güzelce sindiriliyordu.

Peki ya şeker patlaması? Evet, o da oldukça iyiydi.

"Kimse benim için kek yapmadı," diye homurdanarak bir ısırık daha aldı ve burnuna bir parça krema yapıştı. 'Bunlar da çok güzel. Ve çikolata parçacıklı. Senin favorin. Ve menekşe rengi kreması var.

"Biliyorum. Gülümsememi güçlkle zapt edebiliyordum; dürüst olmak gerekirse bunu yapmak istemiyordum. Birkaç haftadır bunu yapamıyordum.

Hoşlandığım bir çocuk, en sevdiğim tatta yaptığı keklerle benden sevgilisi olmamı .

Bundan daha iyisi olamazdı. Taylor'ın hakkında şarkı yazacağı türden bir şeydi.

"Sanırım şirinlikten ağlayabilirim," diye feryat etti. "Ya da belki kusarım.

"kusma. Son parçayı ağzına atarken yan gözle ona bakıyordu, gerçekten de gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu. Tabii rol yapmıyorsa. Ya da 'sahte ağlama' suratını deniyordu. Her iki durumda da onu suçlayamazdım. nasıl hissettiğini biliyordum. Bu şirinlikten ben de ağlayabilirdim.

"Charlie Masterson'ın bayıltıcı olabileceğini kim bilebilirdi ki? Bu bayağı bayıltıcı.'

"Biliyorum.

Tekrar gökyüzüne baktım, yeşil montumu giymemeliydim. Üzerime yağmur yağarsa tamamen mahvolacaktı.

"Sence Evie'ye de bu kadar abayı yakmış mıdır?" diye sordu, parmaklarında kalan kremayı emip büyük bir gürültüyle çıkarırken. "Hayır, mümkün değil. Bu kadar baygın birini aldatamazsın.

Cevap vermedim, ben bulutlar patlamadan önce sığınağa varmak için dua ederken Stella kendi kendine konuşmaktan oldukça memnun görünüyordu.

Charlie'nin Evie'ye aşık olup olmadığını da düşünmek istemiyordum, çünkü bu ilk merak edişim olmayacaktı. Düşünmemek zordu. Çıktıkları zamanları, daha da kötüsü ilişkilerinin bittiği ve Charlie'nin kırık kalbiyle ziyarete geldiği zamanları hâlâ hatırlayabiliyor olmam yeterince kötüydü.

Kendimi Evie'yle kıyaslamaya çalışmıyordum ama - Charlie hakkında artık bildiğim her şeyi bilerek - beni öperken her zaman başımın arkasını tutması ve bir ya da üç şaplak daha atmadan dudaklarımdan asla çekilmemesi gibi. Ya da yürümek için her zaman elini elime dolaması gibi, tabii sokak kalabalık değilse ve arkamdan yürümesi gerekmiyorsa, o *zaman* parmaklarımızı birbirine geçirirdi, böylece zorunda kalmazdı. Çünkü o asla bırakmazdı.

Ama zordu. Birlikte nasıl olduklarını merak etmemek zordu. Eğer tüm o şeyleri onunla yapmış olsaydı.

Daha önce, sahte olduğu zamanlarda, üzerinde fazla düşünecek kadar önemsememiştım çünkü Evie'yi önemsememek kalbimi koruyordu. Ama şimdi, artık sahte olmadığına göre, kendimi onunla karşılaştığım güne ve en uygunsuz zamanlarda kafamın içinde yankılanmayı seven o sözlerle geri dönerken buldum.

Üzerimde dolaşan kara bulutlardan biri gibiydi, patlamaya ve günümü tamamen mahvetmeye hazırdı.

Neyse ki, kaburgalarıma gelen hızlı bir dürtme beni zamana geri getirdi. Stella'ya kaşlarımı çattım. "Eh? Bunu neden yaptın?"

"Ben de bu geceyi soruyordum. Yüzüne yayılan bir gözleri parlamıştı. Şekerin etkisinden olmalı. 'Ne olacak? Kapına "*Bu oda sallanıyorsa*, kapıyı *çalmaya gelme*" yazan bir tabela mı koymamız gerekiyor? Ya da bir çorap? Bazı insanlar kapılarına çorap mı asıyor?"

Çoraplar. Çok fazla düşünmemeye çalıştığım başka bir şey daha vardı ama bu neredeyse imkânsızdı.

Sessizce homurdandım, kız çok doğru bir noktaya parmak basmıştı. Bir noktada, Charlie ve ben ilişkimizin öpüşme kısmını bir sonraki seviyeye taşıyacaktık. Ve ben öpüşme kısmını seviyordum. BAYILIYORDUM. Bütün gün Charlie'nin yanında bir ağaçta oturup öpüşmek, *bayılıyordum*.

Ama kabul edelim, ikimiz de gençtik ve hormonlarla doluyduk. Ve öpüşmenin tek yaptığı beni sonraki yemek için acıktırmaktı - mükemmel bir meze gibi.

"Sence çörekler bunun için miydi? Stella devam etti, çünkü zihnim onun tek yönlü konuşmasına ayak uyduramayacak kadar çok dolaşıyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsin... seni bir sonraki seviyeye taşımak için. Yani onun tatlı ve sevimli olduğunu ve külotunu çıkarmak istediğini mi düşünüyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Cupcake'lerden önce de tatlı ve sevimli olduğunu düşünüyordum. "Ama belki de gerçekten emin olmak için bunu tekrar teyit etmek istemiştir.

"Bilmiyorum. Pek onun tarzı gibi görünmüyor. Fazla centilmen görünüyor,' diye cevap verdim, çünkü Charlie tam olarak öyleydi.

Kapı tutan, sandalye çeken, kitaplarını taşıyan tipte bir adam. Saygılı. Nazik. 'Huh. Bunu beklemiyordum.'

Başımı salladım, 'Evet, ben de. Sadece Hugo gibi ama biraz daha kibar biri olduğunu düşünmüştüm.

"Evet.

Yıllardır aşık olduğum Charlie Masterson'ın aslında hayal ettiğimden çok daha harika biri olduğunu keşfetmek çok hoş bir sürpriz olmuştu. Nazik, düşünceli, anlayışlı. Günlerimle ilgileniyordu. Provaları dinlemek istedi. Benimle pratik yapmak için ısrar etti. Ve geçen hafta iyi geceler demek için mesaj atmak yerine, sadece sesimi duymak için beni otuz saniyeliğine aradı.

Her gün yeni bir şey keşfediyordum.

Örneğin, hep üçer üçer hapsirdi. Her zaman sol taraftan yürümeyi . Ceplerini kontrol edersem, bir paket sakız bulacağımı garanti edebilirdim - belirli bir tat tercihi yoktu - nane olabilir, tarçın olabilir. Geçen hafta bir paket kola Hubba Bubba bulmuştum. *Kola*. Ondan sonra ciddi bir konuşma yapmak zorunda kaldık.

Kola bir yana, öğrendiğim tüm bu küçük benzersiz Charlie detayları ona aşık olmayı kolaylaştırdı - hem de çok.

Ama beni duvara doğru ittiği ve neredeyse hayatımı öpüp bitirirken kemiklerimi pelteye çevirdiği bir sefer dışında, yakında bir sonraki seviyeye geçeceğimizi gösteren çok az kanıt bulmuştum.

Ve bunu düşünürken, birlikte hiç özel zaman geçirmediğimizi fark ettim. Öpüşmüş, öpüşmüş ve öpüşmüştük ama bu hep başkalarının olduğu yerlerde olmuştu - kütüphane, tiyatro, sokak. Doğal ilerleme hiç gerçekleşmemişti çünkü buna hiç fırsat vermemiştik.

"Belki de sen sen olduğun için gergindir. "Bu ne anlama geliyor?

Omuz silkti, yardımcı olmadı. "Sadece ona aşık olduğunu söylemişsin. Ve belli ki kardeşinle en iyi arkadaşlar ve gidip onunla kız kardeşiyle yatmak hakkında konuşmayacak, değil mi?

"Tanrım, neden kemik demek zorundasın ki?" diye homurdandım ve onu neredeyse yakındaki çitin içine itecek büyük bir itme hareketi yaptım, ancak bu onun daha yüksek sesle gülmesine neden oldu.

"Ne? Bir omzunu kaldırdı, fazlasıyla masumca, özellikle de kirpiklerinin küçük çırpınışını eklediğinde. Stella ve masum genellikle bir arada bulunmazlardı. Stella ve bela ya da Stella ve tehdit. Şimdi bunlar mükemmel uyum sağlıyordu. '... Demek istediğim, bu gece yatağının sallanmasını istiyorsan, adamı yatak sallama bölümünde biraz zorlaman gerekebilir... ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Başımı salladım. Derin bir baş sallama. Ne dediğini çok iyi biliyordum.

"Bu gece yatağının sallanmasını ister misin? Yani, zamanın başlangıcından beri Charlie'yi becermek istediğini biliyorum ..."

"Kemik demeyi kes! Tısladım ve ben onu tekrar itmeden yolumdan çekildi.

Kıkırdaması daha çok bir kıkırdamaya dönüştü. "Peki, sen?"

"Tabii ki istiyorum. Yani... ona bir bak. Gerçekten ilk hamleyi benim yapmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bilemiyorum. Ona öpüşmekten daha fazlasıyla ilgilendiğini göstermen gerekebilir. Aramızdan bir grup koşucunun geçmesine izin vermek için yolun diğer tarafına doğru adım attı.

"Bunu nasıl yapacağım? Tekrar yanıma geldiğinde sordum. Bu yüksek sesle yapılacak bir konuşma değildi.

"Bu geceki planın nedir?"

"Bir yerlere yemeğe gidiyoruz. Charlie dün kekleri getirdiğinde, sevgilisi olmamı istemesinin yanı sıra bana çıkma teklifi de etmişti. Ve yine sorun da buydu, dün beni çıkarken yakalamıştı. Odama ilk kez çıkıyordu.

Teknik olarak, bu bizim ilk resmi randevumuz olacaktı, çünkü kütüphane, tiyatro ve sandviç dükkanı harika olsa da, bunlar *randevu* değildi. Bunun gibi değil.

Sadece sandviç dükkânı kadar dağınık olmaması için dua ettim. "Harika, giyebileceğin mükemmel bir elbisem var.

"Stel, senin kıyafetlerine sığamıyorum.

"Merak etme, bunun içine sığacaksın ve seni mükemmel bir şekilde saracak," diye kıkırdadı, "seni yemek isteyecek.

Tekrar inledim ama cevap vermedim. Gardırobumda Charlie'yle buluşmak için uygun bir sürü kıyafet vardı ve belli ki dünden beri zihnimde bunu planlıyordum.

Gece.

"Barmen Brad ile takıldığım zamanki gibi -" "Barmen Brad ile takıldığın zamanki gibi mi?" "Charlie'ye vermen gereken küçük itici güç, sadece bunu yap. Konuşmasını engellemek için elimi uzattığım anda gözlerim yuvalarından fırladı. "

Öncelikle nereden bir -'

"*Tam anlamıyla* demek istemedim. Sadece hayal gücünü kullan. Evinin anahtarı hala sende, değil mi?"

"Evet.

'İşte böyle,' diye ekledi, başka bir açıklama yapmadan. 'Bu konuşma her halükarda tartışmalı olabilir. Charlie Masterson seni hoş bir şekilde şaşırtabilir,' durakladı, bana yan gözle baktı, 've seni hak ettiğin gibi kemirebilir.

Onu yakalamak için uzandım ama Radcliffe'in kapılarından son birkaç adımı koşarak geçti ve yüksek sesle kahkaha attı. Kolundan çekiştirerek onu çeşmeye doğru çektim. 'Hadi, burada bekleyelim ve Tanrı aşkına lütfen çoraplardan, yataklardan ya da herhangi bir şekilde sallanmaktan bahsetme. *Ya da sevişmekten.*

"Söz veriyorum. Parmağını dudaklarında gezdirerek görünmez bir anahtarı fırlattı ve çeşme duvarının kenarına oturmak için hareket etti.

"Orada oturma, kışın ıslanacak.

Tekrar ayağa fırladı. "O zaman burada bekleyelim mi?"

Başımı salladım ve yolun karşısındaki eski taş binanın üzerindeki büyük saate baktım. 'Evet. Uzun sürmez, saat neredeyse on bir ve genellikle ilk çıkan o olur.

Dudağının kenarı yukarı doğru çekilirken ellerini göğsünde kavuşturarak, "Sana koşuyorum," diye ekledi.

Cevap vermedim, çünkü şaka yapıyor olsa da, tam olarak yaptığı şey buydu. Bunun yerine, karnımda uçuşan kelebeklerin içimi ısıtmasına izin verdim.

"Peki Evie genellikle ne kadar geride?"

İnlememi tuttum, 'Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Genelde onu izlemek yerine Charlie'ye dikkat ediyorum, sanırım onu sadece iki kez gördüm.

"Şimdi kaç ders daha beklemen gerekiyor?" "Sadece dört ders daha. Sonra Paskalya tatili var' diye cevap verdim.

Bu dönem çığ gibi büyümeye başlamıştı. İki hafta sonra Mart ayı olacaktı ve biz de *On İkinci Gece* için provaların son aşamasına gelmiş olacaktık.

Daha önceki Tekne Yarışlarını hatırlayan Charlie'nin antrenmanları daha da yoğunlaşacaktı.

Stella'ya Paskalya için ne planladığını sormak üzereydim ki saat çaldı. On saniye sonra ilk öğrenci seli kapılardan içeri daldı, herkes bir sonraki dersine yetişmek için içeriye koşuştururken çatışmadan kıl payı kurtuldu.

Charlie görüldüğünde kalbim her hafta olduğu gibi onu görme beklentisiyle çarpmaya başlamıştı bile. Girişte kısa bir an durdu ve bakışları beni görene kadar aradı. "Kahretsin," diye mırıldandı Stella, ikimiz de onun yüzüne yayılan sırıtışı izlerken, büyük rulo şemsiyesini bir gibi sallayarak bize doğru kararlı adımlarla ilerliyordu. Çenesinin keskin çizgisi, patlaması, gülümsemesi arttıkça uzun kirpiklerinin neredeyse kırışması. Vücudunu ısıtan dolguların altında bile kaslarının ağırlığını, kalın ve geniş kalçalarını görebiliyordunuz. Uzun adımlarının her birinde uzayan bir kot pantolon giymişti.

Etrafına bir kurdele sarın ve gelmiş geçmiş en iyi hediyeden başka bir şey olmaz.

"Biliyorum.

"Eğer bu gece onunla yatmazsan, sanırım yatmak zorunda kalabilirim.

Charlie önümüzde durduğunda hâlâ böğrüne sapladığım sert dirseğin etkisiyle inliyordu. Uzanıp at kuyruğunu çekiştirdi ve dudaklarını dudaklarıma hızlıca değdirecek kadar ağzımı yaklaştırdı.

Merhaba.

"Merhaba," diye gülümsedim.

İnleyen ve çok dramatik bir şekilde yan tarafını ovuşturan Stella'ya döndü. "İyi misin?

"O iyi," diye cevap verdim, omzunun üzerinden bize doğru koşan Gordon'a baktım, sırt çantası her zamanki gibi çok doluydu.

'Charlie, keşke her seferinde acele etmesen. Haftaya Salı günü gelip gelemeyeceğini bana hiç söylemedin.

"Merhaba Gordon," diye gülümsedim, çünkü her zamanki gibi Charlie'nin yanında durduğumu fark etmemiş gibiydi.

Başlı Stella ile benim aramda gidip geliyordu ve yemin ederim hangimizin konuştuğunu bilmiyordu. Yine de tanıştığı tek kişi ben olduğum için, en güvenli bahis olarak bana cevap verdi. "Oh, evet, merhaba Violet. Nasılsın?

'Çok iyiyim, teşekkür . Fizik hayatı nasıl?'

"Bilirsin işte," gözlüklerini burnuna doğru itti, "Enerji dolu.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldığı için bunun bir tür fizik şakası olduğunu varsaydım ve Charlie gülmeye başladı. Hâlâ tam olarak ne söylediğini anlamaya çalışıyordum, özellikle Stella yüksek sesle kahkaha atarak başını geriye atıp göğsünü sıktığında.

"Enerji dolu. Çok komiksin. Bu komikti.'

Gordon'u iyi tanımadığımı kabul ediyorum ama daha önce birinin kendinden bu kadar memnun görüldüğünü gördüğümde emin değilim. Ancak bu kısa sürdü çünkü dikkati Charlie'ye geri döndü.

"Bunu anlamış gibi davranma," diye tısladım, ikisi Gordon buraya her ne için geldiyse onu tartışırken.

'Ben bir oyuncuyum,' diye cevap verdi, omzunun üzerinden savurarak. 'Ama bu komik.'

Gözlerimi devirdim. "Her neyse.

Belki de şakasına gülmediğim için Charlie'ye veda etti ve bana dönüp bakmadan koşarak uzaklaştı.

"İlginç bir adam," dedi Stella, adamın gidişini izlerken kalın bir saç telini çekip parmaklarının arasında dolaştırarak.

Charlie ve ben hep bir ağızdan, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, 'Bu Gordon,' diye cevap verdik. Gerçi biraz açıklıyordu.

"Tamam o zaman," diye sırtıttı ve gözleri Charlie'ye kaydı. "Oh, hey, Sevgililer Günü'nün kutlu olsun, Chuckles.

"Sevgililer Günü'nün kutlu olsun, Stella.

'Ve sizi çok güzel kekler için tebrik edebilir miyim? Harika bir dokunuş. Çok lezzetli,' dedi ciddiyetle başını sallayarak. '*Great British Bake Off*'a layık diyebilirim.

Bir insanın mutluluktan patlaması mümkün olsaydı, Charlie'nin eşikte olduğunu söyledim, 'Teşekkür ederim! Ben de öyle dedim. Evet! Öyleler.'

"Birine keklerinin *Great British Bake Off*'a layık olduğunu mu söyledin?

"Kendime söyledim. Sırtışı geniş ve dişlekti.

"Tabii ki yaptın.

"Ne? Her zaman kendimle aynı fikirde olmaya özen gösteririm. Eğilip yanağıma bir öpücük kondururken kıkırdadı.

"Bir şey biliyor musun? Stella söze başladı ve ikimiz de döndüğümüzde onun bize baktığını gördük. 'Siz ikiniz aslında çok tatlısınız. Bu konuda pek emin değildim,' parmağını Charlie ile benim aramda gezdirdi, 'biliyorsun o sabah kafaları tokuşturmuştunuz, ama şimdi anlıyorum. Hoşuma gitti.

Charlie başını eğdi, "Teşekkürler Stella. Onayınız için minnettarım, bunu ben istemedim'.

"Biliyorsun, yine de vermeyi seviyorum. Tatlı tatlı gülümsedi, çok tatlı. "Bunu istememiş olabilirsin ama buna ihtiyacın var.

Gülmeye başlamadan önce dudağımı ısırdım.

"Koca Kötü Brooksy hala bunun sahte olduğunu mu düşünüyor?

Charlie ve ben senkronize bir şekilde başımızı sallarken, Stella'nın yüzü benzersiz bir neşe ile aydınlandı. Ya da yaramazlık. Bunu söylemek zordu. Muhtemelen ikisi de.

"Lütfen haberi verdiğinde orada olmama izin ver.

Kardeşime söylememiz gerektiğini söylemenin ötesinde bu konuyu konuşmamıştık. Spor salonunun dışındaki olay yüzünden hâlâ kızgındım. Ama Charlie'nin yüzünün birdenbire rengini kaybettiğini ve gülümsemesinin yok olduğunu görünce, bu olayın onu sandığımdan daha fazla etkilemeye başladığını biliyordum.

Elimi onun elinin içine soktum ve sıktım, 'Hey, o kadar da kötü olmayacak' dedim.

Başını ama hiç inandırıcı değildi. "Charlie, olmayacak.

"Sanırım öyle olabilir," diye cevap verdi sessizce. "Ama başa çıkacağım. "*Halledeceğiz*.

Bana baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Evet.

"Hey, eğer ona söylediğinde destek olmamı istersen, Hugo'yu üstlenmekten her zaman mutluluk duyarım," dedi Stella bir kahkaha atarak. "Tabii fikrini değiştirmezsen, bu durumda kekler hakkında söylediğim her şeyi geri almak zorunda kalacağım.

Neyse ki, ikimiz hakkındaki fikrini değiştirdiği düşüncesi içimde taklalar attırsa da bu gülümsemeye neden oldu. Vücudumun gerildiğini fark etmiş olmalı, çünkü bu kez elimi sıkın oydu.

Fikrimi değiştirmiyorum. Ayrıca o seninle kimsenin çıkamayacağına karar vermeden çok önce senden hoşlandığımı fark ettim. Bununla başa çıkmak zorunda kalacak.'

Dişlerim, çenem, yumruklarım, *her şeyim* sıkılmıştı. Karanlık Çağ'da mı yaşıyorduk? Ya da Tudor İngiltere'sinde? Ya da 1950'lerde? Charlie etrafta olmasaydı, sırf onu kızdırmak için mürettebat arkadaşlarının her biriyle çıkardım. Evet. *O kadar* aşağılık biriydim.

"Hey," Charlie yüzümdeki kızgınlığı tamamen yanlış anlayarak beni dürttü, "her şey yoluna girecek. Hepimiz yetişkiniz.

Öyleyiz. Kardeşim hakkında jüri kararını vermedi.'

Charlie bir kahkaha attı ve bu kahkaha yüzündeki endişeyi yumuşatmaya yetti. Stella'ya döndü. "Peki, büyük Sevgililer Günü planlarınız neler?"

Gözleri Charlie ve benim aramda gidip gelirken Stella'nın kaşları birbirine sıkıca kenetlendi. Hızlıca. Şüpheli bir hızla. "Ne? Bu da ne demek oluyor?"

Charlie'nin gülümsemesini bastırdığını görebiliyordum; bunu pek iyi yapamıyordu ama deniyordu. Neredeyse onu her gördüğümde bu konuyu açmasına rağmen, Stella'ya teorisinden bahsetmemiştim. Bunun yerine, gözümü dört açmışım, Stella'nın her zamanki iğnelemeleri dışında aralarında tek bir şey olduğunu fark etmemiştim, ama Charlie kararlıydı - Leo ve Stella takılıyorlardı.

Yemin ederim eğer haklıysa, bunun sonunu asla duymayacağım.

"Bu gece için planların olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Hatırlıyor musun, hepimiz tiyatroydık ve Leo sana sormuştu.

"Ah... um..." diye ağzından kaçırdı, gözleri o kadar hızlı benimkilere gidip ki hayal edip etmediğimden emin olamadım. "Evet, sadece susmasını sağlamak içindi. Bu gece planım yok, sadece ben, Ben ve Jerry. Artı *The Holiday*, sanırım.

"*The Holiday*? Bana bakarken Charlie'nin alnında küçük bir kıvrıklık oluştu, "O bir Noel filmi, değil mi?"

Başımı salladım, "Evet ama yılın herhangi bir zamanında izlenebilecek tek film bu.

Ayrıca, Stella'nın favorisi.'

"Ah. Anlamaya çalışırken ağzı düz bir çizgi halinde kaldı ama anlamadığı belliydi. "Güzel, tadını çıkar. Leo ne yapıyor o zaman?"

Bilmiyorum. Neden bana Leo'yu sorup duruyorsun? Sevgililer Günü'nde ne yaptığını nereden bileyim? Muhtemelen bütün gece kendinden bahsederek zavallı bir kızın canını sıkıyordur," diye tersledi.

"Sadece bir kez sordum," diye yanıtladı Charlie sakince ve sesindeki eğlenceyi gizleyemedi.

"Ne yaptığını bilmiyorum.

Charlie başını salladı ve gökyüzüne baktı. "Hadi, provalara kadar sizinle yürüyeceğim. Üçümüzü koruyacak kadar büyük olan şemsiyesini açtı. "Belki Leo da orada olur ve ona sorabiliriz.

Stella'nın Leo hakkında homurdanmasından ya da Charlie'nin elinin kotunun arka cebine kaymasından ya da dudaklarının yanağıma bastırırken yumuşamasından daha fazlasına dikkat ediyor olsaydım, Evie'nin cehennemin kapılarını açacak kadar öfkeyle yanımdan geçip gittiğini fark ederdim.

Ve yağmur bulutlarının kırılmak için neden o anı seçtiğini tam olarak bilirdim.

18. Charlie

(Seks. Bisiklete binmek gibi bir şey...)

Lanet Sevgililer Günü. Bunu düşünmemiştim.

Ayakkabımı toprak yolda sürüyerek, bu gece verdiğim her karara lanet ettim. Ya da en azından sonuncusuna. Violet'i kapısında bıraktığım karara.

Aynı anda hem aptal hem de dâhi olmanın mümkün olduğundan emin değildim ama kesinlikle iyi bir deneme yapıyordum. Ben, Charlie Masterson, kesinlikle bir aptaldım.

Evet. Öylesin. Kafamdaki sesler de aynı fikirde. *Bunu gerçekten berbat ettin.*

Bunu inkâr edemezdim. Yaklaşık yirmi dakika öncesine kadar her şey mükemmeldi.

Violet'i tiyatroda bıraktığım ve daha sonra görüşmek üzere ona veda öpücüğü verdiğim andan itibaren tüm gün çok güzel geçmişti. Antrenman bile çok zor olmamıştı. Ve akşam yemeğinden yeni dönmüştük.

Geriye dönüp baktığımda, kapısını açtığı anda boğulacağımı bilmeliydim. Tatlı, sevimli, komik Violet'in yerini ellili yıllardan kalma bir seks bombası almıştı. Beni karşıladığında yüzünde beliren gülümseme kalbimi sarıp sarmaladı ve "Tamamen boku yedin" diye fısıldadı.

Öyleydim.

Violet muhteşem görünüyordu. Yani, onu her gördüğümde çok güzel görünüyordu ama bu gece ağzım açık kalmıştı.

Tıpkı bara girdiği gün olduğu gibi, nereye bakacağımı bilememiştim. Ayrıca ciddi ciddi bir göz randevusu almayı düşünüyordum çünkü onu ve *o vücudu* nasıl gözden kaçırmış olabileceğimi anlayamıyordum. Koyu yeşil elbisesi onu bir bandaj gibi sarmış, sahip olduğu ve varlığından bile haberdar olmadığım tüm kıvrımları boyunca uzanıyordu, topuklu ayakkabıları neredeyse onu benim boyuma getirecek kadar yüksekti. Kalın sarı, mor uçlu bukleleri

Omuzlarına ve sırtına doğru yuvarlanıyordu ve tek yapmak istediğim onları yumruğuma dolamaktı.

Yani, ellerimi onun üzerinde tutmuştum. Violet'in vücudunun ne kadar mükemmel olduğuna tamamen yabancı değildim, ama o elbise... yasadışı olmalıydı.

Onu şehir merkezinin hemen dışında, babamın bir arkadaşının sahibi olduğu küçük bir Fransız bistrosu olan The Snail'e götürdüm. Sadece altı masa vardı, tanıdığımız biriyle karşılaşma ihtimalimizin düşük olduğunu düşündüm. Hâlâ sahte bir randevu numarasıyla kurtulabileceğimizi biliyordum ama Brooks'a kadar, yılın en romantik gecesinde kız kardeşiyle bir randevu muhtemelen en iyisiydi.

Bu da beni sorunuma getiriyor.

Yılın en romantik gecesı. Yılın aşka tek günü. Ya da sekse. Ya da her ikisine.

Sevgililer Günü'nü kutlamayalı uzun zaman olmuştu. Bir tek Evie'yle kutlamıştık ve o yıl o gün Salı gününe denk geldiği için tüm kalplerin ve çiçeklerin indirildiği hafta sonundan sonra kutlamıştık. Ve Sevgililer Günü kartlarının yerini Paskalya kartları almıştı.

Mesele şu ki... Sevgililer Günü'nden sonraki o Cumartesi günü, on altı yaşındayken, baskıyı tamamen atlatmıştım. Şimdi keşke olsaydı dediğim hiçbir şey olmamıştı. Ne yaptığıma dair bir fikir, Sevgililer Günü'nün o gün olduğuna dair. *O gün*.

Çünkü baskı... Tanrım. Baskı muazzam. Son üç Tekne Yarışı'nda, kürek dünya şampiyonasında, Henley Regatta'da yarışmıştım ama Sevgililer Günü'nün baskısı eşsizdi.

Dediğim gibi, bunu enine boyuna düşünmedim.

Aşka ettiğinizde ve kızlarla bir şey yapmayı reddettiğinizde olan şey bu. Ve en son seks yapmayalı.. diyelim ki... uzun zaman oldu.

Unutuyorsun.

Yirmi dakika öncesine kadar hayatımda hiç tıkanmamıştım. Ama şimdi bunu, aşırı başarılı olduğum şeyler listeme ekleyebilirdim.

Çünkü üzerimdeki *baskıyı* unutmuştum. Bu geceden hiçbir beklentim yoktu, tek bir tane bile. Ta ki o kapıyı açana kadar.

Şimdi, yalan söyleyip seks ve Violet hakkında düşünmediğimi söylemeyeceğim.

Violet ile seks.

Tabii ki var. Ben yirmi bir yaşında kırmızı kanlı bir adamım.

Ama onu gördüğüm anda tek yapmak istediğim onu doğruca içeri sürüklemek, kapıyı arkamdan kilitlemek ve sadece hava almak ve bir şeyler atıştırmak için yukarı çıkmaktı.

Onun yerine, akşam yemeğine gitmiştik. O elbiseyle. Hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmayan ve neden giyildiği konusunda hiçbir şüpheyi yer bırakmayan Sevgililer Günü elbisesi. Violet'ın da en az benim kadar seksi düşünmüş olması mümkündü.

Hani bir şey hakkında düşünmek istemezsiniz de tek düşündüğünüz o olur ya?

Ben de .

O elbise ve Violet ile seks. O elbise ve onun beklentileri.

Geriye dönüp baktığımda, bunu daha önce konuşmalıydık. Ama saygılı olmak istedim. Çünkü Violet özel biri. Onun rahat ettiği, *bizim* rahat ettiğimiz bir hızda gelişmemize izin vermek istedim. Ama bu geceki kıyafet seçimlerine bakılırsa, damalı bayrağı sallıyordu. Çok rahattı.

Ve ben *boğulmuştum*. Tam bir Heimlich ihtiyacı içinde boğuldum.

St Anne's'e varmadan beş dakika önce konuşmayı bırakmıştım. Kafamın içinde dönüp duran ve birbirlerine bağırarak sesler yüzünden tutarlı bir cümle kurmak neredeyse imkânsızdı. Violet'in odasına vardığımızda, söylediği tek bir kelimeyi bile duymamıştım.

Neyi kaçırdığım konusunda o kadar paranoyak olmuşum ki, en iyisinin zararın neresinden dönersem kârdır diye düşündüm ve kalan azıcık itibarımla ve sabah onu kurtarma umuduyla oradan ayrıldım. Bana bakarken, mavi gözleri beklentiyle doluydu, sıcak, heyecanlı vücudunun kokusu doğrudan ön korteksime bir ok fırlattı. Ben gitmeden önce dudaklarına hızlı bir öpücük kondurmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Daha binadan çıkmadan önce zihnimde özrümü planlıyordum. Violet kapının önüne bırakılamayacak kadar özeldi. Belki de Oz'un kitabından bir sayfa alıp ona özür çiçeği ya da her ne yaptıysa onu göndermeliydim.

Tolkien Lane'den aşağı dönüp 5 numaraya giden patikadan yukarı çıktığımda düşünceler hâlâ kafamın içinde dönüp duruyordu. Ön kapıyı açtığımda ev ürkütücü bir şekilde sessizdi. Sessiz ve karanlık. Genelde burayı bir futbol sahası gibi aydınlatırlardı düşünülürse, burada birinin olması için fazla karanlıktı. Sanırım saat daha dokuzdu ama çocuklardan birinin evde olacağını düşündüm, özellikle de yedi saat sonra antrenman için uyanık olmamız gerektiğinden.

Brooks? Oz?'

Cevap yok.

"Kimse yok mu? Daha yüksek sesle bağırdım.

İkisinden Oz'un evde olacağını düşünmüştüm. Evde olmasını *umuyordum* çünkü gerçekten biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Dün hışımla gittiğinden beri pek konuşma havasında değildi.

İçeri girdiğimde mutfak düzenliydi, bıraktığım gibi düzenliydi, belki de ikisi de evde değildi. Çantamı masanın üzerine bırakıp buzdolabından bir şişe su aldım ve kafamın içindeki sesler bana bağıırken merdivenlerden yukarı çıktım.

Aptal.

Korkak kedi.

Onu bırakmamalıydım.

Aptal.

Nasıl olsa boğulacaktın. Aptal.

O mükemmel.

Aptal.

"Tanrım, kapa çeneni! Kazağımı çıkarırken kapıyı tekmeleyerek açtım. Sıcak bir duşa girip akşamı ne kadar çabuk atlatırsam, o kadar çabuk uyuyabilir ve bugünü unutabilirdim.

Aslında sadece onu ayakta, ağzı biraz açık ve kesinlikle kafası karışmış bir şekilde bıraktığım kısmı durulamak istiyordum. O ana kadar olan her şey kalabilirdi.

Küçük ama maksatlı bir boğaz temizleme sesi duyduğumda başım hâlâ kazağımın sınırları içindeydi. Kazak çekilip çıkarıldı ve birkaç beyin hücreleriyle birlikte yere fırlatıldı.

'Daha önce odanıza hiç girmemiştım. Ve kendim görmek istedim. Masamın üzerine bıraktığım tıraş losyonu şişesini alıp kokladı. "Hoşuma gitti. Senin gibi hissettiriyor.

Bu yeniydi. Daha önce hiç bir insan halüsinasyonu görmemiştım. Saçmalık. Belki de seslerdi. Onların işi olmalıydı. Gözlerimi sıkıca kapattım, sonra açtım.

Hayır. Hâlâ oradaydı. Belki de yeterince sıkmamışımıdır. Sonra yumruklarımı göz çukurlarıma sokup iyice ovuşturmayı denedim ama bu da bir fark yaratmadı. Tabii Violet'in halüsinasyonu ile birlikte gördüğüm yıldızları saymazsanız.

Eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört giymiş olan bu Violet, *benim* Violet'imdi. Kapısında bıraktığım Violet değil, beni kırabilecekmiş gibi görünen Violet.

"Charlie, ne yapıyorsun?" diye sordu halüsinasyon, ben beynimi yeniden çalıştırabilir diye göz kırpma krizine girmiş bir halde öylece dururken. "Charlie?

"Bak. Halüsinasyon Violet'e dedim ki, 'Seni az önce kapıda bıraktım. Buraya benden önce gelmiş olamazsın.

"Bir Uber çağırdım ve anahtarım var. uzattı ve açtı. Gerçekten de ortada duran bir anahtar

vardı. "Ama -

"Ben bir halüsinasyon değilim. Bunu yüksek sesle mi söyledim?

Yatağa oturdum, 'Tamam, eğer gerçeksen, Sevgililer Günü için sana ne verdim?

Yumuşakça gülümsedi, o kadar yumuşaktı ki göğsüm ağrıyordu. St Anne's'e geri dönmek, dudaklarına kondurduğum öpücüğü geri almak ve onu odasına sürükleyip kapıyı kilitleyerek sadece hava almak ve bir şeyler atıştırmak için yüzeye çıkma planımı uygulamak istememe neden oldu. "Yirmi bir kek benden sevgilin olmamı istiyor.

Atıştırmalık değil. Keklerle yaşırdık.

Zaten aptalca bir soruydu. Sesler bilirdi. Ama tamam.

... Onların oyununu oynardım.

"Violet, burada ne yapıyorsun?

Dudağının kenarını ısırdı, "Çünkü beni kapımın önünde bırakıp gittin ve Sevgililer Günü'nü seninle bitirmeye henüz hazır değildim.

"Demek buraya geldin?" diye sordum sessizce, göğsümdeki çekiç sesinden beni duyamayabilirdi.

Evet. Sabah kürek çekeceğini de biliyorum, eğer iyi bir uykuya ihtiyacın varsa gidebilirim. Ya da...' durakladı, yine dudağını ısırdı ve ben dudağını koparmak istedim. "Kalabilirim.

"Kalmak mı?

'Bir şey yapmak zorunda değiliz, ama eğer bir şey yapmak istersen benim için sorun olmadığını bilmeni istedim. Hem de fazlasıyla.

"Öyle mi?

Konuştugu her kelimeyle bana daha da yaklaşıyordu, sanki daha hızlı giderse beni korkutabileceğinden korkuyormuş gibi yavaşça.

'Evet, öyleyim,' diye cevap verdi, bacaklarımın arasında pozisyon alarak.

Eğer içimde bunun kötü bir fikir olduğunu düşünen bir yanımla varsa bile, ellerim bacaklarının arkasına değdiği anda sustu. Sıkı hamstringlerini yukarı ve aşağı çalıştırmak. Hayır, burada kötü bir fikir yoktu. Vücudumdaki her hücre Violet'in odamda olmasının başıma gelen en iyi şey olduğunu düşünüyordu.

Vücudum tezahürat yapıyorsa, megafonu aletim tutuyordu.

Sıcak avuçlarını omzumda ve boynumda gezdirip parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken yarı çıplak olduğumu fark ettim. Kazağımla birlikte çıkardığım tişörtüm şu anda yerde bir yığın halinde yatıyordu. Ve kapım hâlâ ardına kadar açıktı.

"Bu düşünceni unutma. Ayağa fırladım ve kapıyı açtığım gibi hızla kapattım, kilidi arkamdan çevirdim.

Onu yatağımın ayak ucunda bıraktığım yerde dururken çok güzel görünüyordu.

Odamda bir kız vardı. Gerçekten hoşlandığım ve birlikte yakalanamayacağım bir kız. Tekrar on beş yaşında olabilirdim.

Ve o on beş yaşındaki çocuğun bana korkaklığı bırakmam için bağıracağını biliyordum.

Yavaşça onun durduğu yere doğru ilerledim, ben oturup onu kalçalarımın çekene kadar gözleri üzerimde gezindi. Başımı karnına koyduğumda çıkan iç çekiş, kürek kemiklerimin arasında düğümlenen gerilimin bir kısmını serbest bırakmaya yaradı.

"Seni terk ettiğim için çok üzgünüm Violet," diye fısıldadım, arkama yaslanıp güzel yüzüne bakmadan önce. 'Yapmamalıydım... Ben...'

Hay sikeyim. Tanrım, çok eziktim. Boğazımın arkasında biriken kalın yumağı yuttum.

"Ne yaptın, Charlie?"

Violet'in parmakları saçlarımın ucunda dolanırken düşünmek zordu. Uzandım ve onları susturdum. 'Seni bırakmamalıydım. Bu gece çok güzel görünüyordun ve her şeyin mükemmel olmasını hak ediyorsun ve doğrusu panikledim.

"Charlie -

"Hayır, bekle. Bunun yeni olduğunu ve her şeyi çözmeye çalıştığımızı biliyorum ve birbirimizi uzun zamandır tanıyor olsak da aslında birbirimizi yeni yeni tanıyoruz... kahretsin. Yani, demek istediğim...'

Cümlemin ortasında durdum, Violet'in dudakları ve açık ağzımın içine kayan dili tarafından susturuldu. O bir iksirdi, ağzımdaki her kası rahatlatıyordu.

vücudumu sakinleştirdi. Dokunuşu o kadar yumuşaktı ki, ellerinin tutuşumdan ayrılıp boynuma doğru hayalet gibi ilerlediğini ve saçlarımı ittiğini zar zor hissettim.

Benden uzaklaştığında nefesim titriyordu. Ben yarı profesyonel bir atlet, bir öpücükle sarsılmıştım.

'Çok fazla konuşuyorsun, Charlie Masterson. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?' 'Hayır,' diye kıkırdadım. 'Sen etraftayken değil. Çok konuşmanın kraliçesi. 'Ah evet, doğru. Ama ne zaman da bilirim. Uzaklaştı ve ben Neredeyse nereye gittiğini soracaktım ama sonra kucağıma oturdu, o öğleden sonra Blue Oar'da olduğu gibi şimdi de mükemmel bir şekilde uyuyordu. "Dediğim gibi, bu gecenin bitmesini istemedim ve sen de yalnız bırakılamayacak kadar korkmuş görünüyordun. Ayrıca, doğru dürüst bir iyi geceler öpücüğü alamadım. Ve ben bir tane istiyorum.

'Tüm istediğin bu mu? Bir öpücük?' 'Evet.'

Ama isteğini yerine getirmek için öne doğru eğildiğimde, geriye doğru çekildi. "Neden panikledin?

İçimi çektim. 'Çünkü... Gerginim. Bunu daha önce hiç yapmadım, Violet.

Yüzü buruşurken burnunun üzerindeki çiller neredeyse kayboluyordu. "Hiç seks yapmadın mı?

"Ne? Hayır. Bir sürü seks yaptım..." diye alay ettim ve kaşlarını kaldırdığını görünce keşke yapmasaydım diye hayıflandım. "Kahretsin. Yani, flört, ilişki ve buna giden yolu hiç yapmadım. Duygular kısmını ve berbat etmek istemiyorum.

Bir eli ensemden kalkıp yanağımı kavradı, yumuşak teni kaşınan kirli sakalıma değdi. 'Charlie, işi batırmayacaksın. Biz iyiyiz, bu iyi. Yaptığımız şeyi seviyorum.

Öyle mi?

'Evet, bu biziz, sadece yol boyunca bazı şeyleri çözüyoruz. Eğer endişelendiğin buysa, kırılmayacağım. Endişelenmemiştim ama gülümsemesi o kadar parlak ve sıcaktı ki, karnımda yuvarlanıp duran son endişe ve kaygı parçalarını da alıp götürdü ve yerlerine yenileri gelmedi. "Ayrıca, seks bisiklete binmek gibidir.

Bisiklete binmek ...

Ben daha fazla düşünmeden onu yatağa yatırdım ve vücudumun altına aldım. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen ona önceden haber vermeliydim çünkü o zaman tüm sokağı uyuracak kadar yüksek sesle ciyaklamazdı. Evde biri olsaydı, duyarlardı.

İkimiz de kıpırdamadan durduk, çocuklardan birinin kapıya vurup neler olduğunu öğrenmek istemesini bekliyorduk.

"Violet, sessiz olmalıyız," diye fısıldadım. "Kimse burada olduğunu bilmemeli.

Sessizce başını salladı. Gözleri tam olarak hissettiklerimi, bir çizgiyi aşmak üzere olduğumuzu anlatıyordu.

Başım aşağı eğildi ve dudaklarım onunkilerle temas ettiği anda diğer her şeyi unuttum. Violet'in parmak uçları omurgamda aşağı yukarı gezinirken, dillerimiz birbirine dolanırken, kendi küçük mutluluk danslarını yaparken hiç acele etmedik. Son birkaç haftadır o kadar çok öpüşmüştük ki, onun nelerden hoşlandığını bildiğimi rahatlıkla söyleyebilirdim. Az önce olduğu gibi, küçük bir inilti çıkana kadar onu nasıl kızdıracağımı biliyordum. Yüzünü tutmamdan hoşlandığını biliyordum, böylece kontrolü bana bırakabilirdi. Bırakın ritmi ben belirleyeyim.

Dudaklarından uzaklaşırken teması kesmedim, kapüşonunun engeli beni durdurana kadar çenesinden boynuna doğru ilerledim. Ellerim içeri kayarken ve kalın, yumuşacık kumaşı yukarı iterek dilimi üzerinde gezdirmek için can attığım pürüzsüz, kremi ten dilimini ortaya çıkarırken bakışları benimkileri hiç terk etmedi. Ben de öyle yaptım.

Parmaklarım leğen kemiğinin üzerinde gezindiğinde karnı kasıldı, kıkırdamalarını bastırmak için elini ağzına götürdü. Bunu yapmak zorunda kalmasından nefret ediyordum, kıkırdaması mükemmeldi ve tekrar tekrar duymak istiyordum.

Bunu bilerek mi yapmıştı bilmiyorum ama yukarı ittiğimde, Mavi Kürek'te giydiği yeşil dantelli sütyen ve o günden beri hayalini kurduğum göğüsler gözüme çarptı. Sonra sol tarafında, göğüs kafesinin hemen altında bir şey daha fark ettim.

El yazısıyla yazılmış küçük bir dövme: *Dans eden bir yıldız doğurmak için insanın içinde kaos olması gerekir.*

O gün. Mavi Kürek. Nietzsche'yi soruşunu hatırladıkça başka anılar da gözümün önünden geçti. Violet'le birlikte gelen kaosu, üzerine bindiği kasırgayı düşündüğümü hatırlıyorum... ama aslında dans eden bir yıldız çok daha doğrudu.

Tam olarak öyleydi.

Elimi uzattım ve başparmağımı harflerin üzerinde gezdirdim. "Charlie...

Gözlerim sırtarak tekrar onunkilere odaklandı. "Harika göğüslerin var.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi ve doğrulup oturdu.

Bir sonraki anda kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve kapüşonunu odanın diğer ucuna fırlatmıştı. Göğüslerin ne kadar hipnotize edici olabileceğini hiç fark etmemiştim ya da belki de sadece Violet'in göğüsleri hareket ettikçe beni transa geçiriyordu.

Elleri eşofmanının lastiğinin altından geçerken onu sakinleştirdim. 'Acelelerimiz yok. Ayrıca,' diye genişçe sırttım, 'bunu yapmak istiyorum.'

"Devam et o zaman."

Ve bir anda Violet Brooks yatağında çıplak kaldı.

Bana bakarken bakışları yumuşaktı ama ona sırtıtmamı sağlayan şey ağzının kıvrımıydı. O anın yoğunluğunu kırmış, başka türlü hissetmediğim bir rahatlık yaratmıştı. Ama Violet tam olarak buydu. Sakin ve düşünceli. Başka hiç kimsede görmediğim bir farkındalığı vardı.

Belli belirsiz bronzluk çizgileri pürüzsüz tenini vurguluyordu ve dudaklarımı karnında ve sonsuza dek onunla ilişkilendireceğim kelimelere kadar sürüklemekten kendimi alamadım. Dilim sivri meme ucunda gezinirken çıkardığı nefes kasıklarımı tam ortasından vurdu.

"Hoşuna gitti mi?"

"Mmm hmm."

Diğer meme ucuna gösterdiğim ilgi bana derin bir inilti kazandırdı. Bir öpücük çalmak için öne doğru kaydım, aynı zamanda ellerim kalçalarının arasına uzandı, sıcak teninde yavaşça ilerledi ve içine girdi, sırtının derin bir kavisıyla ödüllendirildim. Çarşafı sıkı tutan yumruklarından biri ağzına doğru uçtu ve alçak bir gümbürtüyü bastırdı.

Sadece bu küçük hareket bile onu bir tarlanın ortasına götürmek ya da bizi süngerli bir odaya kilitlemek istememe neden oldu. Dudaklarından dökülen her sesi duymak istiyordum.

Tüm bu süre boyunca vücudum bir nükleer reaktöre benzemeye başlamıştı. İçimdeki basınç yanıcı seviyelere yaklaşıyordu. Şakaklarımda boncuk boncuk terler belirdi. Violet'ten bir boğuk inilti daha duydum ve daha bekleyemedim. Kot pantolonumu ve boxerımı çekiştirerek çıkardım, bir folyo yırtığı ve kendime gelmem için gereken otuz saniyenin ardından, bir kez daha onu kollarımın altına aldım.

"Hazır mısınız?"

"Ah evet," diye kıkırdadı, etrafımızda oluşan yoğun gerginliği kırarak. "Neyiniz var gösterin bana Bay Masterson."

Yüzümü boynuna gömüp kahkahamı bastırdım, 'Tanrım, Violet...'

Keşke bunu yakalayabilseydim; çenesinin düşüşünü ve uzun siyah kirpiklerinin dalgalanışını. O kadar mükemmeldi ki tekrar tekrar izleyebilirdim. Bana gelince, yeniden kazandığım soğukkanlılık pencereden uçup gitti, özellikle de bacakları kalçalarıma dolandığında. Dişlerim sıkıldı, çenem sertleşti, omurgamdaki baskı neredeyse dayanılmaz hale geldi.

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Hiçbir şey. Bana karşı nabzının nasıl attığını mı, yoksa gözlerinin mavisinin bir şekilde nasıl neredeyse laciverte dönüştüğünü mü bilmiyordum - küçük benekler gece gökyüzündeki yıldızlar gibi dans ediyordu.

Mükemmel anı bulduğumu ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.

Sessiz kalmak için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak uzuvlarımız birbirine karıştı, ancak bu sadece ikimizin de hissettiği yoğunluğu artırmaya yaradı. Uzak tutmaya çalıştığımız yanmayı hızlandırmak için.

'İyi misin? Bu iyi mi? Biberli öpücükler arasında, yumruklarını başının üzerinde sabitleyerek ve bakışlarını olabildiğince uzun süre tutarak sordum.

Ağzının düştüğü ve gözlerinin geriye yuvarlandığı uzun sessiz inlemeler arasında cevap verdi. "Evet, Charlie.

Adımın daha önce hiç böyle söylendiğini duymamıştım. Sanki tüm sorularının cevabıymış gibi.

Son çok hızlı, çok yoğun bir şekilde geldi. Siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırdı, ta ki görüşüm o kadar daraldı ki görebildiğim tek şey onun yüzü oldu. Orada uzandık, nefesimizi tuttuk, sessizce, yavaşça, gerçeğin içimize işlemesine izin verdik.

Yastığın üzerinde bana döndü, sarı saçları omzumda duran menekşe rengi bir tutam dışında arkasına doğru dağılmıştı. "Merhaba.

'Merhaba,' diye cevap verdim,
burnunu öperek. "Söylemiştim,
bisiklete binmek gibi bir şey.

Daha sonra, göğsümde uyuyan Violet'e baktım ve kendimi daha hissettiğim bir zamanı hatırlayamadım. Ocak ayının başında ondan yardım istediğim o karlı öğleden sonrasından kilometrelerce uzaktaydık. Millerce.

Ve beni vurdu. Bu kıza aşık oluyordum.

Ama sonra, her zaman en istemediğiniz anda olduğu gibi, gerçeklik yüzüme sert bir tokat attı. Yatağımın üstündeki döşeme tahtaları gıcırdadı. Brooks gittiği yerden dönmüştü.

Violet ile seks yapmanın büyüklüğünün farkındaydım. Potansiyel maliyetinin.

Bunu berbat etmeyecektim.

19. Menekşe

(Kahretsin. Üç kelime puanı, 21 puan)

Bir dahiyle seks yapmak gerçekten işe yarıyor.

Bunu hafife alarak söylemiyorum, ama sanırım şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisi bu olabilir. Hayatımın.

En azından on dokuz yıl boyunca. Ya da, teknik olmak isterseniz, üç yıl, dört ay ve ... yirmi üç gün. Bekaretimi Miles Garland'a kaybedeli bu kadar olmuştu ve Miles'tan sonra çıktığım beş erkek de dahil olmak üzere, bunu takip eden tüm seksler. Hiçbiri yaşadıklarımla eşleşmiyordu.

İyi olacağını biliyordum çünkü bilirsiniz... Charlie'ydi, ama henüz bu kadar iyi olmasını beklemiyordum. Birbirimizi iyice tanımamızın biraz zaman alacağını düşünmüştüm.

için.

Ama Charlie Charlie'dir, sadece bir kez söylemem yeterliydi, o zaman anlardı. Burada bir inilti, orada bir nefes ve o bunu tekrar duyduğundan emin olmak için cenneti ve dünyayı hareket ettirirdi.

Ve cenneti ve dünyayı hareket ettirdi. Ama hey, dediğim gibi.

Dahiyane.

Tabiri caizse, meşhur yara bandı yırtılmıştı. Sınırlar aşılmıştı. Artık geri dönüş yoktu ve görünüşe göre biz de bundan en iyi şekilde yararlanıyorduk.

Geçen hafta boyunca her gün seks yapmıştık. Kısa bir süre için nasıl zaman bulduğumuzu merak etmişim ama birbirlerine karşı duydukları şehveti, çekimi ve hisleri yeni keşfetmiş iki insan, kafalarına koyduklarında program yapma konusunda çok zekiymiş meğer. Üniversitedeki odam, tiyatronun üst salonları ve kışımında hala halı yanığı olan kütüphane arasında epeyce yol kat etmiştik.

Dönmediğimiz tek yer Charlie'nin yatak odasıydı. Belli sebeplerden dolayı.

Yani, ağabeyimin hala sahte bir ilişki yaşadığımızı düşünmesi, ama daha çok da benim bile o odadayken seks yapmak istememem. Bu nedenle, benim tavsiyem ona bunu Tekne Yarışı'ndan sonraya ertelemesiydi, Charlie de buna şöyle yanıt vermişti: 'Daha bir ay var. Bir ay daha yalan söyleyemem, Violet. Ama sonra onu kütüphanedeki raflara sürükledim ve bir daha bu konu hakkında konuşmadık.

Sokakta aceleyle ilerliyordum ve hala derin düşüncelere dalmıştım ki sağımda büyük, hırıltılı bir yumru belirdi ve bir bowling topu gibi bana doğru geliyordu. Saat 17:00'de hava hala kararmakta olduğu için onu zamanında göremedim ve bu nedenle ondan kaçmak için yeterince hızlı hareket edemedim.

"İşte buradasın," diye pufladı Stella, ellerini dizlerinin üzerine koymak için iki büklüm olurken, ben de kendimi düzelttim. "Her yerde seni arıyordum.

"Neden? Sana kuru temizlemeciden alacağımı söylemiştim. "Kuru temizleme. Sen hiç kuru temizlemeye gitmezsin. "Ama sen gidiyorsun. Bana ödünç verdiğin elbise.

Stella ayağa kalktı, daha fazla hava alabilmek için ellerini başının arkasında kavuştururken ağzında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Ah. Şu elbise. Charlie'nin beynini kıran elbise.

Gözlerimi devirdim. "Evet. 'Zavallı Charlie,' diye kıkırdadı.

"Endişenizi iletceğim," diye cevap verdim ve rahat bir nefes alarak kuru temizlemecinin önünde durdum. Hâlâ açıktı. 'Neden beni arıyordun ki? Ve neden kaçıyordun?

Dükkâna adım attığımızda küçük elektronik zil çaldı ve kapanış saatinden önce buraya gelmek için acele eden diğer herkesin kuyruğuna katıldık. "Dersim erken bitti, bir şeyler içmeye gidebiliriz diye düşündüm.

"Evet," diye cevap verdim ve gişenin önüne geldiğimizde biletimi uzattım. "Tamam. Yapacak başka bir şeyim yok.

"Vay be. Teşekkürler.' Gözlerini devirdi.

Onu dürttüm. 'Kapa çeneni, ne demek istediğimi biliyorsun. Derslerim bitti ve az önce bir kompozisyon teslim ettim. Bu da bir sonraki ödevimin yarına kadar bekleyebileceği anlamına geliyor. Tabii birkaç replik çalışmak istemiyorsan.

"Ah, hayır," diye inledi, başını geriye atarken dili yana doğru sarkıyordu. "Bu gece işten izin alalım ve kapanış saatine kadar barda kalalım.

Gerçekten yapacak başka bir şeyim yoktu. Çok da fark etmiyordu; dersler, provalar ve şimdi Charlie'yi görmek derken, zil çalana kadar içmeyeli epey olmuştu.

Şeffaf plastikle sarılmış elbiseyi aldım ve Stella'ya uzattım. 'İşte, çok teşekkür ederim. Haklıymışsın, bu elbise mükemmelmiş.

'Buradaki işim bitti,' diye sırttı. "İçkileri sen ısmarlayabilirsin.

"Kulağa hoş geliyor. Kolumu onunkine doladım ve tekrar sokağa çıktık. 'Bakalım diğer kızlar buralarda mı? Cecily'yi dönem başından beri tiyatro dışında gördüğümüzü sanmıyorum.

Stella sırtarak, "Sahne için yaşıyor," dedi ve bara giden yolu gösterdi.

Kırk beş dakikadan kısa bir süre sonra Feather and Farthing'de kükreyen ateşin yanındaki deri kabinlerden birine yerleşmiştik, aramızda dev bir kase cips ve iki büyük bardak merlot vardı, plastikle sarılmış elbise dikkatlice yanındaki boş koltuğun üzerine örtülmüştü.

Stella deriye yaslandı, şarap bardağının sapı parmaklarının arasında dönüyordu. "Mmm. Öğrencilik hayatı böyle bir şey işte.

"Öyle," diye başımı salladım ve ketçap kâsesine yağlı bir cips batırdım.

"Aslında," dedi, bardağını yere bırakıp koltuktan kayarak, "bekle," dedi.

Barın karşısındaki kitaplığa koşmasını, Scrabble kutusunu diğer masa oyunları kutularının altından çıkarmasını ve geri dönmesini izledim.

"Şimdi gerçek öğrenci hayatı.

Kutunun kapağını salladı, tahtayı yerleştirdi ve önüme bir karo tutucu koydu.

'Tamam' dedim, bütün harfleri çantaya attım, 'ama bu sefer İngilizce scrabble oynayacağız. Fransızca'da hiç kazanamıyorum, yeterince kelime bilmiyorum.

"*Très bon*," diye yanıtladı ve çantasından yedi kiremit çıkardı. "Charlie ve kırık beyni nasıl?

'İyi, güzelce tamir ettim,' diye göz kırptım.

"Dürüst olmak gerekirse, o elbisenin içinde çok seksi görünüyordun. Dürüst olmak gerekirse kırılmasına şaşırmadım. Adını beyin kırıcı olarak değiştirmeliyiz. Bir dahaki sefere ben deneyeceğim.

"Bilimsel bir deney gibi mi? Kıkırdadım.

"Aynen öyle," diye cevap verdi ve çantasına uzanarak bir karo aldı ve havaya kaldırdı. 'M'.

Ben de aynısını yaptım ve D harfini çıkardım. "Önce ben.

Beş taş koydum. "Telefon. Çift kelime, yirmi altı puan.

Stella telefonunu çıkardı ve her zaman skor tutmak için kullandığımız not defterine yazdı. Benim hesaplarıma göre dört yıllık maçları kaydetmişti. Son iki maçımızı kazanmıştı, çünkü Fransızca oynamıştık, ama bu onu sadece benim çeteleme yaklaştırmıştı.

Şu anda kazanma/kaybetme yüzdesinde eşit durumdayız.

'Tanrım, Vi, Charlie'yle kampüsün her yerinde seks yapacağın aklına gelirmiydi hiç? İsimlerinizi birleştirdiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Violie. Bence bunu geri getirmeliyiz.'

"Yapmayalım," diye güldüm ve beş taşı H harfinin bulunduğu yere birbirine bağlayacak şekilde yerleştirmesini izledim. Nota yirmi altı puan ekledi.

"Bilemiyorum. Bence kulağa hoş geliyor."

"Belki, ama bunun Charlie'nin benim hakkımda bilmesi gereken bir şey olduğundan henüz emin değilim," diye cevap verdim, şarabımı yudumlarken harflerime bakıyordum. MUTLU'yu yerleştirdiği yerdeki Y harfini kullanarak PYLON'u heceledim. 'Ooh, çift harf ve çift kelime. Yirmi üç puan daha.

"Sana yaşattığı tüm orgazmları elinden alacağından mı korkuyorsun?"

"Ne? "Hayır.

"Tamam -

Neyi protesto ettiğimden ya da Stella'nın neden beni kızdırmaya çalıştığından tam olarak emin olmasam da, "Etmiyorum," diye itiraz ettim. "Yine de kendi orgazmlarını bulmaya başlaman gerekiyor gibi görünüyor.

Stella yanıt vermediğinde ya da tahtaya herhangi bir taş koymadığında başımı kaldırdım ve onu şarabını yudumlarken buldum. Bunların hiçbirisi olağandışı değildi, uzun süren sessizlik ve göz göze gelmekten açıkça kaçınması bana bir şeyler olduğunu söyledi.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır, sadece hangi mektubumu çalacağımı düşünüyordum. "Çünkü -

ACROBAT. Sadece on bir puan. Saçmalık. Daha fazla harf çıkarmak için çantaya uzandı ve hala göz göze gelmediğimizi fark etmeden edemedim. 'Oh hey, önümüzdeki hafta sonu Tekne Kulübü'nün evde bir yarışı olduğunu gördüm mü?

Başımı salladım, çok bariz olan konu değişikliği karşısında gülümsememi bastırdım. 'Evet, Bath'a karşı. Gidip izleyelim mi? Charlie iyi bir yarış olacağını söyledi. Tekne Yarışı'ndan önceki son yarış.

'Evet, eğlenceli olacak, özellikle de Paskalya tatilinin başlangıcı olduğu için. Herkes destek olmak için dışarıda olacak.

Tanıdık bir ses isimlerimizi söylediğinde fayanslarıma baktım. İkimiz de arkamızı döndüğümüzde Cecily'nin kirli bardakları temizleyen bir garsondan kaçtığını ve bize doğru koştuğunu gördük. Uzun kırmızı at kuyruğu da aynı güçle arkamızda sallanıyordu, çünkü kız işleri nasıl ağırdan alacağını bilmiyordu.

"Vay be. Burası çok kalabalık.' "Merhaba kızlar, geciktiğim için üzgünüm.

"Geç kalmadın, bütün gece burada olmayı planlıyoruz, yani tam zamanında geldin," diye sırtıttı Stella, ayağa kalkıp Cece'yi kucakladı. "Şarap ister misin?

'Tanrım, evet,' diye yanıtladı, 'bugün çok sıkıcıydı. Linus hızla hayatımın felaketi olmaya başladı.

"Ah canım, bu tek Rockwell/Carruthers yapımı mı olacak? Kabindeki bir boşluğu okşadım ve kolumu uzattım. "Hadi, otur ve bize tüm dedikoduları anlat.

Cecily sırt çantasını yedek sandalyeye bırakıp yanıma oturmak için hareketlendiğinde bir grup kız yanımdan geçti, sonuncusu o kadar hızlı geçti ki Cecily'ye omzuyla vurdu. Bir çılgılık atan Cecily öne doğru itildi ve Stella kolunu tutmasaydı yüzüstü kabine çakılacaktı.

Cebime sığacak kadar küçük olduğu için kızın Cece'yi fark etmemiş olması mümkündü ama çarpmanın şiddetini kesinlikle hissedecekti. Yine de durup özür dileme zahmetine girmemişti.

"İyi misin?

Cecily kendini benim yapacağımdan çok daha çabuk toparladı ve başını salladı. Üçümüz de kızın izlediği rotayı takip ediyor, ne tür bir insanın rugby maçının ortasındaymış gibi birine çarpıp kaçtığını anlamaya çalışıyorduk.

Parlak siyah saçları seçilebiliyordu. Stella gözlerini kocaman açarak bana döndü.

'Nereden çıktı bu? Kahretsin, yanımızda mı oturuyordu?" diye fısıldadı, yine de muhtemelen Evie'nin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Oturduğunu gördün mü?

Başımı salladım. "Hayır, öyle mi?" "Hayır.

"Tanrım, onun derdi ne?" Cecily, Evie'nin ona vurduğu omzunu ovuşturdu. "Biri kedisini öldürmüş gibi görünüyor.

Stella ve ben hep bir ağızdan, "O hep böyle görünür," diye cevap verdik. Stella kocaman sırıtırken, ben karnımdaki gergin düğümleri görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Onu tanıyor musun? Kim o?"

'Charlie'nin eski kız arkadaşı.'

Cecily'nin ağzı açık kaldı. "Ve senin için onu terk mi etti?"

Alay ettim, bakışlarımı Evie'nin gittiği yönden ayırıp tekrar Cecily'ye odaklandım. 'Tanrım hayır. Yıllar önce ayrıldılar, o zamandan beri bir ilişkisi var, sadece onun üzerinde hak iddia ettiğini düşünüyor gibi görünüyor.

'Biliyor , Charlie'nin neden en başta ona yardım etmeni istediğini anlamaya başlıyorum. O aslında oldukça korkutucu.'

"Biliyorum. ne zaman anlayacak?"

Cecily sandalyesinde arkasına yaslandı ve Evie'nin nihayet bardan çıkışını izledi. "Yakın zamanda olacak gibi görünmüyor.

Tekrar Scrabble tahtasına baktım, Stella harfleri yeniden düzenleyerek ÜSTÜNLÜK kelimesini yazmıştı.

"On altı puan," diye sırtarak şarap bardağını aldı.

20. Charlie

(Gerçek ve timsah= kızgın Charlie)

Charlie: *Dostum, sonra buralarda mısın? Konuşmamız lazım.*

Brooks: *Bu Oz'un ne kadar garip mı ilgili? Bence aklını kaçırıyor olabilir.*

Charlie: *Hayır, ama muhtemelen bunun hakkında da konuşmalıyız.*

Violet: *Gordon'a benden selam söyle. Sanırım benden hoşlanıyor.*

Charlie: *Herkes seni seviyor.*

Violet: *Awww. <3*

Charlie: *En çok seni sevdiğimi unutma.*

Violet: *Asla.*

Brooks: *Harika, evet sonra*

görüşürüz. Charlie: *Yapmasan iyi*

edersin. Yoksa. Brooks: *Ha?*

Charlie: *Üzgünüm, yanlış başlık.*

Sikeyim.

Kalbim gergin bir şekilde çarparken, Brooks'a daha az kolay açıklanabilir bir Şey gndermediğim için karnım rahatladı ve tekrar yapmadan önce telefonumu cebime attım.

Neyse ki, telefonunu kapatır kapatmaz unutacağı kadar zararsız bir mesajdı. Ondan önümüzdeki birkaç saati atlatmam için yeşil sutyenin içine yerleştirilmiş göğüslerin fotoğrafını göndermesini istememiştim.

Çünkü bunun her yerinde felaket yazılı olurdu.

Ona Violet'ten bahsetmeyi bile baŐaramadan son engelde düŐmüŐ olacaktım.

Bugünün planıydı. Brooks'a söyle. Listemdeki tek Şey buydu.

Eğer daha fazla bırakırsam kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerinde Alka Seltzer içiyor olacağım.

Aklım hâlâ Violet'in memeleri ve Brooks'a bu haberi nasıl vereceğim arasında gidip geliyordu ki neredeyse büyük bir kitap yığının a takılıp düşüyordum. Bir kitap yığını ve hıkırıklarının Őiddetine bakılırsa ağlıyor gibi görünen dev bir bere takmıŐ bir kız.

"Kahretsin, iyi misin? Yardım etmek için eğildim, ancak tam olarak kimin ağladığını görünce ayağa kalktım.

Lanet olası Őansımız neydi? Yani, cidden. Neydi ki?

Etrafıma baktığımda, fizik binasının yanından geçen yolun hiç bu kadar sessiz olduğunu görmemiştim. Eminim genelde çok daha kalabalık olurdu. Neredeyse herkes burayı binalar arasında bir geçiş olarak kullanıyordu. Mutlaka etrafta yardım edebilecek birileri vardı.

Olmak zorundaydı.

Oxford'a giden, Oxford'da yaşayan, *Oxford* sokaklarında yürüyen onca insan varken, neden ona rastlayan ve ağlayan ben olmak zorundaydım?

Bir hıçkırık daha duydum ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Denedim.

Bu tür ağlamalarla daha önce de karŐılaŐmıŐtım. Genellikle timsah trndeydi ama bu kadar yakından ve durduğum açıdan gerçek gibi görünüyorlardı. Bu da alışılmadık bir Şeydi.

"Charlie? Evie feryat etti. "Orada öylece duracak mısın?

İçimi çektim, ama ona çekip gitmeyi tercih ettiğimi söylemekten kendimi alıkoydum, çünkü annem bana her zaman bir erkek gibi davranmamı ėtlemiŐti.

Beyefendi, gerçekten acı çekiyor gibi görünüyordu, ben de .

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diye burnunu çekti. 'Yürüyordum ve sonra bir şeyin üzerine yuvarlanmış olmalıyım ve ayak bileğim kırıldı. Sanırım kırıldı.

Ayak bileğinin diğer bacağının altında sıkıştığı yere baktım. Kırık gibi görünmüyordu ve ben daha önce de kemik kırmıştım. *Çok* daha fazla acı çekerdi.

"Muhtemelen . "Çok acıyor.

Yine gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum çünkü Evie hakkında hatırladığım tek şey onun dramatikliğe olan düşkünlüğüydü. Örümcek - *çığlık* - her türlü ürpertici sürüngen - *çığlık* - bir keresinde ailemin evinin yakınındaki bir göl kenarında kamp yapmayı önermiştim. Bu hatayı bir daha asla yapmadım.

"Hissedip kontrol edebilir misin?" diye *tekrar* kokladı, bacağını açıp bana doğru uzattı.

Kırık olmadığını anlamak için hissetmeme gerek yoktu. Kısa siyah çorapların ve kızların giydiği ince düz ayakkabıların içinde şişmiş bile görünmüyordu.

"Sadece burkulmuş, Evie. Üzerine biraz buz ve kompresyon uygula, yarın sapasağlam olacaksın.

"En azından kalkmama yardım edebilir misin?" Elini tutmam için havaya kaldırdı.

Kısa bir süre, bana bu konuda gerçekten seçim hakkı verilmiş olsaydı ne yapardım diye düşündüm. Yani, tam bir pislik değildim ama Evie'yi görmek, onunla konuşmak ya da ona dokunmak da istemiyordum. Evie'nin kolunu bana doğru sallamaya başlamasına neden olacak kadar uzun süre bunu tartıştım ve sonunda vicdanımın daha iyi olan kısmı kazandı. "Teşekkür ," diye gülümsedi, dengesini bulmadan önce diğer ayağının üzerinde sallanırken kuruyordu.

Sonra fark ettim ki

bütün kitaplarını toplamamı istedi.

"Neden sırt çantanda değillerdi? Onları bir araya toplayıp çantasına geri yığarak sordum. *Fermuarlı* çantasına.

"Acelem vardı.

Tekrar ayağa kalktım ve çantayı ona uzattım, bu noktada yollarımızı ayırmak üzere olmadığımızı anladım.

'Onu taşıyamam, aptal. Bana yardım etmen gerek. Konuyu açıklamak istercesine kolumu tekrar kavradı.

Saati vurduğunda gözlerim saate takıldı. Ah, bunun sadece bir çalışma seansı olduğunu biliyordum ama geç kalırsam bunu kesinlikle Gordon'dan duyacaktım. Yani, geç kalmıştım. Bunu duyacaktım.

' ' çantayı omzuma attım. "Gidelim, binada bir ilk yardım hemşiresi var, seni ona götüreceğim.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, bu kez kolunu belime doladı. Tırnaklarının içime battığını hissedebiliyordum. "Bana iyi davranmanı hak etmediğimi biliyorum ama gerçekten teşekkür ederim.

Nefesi sıkıştığında kelimeleri kekeleyerek çıktı ve derin bir iç çektim.

"Bir şey değil. İyi olacaksın.'

'Her zaman ne kadar sakar olduğumu hatırlıyor musun? Evde kapı çerçevesine çarptığım ve bir hafta boyunca kafamda bir şişlik olduğu zamanı hatırlıyor musun?

"Um -

"Yaz balosuna mor bir gözle gittim..." diye bastırdı, patikada yürürken/zıplarken bana doğru eğildi. En azından o kadar uzak değildi, ama Evie'nin şimdi bana sarılmış gibi görüldüğünü düşünürsek yeterince uzaktı.

"Ah, tabii. Evet,' diye cevap verdim, aslında neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Beni her zaman bir aksilikten ya da başka bir şeyden kurtarıyordun. Ve şimdi yine buradasın. Çok iyi bir çift olduk, sence de öyle değil mi?

"Mmm," mırıldandım, elini omzumu kavramak için yukarı kaldırdığında bir adım daha atabildi.

"Felsefe grubunuz nasıl gidiyor?

Güzel. Gordon kırbacı şaklatıyor. Ama harika, çalışkan bir grubumuz var. Birincilikle ayrılacağız. Aslında şu anda oraya doğru gidiyorum.

Doğru ya. Bugün buluşuyorsunuz. Salı günleri buluşuyoruz. Seni tuttuğum için çok üzgünüm,' diye cevap verdi, sesi neredeyse şehit gibi ve hiç de Evie'ye yakışmayacak şekilde çıkıyordu. 'İstersen beni burada bırakabilirsin. Yolun geri kalanını zıplayarak gidebileceğime eminim.

" yok, neredeyse .

'Eminim grubunuz çok eğlencelidir. Birlikte tekrar yaparken hep eğlenirdik, değil mi?

Yine neden bahsettiğini anlamamıştım. Birlikte çalıştığımız herhangi bir zamanı hatırlayamıyordum. Farklı okullara gittiğimiz için sadece tatillerde tekrar çalışmış olabilirdik ama onu da hatırlayamıyordum.

Belki de anıyı unutmuşumdur.

"Paskalya için bir planın var mı?" diye sordu, ben onu acele ettirmeye çalışırken. Onu kucağıma alsam çok daha hızlı olurdu ve ben de onu kucağıma almayı ciddi ciddi düşünüyordum ama yüzümün onunkine bu kadar yakın olması düşüncesi beni durdurmaya yetti.

Belki onu sırtıma alabilirim.

'Hayır, Tekne Yarışı bir sonraki hafta sonu, o yüzden burada olacağım. Koç izin verirse bir günlüğüne eve gidebiliriz.

'Annen ve baban nasıl? Onlara benden selam söyle.'

"Elbette.

'Ve Magic için bir kucaklama. Bir köpek yavrusu kadar sevimliydi. "Tamam.

Tanrım. Konuşmayı kesmesini diledim. Ayrıca Magic'i hiç sevimli bulmadığından da emindim, özellikle de en sevdiği ayakkabısını çiğnedikten sonra.

'Sanırım ben de tatilde kalacağım, ailem uzakta ve tekrar çalışmam gerekiyor. Bana yardım ettiğin için teşekkür etmek amacıyla seni bir şeyler içmeye götürebilirim.

Binanın yan kapısına yirmi beş metreden daha az bir mesafe kalmıştı. Köşeyi döndüğümüzden beri gözlerim kapının üzerindeydi ama bilmesem yavaştığımızı yemin edebilirdim.

"Biraz daha hızlı zıplayabilir misin?

"Özür dilerim," , dev bir sıçrama yapar gibi göründü, ancak sanırım aynı noktaya geri indi.

Saat çeyrek saati gösteriyordu. Yüz metreden daha az bir mesafeyi yürümemiz on beş dakika sürmüştü. Bu noktaya kadar Evie, hem onu hem de sırt çantamı taşıdığım için sadece bana tutunmuştu, ama on beş dakika her koşulda gülünç derecede yavaştı ve kolumu beline dolayıp yolun geri kalanında onu kaldırmak, bir saatin geri kalanını Gordon'un zaman tutma konusundaki şikayetlerini dinleyerek geçirmek zorunda kalmamak için ödenmesi gereken bir bedeldi.

"Geldik," diye duyurdum eşiği geçerken ve onu neredeyse koridorun yarısına kadar sürükleyerek ilk yardım odasına götürdüm ve kapıyı . Çantasını yere bırakarak gülümsemeyi başardım, gözlerinden taşan taze yaşları görmezden geldim ve arkamı kolaçan ettim. "Acele etmeliyim. Umarım çabuk iyileşir.

"Oh, Charlie, teşekkür ederim. Yardım etmek için orada olmana çok sevindim. ne yapardım bilmiyorum,' seslendi arkamdan, tam hemşire kapıyı açarken.

Elektrik çarpmaları, yanmış vücut parçaları ve fizik laboratuvarlarında genellikle olan diğer şeyler yerine burkulmuş bir ayak bileğinin sıradanlığıyla uğraşmak zorunda kalmaktan şüphesiz heyecan duyacaktır.

Kimya binasından daha güvenli olduğu kesin.

Merdivenleri hızla çıktım, her seferinde üç tane çıkmayı başardım ve çalışma odamıza ulaştığımda nefes nefese kalacak kadar hızlı bir şekilde koridordan aşağı indim.

Kapıdan içeri daldım. "Özür , geciktiğim için çok özür dilerim.

Altısı da bana bakmak için döndü. Gordon'un ağzı açıldı, Evie'yi bulduğumdan beri beklediğim azarı ıstırmek üzere olduğumu biliyordum. Bu adam bir gün müthiş bir profesör olacaktı.

O konuşmadan elimi uzattım. 'Unuttuğum için geç kalmadım. Evie'ye yardım ediyordum, düşmüştü,' diye açıkladım, konuşmasını on dakikadan belki iki dakikaya umuyordum. Şanslıysam üç dakika.

"Hayır, yapmadı.

"Ne yapmadın? En yakın boş koltuğa çöküp dizüstü bilgisayarımı çıkararak sordum.

"Sonbahar.

"Ne?

"Evie düşmedi.

Gözlerimi ekrandan ayırıp bana dikkatle baktığını gördüm, 'Ne demek istiyorsun? Sadece kalkmasına yardım ettim ve onu hemşireye götürdüm. Bu yüzden geç kaldım.'

Ama o düşmedi. Pencereden dışarı bakıyordum ve onun oturduğunu ve kitaplarını yere saçtığını gördüm. Biraz tuhaf olduğunu düşündüm ama kızları pek iyi tanımıyorum. Omuz silkti. 'Her neyse, artık burada olduğuna göre bu seansa devam edebilir miyiz? Bu sonuncusu ve ödevimizi yarın Profesör Rivers'a teslim etmemiz gerekiyor. Biz de tam -'

Bekle. Geri dön. Evie hakkında ne dedin?

"Düşmedi. Yüksek sesle mırıldandı, gözlüklerini burnuna doğru itti ve pencereden dışarı baktı. "Bak, işte orada.

O kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyem devrildi. Ama orada, bileğinde burkulma belirtisi olmadan ya da tutunacak birine ihtiyaç duymadan normal bir şekilde yürüyen Evie vardı.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Gordon, kapıyı açıp geldiğim gibi hızla dışarı fırladığımda.

Önünde durup yolunu kesecek kadar hızlı koştum. "Çabuk iyileşti. Gözleri şaşkınlıkla parladı ama sadece bir saniyeliğine ve vermek gerekirse numara yapmaya bile çalışmadı.

'Ne yapmamı bekliyorsun? Benimle konuşmayacaksın.'

"SANA SÖYLEYECEK HIÇBİR ŞEYİM YOK. NEDEN BUNU KAFANA ?"

"Bana bağırma.

"Yardıma ihtiyacın var. Gerçekten ihtiyacın var. Beni yalnız bırakman için ne yapmam gerekiyor?"

İşaret parmağını yanağına vururken tırnaklarındaki siyah parlaklık parlıyordu. "Hmm. Peki ya... bu hafta sonu bir yarışınız var, değil mi?"

"Evet, ve? Bunun ne alakası var?" "Kazan, ben de seni rahat bırakayım.

Gözlerimi kırıştırdım ve onu doğru duyup duymadığımı kontrol ettim. "Ne?"

"Hafta sonu yarış kazanırsan seni bırakırım. Dönem sonundan sonra birlikte başka dersimiz yok, yani istemiyorsan beni bir daha görmek zorunda değilsin. Yine de birbirimize rastlayacağımıza eminim.

"Evie, neden bahsediyorsun?" "Yarış kazan ve seni bırakayım.

'Ne oyunu oynamaya çalışıyorsun? İlgilenmiyorum.'

'Oyun yok, Charlie. Söz veriyorum. Gülümsedi, o kadar tatlı bir şekilde gülümsedi ki dişlerim kenetlendi. Disney'in tüm kötü karakterleri onda toplanmıştı ve ben bunu daha önce hiç görmemiştim. Ondan neden ya da nasıl hoşlandığımı bile hatırlayamıyordum. Eskiden taktığım Evie renkli gözlükler iyice kırılmıştı.

Her zaman çıkarıcı olduğunu biliyordum, ama sonunda onun başka ne olduğunu görebiliyordum - kötü, kindar, kinci.

Yine de Violet'i bulmam onun sayesinde oldu.

Tatlı, nazik ve düşünceli olmaktan başka bir şey olmayan Violet, Evie'nin sadece antitezi değildi, aynı stratosferde bile değildi. Karşılaştırılamazdı.

Violet'i görmek için ani bir istek duydum.

"Cumartesi günü yarış kazanacağız ve beni *sonsuz* dek yalnız mı bırakacaksın?" Başını salladı.

"İyi, tamam.

"Ama..." midem bulandı, bilmeliydim. Evie'nin her zaman bir *ama*'sı vardı. 'Eğer kaybedersen beni bir randevuya götürürsün ve tekrar deneriz.

Neden kaybedersem? Teselli ödülüm olduğunu düşündüğün için mi? Değilsin,' diye alay ettim.

"Çünkü bir galibiyetten vazgeçemezsin," dedi basitçe. 'Sadece kendimi oyuna geri koyuyorum ve sen de son iki yarışı kaybettin, yani ihtimaller benim lehime diyebilirim.

Ona baktım; bunların hiçbiri tesadüf değildi. Yarış sonuçlarını kafasından uydurmuyordu ve benim onun sahte bileğini anlayıp peşinden koşacağımı çok iyi biliyordu. Doğru, kaybetmiştik ama kaybetmiştik çünkü Koç takımları değiştirmişti - birkaç alternatif Mavi Bot seçeneğini deniyordu. Tam kadro kürek çekmemiştik ve bu hafta sonu çekecektik.

Biz kazanırdık. Buna hiç şüphe yok.

"Oyun falan yok, Evie. En azından başkasının oynadığı bir oyun yok. Ama senin bir anlaşman var. Kazanırsak beni, Violet'i ve diğerlerini rahat bırakacaksın.

Elini sıkmam için bana uzattı, ama ben elini sıkamak yerine ona bakınca sırtması daha da arttı. "Anlaştık. Aynen böyle.

"Evet. Aynen öyle. Kaybetmiyoruz.'

Yanıtını bekleme zahmetine girmedim, topuklarımın üzerinde döndüm ve çoğunu kaçırmış olmama rağmen sınıfıma doğru yürüdüm. Gordon'a büyük bir özür borçluydum.

Tanıdık bir mesaj sesi cebimde titreşti ve telefonumu çıkardım.

Brooks: *Hey, eve gider misin? Ev müdahalesi yapmamız gerek.*

21. Menekşe

(Shakespeare haklıydı, gerçek aşkın rotası hiçbir zaman pürüzsüz olmadı)

Charlie çalar saatim olsa bile erken kalkmaya alışabileceğimden emin değilim.

Bir gözümü kırdım. Tanrım, neredeyse hiç ışık yoktu. "Saat kaç? Mırıldandım.

Ağzı omzumun üzerinde gezinmeye devam ederken sırtarak, "Altı oldu," dedi.

Öte yandan, muhtemelen öpücükleri çalar saat olarak kabul edebilirim. Ve şu anda diliyle her ne yapıyorsa.

'Güneşten önce kalkma konusundaki bu ısrarını tartışmamız gerekecek. Fark etmediysen söyleyeyim, ben sabah insanı değilim.

"Bunu söylemen komik," diye mırıldandı boynuma uzanarak, "Ben de değilim. Ya da eskiden hiç değildim, ama seninle tanıştığımдан beri, günün daha fazla dakikasında seni görebileceğim anlamına geliyorsa, erken uyanma fikrini seviyorum.

'Tanrım,' diye inledim, 'neden böyle şeyler söylemek zorundasın. Beni uyandırdığın için sana kızmak çok daha zor oluyor.

Üstüme yuvarlandı, ağzı ilk kez benimle temas etti, gülümseyerek bana bir Colgate reklamına baktığını düşündürdü.

'Bana hala kızgın olabilirsin. Aslında, eğitim için ayrılmak zorunda kalmadan önce neden bana ne kadar kızgın olduğunu göstermiyorsun?

Kalçalarım yana düştü.

Onları durduramıyordum bile, çok zavallıydım. Sadece sikinin göbeğimin tepesinde dürttüğünü hissetmem yeterliydi, o zaman teslim olacaktım. Hiç karşı koymaya çalışmadım.

bir tür kavga. İtiraz yok, itiraz yok ve sabahın köründe bile neredeyse hiç şikayet yok.

Charlie Masterson benim her şeye sahipti.

'Neden daha sosyal bir spor yapmıyorsun? Daha makul bir saatte buluşan bir spor?' Nefes almayı başardım, o içimde kayarken boynum geriye doğru kıvrıldı. "Rugby gibi.

Göğsünden gelen iniltinin gümbürtüsü tüylerimi diken diken etti. İçgüdüsel olarak bedenim daha fazlası için ona doğru eğildi.

"Ragbi oynamamı mı istiyorsun?"

"Evet, o kadar erken kalkmıyorlar.

"Rugby oynayabilirim," diye mırıldandı, dili ağzımın dış hatlarında geziniyordu, "kesinlikle oynayabilirim. Ama..." kalçalarını yavaşça benimkilere doğru yuvarladı, neredeyse çok yavaş. Sinir bozucu bir şekilde yavaşça, gerçekten baskıya ihtiyaç duyduğum noktanın üzerinden zar zor geçerek, 'kürekçilerin olayı...' bir kez daha yuvarlandı, 'dayanıklılıkları var...' yuvarlandı, 'dayanıklılıkları var...'

Kalçalarının son darbesi leğen kemiğime öyle bir saplandı ki, St Anne's'in duvarlarının ses geçirmez olması için dua ettim, çünkü az önce çıkardığım inilti tüm şehirden duyulabilirdi. Bir sonraki nefesimde kendimi o kadar hızlı bir şekilde ters dönmüş buldum ki, ondan ve yataktan düşmemi engelleyen sadece kalçalarıma batan parmak uçları oldu.

Yeni pozisyonuma ve onun içimdeki hissine alışmak için bir an durakladım. Yumuşak sırtışı, parıldayan yeşil gözleri, saçlarının her zaman yüzünün sol tarafına doğru kıvrılması, sabahın bu iğrenç saatinde bile hala delicesine güzel görünüyordu.

Avuç içlerindeki nasırları tenimin üzerinde gezdirirken, vücudumda bir dizi tüylerim diken diken oldu ve şimdi omurgamın dibinde biriken diğerlerine katıldılar. Başparmağının çakıllı meme uçlarıma her vuruşunda baskının lezzetli kıvrımı daha da artıyordu.

'Çok güzelsin, Violet. Bütün gün sana bakabilirim.'

Elleri kalçalarıma kayd, kıcıımı kavradı, böylece hareketi kontrol edebildi - daha fazlasına ihtiyaç duyana kadar kalçalarımın her sabit sallanışında yavaş, kasıtlı itişler. Daha fazlasına ihtiyacımız vardı. Yaklaşan orgazmın habercisi olan işaretin kendini göstermesi uzun sürmedi.

Kalçalarım daha sıkı kavradı ve parmakları daha sert kazdı. Yavaş ve istikrarlı olarak başlayan şey, umutsuzca bir serbest bırakma peşinde koşan iki kaotik ritmik kıvranan vücuda dönüştü. Sadece başparmağı klitorisime sürtündüğünde

Arzuladığım baskıyla vücudum pes etti ve beni uçurumun kenarına itti.

Bir saniyeden kısa bir süre sonra onu takip etti.

Daha önce her seferinde olduğu gibi, nefeslerimiz senkronize olup sakinleşene kadar birbirimize yapışık kaldık. Terli saç tellerini yüzümden uzaklaştıran ve beni hiç durmaya niyeti yokmuş gibi öpene kadar.

Dudaklarıma son bir öpücük bıraktı, 'Gitmem gerek. Çocuklar uyanmadan geri dönmeliyim, sekizde antrenmanımız var.

çekildiğine dair hiçbir işaret vermedi, ben kalp atışlarını dinlerken kollarıyla beni sardı.

Sonunda başımı kaldırdım, "Charlie?"

"Evet?"

"Baskı yok, ama bu hafta neredeyse her geceyi burada geçirdiğine göre, muhtemelen kardeşime söylemeliyiz..." Bakışlarımı kaçırırken alt dudağım dişlerimin arasına sıkıştı, "Tekne Yarışı'na kadar bekle dediğimi biliyorum, ama biliyorsun, eğer bu aramızda uygun bir şeyse..."

"Violet... Violet, bana bak.

Gözlerim tekrar yukarı kaydı.

"Bu uygun bir şey. Uzun bir iç çekişle yorganın altına geri sokuldu, saçımın bir tutamını parmağının etrafında kıvırdı, ama tek bakabildiğim, en değerli arkadaşlık gibi hala bileğini saran kırmızı ve beyaz pasta kutusu bandıydı. "Haklısın, ona söylemeliyiz. Ona söylemeliyim. Şu anda evde Oz'la ilgili çok fazla dram yaşıyor ve onunla her konuşmaya çalıştığımda başka bir şey oluyor. Kaosa katkıda bulunmak istemedim ama bunu ona ve sana borçlu olduğumu biliyorum. Bunu bugün yapacağım. Tekne Yarışına kadar beklemeyi planlamıyordum."

"Yani beni dinlemeyecek miydin?"

"Ben her zaman seni dinlerim. Dudaklarıma son bir öpücük kondururken gülümsedi ve beni güldürdü.

'Peki, ama sana zorluk çıkarırsa, ona benimle uğraşmak zorunda olduğunu söyle.

Yorganı arkaya attı ve gülerek ayağa kalktı. "Merak etme, yapacağım.

Kendimi yastıklara doğru iterek, boxer'ını çekmeden önce onun *ince* kıcına bakma fırsatını değerlendirdim.

Aferin, Violet. Hem çok iyi.

"Hey..." diye başladım, kıyafetlerinin geri kalanını toplarken, "kapüşonunu bana bırakabilir misin?"

"Evet, neden?" diye sordu, yatağın üzerine fırlatarak.

"Bugün giymek istiyorum, kızlar nasıl giyer bilirsin..." Aslında böyle bir tartışma yapmadığımız için konuşmayı kestim. Hâlâ nasıl gittiğini görüyor m? Çünkü sanırım ben zaten biliyordum.

Charlie'nin bana eğlenerek baktığını görmek için başımı kaldırdım. "Bu cümleyi bitirebilirsin.

"Ne diyecektim biliyor musun?

"Seviyorum. Her ne kadar kafanın içinde geçen konuşmayı izlemeyi ve yüzünde okumayı sevsem de, bunu senden duymak istiyorum'.

Tıpkı filmlerdeki gibi yorgana sarınarak yatağa doğru yürüdüm ama kesinlikle o kadar zarif değildim. Charlie oturdu, elleri saçlarımı karıştırırken parmaklarının arasında mor bir tutam yakaladı ve burnunun altında gezdirdi.

"Söyle.

"Kazağını bana bırakır mısın diye soracaktım, böylece maçlara ya da yarışlara erkek arkadaşının kıyafetlerini giyerek giden kızlardan biri olabilirim..." Omuz silktim, yüzüne yapışan sırtışı görmezden geldim. "Her neyse.

"Erkek arkadaşın olmamı mı istiyorsun?

Karnımda binlerce solucan kıpırdanıyor olsa da omzum tekrar yukarı kalktı. Son beş yıldır istediğim tek şey buydu.

"Evet, eğer istersen.

Charlie başını salladı, dudağının kenarında bir sırıtma belirdi. "Ben istiyorum. Gerçek bir tane, tüm ailenin bildiği. Ama... rugby oyuncusu olmamı mı tercih ederdin?

Ağzımın kenarını emiyordum, ona bakarken başım öne eğikti. "Hayır. Seni kürekçi olarak tutacağım. Sorun değil. Hmm, erkek arkadaşım kürekçi...' Parmaklarımı yanağıma vurdum, 'evet, kulağa hoş geliyor.

"Bunun için teşekkür ederim. Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ama beklediğim gibi geri çekilmedi.

Bunun yerine daha da derinleşti. İri elleri yüzümü sıkıca tutarken daha da ısrarcı oldu. Neredeyse açgözlüydü. Ve o uzaklaştığında, eğer yatakta oturuyor olmasaydım, düşmemi engelleyecek bir şeye ihtiyacım olacaktı çünkü bacaklarımın beni ayakta tutmasına imkan yoktu. "Seni bulduğuma çok sevindim, Violet. Tahmin bile edemezsin. Bunca zamandır burnumun dibinde olduğuna inanamıyorum.

Başımı kaldırıp baktığımda, iri yeşil gözlerinin ardında okuyamadığım bir ifade yüzüyordu. "İyi misin?

"Evet, hiç bu kadar iyi olmamıştım.

Döndü ve kapıyı arkasından kapatmadan hemen önce göz kırptı. Mandalın sesini duyar duymaz, uzaydan bile görülebilecek bir gülümsemeyle yastıklara yaslandım ve tekrar uykuya daldım. O kadar yorgundum ki *bana* hiç kız arkadaşım demediğini sonradan fark ettim.

'Tanrım, bu kadar insan nereden geldi? Yemin ederim Oxford'da bu kadar çok öğrenci yok. Neden bu kadar kalabalık? Stella homurdandı.

"Paskalya'dan önceki son hafta sonu ve herkes evine gitmek yerine burada kaldı, ayrıca hava güneşli.

Güneşli demek hafif kalır. Bu sabah hava durumu spikerine göre, İngiltere'nin güney kesimlerinde sıcaklıkların 30 dereceye ulaşması beklenen o garip erken sıcak hava dalgalarından biri yaşanacaktı. Bu nedenle, gerçek İngiliz modasına uygun olarak pub kapıları açılmış ve nehir kıyısı boyunca bira çadırları kurulmuştu. Her ne kadar havanın ısınmasına sevinmiş olsam da, bu durum sıcaktan ölmek istemiyorsam Charlie'nin kazağını giyemeyeceğim anlamına geliyordu. Bu yüzden onu belime bağlamıştım ama kazağın durduğu yerde sırtımda biriken teri şimdiden hissedebiliyordum.

Yoğun olacağını tahmin etmişim, ama *bu kadar* yoğun olacağını tahmin etmemişim ve Stella'yı biraz daha erken çıkarmış olmayı diledim. Seks sonrası uykuma rağmen sabah dokuzda tamamen uyanmış ve gitmek için can atıyordum, ama Stella kahvaltıyı hareket halinde yapmak yerine masada yapmamızda ısrar etmişti, bu yüzden nihayet nehre doğru yürümek için ayrıldığımızda kendimizi tamamen aynı fikirde olan Oxford öğrencilerinin kalabalığı arasında bulduk.

Pastel şortlar giyen bir ordu tarafından taşınan lacivert bayraklar arasında yürüyorduk; pembeler, sarılar, soluk maviler ve yeşillerden oluşan bir gökkuşağı çünkü ilk güneşli gün yaz gardırobunun yağmalandığı anlamına geliyordu.

"Tamam, nerede izleyeceğimize dair bir plana ihtiyacımız var. Ben bitiş çizgisine gidelim derim.

Çok yoğun olacağını düşünmüyor musun?

"Olacak ama geçen yıl bir içki çadırı kurdular, böylece içki içip izlememiz daha kolay olacak.

"Ben nehir kıyısına gidip yerimizi ayarlasam, sen de bara gitsen nasıl olur?

"İyi fikir. Kolumdan tuttu ve beni yaklaşık yirmi bir grubun yanından hızla geçirdi, neredeyse onunla birlikte koşuyordum. 'Ne oldu?

Ne yapıyorsun?"

"Onlardan sonra bara gidemeyiz," diye tısladı, "bütün gün bekleyeceğiz.

Planı işe yaramış gibi görünüyordu çünkü oraya vardığımızda sadece çok küçük bir kuyruk vardı, başlangıçtaki ayrılma planımızı terk etmeye karar verdik, o sipariş verirken onunla birlikte beklediğim kadar küçüktü ve içkilerimizi Isis'in yanında, iki üniversite kayıkhanesinin arasındaki açık bir alana götürdük.

Nehrin karşı kıyısında, Bath Üniversitesi taraftarları, kraliyet mavisi ve sarı renkleriyle ayırt edilebilecek şekilde tüm güçleriyle hazır bulunuyordu.

"Bunun katılmayı başardığımız ilk yarış olduğuna inanamıyorum.

"Biliyorum. Eminim birileri Cecily'nin bu hafta sonu bize izin vermesi için araya girmiştir'.

"Leo yaptı," diye mırıldandı Stella ve gözlerini kaçırdı.

Leo'nun tanıdığı en büyük baş belası olduğu, geçen gün provalarda ne kadar sinir bozucu olduğu, Fransızca ya da genel olarak hayat gibi açıklamalarına ekleyeceği başka bir şey olup olmadığını görmek için bekledim. Ama şimdi düşündüm de, bir süredir Leo'dan şikâyet ettiğini duymamıştım.

"Her neyse," diye devam etti ben daha fazla düşünmeden, "günün olayı nedir?"

Arkamı döndüm, genellikle yarışların saatlerinin listelendiği duyuru panosunu arıyordum, 'Emin değilim. Yakında duyurulur.

Oxford'un dört ana mürettebatlı sekiz teknesi vardı - erkekler ve kadınlar Mavi Tekneleri her kulübün bir numaralı tekneleriydi ve onları erkekler ve kadınların ikinci tekneleri olan Isis ve Osiris takip ediyordu.

Kadın mürettebat ilk sırada yer aldı: Osiris'i Mavi Tekne takip etti. Osiris bir foto finiş ile kazanırken, Blue ne yazık ki neredeyse bir tam boy geride kaldı.

Erkeklerin yedek teknesi Isis'in durumu biraz daha iyiydi. Seyircilerin normalden daha yüksek sesle tezahürat yapmasına neden olacak kadar sağlıklı bir farkla kazandı.

Erkekler Mavi Tekne yarışı başladığında, seyirciler tarafından yeterli miktarda bira içilmişti ve herkes bir hesaplaşma için hazırlanıyordu. Gürültülü tezahüratlar artık günün arka planını oluşturuyordu ve Oxford hakkında istediğinizi söyleyebilirsiniz, ancak taraftarların tam güçle dışarıda olması gibisi yoktu.

Havayı yırtan bir korna sesi yarışın başladığını işaret ediyordu.

'OXFORD! OXFORD! OXFORD! OXFORD!' sloganları yine kıyıdan aşağıya doğru geliyordu.

"Neredeler? Göremiyorum,' diye mırıldandı Stella, bağırmaktan sesi neredeyse kesilmişti.

Gözlerimi kısarak nehrin yukarısına baktığımda, iki kabuğun kesiştiği yerdeki su dalgalanmasını ve ardından jürinin motorlu teknesini seçebiliyordum. Kürek çekmenin sorunu buydu - ya başındasınız, ya ortasındasınız ya da sonundasınız. Yarışın heyecanını ancak yanınızdaki bölüm tezahürat bayrağını devrettikten sonra yakından yaşayabiliyordunuz.

"Oradalar, bir dakika içinde göreceksiniz.

"Kim kazanıyor?

"Söyleyemem.

Gözlerimi tekrar kısıtım. Başa baş görünüyordu ama öyle değildi. Yaklaştıkça Bath'ın yarım boy farkla önde olduğu daha da belirginleşiyordu.

'Kahretsin,' diye bağırdı Stella, nerede olduklarını bilmeyenler olabilir diye mermileri göstererek. 'Kaybediyorlar. Haydi, Charlie! Parmağını çek!'

'Hadi Charlie,' diye bağırdım yanına yaklaştıklarında. "Hadi, Hugo.

'DARK BLUES! DARK BLUES! DARK BLUES!' sloganları bir başka dalga halinde yükseldi.

CHARLIE! KIMILDA! OXFORD! Kımıl-da!' Stella daha yüksek sesle bağırdı. "HADI! HAREKET ET!"

Teknedeki çocukların bizi duymasına imkan yoktu. Ama elli metre açığa sanki ikinci bir enerji rüzgârına kapıldılar çünkü Oxford bir anda hızlandı. Bu mesafeden bile Oz'un her kulaçta güçlendiğini, cezalandırıcı bir ritim tutturduğunu görebiliyordum.

Sekiz kürek suyu yarararak ilerliyordu.

Altı numaralı koltukta oturan ve hayatı buna bağılıymış gibi kürek çeken kardeşimin kızarmış yüzünü görebiliyordum. Hepsi öyleydi. Ama gözlerim diğer çocukların üzerinde zar zor gezindikten sonra tekrar yedinci sıradaki Charlie'ye odaklandı. Güneş gözlüklerinin arkasından bile Bath'ı geçmek için son gücünün son damlasına kadar harcadığını söyleyebilirdim. Her müthiş vuruşta çenesi patlıyor, pazuları ve trisepsleri piston gibi hareket ediyor ve Oz'unkilerle o kadar uyumluydu ki görünmez bir iple birbirlerine bağlı olduklarını düşünebilirdiniz.

Stella kolumu öyle sert kavradı ki, kan akıttığına yemin edebilirim. "Kahretsin. Hareket ediyorlar."

İstesem bile nefes alamıyordum. Hava ciğerlerimde sıkışmıştı ve iki tekne bizi geçtiğinde başa baş durumdaydılar. Kürekleri son bir kez daha çektim ve Mavi Bot bitiş çizgisini ilk geçen oldu.

Ses sağır ediciydi. Neredeyse Oxford'un Tekne Yarışı'nı kazandığı zamanki kadar sağır ediciydi ve eğer bugünkü performanslarını iki hafta sonra tekrarlasalardı, tezahüratları İskoçya'nın kuzey ucundan duyabilirdiniz.

Stella hâlâ aşağı yukarı zıplıyordu. "Bu inanılmazdı!" diye bağırdı.

"Biliyorum! Ben çılglık attım, çünkü ikimiz de duracak gibi görünmüyorduk, birbirimize sarılmıştık, ta ki gerçekten işemem gerektiği ortaya çıkana kadar. ', gidelim buradan. Tuvalete gitmem lazım, sonra gidip çocuklar.'

Elimi uzattım, o da tuttu. İkimiz Oxford öğrencileriyle dolu kalabalığın arasından geçtik. Birkaç kez, her biri birkaç bardak bira taşıyan bir grup çocuğu kıl payı atlattık. Önümüzdeki kızın da fark ettiği gibi, birinin devrilmesi riski olmadan güvenle tutamayacakları kadar çok bira vardı. Ama umursamayacak kadar sarhoş görünüyordu. Ayrıca uçan boş bira bardaklarından, yarış sırasında etrafta sallanan birkaç Oxford Üniversitesi kağıt bayrağından, birkaç atkı ve bir şapkadandan da kaçtık.

"Güzel günlerin sorunu bu, kendimizi kontrol edemiyoruz," diye homurdandı Stella, bir rugby topu yüzünün yanından geçip giderken, kalabalığın diğer tarafındaki bir adam tarafından yakalandı. 'Yani, neden burada bir topla oynamaları gerekiyor ki? Yakınlarda mükemmel bir saha var.

'Sen söyle Stella,' diye güldüm. 'Hey, yolda bara gidelim mi? Çocukların zaten kulüp binasına dönmeleri gerekecek, onlarla orada buluşabiliriz.

"Evet, iyi fikir. Yol boyunca çarpılmayacak bir yer var mı?"

Başımı salladım. "Hayır.

"Hevesli bir düşünce. Oraya varmadan önce son bara gidelim, o zaman dökülme ihtimalimiz azalır ve içmek için daha fazla fırsatımız olur.

Sonunda ilk insan kalabalığının arasından geçerken kolumu omzuna attım, "Seninle arkadaş olmamın bir nedeni olduğunu biliyordum.

Evet. Uygun içki mekanları bulma yeteneğim eşsizdir.'

Neredeyse yarım saatimizi aldı ama neredeyse hiç zarar görmeden başardık. Aynı olamaz dedi için başka bir rugby top hangi bu zaman,

maalesef Stella ile temas etti ve hemen kendini en yakın çitin içine fırlatılmış olarak buldu. Bar, nehrin yukarısındakilere kıyasla daha sessizdi ve ben bara vardığımda içkilerimiz henüz gelmemiş olduğu için yeterince hızlı işlemeyi başardım.

"Ben şimdi gidiyorum. Sen burada bekle," diye seslendi Stella koşarak uzaklaşırken. "Merhaba.

Sağıma ve tanıdığım sesin sahibini gördüm.

Gerçekten de kötü bir koku

gibiydi. "Ne istiyorsun, Evie?

"Sadece başsağlığı dilemeye geldim. Narin, küçük bir omzunu kaldırdı, siyah güneş elbisesinin askıları zar zor hareket ediyordu.

Barmenin iki kadeh şarap doldurmasını izlemekle o kadar meşguldüm ki Evie'nin söylediği herhangi bir şeye gerçekten dikkat edemedim. Ayrıca, ilgilenmiyordum.

"Charlie'yle hakkında.

Dikkatim önce ona, sonra da iki bardak koyan barmene kaydı. Banka kartımı ona uzattım.

"Ne?

'Bugün kaybederlerse onunla buluşmamı istediğini görünce ayrıldığınızı düşündüm. Bilirsiniz, dertleşmek için, sanırım.

'. Lütfen git ve rahatsız et.

En azından tamamen görmezden gelinmeyi bekliyordum ve Stella döndüğünde hâlâ orada duruyordu.

"Neler oluyor? Neden buradasın? Gerçekten insanlara eziyet etmekten başka yapacak daha iyi bir işiniz yok mu?

"Hayır, pek sayılmaz.

Stella onun üzerine çıkarak içeri girdiğinde bile Evie irkilmedi. "Bizi mi takip ediyordun?

"Hayır," diye omuz silkti, "sadece şanslı bir tesadüf sanırım. "Ben tesadüflere inanmam.

"Oh iyi.

Bu bakışma yarışmasını kimin kazanacağından emin değildim. Stella daha uzun boyluydu, ama Evie'nin gözlerinin ardında onu yenilmez gösteren bir ölüm vardı.

"Hemen şimdi siktirip gitmezsen bunu senin sorunun yapacağım. Ciddiyim, siktir git. Violet'i rahat bırak, beni rahat bırak ve Charlie'yi rahat bırak.

Stella'nın kolundan çekiştirdim, 'Hadi ama, buna değmez. İçkilerimizi alıp gidelim.

"O neden burada?" diye tısladı, dönüp kıpırdamayan Evie'ye baktı. "Sen neden buradasın?"

"Violet'i çocukların galibiyeti için tebrik ediyordum."

"Ne?"

Tekrar çekiştirdim, Stella'nın içkisini yüzüne doğru salladım, mesajı umuyordum. 'Stella, gidelim. Saçmalıyor.'

"Ama özellikle Violet'e bu hafta derste Charlie'nin bugün kaybederlerse onunla bir şeyler içmek için buluşup buluşamayacağımı sorduğunu bildirmek istedim. Biliyorsun."

...onu teselli etmek için.'

Stella'nın başı benimkine doğru döndü, ama ağzımı düz bir çizgi halinde tuttum ve hiçbir şey söylemedim. Tekrar Evie'ye döndü. "Sen pis kokulu bir yalancısın. Stella'nın buna 1920'lerin Amerikan Gangster aksanını eklemesi gerektiğinden emin değildim, ama biraz bir şeyler katmıştı. Yine de Evie bundan etkilenmemişti."

Sadece omuz silkti ve yüzünü dağıtmak istediğim o yapmacık gülümsemelerinden birini takındı.

Birinin derisinin altına girme yeteneği gerçekten eşsizdi.

Ona sor. Eminim şu anda kayıkhaneye doğru gidiyorsunuzdur. Sana söylemiştim Violet, biz her zaman birbirimize geri dönmenin yolunu buluruz.

Stella sonunda ona uzattığım şarap bardağını kaptı, 'Hadi, buradan gidelim. Evie, meclisine geri dön.'

Stella beni, muhtemelen bizimle aynı düşünceyle bara dolmuş olan yeni bir öğrenci sürüsünün arasından sürüklerken, onu barda ayakta bıraktım, şüphesiz bizim gidişimizi izliyordu.

"O kız..." diye mırıldandı Stella, "onda gerçekten bir sorun var. Charlie ondan nasıl hoşlandı?"

Omuz silktim, yavaşça başımı salladım, 'Dürüst olmak gerekirse, bunu her gün düşünüyorum. "Söylediklerinde doğruluk payı olmadığını mı düşünüyorsun?"

Soruyu tam kadehi dudaklarıma götürdüğüm sırada sormuştu, bu da bir kahkaha atmama ve şarabın burnuma doğru fırlamasına neden oldu. En azından Charlie'nin kapüşonunu giymek tam bir fiyasko olmamıştı. Çok kullanışlı bir yüz mendiliydi.

"Hayır, bilmiyorum. Dudaklarından doğru bir cümle çıktığını hayal bile edemiyorum."

Beş dakika sonra kayıkhaneye vardığımızda ikimiz de hâlâ Evie hakkında homurdanıp duruyorduk. Ve şans bugün - çoğunlukla - bizden yana görüldüğü için, Charlie'nin kapıları ittiği an tam da o andı.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde ağzım kurudu. Neredeyse elimi Stella'nın gözlerine kapatacaktım, çünkü Charlie Masterson'ın yarış sonrası tüm terli ihtişamıyla sergilediği sanat eserini takdir eden tek kişi olmak istiyordum. Kürek atletinin kayışlarını indirmiş ve rampadan aşağıya doğru yürüyordu, kas üstüne kasları tam teşhir halindeydi. Karın kasları bile bu sabahtan beri büyümüş gibiydi.

"Vay canına," diye mırıldandı Stella.

"Merhaba, seni burada görmek ne güzel," diye sıırttı ama beklediğim öpücüğü -her zaman bana verdiği öpücüğü- vermekten kaçındı, onun yerine ağzımın kenarına hızlı bir öpücük kondurdu ve arkasına bakınca nedenini anladım.

Kardeşim içeride bir yerdeydi ve ona hâlâ söylememişti.

Bunun yerine, parmaklarının benimkilere hızlıca dokunması, az önce Evie'yle olanlar yüzünden ortaya çıktığını bildiğim küçük hayal kırıklığı parçasını uzaklaştırmaya yetti.

"Tebrikler.

'Teşekkür ederim, senin için kazandım,' diye göz kırptı.

Stella kendi Charlie'nin omzunu dürterken ben de ona gülümsedim, "İyi galibiyet, Chuckles.

"Teşekkürler," eğer mümkünse sıırtışı daha da genişledi, "zor bir yarıştı.

"Belli ki en çok sen mücadele ettin," diye mırıldandı ve küçük bir öksürük çıkardı,

"Çığlık atmaktan sesim kısıldı.

'Teşekkür ederiz. Bir bardak şarabın da faydası olmuş gibi görünüyor. Kadının elindeki plastik bardağı başıyla işaret etti.

"Evet, bir kadeh şarabın gücünden asla şüphe etme. Konuyu açıklamak istercesine büyük bir yudum aldı. "Harikaydı ve Oxford'a genel zaferi kazandığı için tebrikler.

'Önümüzdeki iki hafta boyunca yapmamız gereken bazı işler var. Ama eğer bugün bir gösterge olduysa, ekip Blue için hazır'.

"Chiswick Köprüsü'ndeki bitiş çizgisinde seni alkışlıyor olacağız. "Öyle olsa iyi olur," diye cevap verdi, doğrudan bana bakarak ve bu sefer biraz Elime tekrar dokunduğunda aramızda bir elektrik kıvılcımı çaktı.

"Aman Tanrım," diye devam etti Stella, bir anı tamamen böldüğünü fark etmeden, "asla tahmin edemezsin. Senin şu psikopat eski kız arkadaşınla karşılaştık.

Charlie'nin eli benimkini bıraktı ve yüzündeki tüm mutluluk kayboldu, yerini pürüzsüz yüzünü gölgeleyen derin kaş çatma çizgileri aldı.

Alına. Evie? Ne? Nerede?"

"Barda. Dürüst olmak gerekirse, o kadar saçmalıyor ki, eğer kaybedersen seninle buluşmaya söz verdiğine bizi ikna etmeye çalıştı, böylece seni daha iyi hissettirebilecekti, ya da her neyse.

"Evet," diye güldüm, "sanırım Stella onu çekip almasaydım kazığa bağlayıp yakmaya hazırdı.

"Evie sana yarışı kaybedersek onunla çıkacağımı mı söyledi? Charlie tekrarladı.

"Evet, bu kız kesinlikle Coco-Pops," diye homurdandı Stella. 'Bir gün ocağının üzerinde kaynayan bir tavşanla karşılaşacaksın.

"Ah, Stel. Böyle söyleme. Aklından bile geçirme,' Kaşlarımı çattım ve tekrar Charlie'ye baktım.

İlk kez ne kadar durgunlaştığını fark ettim, gülümsemesi tamamen kaybolmuştu ve yorgunluğun verdiği pembemsi parlaklık artık grimsi bir renge bürünmüştü. Eğer yumrukları sıkılmamış olsaydı, bunu daha fazla sorgulamayabilirdim. Ama gözlerinin panikle kısılmasıyla birlikte, içimdeki düğümler bir anda ortaya çıktı ve karnımın derinliklerinde kıpırdanmaya başladı.

"Charlie?"

Stella'nın gözleri benimkilere ve tekrar Charlie'ye kaydı. 'Yalan söylüyordu, değil mi?

Evie yalan mı söylüyordu?"

"Evet. Başını salladı, "Elbette. Yani, benimle buluşmasını ben istemedim, bunun imkanı yok... Tabii ki yalan söylüyordu.

Sözleri beni daha iyi hissettirmeliydi ama hissettirmedi. Ses tonunda bir şey vardı. Neden her zaman *ama*'yı hissedebiliyorsun?

Elini ensesine götürdü, "Hımm... *ama* az önce bana bugün kaybedersek onu dışarı çıkaracağımı söyledi.

"Ne? Stella ve ben hep birlikte ağzımızdan kaçırdık.

Tekrar oynattım. Doğru duyduğumdan emin olmam gerekiyordu. Stella da şu anda bana bakışına bakılırsa aynı fikirdeydi.

"Ne demek istiyorsun? Seni mi yaptı?"

Gözleri samimiyetle doluydu, 'Hayır, önemli bir şey değil, kulağa geldiği gibi değil. Onunla çıkarsam sonunda beni yalnız bırakacağını söyledi. Sadece kaybedersek demişti ama kaybetmedik, o yüzden sorun yok.

Evet, duymuştum. Duymuştum, gözlerim tekrar Stella'ya kaydı, o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Ama onunla çıkmayı kabul ettin?" "Evet," diye başını salladı. "Onu benim davamdan kurtarmak için.

"Pardon... ne?" diye araya girdi Stella, çünkü çok fazla açıklamaya ihtiyacımız olduğu açıktı. "Bir daha söyle? O psikopat deliyle mi buluşacaktın?"

'Hayır, tabii ki hayır. Hayır. Aptal olma. Asla gitmeyecektim,' diye alay etti, sanki söylediklerini anlamakneden zorluk çektiğimizi anlayamıyormuş gibi.

"Ama ona yapacağını söylemiştin," diye tekrarladım, çünkü ben de zorlanıyordum. Daha doğrusu çok zorlanıyordum. 'Evie'ye çıkacağını mı söyledin? Charlie, seni o kadar çok korkutan biriyle çıkıyorsun ki benden sahte kız arkadaşın olmamı istedin. Ben de öyle yaptım. Ama zaten onunla çıkacaktın.'

Bu bir randevu değildi. Sadece kaybedersek onunla buluşacağımı söyledim. Kaybedersek,' diye yavaşça tekrarladı, sanki ben öğrenme ya da duyma güçlüğü çekiyormuşum gibi. Kesinlikle bir şeyler duymakta zorlanıyordum.

"Ama bu yarışın sonucunun ne bilmiyordunuz. "Hayır, ama -

"Kaybedebilirdiniz. 'Ama kaybetmedik -'

"Ama . Bu da Evie'yle gönüllü olarak buluşacağın anlamına geliyordu."

"Sanırım. Ama gitmeyecektim.

'Doğru, ama yine de kabul ettin. Peki bu konuda ne hissedebileceğimi bir an bile düşündün mü?

"Hayır," diye öyle hızlı cevap verdi ki yüzüme bir tokat atmış gibi oldu. 'Yani, hayır çünkü kaybedeceğimizi hiç düşünmemiştim. Kaybetmedik, yani bunun bir önemi yok. Neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum. Kazanırsam beni yalnız bırakmayı kabul etti. *Bizi* yalnız bırak. İş bitti.'

"Ama belli ki *ne* seni *ne de* beni bırakıyor," diye çıkıştım, "az önce barda bize saldırdı!

"Violet -

Kardeşimin zamanlaması hiç bu kadar iyi olmamıştı. Bu yüzden Charlie'nin cevabını hiç duyamadım çünkü Hugo o anda ortaya çıkmaya karar vermişti.

Kollarını iki yana açmış, avazı çıktığı kadar '*We are the Champions*' şarkısını söylerken rampadan aşağıya doğru yürüdü; onu Oz, Bitters ve ekipten isimlerini hatırlayamadığım iki kişi daha izledi.

"Ello 'ello 'ello, burada neler oluyor, bayanlar ve baylar?" diye sırttı ve kolunu bana doladı. Ben de hemen kolunu attım.

beni kendine çekebilir ya da daha kötüsü yanağımdan öpebilirdi.

Ancak bu onu caydırmışa benzemiyordu.

"Ello, Stelly Belly," diye tekrar denerdi, ancak akıllıca bir şekilde ona dokunmadı.

Geri çekildi ve Oz, Bitters ve diğer ikisiyle birlikte öylece durdu. Üçümüzün arasındaki gerginliği fark etmeleri uzun sürmedi; Stella ve ben kollarımızı kavuşturmuş duruyorduk ve Charlie'nin çenesi sıkılmıştı. Bir tür çekişme içinde olduğumuzun farkına varılmasıyla beş çift göz açıldı.

Kardeşimin yüzündeki mizah yerini kısa sürede şaşkınlığa ve biraz da endişeye bıraktı.

"Cidden, oluyor?"

"Hiçbir şey," diye tersledim, gözlerim hâlâ Charlie'ye sabitlenmişti ama o artık bana bakmıyordu. Ayaklarını sürüyerek geri çekilmiş ve ayaklarına bakıyordu.

O ana kadar kardeşime bizden bahsetmemiş olması beni rahatsız etmemişti ama o anda, bu sabahki konuşmamızdan sonra bile bunu yapmaya pek niyeti olmadığı ortaya çıktı. Çocukların birlikte yaşadıkları, birlikte eğitim gördükleri gerçeğini görmezden gelmiştim. Bir sürü şansı vardı ve eğer ikimiz hakkında ciddi olsaydı, o zaman çoktan bir şeyler söylerdi.

Eğer ikimiz konusunda ciddi olsaydı, eski kız arkadaşıyla çıkmayı kabul etmeden önce beni biraz düşünürdü. Hatta bu olay gerçekleşir gerçekleşmez bana anlatmasına bile razı olurum ama bunu da yapmamıştı.

Aklına gelmemişti, çünkü beni hiç düşünmemişti. Neresinden bakarsanız bakın, berbat bir durumdu.

"şey olduğu yok," diye tekrarlardım, boğazıma dolan sıcak gözyaşı yumağını yutmaya çalışırken. 'Aslında, Stella ve ben de gidiyorduk. Sadece tebriklerimizi sunmak için gelmiştik.

Evet. Tebrikler çocuklar. Kaybetme çilesini yaşamak zorunda kalmadığınız için çok mutluyum. Bazılarınız bunu hak etse bile. Ayrılırken yaptığı yorumdaki hırıltının sadece bir kişiyi hedef aldığı açıktı.

"Ne?"

Kardeşimin yüzünde şaşkınlıktan başka bir şey olmaması beni şaşırtmadı. Ancak Charlie'nin henüz bana bakmamış olması beni şaşırtmıştı, gerçi Stella'nın şu anda bakışlarıyla onu yakmaya çalıştığı düşünülürse, bakması pek olası değildi.

Kolunu benimkiyle birleştirerek, 'Görüşürüz,' dedi.

Daha ikimiz kayıkhaneden tam olarak ayrılmadan yorumlar başladı.

"Tanrım, kız kardeşim çok garip.

'Dostum, lütfen ona çıkma teklif etmeme izin ver. Sana yalvarıyorum.'

"Violet... Violet, geri dön!" diye seslendi duymak istediğim tek ses, ama en çok görmezden geldiğim sestti. 'Tanrı aşkına, Violet...'

En azından gözyaşlarına boğulmadan önce köşeyi dönebildim.

22. Charlie

(Shakespeare bir aptaldı. Aşkta ya da savaşta hiçbir şey adil değildir
...)

Brooks, hepimiz Violet'in hızla geri çekilen sırtına , "Ne girdim ben?" diye sordu. Ya da belki de sadece ben bakıyordum.

Söylediği diğer her şey kulaklarımdaki çınlama tarafından bastırıldı.

Siktir. Siktir. Siktir. Bunu nasıl yapabildim? Nasıl bu kadar aptal olabildim.

"Charlie?

Döndüğümde Brooks'un bana ters ters baktığını, Bitters'in kafasının karıştığını, Oz'un parmaklıklara yaslanıp ayaklarına baktığını, Fellows ve Joshi'nin ise telefonlarıyla uğraşıp önlerinde olup bitenlerle en ufak bir ilgileri yokmuş gibi görünmek için ellerinden geleni yaptıklarını gördüm. İlgileniyorlardı.

yöne bakılırsa, patıkaya varmadan önce karar için yaklaşık otuz saniyem vardı ve hangi çatalı seçtiğini bilmiyordum. Sadece beş saniyeye ihtiyacım vardı. Brooks'un önünde durdum.

Burada kal. Lütfen. Burada kal ve geri gelmemi bekle. Seninle konuşmam gerek. Bu çok önemli. Gözlerim artık ayaklarına bakmayan Oz'a kaydı ve ona neden bahsettiğimi anlaması için yalvardım. "Onu burada tut.

Violet'in peşinden gitmeden önce onun ya da Brooks'un cevabını beklemedim.

Beklediğim kadar uzağa gidememişti; Stella'nın kolları ona sarılmışken ve başı omzuna düşmüşken yürümek onları yavaşlatmış olmalıydı.

"Violet... Violet bekle. Hızlandım, Violet!

Önce Stella döndü, Violet elini burnunun altına götürürken kolunu bıraktı. Elli metre öteden bile ağladığını anlayabiliyordum; her

Yanağından süzülen gözyaşı göğsüme saplanmış bir ok da olabilirdi.

Bu işi gerçekten batırdım.

"Ne istiyorsun, Charlie?" kokladı önünde durduğumda. "Seninle konuşmak istiyorum. Açıklamak için.

'Açıklanacak bir şey yok, Charlie. Çok iyi anladım.'

Kaşlarımı çattım, o zaman bu ikimizden biri demekti, çünkü ben anlamamıştım. "Ne anlıyorsun?

"Evie'yle çıkmayı kabul ettiğinde benim senin için yeterince önemli olmadığını düşündün.

O kadar derin bir iç çektim ki beynim zonkladı.

"Onunla bir randevuya çıkmayı kabul etmedim," diye söze başladım, ama tam da bunu yapmıştım, bu yüzden Violet araya girip bunu önce elimi kaldırdım. '*Randevudan* bahsetmiyorum. Romantik bir randevu değildi. Ona beni yalnız bırakması için ne gerektiğini sordum. *Bizi* yalnız bırakması için - beni ve seni. Ve cevabı, bugün kazanırsak beni yalnız bırakacağı oldu. Ama yarışı kaybedersek, onu tek bir içki için dışarı çıkarmalıydım. Sadece bir tane. Bir tane.'

"Ve sen de kabul ettin.

'Elbette kabul ettim. Kaybedeceğimizi hiç düşünmemiştim. Kendime karşı bahse girmeyecektim. Ve belirtmeliyim ki haklıydım, kaybetmedik. Bu yüzden bana neden bu kadar kızgın olduğunu gerçekten anlamıyorum,' diye tersledim, haftalarca... aylarca, hatta yıllarca Evie'nin saçmalıklarıyla uğraşmanın gerginliği ve stresi tekrar ortaya çıkarken.

Hayatımdaki bir başka güzel şeyi daha mahvetmek üzere olması neredeyse kontrol edilemeyecek kadar fazlaydı.

Ancak, hem Stella'nın hem de Violet'in gözlerinin nasıl kısıldığını görünce, hemen o kadar yüksek sesle bağırmanın olmayı diledim. 'Özür dilerim...' Tanrım, bir de seyirci olmadan bu yeterince zordu. "Stella, gidip yapacak başka bir şey bulabilir misin lütfen?

Kenara çekilmeden önce izin almak için Violet'e bakışını kaçırmadım. "Elbette, zaten ailemi aramak üzereydin.

Uzandım ve Violet'in elini tuttum, bunu yapmama izin verdiği için küçük bir teşekkür ettim, çünkü her iki şekilde de olabilirmiş gibi geliyordu.

"Kızgınlım, çünkü bana bundan bahsetmedin, Charlie. Evie aracılığıyla öğrenmek zorunda kaldım. Şimdi neden o kadar kendini beğenmiş görüldüğünü anlıyorum. Kendimi çok aptal hissediyorum.'

"Çok üzgünüm, gerçekten aptalca ve düşüncesizce yapılmış bir şeydi. Evie için üzgünüm, gerçekten üzgünüm ve tüm bu karmaşanın içine sürüklendiğin için. Sana söylemeliydim ama benim için o kadar önemsizdi ki yapmak aklıma gelmedi. Zaten onunla asla çıkmayacağım için sen söyleyene kadar unutmuştum.

Yüksek sesle burnunu çekti ve gözyaşlarını durdurmak için avuçlarını göz çukurlarının derinliklerine bastırmadan önce elini tekrar burnunun altında gezdirdi.

"Bak, onun ne kadar kötü biri olduğunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum," diye tekrar burnunu çekti, "ama kendini benim yerime koy. Bitters kolunu bana doladığında, hışımla çekip gitmeden önce neredeyse onu yumrukluyordun. Yine de hayatının aşkıyla çıkmayı kabul ettiğin gerçeğini kabul etmemi bekliyorsun.

"Ne? İki elimi gezdirdim, parmaklarımı başımın arkasında birleştirerek beynimde oluşmaya başlayan baskıyı hafifletmeyi umdum. "Violet... hayır.

Durumun böyle olmadığını ona nasıl açıklayabilirdim?

Evie bir zamanlar hayatımın aşkı olabilirdi, ama bu aşk Violet'in iki buçuk ay önce Blue Oar'a girdiği gün sona erdi. Gerçi gerçekte bundan çok daha önce, *yıllar* önce bitmişti. Belki de hiçbir zaman hayatımın aşkı olmamıştı, çünkü Violet'e karşı hissettiklerimi Evie'ye karşı hiç hissetmemiştim.

Sadece beynimin yetişmesi biraz uzun sürdü.

"Onu bir zamanlar, on altı yaşımdayken sevmiştim. Ama sen hayatıma gerçekten girdiğinden beri, sanki yeniden başladım. Hayatım yeniden başladı.

'Charlie...' koklamalar ağırlaştı, 'görmüyor musun? Aynen bana söylediği gibi - her zaman birbirinize geri dönmenin bir yolunu buluyorsunuz. Saf olduğumu sanıyordum,' diye ekledi alaycı ve Violet'e hiç yakışmayan bir hışımla, bir adım geri çekilmek zorunda kaldım.

Saf değildim. Evie Waters'ın neler yapabileceğini çok iyi biliyordum, muhtemelen herkesten daha fazla - kaosa neden olduğu için altın yıldızla ödüllendirilebilirdi. İşte bu yüzden tüm bu konuşma daha da sinir bozucuydu.

Damarlarımda fokurdayan öfke tam bir hiddete dönüşmeden önce derin bir nefes aldım. Yine de çok yaklaşmışım, özellikle de Violet karşımda durup ona olan sadakatimi sorgularken. Sadakat ve duygular.

"Hayır, Violet. Yanılıyorsun. O gün neredeyse Bitters'ı yumrukluyordum, başka neler olduğunu hatırlıyor musun? Geri yürüdük ve sen benden sana güvenmemi istedin. Bunu hatırlıyor musun?"

Başını sallamadan önce küçük bir tereddüt geçirdi.

"Evet, güveniyorum. Sana güveniyorum. Sana hiç güvenmedim. Şimdi senin de bana güvenmen gerekiyor.

"Biliyorum, sadece... onu çok seviyordun. Hatırlıyorum. Onu sevdiğini hatırlıyorum ve kalbini kırdığı zamanı hatırlıyorum. Yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü ama düşmeden önce onu fırçalamayı başardım.

'Sevildim,' diye tekrarlardım, mesajın anlaşılması için daha kaç kere söylemem gerektiğini merak ediyordum. "Sevdim. Geçmiş zaman. Onu şu anda sevmiyorum ve uzun zamandır da sevmiyorum. Aslında yıllardır. Evie artık benim için o kadar önemsiz ki, tabii senin için bir sorun yaratmıyorsa, çünkü sen bana Evie Waters'ın benim için hiçbir şey olmadığını gösterdin. Bütün mesele buydu. Seni yalnız bırakmasını sağlamak. İstedğim kişi sensin Violet Brooks. Lütfen Evie'nin aramızdaki ilişkiyi mahvetmesine izin verme," diye yalvardım ve ses tonumdaki çaresizliği hissedebiliyordum. "Seninle yatağa oturup kız arkadaşım olmanı isteyeli on iki saatten az oldu.

O zaman onu yakaladığımı sandım. Gözlerinin parladığını gördüğümü sandım ve belki de başını yavaşça sallamadan önce bir saniyeliğine parladı. 'Aslında yapmadın. ben açtım, sen de tekrar etmemi istedin. Kız arkadaş kelimesinden hiç bahsedilmedi.

"Violet, hadi ama. Tabii ki kız arkadaşım olmanı istiyorum. Tanrı aşkına, sen benim kız arkadaşısın.'

"Varsayılan olarak. "Ne?

'Varsayılan olarak senin kız arkadaşınım, çünkü nasıl gittiğini görmeye karar verdik. Ama bunun hakkında hiç konuşmadık.

Derin bir nefes daha alırken burun deliklerim genişledi. "Violet, tabii ki benim kız arkadaşısın.

"Aslında, ben bir sırrım -

'Sen bir sır değilsin. Herkes biliyor,' diye tersledim.

Hayır, düşünmüyorlar. Sahte olduğumuzu bilen herkes hâlâ sahte olduğumuzu düşünüyor. Stella hariç,' diye karşılık verdi. "Kardeşim bilmiyor.

Milyon yıl geçse de bugünün bu kadar kötü geçeceğini tahmin edemezdim. Bu sabahtan sonra olmaz.

Violet'in münazara takımında ek iş yaptığını da bilmiyordum, çünkü bunun kazanacağım bir tartışma olmadığı açıktı. Söylediğim her şey için bir cevabı vardı ve hepsinin geçerli olması durumu daha da sinir bozucu hale getiriyordu.

Ama *gerçekten* haklı olduğu tek konu Brooks'tu. Ve bu sorunun çok basit bir çözümü vardı, sadece o beni yumruklamadan önce devreye girmesi için dua ettim.

" gel. Elimi uzattım. "Nereye gidiyoruz?

"Ona söylemek için. Hadi gidelim.'

Tüm bu süre boyunca Stella telefonda konuşuyordu ve gitmemizi önerdiğim anda telefonu kapatmasının bir tesadüf olup olmadığından emin değildim. Ama bunu sorgulayacak değildim.

Violet elimi tutmak yerine yanımda yürüdü, Stella da diğer yanında ve sessizce patikadan kayıkhaneye doğru ilerledik. Brooks'a söylendiğinde Stella'nın da orada olma isteğine kavuşmak üzere olduğunu belirtmedim, ancak bu düşünce sinirlerimi biraz olsun yatıştırdı.

Bir kez daha düşününce, sinirlerin yerini Violet'i kendi aptallığım yüzünden kaybetme düşüncesiyle yaşadığım mide bulantısı almıştı.

Onu daha yeni bulmuşken kaybetmek istemedim.

Köşeyi döndüğümüzde üçümüzün nasıl görüldüğünü bilmiyorum ama Brooks'un kollarını göğsünde kavuşturmasına bakılırsa, pek de iyi görünmediğimizi söyleyebilirim. Oz onun yanında duruyordu, ikisi de serseri gençlerin ebeveynleri gibi bizi bekliyorlardı. Ergenlik çağındayken bunu yeterince yaşamıştım. Bulabildiğim tek iyi taraf, diğer çocukların ortalıkta görünmemesiydi, galibiyetimizi kutlamak için soğuk bir bira vaadiyle kandırıldıklarına şüphe yoktu.

"Neler olduğunu açıklamak ister misiniz?

Violet'in eline uzandım ama o elini çekip . Tamam... sanırım bunu hak etmiştim. Ne yazık ki, diğer herkes de bunu fark etti. Brooks'un gözleri bir derece daha kısıldı ve sanırım Oz başını salladı, ama ben kalp atışlarımı sabitlemeye odaklanmıştım, böylece bunu tek seferde söyleyebilecektim.

"Biri konuşsun.

İşte bir şey yok. "Kız kardeşine aşığım.

Sadece bir saniyeliğine sessizlik oldu, sonra gök gürültüsü gibi bir bağırış ve cırtlak bir çığlık sessizliği bozdu.

NE?

En yüksek sesin kimin *olduğunu* söylemek zordu: Brooks'un mu yoksa Stella'nın mı? Violet'inki değildi çünkü ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Neyse ki bu sefer elini tutmama izin verdi.

"Seni seviyorum," diye tekrarladım, umarım sadece onun duyabileceği bir sesle. Gözyaşlarının yeniden başlamasının iyiye işaret olup olmadığından emin değildim. Güzel mavi gözleri şaşkınlık ve -buna ben sebep olduğum için asıl can yakıcı olan- incinmişlik karışımıyla dolup taşarken bakışlarını tuttum, ama aynı zamanda ağzının yukarı kalkmasından anladığım kadarıyla biraz da mutluydu. *Öyle umuyordum.* Yüzünü ellerimin arasına alarak, ruhumun derinliklerinden çıkarabildiğim tüm samimiyet ve gerçekle birlikte beni ve sadece beni görmesini istedim. "Seni seviyorum, Violet.

Yine de kardeşinin buna tanık olmamasını dilerdim.

"Dur bakalım," diye araya girdi Brooks. 'Geri çekil, en başa dön. Bunun sahte olduğunu düşünmüştüm. Sahte olduğunu kabul *ettim.*'

Bağırmaya ve/veya Brooks'a yumruk atmaya başlamadan önce Violet'in elini çektim, çünkü onun ağabeyi ve onun flört hayatı üzerindeki yasağı hakkındaki düşüncelerini çok iyi biliyordum. Ayrıca onunla aynı fikirdeydim.

"Evet, sahteydi. Bu kelimeyi söylerken boğulmamaya çalıştım. "Haklısın. Sahteydi. Ama birlikte vakit geçirmeye başladık. Ve birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça Violet'ten hoşlandığımı fark ettim. Ondan çok hoşlanıyordum. Ve bir süre sonra bu sahte bir his olmaktan çıktı.

Violet'in elini nazikçe sıktım ama yan gözle baktığımda ayaklarına baktığını gördüm. Kahretsin.

"Bu ne zamandır ediyor?"

Violet'e baktım, hâlâ yere bakıyordu, sanırım tüm sorulara cevap veriyordum. "Yaklaşık altı hafta, belki biraz daha uzun?"

Birisi, muhtemelen bok karıştırıcı Stella, alçak bir ıslık çaldı.

'Altı hafta mı? Altı hafta mı?! Aman Tanrım, sen...' Konuşmayı kesti ve cümlesini bitirmemesi için gerçekten dua ettim, çünkü ne soracağını *biliyordum.* 'Hayır, hayır. Bunu sormayacağım.

Violet'in rahatladığını hissettiğinden hiç şüphem yoktu. Sanırım herkes hissetti, ta ki ona odaklanana kadar.

"Violet, son zamanlarda evimize geldin mi?"

Başını meydan okurcasına salladığında çenesi çıkıktı ve evde neden bulunduğu dair hiçbir yoruma yer bırakmıyordu. Belki de şimdi anahtarını kopyaladığını ve banyosunu kullanmak için içeri girdiğini paylaşmanın tam zamanıydı.

Belki de değildir.

"Ve sen..." diye beni işaret etti, kime hitap ettiğinin farkında olmayan biri varsa diye. 'Geçen sabah geldiğini duyduğumu biliyordum, ama

sadece hayal ettim.'

İnledim. Çarşamba sabahı Violet'in yanında uyanmıştım, küçük bir ışık şeridi panjurdaki bir çatlaktan sızıyor ve çıplak sırtını keserek omurgasının çıkıntılarından geçiyordu. O derin bir uykudaydı ve ben yataktan kalkmak yerine orada durup güneşin onun pürüzsüz teninde gezinmesini izledim.

İşte tam o anda ona aşık olduğumu anladım.

Çıkmakta o kadar geç kalmıştım ki, eve gizlice girdiğimde Brooks aşağıdaydı, ama bir esneme ve şaşkın bir bakışla geçiştirmiştim.

"Bundan haberin var mıydı?" diye Oz'a çıktı.

Nefesimi tuttum, cevabı öğrenmek için neredeyse Brooks kadar meraklıydım. Oz'un bir şeylerden şüphelendiğinden emindim ama kendi aşk hayatının dramı yüzünden neredeyse katatonik olduğu için, bir ay önce Violet'in keklerini yaptığım günden beri bu konu açılmamıştı.

Vay canına. Violet ile koca bir ay.

Aynı anda hem hızlı hem de sonsuz derecede yavaş geçmişti ve bunu ilk kez tekrar yaşayabilmeyi diledim.

Oz başını salladı. "Hayır.

Brooks'un gözlerinin kısılmasına bakılırsa ona inandığından emin değildim ama dikkati tekrar bana döndü.

'Tamam, yani kız kardeşimi seviyorsun, ama o bundan pek memnun görünmüyor. Peki, neler oluyor?'

"Um..." diye başladım, nereden başlayacağımı merak ediyordum.

Violet elini geri çekti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ağabeyini o kadar andıran bir hareketti ki, birden karşımdakinin ne kadar inatçı olduğunu anladım.

"Charlie Evie'ye onunla çıkacağını söyledi.

Oz'un az önce yudumladığı su her yere sıçradı. Dokunulmamış kimse yoktu. Bir sis fiskiyesi ışığı yakaladı ve on saniye boyunca bir gökkuşağının ortasındaydık - Oz içindekileri kusarken belki bir şans çağırabilirdim.

Sonunda Stella onu durdurmak için sırtına birkaç kez vurdu. Etkilenmemiş görünen tek kişi Brooks'tu ve Oz kendini kontrol altına aldıktan sonra ikisi de bana döndü, aynı ifadeler bir açıklama talep ediyordu. "Violet, son kez söylüyorum, Evie'yle çıkmayı kabul etmedim," dedim.

gıcırdadı.

"Yaptığın tam olarak buydu, Charlie.

Dönüp Stella'ya ters ters baktım, bunun onu en azından birkaç dakikalığına susturacağını umuyordum.

"Peki, kim doğruyu söylüyor?" diye tersledi Brooks.

Elimi kaldırdım, 'Tamam, baştan başlayacağım. Hepimiz Evie'nin benim sınıfımda olduğunu biliyoruz...' diye başladım ve çocuklar başlarıyla onayladılar.

Evie'nin yürüdüğüm yerde beklediği zamanlar da dahil olmak üzere tüm durumu bildiğim kadarıyla anlatmaya devam ettim. Ben konuştukça kollarının daha az gergin görünmesini iyiye işaret olarak kabul ediyordum. Yumrukları çözülmüştü, Oz yavaşça başını sallıyordu ve yüzündeki hayal kırıklığı azalmıştı.

İşim bittiğinde Brooks en azından daha az kızarmış ve öfkeli görünüyordu. Violet koklamayı bırakmıştı, Oz ve Stella korkulukların yanında sessizce yan yana duruyorlardı.

Eee? Bir şey söylemek isteyen var mı?"

Brooks'un dudakları büzüldü ve gevşedi. Sonunda onları düz bir çizgi halinde tutana kadar kıvrıldı ve gevşedi. "En başta onunla hiç çıkmamalıydın. Bunu o zaman da söyledim, şimdi de söyleyeceğim.

Beklediğim tam olarak bu değildi, ama aynı zamanda Brooks'un tipik bağlayıcı olmayan yanıtıydı ve en ufak bir yardımı olmadı. Başka kimsenin konuşmaya katkıda bulunmayacağı belli olduğunda, gerçekten duymak istediğim tek kişiye döndüm.

"Violet?"

İlk kez bana baktı, mavi gözleri yüzümü arıyordu. Ne aradığından emin değildim ama konuştuğunda gerçekten bulduğunu umuyordum.

"Hadi dışarı çıkalım. Üç kişilik izleyici grubuna döndü ve her birine ayrı ayrı parmağıyla işaret ederek, "Siz burada kalın," dedi.

Onu kuru havuza kadar takip ettim, karnımdaki batma hissini durdurmaya çalışırken kalbim her adımda daha da hızlı çarpıyordu.

"Eve gideceğim," diye ağzından kaçırdı ve kaşlarımı öyle bir çattım ki beynim yerinden çıkacakmış gibi oldu, "Somerset'e.

"Ne?"

"Sanırım biraz ayrı zaman geçirmeliyiz. "Özür dilerim, ne? Bu sabah -"

'Bu sabah'tan beri işler değişti, Charlie. Sen kabul etmek istemesen de değişti. En azından benim için.

Göğsümdeki gümbürtü hızlanıyordu, o kadar hızlı vuruyordu ki göğüs kafesimin çatlayabileceğini düşündüm. Boğazımı yakan asidi yutmak için tek yapabildiğim buydu.

"Violet, lütfen... Çok özür dilerim.

"Biliyorum," diye usulca gülümsedi ve ben diledim. Gülümsemesi durumu daha da kötüleştirdi. Gülümsemesi bana onu gerçekten kaybetmenin eşiğindeymişim gibi hissettirdi. 'Üzgün olduğumu biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Ben de üzgünüm. Ama sanırım birbirimize biraz ara vermemiz gerekiyor. Önümüzdeki hafta sonu Paskalya var ve ben eve gideceğim.

"Ne zaman? . "Bu

gece. "Bu gece mi?

Başını salladı, "Stella gelip bizi almaları için ailesini aradı.

Asidi yutmak sadece gözyaşlarımın boğazımı tıkaması için yer bırakmıştı. 'Violet, hadi ama. Lütfen gitme. Bunu yapmak zorunda değilsin.

İstiyorum. Eğer aramızdaki ilişki yürüyecekse, temiz bir sayfa açmak ve her şeye yeniden başlamak istiyorum. Birbirimize tamamen ara vermeliyiz, hiç temas kurmamalıyız ki sıfırlanabilelim. Sonra ne durumda olduğumuzu görebiliriz. Birkaç hafta içinde nasıl hissettiğimizi görebiliriz.

'Nasıl hissettiğimi görmek için birkaç haftaya ihtiyacım yok. Ben seni seviyorum. Seni daha yeni bulmuşken kaybetmeyeceğim,' diye neredeyse bağıırıyordum. 'Bu bizim ilk aptal kavgamızdan başka bir şey değil. Bu bir geçiş töreni. Hepsi bu. Öylece çekip gidemezsin.

Yumuşak eli yanağımı kavradı ve bana bakarken onu hiç bu kadar güzel görmediğime karar verdim. Gözyaşlarımın akmaya başlaması için beni gerçekten uçurumun kenarına getiren tek düşünce buydu.

Seni seviyorum. Ama eğer kalırsam, eski sevgilinle yaşadığın zor durumdan kurtulmana yardım eden kızıdan başka bir şey olmam. Biz bir tesadüf ilişkisi oluruz. Bir kaza. Bunu istemiyorum.'

"Bütün ilişkiler koşullar yüzünden başlar," diye tersledim. 'Bizim durumumuz seni seviyor olmam.

"Charlie..." diye iç geçirdi.

'Sen bundan çok daha fazlasısın ve bunu biliyorsun,' diye burnumu çektim.

"O zaman kanıtla. Elini bıraktı ve yanağımı öpmek için eğildi. Her zaman yaptığım gibi onu içime çektim, ancak bu sefer bunu bir daha asla yapma fırsatım olmayabileceği düşüncesi beni dehşete düşürdü. "Birkaç hafta sonra görüşürüz.

"Chiswick Köprüsü'nde mi? Kendimi tamamen umutsuz hissettiğimi göz önünde bulundurarak sorduğum soruda toplayabildiğim kadar umut vardı. "Senin için kazanacağım.

Cevap vermeden uzaklaştı, sadece Stella'yı almak için kayıkhanenin içine bakmak için durdu. İkisi tekrar patikada gözden kaybolmadan önce bana küçük bir el sallamasının iyiye işaret olup olmadığından emin değildim.

İskeleyle çöktüm, ayaklarımı kenardan sarkıttım.

Ne kadar boktan bir gündü. Yarışı bitirdiğimde kafam iyice dumanlanmıştı ve her ne kadar bunun için Evie'yi suçlamak istesem de, bunun tamamen onun suçu olmadığını biliyordum.

Çoğunlukla, ama hepsi değil.

Yüzde doksan dokuz nokta dokuz.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim,' diye mırıldandım, arkamda bir hareket hissettim. Toparlayabildiğim tek şey buydu. Tamamen tükenmiştim. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama lütfen bana yarın ders ver, hiç havamda değilim.

Brooks ve Oz iki yanıma düştüler.

'Bana söylemediğin için o kadar kızgınım ki, komik bile değil. On üç yaşımızdan beri en iyi arkadaşız. Ne oluyor Charlie?" Brooks, "ders vermek yok" isteğimi tamamen görmezden gelerek başladı.

Bu iyiydi.

"Kimsenin onunla çıkmasına izin verilmediğini söylemiştin. Benimle bile. O gün spor salonunda Bitters sinir bozucu davranıyordu. "*Charlie bile*" demiştin. Alıntı yaptım ama bu dudaklarımdaki hırıltıyı azaltmadı.

'Onunla *çık* ve onu becer, tıpkı onun yapacağı gibi. Aşık olma.'

"Nereden bilebilirdim ki? Homurdandım.

"Görüyorum ki yine de yapmışsın.

'Aslında daha önce yapmıştım,' diye karşılık verdim.

Cevap vermedi. Bir ördek ailesi yüzerek yanıımızdan geçerken üçümüz de suya baktık - baba önde, beş pofuduk ördek yavrusu arkada, anne de en arkada. Nehrin diğer tarafındaki kıyıya ulaştıklarında hepsi dışarı atladı ve çimenli kenar boyunca paytak paytak yürüyerek yuvalarına doğru ilerlediler.

"Kız kardeşime gerçekten aşık mısın?"

"Evet. Gerçekten aşığım.

"Seni uyarmadığımı söyleyemezsin," diye tersledi. "Sana onun bir drama kraliçesi olduğunu söylemiştim.

Karşı çıkmak istedim. Dilimin ucuna kadar gelmişti ama yine de gittiği için yeterince sinirlenmiştim, o yüzden yapmadım.

"Peki, ne yapacaksın?"

"Düzelt, sanırım. Onu geri alacağım."

Oz uzandı ve kolunu omzuma doladı. "Kulübe katıl.

Rozet yapacağım."

Brooks, "Ve sonra birinin Bitters'a Violet'in piyasadan çekildiğini söylemesi gerekiyor," diye mırıldandı.

23. Charlie

(Bu gidişle Mary Berry'yi işsiz bırakabilirim... ama Şair Laureate'i değil)

Brooks kolunu mutfakta gezdirerek, 'Şunu bir anlayayım,' dedi, 'bunların hepsi kız kardeşim için mi? Hepsi mi? Hepsi mi?'

Spatulayı yere bıraktım ve ellerimi giydiğim önlüğe sildim, ancak önlük zaten üç günlük pudra şekeri, çikolata, kurumuş hamur ve menekşe rengi krema ile kaplı olduğu için temiz bir yer bulmak zordu.

"Hayır," diye cevap verdim, Brooks'un uzun mutfak masasının yanında durduğu yere baktım ve pişirme maratonumun kusurlarıyla dolu tepsiyi işaret ettim. "Bunları alabilirsin."

Burnu neredeyse üst üste yığılmış keklere, kırık kurabiye parçalarına ve sırlı çörek denemelerine -sırlı çöreklerden bahsetmek istemiyorum- degecek kadar eğildi ve uzun, derin bir koku aldı. "Bunların nesi var?"

Spatulayı tekrar elime aldım ve karıştırdığım kurabiye hamuru kasesinde gezdirdim. "Mükemmel değiller."

"Bana oldukça mükemmel göründüler. Tepsiyi aldı ve mutfak adasına doğru ilerledi - henüz herhangi bir pişirme işleminin dokunmadığı tek yüzey."

"Haydi, baban sana bir ev bulacak."

"Baba?"

"Evet," diye cevap verdi, elindeki kurabiye parçasına bir daha gülümsediğini görmemeyi umduğum bir şekilde gülümseyerek ağzına attı. Bir saniye çiğnedi, sonra durdu.

Keşke çiğnenmiş kurabiyelerden bir parça düşene kadar dilini nasıl çevirdiğine tanık olmasaydım ama tanık oldum.

"Bu ne aroması?"

Nereden aldığına baktım; kırmızı kadife, duble çikolata parçacıklı, normal çikolata parçacıklı, beyaz çikolata parçacıklı ve fıstık ezmesi çeşitleri vardı.

"Fıstık ezmesi.

"Ugh. Fıstık ezmesinden nefret ediyorum. Bu sabah antrenmandan döndüğümüzde kenarda bıraktığım bir şişe sporcu ieeğini aldı ve bir çay havlusunu alıp agresif bir şekilde dilini silmeden önce bir seferde içti.

Orada durup tüm bu dramatik gösteriyi izledim, dudaklarım tiksintiyle kıvrılmıştı. Bunun onun yaptığını gördüğüm en iğrenç şeylerden biri olduğunu söylemek isterdim ama söyleyemezdim. Bu arada Brooks hiçbir şey olmamış gibi sakın bir şekilde taburesine oturdu, ancak reddedilen tepsinin geri kalanına eskisinden çok daha fazla şüpheyle bakıyordu.

"Bitti mi?

'Evet, fıstık ezmesi söz konusu olduğunda bir erkeği uyarman gerekir. Meyan kökünden daha kötüdür,' diye homurdanarak bir kurabiye daha aldı, kokladı, yaladı, sonra da küçük bir ısırık aldı. "ikolata parçacıklı. Çok daha iyi.

Dili silinmiş çay havlusunu gösterdim, 'Git ve onu çamaşırhaneye koy' dedim.

Brooks ayağa kalktığında fırının zamanlayıcısı çaldı ve ben de abalarımın en yeni partisi olan orijinal çikolata parçacıklı kekleri almak için döndüm. Violet'ın favorisi. Kremasını çoktan hazırlamıştım ve kurabiye harfleri yerine bir gün önce önünden geçtiğim bir pastanede küçük kırmızı kalp süsleri bulmuştum. Mutfağın üstünde yer açmak için bir grup kurabiyeyi kaldırdım, yere koydum ve geri çekildim.

Küçük bir ihtimalle kaybetmiş olabilirdim.

Violet eve gidip beni burada bırakalı beş gün olmuştu. Beş gündür onunla konuşmuyordum. Onun sesini duymayı ya da telefonuma gelen bir mesajı görmeyi özlediğim beş gün. Hayatımın en uzun beş günüydü. Son iki ay boyunca onunla her gün konuşmuştum, bu yüzden onu özlediğimi söylemek hafif kalırdı.

O gittikten sonraki sabah uyandığımda göğsüm o kadar derinden ağrıyordu ki kalp krizi geçirdiğimi sandım.

Birlikte yaşayan ve neredeyse her gün vücutlarının sınırlarını zorlayan üç elit sporcu için bir kutu ağrı kesici bulmam gerekenden çok daha uzun sürdü. Hiç yardımcı olmadılar. Ancak Oz bana neden göğsümü ovuşturduğumu sorduğunda, kaburgalarım atlıyormuş gibi hissettiren sıkı, boğucu acının aslında Violet yüzünden olduğunu söyledi.

Daha önce de kalp ağrısı yaşadığımı sanıyordum ama göğsümdeki bu sürekli donuk ağrıya hiç benzemiyordu.

O akşam, tüm gün süren su eğitiminin ardından pişirme işlemi başladı.

Küçük başladı - bir parti çikolata parçacıklı kurabiye - ama bunlar duble çikolata parçacıklı kurabiyelere yol açtı, bu da beyaza yol açtı, bu da kırmızı kadifeye yol açtı ve bu böyle devam etti. Violet'e olan aşkımı nasıl kanıtlayabileceğime karar vermeye çalışırken bir yandan da beynim harekete geçti.

Etrafımdaki pişirme maceralarıma baktım ve ona sevgilim olmasını keklerle teklif ettiğime göre, onu sevdiğimi de keklerle söyleyebileceğimi düşündüm. Hatta onun için özel olarak menekşe aromalı bir kek yapmayı bile denedim ama muhtemelen sabun tadında olacaklarını fark edince bundan vazgeçtim.

Menekşe kreması ile güvenilir çikolata parçacıklarına geri döndüm.

Ancak 'Aşkımı Kanıtliyorum' kekleri Sevgililer Günü keklerinden farklıydı ve kesinlikle mükemmel olmaları gerekiyordu. İlk denemem umduğum gibi olmamıştı, bu yüzden biraz daha yaptım... ve biraz daha... ve biraz daha.

Nereye gittiğimi görüyorsun.

Bisikletimle süpermarkete iki kez gittikten sonra, Oz'un arabasını almaya ve bagajı malzemelerle doldurmaya karar verdim, böylece bir daha geri dönmek zorunda kalmayacaktım.

Az önce yer açtıklarım on üçüncü denemelerimdi. Bir şeker patlamasının merkezinde duruyordum. Kurabiye hamuru dolu kâseye baktım ve ocağa doğru yığıldım.

Evet. Artık resmileşmişti. Kaybetmiştim.

Belki de doğaçlama bir kek satışı yapabiliriz, çünkü Brooks bile bunların hepsini yiyemez. Çok çabalamadığından değil. Ancak, yemeden önce her şeyi kokluyordu.

"Fıstık ezmeli kek , değil mi? Başımı salladım. "Hayır.

"Bu ev artık ne zaman Willy Wonka'nın fabrikasının içini andırmayacak?" diye sordu Oz, mutfığa girip Brooks'un yanındaki tabureye kayarak, ancak geri atlayıp su ısıtıcısını çalıştırmak için.

Listeme eklemem gereken yeni iş için derin bir iç çekerek elimi yüzümde gezdirdim.

"Bugün. Belki yarın."

Muhtemelen yarın, çünkü üç gün boyunca pişirilen kurabiyeleri sökmek bir öğleden sonradan daha uzun sürer. Kaç tane kurabiye olduğunu saymak istemedim.

"Peki bize tüm bunların nedenini tekrar açıklayabilir misiniz?"

"Şey," diye başladım, beni deli gibi göstermeyecek bir şey bulmaya çalışarak. "Düşünmeme yardımcı oluyordu.

"Violet hakkında mı?"

Başımı salladım, 'Evet. Onu sadece onun için sevdiğimi ve hislerimin bir kaza ya da Evie yüzünden olmadığını kanıtlamam gerekiyor. Sanırım. Dürüst olmak gerekirse, tam olarak emin değildim. O kadar şekerin arasında her şeyin izini kaybetmiştim. Bu karmaşanın içine nasıl düştüğüm konusunda hâlâ büyük ölçüde kafam karışık. Sadece 'kanıtla' kısmını duydum ve tam olarak yapmak istediğim de buydu. Gerçi ne kadar yaklaştığımdan emin değilim.

"Birine kazara nasıl aşık olursun?" diye sordu Oz, ben de kendime bu soruyu soruyordum.

"Bilmiyorum.

'Yani, kimi sevdiğini kontrol edemezsin. Bütün bu kavramlar saçma,' diye homurdandı, yine benim düşüncelerimi tekrarlayarak. 'Aşk tesadüfi değildir. Amaca yöneliktir. Bir anlamı vardır.

Başımı salladım, tamamen aynı fikirdeydim.

"Bunlardan herhangi birini Kate'e göndermek ister misin? Oz'un Kate'i geri alma girişimleriyle ilgili başka bir tavşan deliğine düşmeden önce araya girdim ve *gerçekten* empatik ve harika bir arkadaş olmak istesem de, uğraşmam gereken kendi işlerim de vardı. Yani McVitie's'i endişelendirecek kadar unlu mamulden nasıl kurtulacağım/paketleyeceğim/yiyeceğim.

"Um... hayır, onları benim yaptığıma asla inanmaz," diye cevap verdi, dolaptan üç büyük kupa çıkardı ve her birine bir çay poşeti attı. "Ondan haber aldınız mı?"

Başımı salladım. 'Hayır. Temas kurmak istemedi. Kate'den haber aldın mı?'

Cevabı aynıydı - başını uzun, yavaşça salladı. Sadece birkaç gündür bununla uğraşıyordum. Oz altı haftadır uğraşıyordu. En azından şimdi neden her gün eğitimde bizi neredeyse öldürdüğünü anlıyordum. İlk defa Oz'un yemek yapamadığına şükrettim. Bu mutfağın ikimizin pişireceği yemeği kaldırmasına imkân yoktu.

Bir çikolata parçacıklı kurabiye daha yiyen Brooks'a döndük ve tezgahın kenarına ittiği küçük fıstık ezmesi yığınının kaşlarını kaldırdım.

'Ondan da haber almadım, eğer bu yüzden bana öyle bakıyorsan. Ve ben bu işe . Beni İsviçre'nin

ev.' Kurabiyenin geri kalanını ağzına attı. "Zaten böyle şeyler hakkında bana mesaj atmaz.

"Neden acaba?" diye mırıldandı Oz.

'Dostum, bence iyi olacaksın. Böyle pişirmeye devam edersen seninle dışarı çıkarım, tabii hangi Brooks'u istediğin konusunda çok titiz davranmazsan.

Bu beni gerçekten gülümsetti, bütün hafta boyunca ilk kez. 'Üzgünüm, kalbim mor saçlı olandan yana. Ayrıca horluyorsun.

"Yeterince adil," diye mırıldandı, bu kez reddedilen keklerden birini bütün olarak ağzına tıktı. 'Zaten beni her gün böyle besleseydin cidden şişmanlardım. Sen ve Violet birlikte drama kraliçesi olabilirsiniz.

Aslında onu hiç beslemediğimi ya da bir drama kraliçesi olmadığımı belirtmedim ve bunun yerine Oz'un önüne ittiği çayı aldım ve kaynayan bir lokmayı hüpürdeterek içtim.

"Peki, plan nedir o zaman? Burada neyimiz var?" Brooks'un sarılıyor gibi görüldüğü ıskarta tepsisine baktı. Double çikolata parçasına uzandığında eli tokatla uzaklaştırıldı. "Oi. Sen de tam şişmanlamaktan şikâyet ediyordun.

Brooks gömleğini kaldırdı ve karnını sertçe sıvazladı. 'Hiç şansın yok. Bu altılı paket hiçbir yere gitmiyor.

'Ver. Bana. A. Cupcake.'

Brooks tepsiyi taradı, en küçüğüne uzanıp Oz'un açık avucuna koymadan önce gözleri yavaşça ileri geri hareket .

"Umarım şişmanlarsın," diye homurdandı Oz, sonra da tüm lokmayı ağzına tıktı.

"İşte. Fıstık ezmeli kurabiye yığınınını ona doğru itti. "Bunları alabilirsin.

Oz'un kaşları çatıldı ama bir tane alırken sessiz kaldı. En azından bu sefer tükürmemişti.

"Peki, planın nedir?" diye sordu Brooks. "Kız kardeşime tüm diş hekimlerini sonsuza dek iş başında tutacak kadar çürük vermek dışında.

"Planım mı?

Evet. Onu geri almak için bir planın var, değil mi? Aşkını kanıtlamak için ya da her neyse?

"Yani... evet. Üzerinde çalışıyorum. Bir nevi.'

"Şey..." Brooks beni bakışlarıyla kıstırdı, gözleri beklentiyle açılmıştı. "Ne oldu?

Tam cevap verecektim ki Oz eğildi ve taburesinin yanında yerde gördüğü bir şeyi aldı.

"Bu nedir?" diye sordu, bir kâğıt parçasını havada tutarak.

Kahretsin.

"Ver şunu bana. Elimi uzattım ama çok yavaşım ve Brooks benden önce kaptı.

"Ne oldu?

İçimi çektim. Demek istediğim, zaten dibe oldukça yakındım ve şu anki sahneye bakılırsa, biraz daha aşağıya inmemem için hiçbir neden yoktu.

Şeker konusunda kesinlikle aşırıya kaçmış olsam da, bu bana biraz düşünme alanı sağladı... yeterli değil ama biraz. Çift çikolata parçacıklı ve fıstık ezmeli tatlar arasında bir yerde aklıma birkaç fikir geldi. Yine de 'Aşkımı Kanıtliyorum' keklerinden daha sağlam ya da düşünülmüş olduklarından emin değilim.

Dün gece, uyku yerine, Violet'in karakterinin *On İkinci Gece*'de diyalog kurduğu her karakteri kaydetmek için dört saat harcadım. Ona göndermeyi planladığım bir MP3 hazırladım, böylece bensiz prova yapmaya devam edebilecekti. Daha bencilce bir not olarak, sesimi duymasını ve beni o kadar çok özlemesini umuyordum ki kalp krizi geçiriyormuş gibi hissedecekti.

Sadece benim olmam gerektiğini düşünmedim.

İkinci şey ise iki ev arkadaşımın şu anda gizli bir eğlenceyle okumakta oldukları kâğıt parçasıydı.

"Violet'e bir şiir yazıyorum," dedim kendime olan tüm güvenimle. Fazla bir şey değildi, size söyleyeyim.

'Yirmi bir çikolatalı Sevgililer Günü keki. Kalbimin asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum,' diye yüksek sesle okudu Brooks, ama keşke kaşlarını bu kadar derin çatmasaydı. "Hmm. Sanırım bunun üzerinde çalışmalısın, kafiyele değil.

'Öyle olması gerekmiyor. Bu bir sone.' "Ne?

"Bir sone.

Parmağı yüksek sesle şaklarken gözleri tekrar benimkilere kaydı ve irileşti, "Bir dakika, Sevgililer Günü kekleri... Haftalar önce mor krema ile yaptığın kekler de Violet için miydi?

Ben gözlerimi devirirken Oz inledi.

"Evet, tüm bunları neden yaptığımı sanıyorsunuz?

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Sadece yemek yapmayı sevdiğini düşündüm ve ona biraz göndermeye karar verdim. Kağıda tekrar baktı, 'Burada çikolatalı yazıyor, *sadece* çikolatalı, ama ben bunların çikolata parçacıklı olduğunu çok net hatırlıyorum. Hâlâ onları düşünüyorum.

Tezgâhın diğer tarafına uzandı, orada tek başına bir kalem duruyordu ve ben de onun *benim* kâğıt parçamı karalamasını izledim.

"Ne yapıyorsun?

"Çipi eklemek. Kafiye yapmasan bile doğru yapmalısın.' "Hayır! Bu sefer kâğıdı başarıyla kaptım.

"Çikolata parçacıkları uymuyor. "Ne?

"Her satır on heceli olmak zorunda.

"Neden?

Omuzlarım sarsıldı, "Bilmiyorum, kurallar böyle.

"Neyin kuralları?

"Soneler. "Kim demiş?

"Shakespeare mi? Yirmi soruda ne olduğunu merak ederek karşılık verdim.

"Bak bakalım.

Oz tüm bu süre boyunca Wimbledon'da orta sahada oturuyormuş gibi ileri geri konuşmaları izliyordu ama yüzünde uzun zamandır görmediğim bir eğlence ifadesi vardı. Brooks taburesinden kalkıp tezgâhın etrafından dolanarak beni kucakladığında sırtışı daha da genişledi.

"Ah dostum. Shakespeare mi?" diye bağırdı ve beni kaçamayacağım bir şekilde kavradı. 'Kız kardeşim seni buna mı dönüştürdü? Seni zavallı piç. Çok özür dilerim. Her şey yoluna girecek. İşte, işte.'

Sonunda kendimi serbest bırakmayı başardım ve göğsümden yükselen kahkaha, özellikle de başımı okşamaya çalıştığında, orada oturan gerginliğin bir kısmını yerinden oynatmaya çalıştı. " değil. Ama sempatin için teşekkür ederim. Kolumu tekrar ona doladım, "Bu kadar berbat ettiğim için özür dilerim.

'Hayır, yapmayacaksın,' diye sırtıttı. 'O sadece kızların yaptığı şeyi yapıyor, bilirsin... bir noktayı kanıtlamak isterler. Sakinleşecektir.

"Bu kadar şekerle olmaz," diye güldü Oz, ağzı Brooks tepsiyi korumasız bıraktıktan sonra kaptığı kurabiyeyle doluydu.

Elimdeki kurulama bezini yere attım ve mutfığa göz gezdirirken inledim.

"Muhtemelen bunların hepsini göndermemeliyim, değil mi?

Oz'un kaşları o kadar yukarı kalktı ki neredeyse saç çizgisinin içinde kaybolacaktı. "Um... burada ona bütün yıl yetecek kadar var.

"Yani... hayır, o zaman?

'En iyi on ikinizi seçin ve onları gönderin,' diye önerdi.

Evet. Bunu yapabilirim. On iki tanesi birkaç yüz tanesinden daha mantıklıydı. Tanrı'ya şükür Amazon'da bulduğum üç düzine kek kutusunu sipariş etmedim.

'Kate'e göndermek istemediğine emin misin? Bir sürü var,' diye güldüm.

"Hayır, o ikimizin şefi," diye cevap verdi ve ses tonundaki hüznün o kadar derindi ki onu Brooks tarzı bir kucaklamaya çektim. "Tanrım, berbat durumdayız, değil mi?

"Evet.

"Violet'i hallettiğimize göre konuşmamız gereken başka bir şey var. Oz ve ben ona döndüğümüzde Brooks çayının kalanını bitirdi. "Evie konusunda ne yapıyoruz?

Tezgâha yaslandım.

Yarattığım bu karmaşada öğrendiğim tek şey, parmaklarınızı şakaklarınıza sürtmenin baskıyı hafifletmek için kesinlikle hiçbir şey yapmadığıydı. Ya da belki de çok fazla içmiştim. Her iki durumda da Evie'yi her düşündüğümde kanım o kadar hızlı kaynıyordu ki beynim patlamanın eşiğine geliyordu. Kafamda bir yandan Violet'e onu sevdiğimi nasıl kanıtlayacağımı, diğer yandan da Evie'yi hayatımdan tamamen çıkarmak için nasıl bir çözüm bulacağımı düşünecek yer yoktu. Bu nedenle önceliğim Violet olduğu için kalan tüm beyin hücrelerimi ona yoğunlaştırmıştım.

"O kadar gitmedim.

"Madem o senin hayatını mahvetmeye çalışıyor, sen de onunkini mahvedebilirsin.

Oz su ısıtıcısını tekrar çalıştırmak için ayağa kalktı. "Hatırlat da seninle asla ters düşmeyeyim.

'Ciddiyim, onun notlarıyla falan oynayabilirsin. İhtiyacın olduğunda kullanmayacaksan üniversite sunucularını hackleyebilmenin ne anlamı var?

"Ama bu neyi çözecek ki? Kollarımı göğsümde kavuşturdum, 'Zaten birkaç ay sonra mezun olduğunda gidecek. Ve dönem bittiğine göre artık birlikte dersimiz yok.

"Dürüst olmak gerekirse, notlarının düşük olması Charlie'yle yatmasını engellemeyecek," diye cevap verdi Oz ve bana baktı, "Neden Olly'yi aramıyorsun?

bazı tavsiyelerde
bulunabilirim. "Neden?"

'Çünkü hukuk okuyor. Asla bilemezsin, belki de bilgece sözleri vardır.

Yanıkarişma eklenen bir beynin daha zararı olmazdı.

Oz tezgâha dumanı tüten üç fincan çay daha koydu ve taburesine geri oturdu. Ben çevir tuşuna bastığımda Brooks'un çenesi yumruğunun üzerindeydi. Olly üçüncü çalışta cevap verdi.

Charles? Ne var yok? Eğitim nasıl gidiyor?"

"Evet, teşekkürler dostum. Umarım mendillerini hazırlamışsındır, çünkü Cambridge batıyor.

'Dürüst olmak gerekirse, kaybetmeni tercih ederdim. Cambridge'in kazanacağına dair çok para yatırdım, artık yeni bir Mavi Tekne Cox'umuz var.

Sağ tarafımda keskin bir nefes alma sesi duyuldu ve ardından yüksek sesle bir mırıldanma geldi. Doğrudan Kate'e karşı yarışacağımız gerçeği hakkında pek konuşmamıştık. Dışarıdan bakıldığında Oz bu yıl -başkan olarak son yılı- kazanmaya her zamankinden daha kararlı görünüyordu ama kazanmanın Kate'in Mavi Tekne'deki ilk yarışını kaybetmesi anlamına geleceği için mutlu olmadığını biliyordum.

"O nasıl?" diye sordu.

"Onu bir haftadır falan görmedim ama iyi görünüyordu. Hep o seksi arkadaşıyla birlikteydi.

"Imogen," diye ekledi Brooks yardımsever bir şekilde, çünkü ona büyük bir aşk besliyor olabilir de olmayabilir de.

Kesinlikle öyle.

"Ol," diye araya girdim, Imogen'in seksiliği hakkında bir tartışmaya girmeden önce, "Evie hakkında bir tavsiyeye ihtiyacım var.

"Nasıl olur da biri hâlâ o kızı boğmaz, almıyor. Yanımda

Brooks ve Oz aynı fikirde olduklarını mırıldandılar.

"Şey, evet, her neyse. Uzun lafın kısası, felsefe sınıfıma taşındığından ve Violet'le çıkmaya başladığımdan beri, her zamankinden daha fazla baş belası oldu.

Bir an için sözünün kesildiğini sandım, 'Bekle... Violet? Violet Brooks mu? Çıkıyor musunuz? Ne zaman oldu bu?'

Ah. Büyük planlar ve sır saklamakla ilgili bir sorun vardı. Çünkü hepsi suya düştüğünde kendinizi açıklamak için en baştan başlamak zorunda kalıyordunuz. Bu da her şeyi ne kadar berbat ettiğinizi fark etmeniz anlamına geliyordu.

Tam ağzımı açmıştım ki Brooks söze girdi. "Evie Charlie'nin sınıfına katıldı. Charlie'nin onu korumak için sahte bir kız arkadaşına ihtiyacı vardı ve Violet'i istedi. Evie onlara eziyet ediyordu çünkü şimdi Charlie Violet'i sevdiğine karar verdi. Evie ve geçen haftaki yarışla ilgili bir şeyler oldu, Violet'in ruh hali değişti. Charlie'nin kendine *çeki* düzen vermesi gerekiyor ve şu anda mutfağımız *The Great British Bake Off'un* yeni sezon mekânı gibi görünüyor. Bana baktı ve omuz silkti, "Bir şey kaçırdım mı?"

Çayımı aldım. "Hayır, sanırım hepsini aldın."

"Harika. Ben söylersem daha çabuk olur diye düşündüm."

Hatta bir sessizlik oldu ve üçümüz de Olly'nin konuşup konuşmayacağını görmek için ona doğru eğildik. Tabii dinlemeyi bırakıp bağlantıyı kesmediyse. Onu suçlayamazdım.

"Şey, oldukça çıkmaz bir durum, değil mi?" dedi sonunda.

"Evet. Söylemiyorsun."

"Yasaklama emrini deneyebilirsin."

Gözlerim sağa sola kaydı. İfadelerine bakılırsa hem Oz hem de Brooks yasaklama emrinin uygulanabilir bir seçenek olduğunu düşünüyor gibiydiler. Bu daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi ama muhtemelen düşünmeliydim. Sadece ben olsaydım bırakırdım çünkü uzaklaştırma emri bana çok ciddi gelirdi. Çok abartılı, sanki sorunlarla tek başıma başa çıkamazmışım gibi.

Ama şimdi benim sorunum Violet'i etkiliyordu, hızla yeniden düşünmeye başladım. "Bu ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum, anneme sormamı ister misin? Bu konuda benden çok daha iyi olacaktır. Daha fazla fikri de olabilir."

Omuzlarım neredeyse kulaklarıma değene kadar omurgamda bir yaltaklanma hissederken yüzüm gerildi. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim; Oz ve Brooks'un her iki yanımda kıs kıs gülmesi mi, yoksa Olly'nin ölümcül derecede ciddi olması mı?

Olly'nin annesi ya da profesyonel olarak bilinen adıyla St James'li Leydi Greenwood, Birleşik Krallık Yüksek Mahkemesi Başkanıydı. Bu nedenle, eski kız arkadaşımın yaşadığım sorunların çok üzerindeydi, geniş ayrıntıları bildiği düşüncesi bile bu konuşmayı durdurmam için yeterince utanç vericiydi.

"Hayır, Ol. Kesinlikle olmaz."

"Emin misin? Muhtemelen çok hoşuna gidecektir," diye cevap verdi, ki bu beni daha iyi hissettirmedi.

"Eminim. Bir yolunu."

"Pekâlâ. *"The Great British Bake Off* hakkında ne diyordunuz?"

"Charlie yine düşünüyordu.

"İşte duymak istediğim şey bu... bekleyin. Hattan boğuk bir ses geldi, ancak hiçbirimiz ne olduğunu anlayamadık. "Hey, gitmem gerek. Bana Charlie'nin pişirme düşüncelerinden biraz gönderir misin? Dağ gibi tatil işimi bitirmem için bir şeylere ihtiyacım var.

'Elbette, sorun değil. Teşekkürler, Ol...' ama hat çoktan kesilmişti.

Bütün hafta boyunca ilk kez bir şey başarmış gibi hissettim. Bu başarının ne olduğunu bilmiyordum. Ama en azından midemde çalkalanan umutsuzluk kaybolmuştu.

Oz ellerini birbirine vurdu. "Yani, eylem planımız araştırma yasağı emri. Sen sone şiirini mor keklerle birlikte Violet'a göndereceksin, Olly de bunlardan iki düzine alabilir. Dönüp dağ gibi yığılmış tepsileri ve soğutma raflarını işaret etti.

"Bu bize yine de yaklaşık dört yüz kurabiye ve Tanrı bilir kaç tane kek bırakır. Başımı sertçe ovuşturdum. "Geri kalanıyla ne yapacağım?

Daha sorumu bitirmemiştim ki Brooks telefonda süvari birliğini arıyordu; bu, Blue Boat ve Isis'in tüm mürettebatı anlamına geliyordu. On saniye içinde gelen iki düzine mesaj bildirimi telefonumu neredeyse tezgâhtan düşürmeden önce elime aldım.

Son mesajla birlikte yanıp söndü.

Acı:

Sütü ben getiririm.

24. Violet

(Köpekler >
erkekler)

Resmen tüm çikolatayı yemiştim.

Kesinlikle evdeki tüm çikolatalar zaten, muhtemelen İngiltere'de.

Eğer şu anda elimi gezdirdiğim boş kâse yeterince kanıt değilse, çenemde bunu doğrulayan iki büyük leke vardı. Tam olarak ne kadar çikolata yediğimi hesaplamak istemedim ama hafta başında evde on Paskalya yumurtası vardı ve şimdi hiç yoktu diyelim. Kasenin dibindeki kırıntıları yalamaktan - ya da kabul edelim, kaseyi ağızıma götürmekten - vazgeçtim ama ne kadar çok istediğimi de inkar edemezdim.

En azından mutsuzluğum bir yerde son buluyordu ve bunun için minnettar olmalıydım. Ne zaman merak ediyordum, için günlerdir bekliyordum ve şimdi cevabımı almıştım. Ya da tarihi bilseydim bilirdim. Gününe bile razı olurum, çünkü onu da bilmiyordum.

Misery günlük tutma yetenekleriyle tanınmıyordu.

Kıpırdamadan uzandığım minderini dolgunlaştırmak için yarım yamalak bir girişimde bulundum ve kanepenin diğeri ucunda ayaklarımın dibinde horlayan Buddy'yi rahatsız etmemek için ekstra özen göstererek yorganın altına geri çekildim. Hayatımdaki en sadık çocuk. Son bir haftadır beni çok sevdiği ve üzgün olmamdan hoşlanmadığı için yanımdan ayrılmamış gibi davranacaktım, kırıntılarla dolu bir yürüyüş izi olduğum için değil.

Kafamı kaldırdım ve ona baktım. "En çok beni , değil mi?

Başını kaldırdı ve bir gözünü açtı, ardından yüksek sesle inledi ve uykuya geri döndü.

Anlaşılabilir bir durumdu; dinlemek zorunda onca şey yüzünden muhtemelen ben de bitkin düşmüştüm. Ve onun şanssızlığı, konuşmak istediğim tek kişinin o olmasıydı.

Cumartesi günü eve geldiğimizden beri benim çöküşüme tanık olan Stella'yı saymazsak.

Aslında Cumartesi günü iyiydim. Üzgün ama iyiydim.

Charlie ve benim biraz ara vermemiz gerektiğine karar vermiştim ama olsun.

Doğru olanı yapmıştım.

Belki de şimdiye kadarki en büyük oyunculuk başarım olarak, ailemden hiçbiri bende bir sorun olduğunu fark etmemiş gibiydi. Ancak Pazar, Pazartesi'ye dönüştü ve acayip sıcak hava dalgası yerini Nisan öncesi sağanaklara bıraktıkça ruh halim de karanlığa gömüldü.

Dışarıdan her şeyim tammiş gibi görünmek istesem de öyle değilim.

Her zaman güçlü, belalı, bağımsız bir kadın olduğumu düşünmüştüm, oysa gerçekte, sevdiği çocuğun ona mesaj atma ihtimaline karşı, ona atmamasını söylemiş olsa bile, otuz saniyede bir takıntılı bir şekilde telefonunu kontrol eden bir kız olduğum ortaya çıktı.

Salı günü bir ara, daha önce hiç terk edilmediğimi ve bu nedenle yaşadığım her şeyin - kalp kırıklığı, radyo sessizliği, umutsuzluk duyguları - tamamen yeni olduğunu ve bu nedenle bununla başa çıkmak için tamamen donanımsız olduğumu fark ettim.

Hüngür hüngür ağlayan, katatonik bir karmaşa haline gelmem doğru görünüyordu. Bir haftalık erime için PMT'yi bile suçlayamazdım.

Hayır.

Bu Violet Brooks tarzı kendi kendini sabote etmektir. Kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Charlie bana mesaj bile atmamıştı. "Temas yok" emrime harfiyen uymuştu.

Uzanarak Buddy'nin ipeksi siyah kulaklarından birini okşadım, "*The Holiday*"ın geri kalanını izleyelim mi?

Yanıt vermemesini olumlu olarak algıladım ve oynat tuşuna bastım.

"Gördün mü?" diye burnumu çektim. 'Amanda'nın da Graham'ı sevdiğini fark ettiği ve onun için geri döndüğü kısım burası. Onun için geri dönüyor, Buddy oğlum.

Olmadı. İşe yaramadı, burnumu sümkürdüğüm ve/veya binlerce gözyaşından birini silmek için kullandığım buruşmuş, çoktan vıcık vıcık olmuş mendillerden birini ararken tekrar duraklattım. Dürüst olmak gerekirse hiç kalmamış olması bir mucizeydi.

Bunun olacağını bilmeliydim. Kendimi daha iyi hazırlamalıydim. Kendime günlük bir ağlama ayırmalı, sonra da

hayatımın geri kalanı için.

Ancak teori ve pratik tamamen farklı iki canavar.

"Biraz ayrı zaman geçirelim," dedim. Bu bize iyi gelecek, dedim. Temas etmeden bir ara verelim. Tanrım, sen bir aptalsın, Violet.' Bulduğum tuvalet kağıdı parçasına hıçkıra hıçkıra ağladım. 'Charlie haklıydı, bu bizim ilk kavgamızdı, daha fazlası değil. Ve ...' hıçkırık, 'şimdi ...' hıçkırık, 'muhtemelen ...' hıçkırık, 'beni terk etti.

Buddy bir kez daha başını kaldırdı ve duygulu kahverengi gözleriyle bana baktı.

Evet, evet. Biliyorum. Biliyorum, eğer bana geri dönmezse zaten hiç benim olmamış demektir, falan filan,' diye feryat ettim, 'ama en azından beni özlediğini belirten bir mesaj ya da başka bir şey alabileceğimi düşünmüştüm. O beni özlemiyor bile...'

Uzun ve sert bir koku daha aldım ve derin bir nefes aldım. bir tur daha gözyaşı döktü. Buddy kımıldadı ve oturdu.

"Evet, ona mesaj atmamasını söylediğimi biliyorum ve ben de ona mesaj atmadım. Bu kez gözlerimi silmek için kazağımın kolunu kullandım. Kağıt mendil posaya dönüşmüştü. "Ama bunun aptalca bir şey olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ya onu kaybettiysem?

Buddy kucağıma emekledi ve yüzümü uzun uzun yalayarak durdurmaya başaramadığım taze gözyaşlarını sildi.

"Teşekkür ederim," diye hıçkırarak kollarımı boynuna doladım ve bu kez göğsüme yerleşerek kulaklarını okşamamı bekledi. 'En iyi köpek yavrusu olduğun ve bütün hafta beni dinlediğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Nefes alıp verişinin düzenli olarak yükselip alçalması ve ara sıra rüya görmeye başladığında çıkardığı hırıltı, beni neredeyse kendi uykumda sakinleştirmeye yetiyordu. Neredeyse. Eğer beynim dönüp durmasaydı, kesinlikle ben de onun gibi horluyor olurdum.

Kanepede uzanmış, ağır kışlık yorganımı üzerime çekmiş, televizyonda *The Holiday*'i durdurmuş, ocakta ateş kükrerken yatıyor olmam saçma mıydı?

Muhtemelen.

Oradan geçen biri Noel zaman tüneline sıkışıp kaldığını düşünebilirdi. Belki de yeterince dileseydim, Charlie'nin mesajlarını ilk geldiklerinde görmezden gelebildiğim Aralık ayı öncesine geri dönebilirdim.

Evie'yle başa çıkmasına yardım edecek başka birini bulması gerekecekti.

Buddy'nin ölü ağırlığıyla beni yere mıhlaması büyük şanstı, çünkü Evie'yi düşünmek bile kalkıp bir şeyleri parçalamak istememe neden oluyordu. Neyse ki annem de o anı değerlendirip gelip beni bulmaya karar verdi ve sığınağın kapısından bakıp dehşet dolu bir ifadeyle manzarayı seyretti.

Hâlâ gözyaşlarımın eşiğinde olmasaydım, kahkahalarla gülerdim.

"Um... neden bir Noel filmi izliyorsun?" diye sordu, ses tonu beni sorgulama bölgesine inmek üzere olduğunu bildiğim şey için kolaylaştırdığını açıkça ortaya koyuyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturması da bunu doğruluyordu.

Ne yazık ki onun için konuşacak havada
değildim. "Değilim. Bu *The Holiday*."

'Ateşin yanmasına gerçekten ihtiyacın var mı?

Güneş çıktı.' "Neredeyse gece oldu.

"Saat öğleden sonra dört," diye karşılık verdi ve sonunda kendini tutamadı. 'Doğrusu Violet, son birkaç gündür neyin var bilmiyorum. Çok fazla ödevin mi var? Sorun bu mu? Haftanın çoğunu yatak odanda geçirdin, neredeyse hiç konuşmadın, şimdi de buradasın...' kolunu sağa sola salladı, sonra da boş çikolata kâsesini ve birkaç folyo ambalaj topunu eline aldı, 'bütün gün Noel filmleri izliyorsun. Dün seni Buddy'nin Paskalya yumurtasını yerken gördüm. O köpek çikolatasıydı, Violet. *Köpek* çikolatası. Paskalya yemeğini tamamen kaçırdığından bahsetmiyorum bile.

Dün Pazar'dı, bu da bugünü Pazartesi yapıyor. Sefalet takvimi, kendini güncellenmiş say.

"Yanlış bir şey yok.

Varmış.

"Ben

iyiyim.

Değildim.

"Buddy'nin Paskalya yumurtasını
yemedim. Ben yedim.

Başını salladı, rahat odaya doğru yürüdü, perdeleri araladı ve pencereyi sonuna kadar açtı. Tanrım. Beklemediğim güneşin parlaklığı yüzünden gözbebeklerim neredeyse yanacaktı. Ufukta o kadar alçaktı ki ağaçların arasındaki boşluktan geçip kanepenin üzerinde uzandığım noktaya vuruyordu.

'Tamam, peki, bana söylemediğin kim bilir hangi sebepten dolayı burada çürürken, en azından bu Cumartesi hakkında bana bilgi verebilir misin?

Ugh, Cumartesi. Cumartesi gününü düşünmemek için çok uğraşıyordum. Annem her beş dakikada bir konuyu açınca bu neredeyse imkansız hale geldi.

'Kırkinci kez söylüyorum anne, Tekne Yarışı'na gidip gitmeyeceğimi bilmiyorum. Henüz karar vermedim. Neden hep birlikte gitmek zorunda olduğumuzu anlamıyorum.

"Çünkü bu Hugo'nun son yarışı ve önce Masterson'lar ve Oz'un annesiyle öğle yemeğinde buluşacağız, sen de gelersen iyi olur. Herkes orada olacak.

Anlaşılmaz bir şeyler homurdandım ama neyse ki işe yaradı ve o da bıkkın bir şekilde başını sallayarak çıkıp gitti. Kesin olarak bildiğim bir şey vardı, o da hiçbir koşulda Charlie'nin ailesiyle öğle yemeğine çıkmayacaktım.

Ne yazık ki annem odadan tam olarak çıkmayı başaramadı. "Tak, tak," diye geldi tanıdık bir ses hemen önünde Stella'nın kafası kapıda belirdi ve annemi de yanında getirdi. Buddy'nin kuyruğu sertçe çarptı, ama Stella'yı bu tatilde yeterince gördüğüne ve daha heyecanlı bir karşılamaya ihtiyacı olmadığına karar verdiği belliydi. "Lanet olsun, burası fırın gibi.

Annemin dudakları sırtışıma gizledim. "Oldukça.

Stella taşıdığı bir paketi yere bıraktı ve kazağını çıkardı. "Ooh, harika, *The Holiday*'i mi izliyoruz?

Başımı salladım.

"Başa dönebilir miyiz? Ya da en azından Cameron'ın Ed Burns'ü yumrukladığı ana, en sevdiğim kısım o.'

Ona attığım kumandayı aldı. Evet, yumruklanmasını izleyebilirdim.

"Stella, Cumartesi günü Londra'ya geliyorsun, değil mi?" diye başladı annem, Stella'nın da benimle birlikte yorganın altında olduğu gerçeğini tamamen göz ardı ederek, böylece ikimiz de yıl boyunca kabul edilebilir tek Noel filmini izleyebilecektik.

"Bilmiyorum, neden? Cumartesi ne var?" diye sordu, aradığı noktayı bulurken gözlerini ekrandan ayırmadan. Annemin ekranın önünde durmamış olması bir mucizeydi.

"Tekne Yarışı," diye dudak büktü, sanki Cumartesi günü başka bir şey olamazmış gibi. Grand National'a katılan herkesin aynı fikirde olacağından emin değilim ama Jane Brooks at yarışlarına katılmıyordu. "Bu Hugo'nun son yarışı.

Stella'nın gözleri önce benimkilere, sonra da anneme kaydı, 'Ah... . Belki de. Emin değilim. Oxford'a dönmemiz gerekebilir.'

İşte bu oldu, annemden yayılan kızgınlık artık kontrol altına alınamıyordu.

"Oxford'a dönmek zorunda değilsiniz, tüm üniversite Londra'da olacak," diye tersledi ve neler olduğunu anlamaya çalışırken ikimizi de sadece annelerin mükemmelleştirebileceği o sert bakışlardan biriyle kıştırdı.

Otuz saniye kadar öylece durdu ama bu annemin bizi daralmış bakışlarıyla kırmaya çalıştığı ilk sefer değildi, küçüklüğümüzden beri bunun üzerinde çalışıyordu. Ancak biz, yerimizde durma konusunda uzmanlaşmıştık, bu nedenle hiçbir şey söylemeyecektik.

İnatçılığım bana baba tarafından miras kalmadı, orası kesin.

"O da ne? Stella'nın elindeki büyük kutuyu başımla işaret ettim, bunun annemin dikkatini yeterince dağıtacağını ve sıkılıp bizi yalnız bırakacağını umuyordum.

Telefonunu eline alıp ekrana dokunmaya başladığında, 'Heyecan verici bir şey yok,' diye cevap verdi.

"Cidden, siz kızlar..." diye homurdandı annem, ama başka bir şey eklemeyen, hiçbir şey anlamadan çıkıp gitti.

Stella kutuyu dizimin üzerine koydu. 'Bu senin için, kapıdaydı. Sen görmeden Janey'nin burnunu sokmasını istemezsin diye düşündüm.

Bir kahkaha attım. "Teşekkürler.

"ona Chuckles'tan hala bahsetmedin?

"Hayır. Başımı salladım. 'Ona söylersem her şey gerçek olur ve eğer biterse gerçek olmasını istemiyorum. Çünkü o her şeyi yüz kat daha kötü hale getirecek ve ben sadece biraz yalnız kalıp mutsuz olmak istiyorum. Açıkçası koca ağızlı kardeşimin ona söylememesine şaşırdım, çünkü en sevilen çocuk o.'

"Çok dramatiksin Vi," diye cevap verdi. "Ayrıca, onun yapmadığını bilmiyorsun. Kesinlikle yapmadı. Bunu kendi adımla bildiğim kadar iyi biliyordum.

tek kurtarıcı lütuftu. Annem bilseydi, bunu kendine saklamasına imkan yoktu ve ona verecek cevaplarım yokken onun sorgulama seviyesiyle başa çıkamazdım.

"Her neyse, şu kutuyu açar mısın lütfen? Şeker gibi kokuyor. Stella telefonundan ve yazmakta olduğu kompozisyondan başını kaldırdı. Annemin hızlı temizliğine rağmen, bu hafta çikolata ile çok fazla zaman geçirdiğim çok açıktı. "Daha fazlasına ihtiyacın olduğundan emin değilim.

Koruyucu ambalajı yırtarak açtım ve içinden ayakkabı kutusu büyüklüğünde, kalın mor bir kurdeleyle sarılmış, tepesi fiyonkla bağlanmış bir paket çıkardım. Altına iki not sıkıştırılmıştı. Daha doğrusu bir post-it ve bir zarf. Tanıdık siyah el yazısının olduğu zarfı gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı ama onun yerine, çözmem için yıllarımı verdiğim, neredeyse hiç anlaşılmayan karalamanın olduğu Post-it'i aldım.

Selam Weirdo,

İstediğinden değil ama Charlie'yle çıkman için onayımı aldın. Aslında, daha iyisini bulamazsın. Lütfen tekrar bir araya gelin, yoksa kıyafetlerime daha fazla sığamayacağım.

Sevgiler, en sevdiğin kardeşin x

NOT. Buddy'ye bir öpücük ver, en sevdiği kişiden geldiğini söyle.

Buddy'nin bana bakarken gözlerini devirdiğini neredeyse hissedebiliyordum. *Sanki Hugo'yu senden daha çok seviyormuşum gibi.*

"Kesinlikle," diye cevap verdim, yüzüne bir öpücük kondurdum ve notu berbat ederek ateşe attım. Bu kadar saçmalık yeter. "Şimdi, burada neyimiz var?"

Başparmağım krem rengi zarfı hafifçe araladığında kalın bir yumru boğazıma doğru yuvarlanmaya başlamıştı bile. Yüksek sesle koklayarak içindeki mektubu çıkardım ve açtım.

Sevgili Violet,

Temas yok dediğini biliyorum, ama bu amaçla dinlememeyi seçtim :)

Sensiz geçen bu hafta berbattı. Gerçekten korkunç.

Her zaman tek başıma iyi olduğumu düşünürdüm, ancak son birkaç aydır her şeyi ne kadar güzelleştirdiğini fark - sınıfa gitmek, eğitim, hatta sabahları uyanmak - çünkü yanımda senin güzel yüzünü görebileceğim anlamına geliyor.

Elini tutmayı ve seninle konuşmayı özledim, seninle replik çalışmayı özledim, benimkini beceremediğim bile, ama en çok seni özledim.

Sana benim için yeterince önemli olmadığını hissettirdiğim için çok üzgünüm, çünkü sen hayatımdaki en önemli şeysin. Ve ben hiçbir şey istemiyorum

*seninle baştan başlamaktan daha çok istiyorum.
Her neyse, benden kanıtlamamı istediniz. İşte başlıyoruz.*

*Violet Brooks Blue Oar'a girdi.
Kalbimin asla eskisi gibi olmayacağını
biliyordum. Mavi gözleri gökyüzündeki
yıldızlar gibi parlıyordu. Haftalardır uyku
tutmadı beni Violet.
Şarap. Sandviçler. Dövmeler. Öpücükler.
Shakespeare. Yirmi bir çikolatalı Sevgililer Günü
keki.
Bana asla unutamayacağım bir gece
yaşattın. Menekşe rengi saçları olan
bu kıızı seviyorum.
Gerçek aşkın yolu hiçbir zaman düzgün gitmedi.
Şimdi keklerin üzerinde "Lütfen Beni Affet"
yazıyor. Yazdığım ilk sone.
Bir insanı özlemenin mümkün olduğunu kim
bilebilirdi ki... Çiçeklerin suyu ya da güneşi
özlediği gibi? Ama ben özlüyorum. Seni
özlüyorum. Hem de çok özledim.*

*Eğer bundan nefret ederseniz, bunu bana karşı kullanmayın. Bir dahaki
sefere daha çok çalışacağıma söz veriyorum.
Lütfen Cumartesi günü orada bekleyin. Sadece ve sadece senin için
kazanacağım.*

*Seni
seviyorum,
Charlie xx
NOT. E-postanı kontrol et.*

Gülmekten mi yoksa sadece ağlamaktan mı ağladığımı söylemek zordu.
"Aman Tanrım," diye bağırdı Stella, beni zıplattı çünkü o kadar
Charlie'nin mektubuna dalmışken onun yanımda olduğunu ve omzumun
üzerinden okuduğunu tamamen unutmuştum. 'Bu şimdiye kadar okuduğum en
kötü şiir. Will Shakespeare rahat uyuyabilir.'

"Kapa çeneni," diye terslendim, gülmemek için kendimi zor tutarak
gazeteyi gözünün önünden kaptım ve onu kanepeden itmeye çalıştım. "Bu bir
sone. Birinin benim için yazdığı ilk şiir olduğu için, şimdiye kadar
okuduklarımdan en iyisi olduğunu söylüyorum.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim," diye homurdandı ve tekrar telefonunu eline almadan önce kendini minderlere yasladı.

"Kime mesaj atıp duruyorsun?"

"Kimse yok. Telefonu bir yastığın altına sıkıştırdı ve elini uzattı. "Şimdi kek kutusunu aç.

"Hayır, bekle. E-postalarımı kontrol etmekle ne demek istedi?" Kaşlarını çattım ve telefonumu elime aldım. "Hiç e-posta almadım.

Gelen kutumun üst kısmına göz attım - bir, iki, üç kez - 17.532 okunmamış e-postam olabilirdi ama hiçbirisi Charlie'den değildi.

"Önemsiz klasörüne baktın mı?"

Tam tıkladığım sırada başımı salladım. Elbette, en üstteki on bir e-postadan biri Charlie'den iki gün önce gönderilmişti. İki gün. Burnumun dibinde bir mesaj varken, hayatımın iki gününü bir mesaj bekleyerek boşa harcamıştım.

Ne olur ne

olmaz...

Charlie x

Kaşlarımı çattım; eğer mesaj bundan ibaretse, anlamamıştım. Ama tam olarak açtığımda, bir MP3 dosyasının eklendiğini fark ettim.

Charlie'nin sesinin derin tınısı o kadar net duyuluyordu ki, Stella yerine yanımda oturuyor olabilirdi. 'Merhaba Violet, evdeyken prova yapmak isteyebileceğini düşündüm...' önce boğuk bir boğaz temizleme sesi geldi, 'William Shakespeare'den *On İkinci Gece*. Violet Brooks için prova kaseti. Birinci perde, ikinci sahne.

Bir solukta Stella'ya döndüm, 'Aman Tanrım, oyunu sesli olarak yayınlıyor, böylece ben de rollerimi oynayabiliyorum' dedim.

'Bütün gününü almış olmalı,' diye cevap verdi. 'Vay canına, bu adanmışlık. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Charlie Masterson senin için kesinlikle Coco-Pops. "Evet," diye burnumu çektim, çünkü gözyaşlarım henüz dinmemiş gibiydi.

"Tekrar ağlamaya başlamadan önce kekleri açabilir misin?"

"Onların kek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Şiirde yazıyor, aptal.

'Ah evet,' diye kıkırdadım, bu da gözyaşlarımın selini kurutmak için mucizeler yarattı.

Kutuyu yaklaştırdım ve üstündeki kurdeleyi hafifçe indirdim. Elbette, içinde küçük kırmızı kalplerle kaplı, kalın menekşe rengi kreması olan bir düzine kek vardı. Bunların çikolata parçacıklı olduğuna bahse girmeye hazırdım.

"Cidden," diye başladı Stella, kutudan bir tane çıkararak, "Charlie'nin bu kadar bayılmayı bırakmasına ihtiyacım var, çünkü bu ileride edineceğim herhangi bir erkek arkadaşımın işini çok daha zorlaştıracak.

"Evet," diye burnumu çektim, çünkü gözyaşlarım yeniden başlamıştı.

Stella koltukta ayaklarını sürüyerek yanıma oturdu ve kolunu omzuma attı. 'Hadi ama Vi. Yine ağlama, bu biraz sıkıcı olmaya başladı. İstedğin her şey gerçek oldu.

"Biliyorum," diye feryat ettim, çünkü kendimi durdurabilecek gibi görünmüyordum. 'Tamam,' diye sırtımı sıvazladı, 'şimdi çıkarsak daha iyi olur. 'Şimdi

Tekne Yarışı beş gün sonra, yani sadece üç gün daha ağlayabilirsin ve sonra yüzünün havasını almak ve seni bu çikolatadan vazgeçirmek için iki günümüz var. Sana o kekleri göndermesi gerçekten büyük talihsizlik, çünkü onları senin yerine ben yemek zorunda kalacağım.

ve gözlerimi kısıtım. "Sakın buna cüret etme!

Bana sırtarak baktı ve kremasını ısırdı. "Gidip Janey'e Cumartesi günü Tekne Yarışı'na gideceğimizi söyleyelim mi?

Başımı salladım, 'Evet. Tekne Yarışına gidiyoruz.' dedim.

(Uyarı: Tekne Yarışı kalp çarpıntısına neden olabilir)

Menekşe

"Hey, nereye gittiğine dikkat et, olur mu?" diye bağırdı Stella, bara doğru koşarken neredeyse onu devirecek olan adama dönerek, ama o çoktan erkekler yarışından önce oraya varmak için çırpınan Tekne Yarışı destekçileri denizine kapılmıştı. 'Keşke ailenle öğle yemeğine gitseydik diyorum. En azından önce içkilerimizi içerdik.

Başımı salladım. "Asla olmaz. Annemin Hugo hakkında gevezelik etmesini dinlemek zorunda kalırız, Charlie'nin ailesinin orada olacağından bahsetmiyorum bile ve ne bildiklerini bilmiyorum. Zaten yemek yiyemeyecek kadar gergin olurdum.

"Evet, ama o zaman nereye gittiklerine bakmayan insanlarla uğraşmak zorunda kalmazdık." Bu kez öfkesi doğrudan elinde dört birayla hızla geçen ve bir tanesini üzerine dökmekten kıl payı kurtulan adama yönelikti.

En azından bu sefer, adam arkadaşlarının yanına koşmadan önce mırıldanarak bir "özür dilerim" diyebilirdi.

Elimi onun elinin içine sokarak, Boat Race'in bitiş çizgisinin hemen üzerindeki bar Ship'e doğru yürüdüğümüz nehir yolundan onu çekiştirdim. Geriye dönüp baktığımda, buraya gelmek muhtemelen dünyadaki en iyi fikir değildi. Güneş yine parlıyordu ve on bin kişi daha aynı planı yapmıştı.

Ancak en iyi manzarayı görmek istiyorsanız Gemi'ye gitmelisiniz.

'Hadi ama, yarışın başlamasına kırk dakika var, bu da balkonda yerimizi almak için bir saatten az vaktimiz olduğu anlamına geliyor. O zamana kadar kesinlikle bir yer ayarlayabiliriz.

"Umarım öyledir.

Barın kapısında duran ve kalabalığı kontrol etmeye yardım ediyor gibi görünen iri yarı bir adamın yanından geçerken, "Edeceğiz," diye söz verdim. Ancak, içeri girdiğimizde içerideki insan sayısına bakılırsa, işini pek de iyi yapmıyordu.

Stella bana döndü, koyu ve açık mavilerden oluşan kalın bir duvara çarptığımızı görünce yapabileceği tek şey buydu. İleri, geri ya da iki yana hareket etmek daha fazla sorun yaratacaktı. Etrafımız Oxford ve Cambridge taraftarlarıyla çevriliydi; duvarlara cıvatalanmış televizyon ekranlarının hepsi BBC Sport'a ayarlanmıştı ve yorumcular Putney Köprüsü'ndeki başlangıç çizgisindeydi.

"Gidip aileni bulmak istemediğine emin misin?"

Başımı tekrar iki yana salladım, ancak on dakika öncesine göre daha cazip olduğum kesindi.

'Çabucak geçer. Sadece kadınlar yarışı yeni bittiği için kalabalık, yedekler başladığında sakinleşecek.

En azından Stella olumlu olma çabama güldü, bir yandan da önündeki adamın arkasına bakmayı ihmal etmedi. Onun tek görüşü. "Violet, bazen gerçekten deliriyorsun.

'Biliyorum,' diye sııttım, 'ama beni bunun için seviyorsun ve ben de bugün için olumlu hisler yaymaya çalışıyorum. Buna çok ihtiyacımız var.

Çok derken, Charlie'nin kazanmasını kastetmişim. Sonra onu görmek, öpmek ve tekrar birlikte olmak. Bu sırayla.

"Evet, evet." Gözlerini devirdi, "Şarap mı? Şaraba ihtiyacım var.

Arkamdan geçen birinin gücüyle öne doğru sarsıldım, 'Evet. Şarap. İşte kartım,' diye kartımı ona uzattım, 'bir şişe sipariş et, sonra daha fazlası için geri dönmek zorunda kalmayız. Gelip seni bulacağım. Tuvalet ihtiyacım var,' diye ekledim, bana kızmadan önce ne demek istediğimi anlatabilmek için hoplayıp zıpladım.

Kalabalığın arasından sıyrılıp kuyruğun sonunu bulduğumda ve on dakika boyunca hareket etmesini beklediğimde neredeyse patlayacaktım. İyi tarafından bakarsak, rekor sürede işedim ve dışarı çıktığımda lavabolarda yer vardı. Yansımam bana bakıyordu.

Mucizevi bir şekilde, birkaç günlük soğuk hindinin ardından, çikolata yerine tükettiğim ve değiştirdiğim tüm sebzelerle birlikte, lekelerim tamamen kayboldu. Daha da mucizevi olanı, annemin beni yakalayıp beneklerimi patlatmaya bile fırsat bulamamış olmasıydı.

Brokoli ve ıspanak - 1; Jane Brooks - 0.

Rüzgârda savrulan saçlarımı düzelttim. Güneş yüzünü göstermiş olsa da rüzgâr da yüzünü göstermişti ve nehir kıyısı boyunca yürümek bana 'çitlerin arasından yeni sürüklenmiş' havası vermişti. Charlie'yi iki hafta sonra ilk kez göreceğim için pek de umduğum bir görüntü değildi. Hepsini topladım ve at kuyruğu yaptım, çünkü kartlarımı doğru oynarsam Charlie birkaç saat içinde beni öpmek için ucundan çekiştirecekti.

Aynaya son bir kez baktım, Charlie'nin benim için bıraktığı OUBC kapüşonlunun boynunu düzelttim, dudaklarıma pembe bir merhem sürdüm ve Stella'yı bulmaya gittim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde kalabalığın arasından zar zor ilerledi. "Hâlâ meşgulsün, Vi.

"Anlıyorum," diye cevap verdim. Telefonumu cebimden çıkarıp son mesajımın hâlâ okunmamış olduğu mesajları açtım.

Bu sabah göndermiştim, Charlie'ye iyi şanslar diliyor ve sonra görüşeceğimizi söylüyordum.

Eve geldiğimden beri ona gönderdiğim ilk mesajdı. İlk *mesaj* Mesaj.

Geriye dönüp baktığımda, keşke MP3 e-postasına e-posta ile yanıt vermeseydim diyorum, çünkü ne ulaşıp ulaşmadığını ne de okuyup okumadığını bilebilirdim. Ama göndermiş, güzel şiiri, kekleri ve oyun replikleri için teşekkür etmiş ve istediği gibi onu bekleyeceğimi söylemiştim. Temas kurmama kuralımı çiğnemiştin.

Ancak, şiir, kekler ve dizelere rağmen, her ikisine de yanıt gelmemesi, son iki haftanın endişesinin tamamen ortadan kalkmasını engellemeye yetti.

Sarmalım, adımı çağıran bir sesle dönüşün ortasında durduruldu. Döndüğümde Gordon'u kalabalığın arasından olabildiğince sert bir şekilde ilerlerken buldum, eğer kırmızı yüzü bir şey ifade ediyorsa. Gözlükleri bile buğulanmıştı.

"Violet, merhaba.

"Hey Gordon, nasılsın? Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, çünkü içki içecek yaşta olduğundan bile emin değildim. Kapıdaki adamların kimi içeri aldıkları pek de umurlarında değildi.

'Kız kardeşimin yanındayım ama onu hiçbir yerde bulamıyorum. Bara gelecekti ama bu yarım saat önceydi.

Stella barın yanındaki bir yere geçerken kollarımı kalabalık alanda gezdirdim, 'Muhtemelen burada bir yerde sıkışıp kalmıştır,' dedim.

Arkasından biri itince Gordon öne doğru sarsıldı ve yüksek sesle, "Yarışı mı izliyorsun?" diye homurdandı.

"Evet, içkilerimizi aldıktan sonra kayıkhaneye gideceğiz. "Biz mi?

"Evet, Stella bu adamın önünde. Önümdeki kişiyi işaret ettim. "Bir içki ister misin?

"Oh, um... evet lütfen. Elini cebine attı ve bir tomar elli poundluk banknot çıkarıp en üsttekini soydu. "Bana bir limonata, kız kardeşime de bir kadeh şarap getirir misin?

Elini ittim ve gözlerimin daha fazla kamaşmasını engellemeye çalıştım. "Tanrım, Gordy, onu cebine geri koy. Neden üzerinde bu kadar çok para var?

"Ne olur ne olmaz.

"Ne durumda? ... Aslında bilmek istemiyorum. Öndeki adama baktım, "Stel, siparişe bir limonata ve bir kadeh şarap daha ekleyebilir misin?

'Evet,' diye karşılık verdi. "Rosé?

"Rosé. Gordon ve benim onun yanına geçmemiz için yer açılınca başımı salladım.

Şişe barın üzerine konduğunda barda büyük bir tezahürat koptu ve Gordon'un limonatası onu takip etti. 'Hadi, yedek mürettebatın işi bitmiş olmalı. Gidip kimin kazandığını öğrenelim ve terasta yerimizi alalım. Geliyor musun, Gordon? Kız kardeşine mesaj atıp nerede olduğunu bildirebiliriz.

"Oh tamam, elbette. Teşekkür . O zaman yolu göster.'

Charlie

Davul ve bas dinleyen biri değildim ama yaptığım şey tam olarak buydu.

Her şey iki gün önce Oz'un arabasını hareket ettirmem gerektiğinde ve çantamı tam da arka tekerleğin durduğu yere düşürdüğümü hatırlamadan hemen önce arabayı farklı bir park yerine geri döndürdüğümde başladı.

Telefonumla birlikte son iki düzine kekin de içi boşaltılmıştı. O zamandan

bu yana geçen günlerin her dakikası antrenman ve zorunlu Tekne Yarışı taahhütleriyle için başka bir telefon alma şansım olmamıştı. Bu nedenle, şu anda Bitters'ın telefonunu ödünç alarak

ve elimdeki göreve odaklanıp vücudumda dolaşan adrenalinden başka her şeye odaklanabiliyorum.

Davul ve bas onun tek müzik seçeneği idi.

Gençliğimden beri yarışıyordum ama bu süre zarfında daha önce bu kadar gergin olduğum tek bir an bile hatırlamıyordum. Dirseklerim dizlerime sertçe bastırırken bile ayaklarım hâlâ titriyordu. Karşımdaki bankta oturan Oz'a bir göz attım. Onun da aynı şeyi yaşıyor gibi görünmesinin beni daha iyi hissettirip hissettirmediğinden emin değildim ama daha kötü hissettirmiyordu.

Çocukların geri kalanı soyunma odalarının diğer ucundaydı; Brooks on dakika içinde üçüncü protein barını yiyordu, Bitters ve Joshi parmak savaşı oynuyorlardı, Marshy Koç'la konuşuyordu, Fellows telefonuyla uğraşıyordu, Drake yo-yo ile oynuyordu ve sanırım Frank tuvalette ikinci kez kusuyordu. En azından birkaç dakika önce koştuğu yön buydu.

Violet'i düşünmemeye ya da onun beni bekleyip beklemeyeceğini merak etmemeye bu kadar konsantre olmasaydım muhtemelen ben de kusuyor olurum. Çünkü Thames Nehri kıyısına dizilmiş 250.000 kişilik kalabalığın içinde bir yerlerde Violet Brooks oradaydı. Onay almıştım.

Kardeşi dünyanın en tarafsız ülkesiyle aynı seviyede olduğunu düşünmekten hoşlanıyor olabilirdi, ama savunması arzulanan çok şey bırakıyordu. Bugün Violet'in de katılacağını öğrenmem için bir tabak çikolatalı kekin onu yeterince kırması gerekmişti.

Ama tek bildiği buydu.

Dürüst olmak gerekirse, sinirlerimin Drake'in yo-yo'sundan daha hızlı zıpladığı düşünülduğünde oldukça iyi idare ettiğimi düşünüyorum. Bir an onu kuru havuzda beni beklerken hayal edebiliyordum, bir sonraki an ise onu bulana kadar Londra'nın dört bir yanına koştuğumu, dizlerimin üzerine çöküp bir daha yapmam için yalvardığımı görüyordum.

Telefonumu yok etmenin tek kurtarıcı yanı, mesaj atıp atmadığını görmek için takıntılı bir şekilde kontrol edemeyecek ve atmadıysa kendime eziyet edemeyecek olmamdı. Yaptığım tek şey Brooks'a Violet'e haber vermesini rica etmek ve karşılığında ona istediği bir yemeği vermektir.

Karşımda Oz ellerini birbirine dolamıştı. Kulaklıkları çıkardım ve boynuma taktım.

"İyi misin?" diye sordum. Yanına oturmak için kayarak sordum. Yavaşça başını salladı. "Evet. Sen iyi misin?"

"Sanırım öyle.

"O rozetleri hiç , değil mi?

Başımı salladım, gözlerim duvardaki dev saate kayd, "Hâlâ biraz zamanımız var.

En azından bu bir gülümseme yarattı. "Son zamanlarda ters giden her şeyi düzeltmeye başlamadan önce sadece önümüzdeki bir saati atlatmamız gerekiyor.

'Evet. Umarım öyledir, dostum. Gerçekten umuyorum,' dedim kirli sakallarımı kaşıyarak. Gerçekten tıraş olmam gerekiyordu, bütün gece Violet'i öpmeyi planlıyordum ve cildine zarar vermek istemiyordum. "Kate'e karşı yarışmak konusunda ne hissediyorsun?

"Bilmiyorum. Bunu düşünüp duruyorum ve bilmiyorum. Başını salladı ve göğsümde hissettiğim ağır bir iç geçirdi. 'Bir yanım startta depar atmasını umuyor çünkü o zaman yarışırken onu görmek zorunda kalmayacağım. Ama diğer yanım bir yarış kazanmak için hiç bu kadar umutsuz olmamıştı. Ama kazanmak demek onu yenmek demek.

Gözleri yana kayd, dudakları çok iyi anladığım alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Her iki durumda da boku yemişti. İstirabını hissediyordum ve kesinlikle onu kıskanmıyordum. Violet'in açılış gecesinde rakip bir tiyatronun sahnesinde olmak gibi bir şeydi bu.

Böyle bir şey olacağından değil.

Omzunu dürttüm, "Kate'i çok iyi tanımıyorum ama onu yenmek için elinden geleni yapmazsan çok mutlu olacak bir kız gibi gelmiyor bana. Sessiz bir kahkaha attım. Kız arkadaşım olduğu için kazanmasına izin verirsem Violet'in derimi canlı canlı yüzeceğini biliyordum ve Kate de aynı kumaştan kesilmiş gibi görünüyordu.

"Hayır, kesinlikle değil," diye kıkırdadı.

'O zaman nasıl hissettiğinizin bir önemi yok. Kazanmak için elinden geleni yapmalısın. Bize haftalarca yaptırdığın vuruşları ayarla, o zaman kimse bizi yenemez. Hepimiz ölebiliriz ama kazananlar olarak öleceğiz.

Kazanmak zorunda olduğumuzu eklemedim. Violet için bu yarış kazanmak zorundaydım. *İhtiyacım vardı.*

Violet için bu yarış kazanmak. Eğer kazanırsak, her şey yoluna girecekti.

Oz bir kahkaha patlatırken tüm başlar bize döndü, ancak ilginç bir şey olmuyor gibi görüldüğü için herkes hızla yaptıkları işe geri döndü.

"Evet, bunun için

üzgünüm. "Sorun değil.

Şimdi anlıyorum.

'Ve neden bu kadar uzun süre aşka tövbe ettiğini anlıyorum,' karşılık verdi.

Kuru bir kahkaha attım. "Pek işe yaramadı ama, değil mi?"

"Hayır. Başını salladı, gözleri benimkilere kaydı ve sesi sakinleşti, "Umarım Violet bekliyordur.

Gülümsedim, 'Ben de. Ve eğer değilse onu bulacağım. Onu kaybetmeyeceğim.'

"Evet. Nasıl hissettiğini biliyorum. Dizini benimkine vurdu. 'Merak etme, Shakespeare'in dediği gibi, her şeyin sonu güzeldir.

Bana yan gözle baktı, 'Dostum, bunun senin düşündüğün anlama sanmıyorum' dedi.

"Bu, sonunda her şeyin yoluna gireceği anlamına geliyor. Başını salladı, 'Hayır, öyle değil -'

"Ne? Evet öyle. Aksini söyleyemeden elimi kaldırdım ve tüm bu konuşma, anlatmaya çalıştığım noktadan daha da uzaklaşabilirdi ve İngilizce dersi havamda değildim. "Her neyse, Shakespeare'in karakterleri mutlu sona ulaşabiliyorsa, biz de ulaşabiliriz.

"Romeo ve Juliet öldü.

Kulakları sağır edecek kadar yüksek bir düdük sesi havayı delip geçerken karşılık verme fırsatı bulamadım ve kulaklarımızdaki çınlama durduğunda hepimiz kapıda duran Koç'a döndük. 'Tamam çocuklar. Vakit geldi. Oraya çıkın ve bu yarışı kazanın.

"Ciddi misin?" diye mırıldandı Oz, Koç uzaklaşırken, "Bu kadar mı? "Eğer ölecekmiş gibi hissetmiyorsan yeterince çabalamıyorsun demektir" gibi büyük bir motivasyon konuşması yok mu?

Boynumdaki kulaklıkları çıkarıp çantama attım, ayakkabılarımı giydim ve ayağa kalktım. Hiçbir şey unutmadığımdan emin olmak için etrafıma son bir kez baktım.

Beyzbol şapkası - tamam.

Güneş gözlüğü - tamam.

Kalbim kaburgam kırılacakmış gibi çarpıyordu. İki kez kontrol ettim.

Oz'a bir kol attım, 'Hadi dostum, şu işi bitirelim ve gidip kızlarımızı geri alalım' dedim.

Menekşe

"İzleyemem. Bunu izleyemem," diye ılık attım, bir yandan da nehir kenarında, tam altımızdaki dev ekrandan başımı çevirmek için hiçbir girişimde bulunmadım.

Sanki BBC kameramanı, kayıkhaneden çıkıp Blue Boat'a doğru yürüyen Oxfordlu çocukları yavaşça kaydırarak bana anevrizma geçirtmeye çalışıyordu. Charlie'nin üzerinde her durduğunda - ki bu IMO'ya göre çok fazlaydı ama yeterli de değildi - kalbim arkadaşını tanıdığı için biraz heyecanlı bir pıt pıt attı ama beni acil tıbbi yardım almam gerekip gerekmediğini düşünmeye itti.

Keşke tepemizdeki helikopterler yorumları duymamızı imkânsız hale getirmeseydi.

Stella kolunu mengene gibi kavradığım parmaklarımı teker teker sıyırdı. "Lütfen en azından yarış başlayana kadar ılık atmamaya çalışır mısın, böylece diğer herkes tarafından bastırılmış olursun?"

"Katılıyorum," diye ekledi Gordon, gereksiz yere.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, yollara dizilmiş kalabalığa bakarken.

Göz sağa sola uzanan açık ve koyu maviden başka bir şey yoktu. Duvardan duvara Oxbridge taraftarları kıyıdaki her boş alanı kaplamış, sadece ara sıra Metropolitan Polisi'nin yüksek vizörlü yelekleri tarafından bölünmüşlerdi. Yüz metre ötede, Chiswick Köprüsü'nün taş kemerleri, bitiş çizgisini görmek için sabırsızlanan binlerce seyirciye ev sahipliği yapıyordu.

Bayraklar, atkılar ve pankartlar rüzgârda dalgalanıyor; tüm korkuluklara iliştilmiş dev Tekne Yarışı tabelaları bağlarından kurtulmak için ellerinden geleni yapıyordu. Son bir saat içinde rüzgâr Thames Nehri'nin dalgalı sularını beyaz tüylerle kaplayacak kadar şiddetlenmişti. Martılar aşağıya doğru süzölüp avladıkları şeyi ıskaladıktan sonra geri dönüp tekrar denemek üzere uçarken, şamandıralar nehrin duvarına doğru şiddetle sallanıyordu.

Bu kolay bir yarış olmayacaktı.

Şaraptan çok daha büyük bir yudum alarak boğulmadan yutmayı başardım ve büyük ekrana geri döndüm. Oxford ve Cambridge Mavi Botları destek botları tarafından yerinde tutuluyordu. Oz, Charlie ve kardeşim ön taraftaydı - sırasıyla inme, yedi ve altı - ve on yıldır birlikte kürek çektikleri için mi yoksa birlikte yaşadıkları ve hayatları iç içe geçtiği için mi bilmiyorum ama güneş gözlüklerinin ve beyzbol şapkalarının arkasında onları neredeyse ayırt edemiyordunuz. Üçü de

Hepsi senkronize bir şekilde hareket ediyor, küreklerini kavırıyor, tutuşlarını kontrol ediyor, yüzleri ifadesiz.

"Oz'un ayrıldığı kız bu mu?" diye fısıldadı Stella, kamera elini kaldırmış Cambridge cox'una züm yaparken, koyu kahverengi saçlı, ufak tefek bir kız, kış tarafa çökmüştü.

Başımı salladım,

"Evet." "Onunla

tanıştın mı?

"Hayır, Charlie ve ben hala numara yaparken ayrıldılar.

Tanrım, çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu, hava o kadar soğuktu ki beni sıcak tutan tek şey her gün Charlie'yi görme düşünceleriydi. O olmasaydı, muhtemelen yatakta kalabilmek için derslere girmemek için bir bahane bulurdum. Hayatımın daha önce nasıl olduğunu hatırlamak neredeyse imkansızdı; onu uzaktan sevdiğim, sadece kardeşimin arkadaşı olarak tanıdığım zamanları. Şimdiki gibi değil, onun hayatından daha fazlasını kaçırma düşüncesi boğazımda öyle kalın bir yumru oluşturdu ki, onu yutmak için şarabımı bitirmem gerekti.

"Tamam, Gordy, Violet," Stella beni tuttu, her iki cox da ellerini indirdi ve hakemin bayrağı kaldırıldı. "Avazınız çıktığı kadar bağırmaya hazır olun.

Putney Köprüsü'ndeki Tekne Yarışı'nın başlangıcı nehirden dört mil uzakta olsa da, kuş uçuşu bulunduğumuz yerden iki milden daha az bir mesafedeydi ve bayrak inip yarış başladığında yemin ederim kalabalığın gök gürültüsünü duyabiliyordum.

"Güçlü başladık," diye bağırdı Stella, gözleri aşağıdaki ekrana yapışmıştı, sanki içeriden bir bilgiye sahipmiş gibi, benim görebildiğimi o da görebiliyordu - destek tekneleri filosu, hakemler ve şu anda iki yüz metre işaretinde başa baş giden iki mavi tekne. Tüm parkur hâlâ önümüzdeydi.

Terasta etrafımızdaki kalabalık startın ilk heyecanını atlatmış ve sohbetin hacmi yarış öncesi seviyelerine dönmüştü. Ama benim gözlerim ekrana yapışmış olabilirdi. Arada bir kameralar doğrudan tepemizde uçan dronlardan, her Mavi Botun ucuna, dümencinin oturduğu yerin hemen üstüne takılanlara geçiyor ve Oz'un ya da Cambridge vuruşunun yakın çekimini görüyorduk.

Stella, "Oz kesinlikle Cambridge'den çok daha soğuk görünüyor, adamın yüzü kıpkırmızı," diye mırıldandı.

Ama Oz'u izlemiyordum, çünkü o her görüldüğünde gözlerim Charlie'yi görebilmek için arkasına kayıyordu. Gözümü kırpmadım. Küreğini her güçlü savuruşunda çenesi patlarken ve mürettebat ilerlerken bir saniyeyi bile kaçırmak istemiyordum.

Ancak Oxford dalgalı sularda hızla ilerlerken, Cambridge de öyle.

"Kahretsin.

Tekneler mil işaretini geçmişti ve Hammersmith Köprüsü'nden sonra tekrar ortaya çıkıp virajı aldıklarında, Cambridge'in artık avantaja sahip olduğu açıktı.

Stella'ya, 'Sakin söyleme,' diye mırıldandım.

Sessiz kaldı. Ancak arkamdaki adam sessiz kalmadı.

"Ooh, Oxford'un işi bitti. Hammersmith Köprüsü'nden geçip ilk çıkan ekiplerin yüzde sekseni kazanmaya devam ediyor. Cambridge kupayı kaldırarak.'

Gordon oraya benden önce varmış.

"Kapa çenenin," diye tersledi, ikimiz de arkamızı döndüğümüzde açık mavi bir gömlekle yüz yüze geldik. Her zamanki gibi. "Bunun hiçbir anlamı yok.

"Evet," diye sırtıttı adam, ekranı göstererek. "Öyle görünmüyor. "Sadece yarım boy öndeler. Stella bana doğru eğildi.

Cambridge sahte bir güvenlik hissine kapılmış. Oz yakında bunun üzerine basacak. Kardeşine bak, Cambridge'in elinden kaçmasına izin vermeyecek.

Keşke Stella'nın özgüvenine sahip olsaydım, ama midemdeki endişe görmezden gelinemeyecek kadar artıyordu ve tekneler Chiswick Eyot'a ulaştığında, Cambridge'in liderliği arttı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bu hiç iyi değil.'

Elimi açtığımda, yumruklarımı o kadar sıkı sıkıydım ki tırnaklarım neredeyse deriyi parçalayacaktı, avucumun içinde düzgün bir çizgi halinde küçük hilaller buldum.

Onun yerine parmaklarımı çapraz yaptım.

"Belki de birkaç hafta önce Bath'a yaptıklarını yaparlar," diye nazikçe önerdi Gordon, umutsuzluğumu hissederek.

Havada bir huzursuzluk uğultusu hissedebiliyordum. Konuşmalar yeniden sessizleşmişti ama ekrandaki teknelerin her yakın çekiminde kalabalığın içinden yüksek sesli tezahüratlar yükseliyordu. Bayraklar dalgalanıyor, atkılar havada dönüyor, koyu ve açık mavi flamalar rüzgârda uçuşuyordu. On iki dakika geçmişti, bir milden biraz fazla yol kalmıştı ve şimdi

Charlie'nin günün sonunda kazananlar podyumunda olmayacağı çok açıktı.

Ayrı geçirdiğimiz son iki hafta birdenbire tamamen anlamsız gelmeye başladı. Charlie'yi görmek istiyordum, tekmeden indiğinde yanında olmak istiyordum. Ona sarılmak ve hiçbir şeyin önemli olmadığını söylemek istedim. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kayıkhanenin orada olmak neden aklıma gelmemişti?

Çünkü kaybedeceklerini hiç düşünmedin, dedi sessiz bir ses. Oraya zamanında varacağını düşünmüştün.

"Aman Tanrım. Cambridge bir boy önde, asla yetişemeyecekler. Yakında gözyaşlarım boğazıma kaçacak ve onları durdurmak mümkün olmayacaktı. 'Stella, sence bu benim hatam mı? Benim yüzümden mi kaybediyoruz?'

'Tabii ki değiliz. Aptal olma,' diye tersledi, ancak sesi daha az paniklemiş olsaydı sözleri daha inandırıcı olurdu.

'Stella, neredeyse Barnes Köprüsü'ne vardılar, oradan buraya sadece dört dakika var, asla başaramayacağız,' diye hıçkırdım. 'Chiswick Köprüsü üzerinden kayıkhaneye gitmeliyiz. Neden burada izlemenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Ben tam bir aptalım. Stella?' diye çılgılık attım.

Döndü, yüzüme bir kez baktı ve itiraz etmedi. Sadece elimi tuttu ve çekti.

Hadi gidelim. Gordon, geliyor musun?'

Gordon telefonunu kontrol etti ama kız kardeşinden haber alamayınca tekrar cebine koydu ve ağır aksak bir koşuyla peşimizden geldi.

Charlie

Violet orada değildi. Beni beklemiyordu.

Kalbimin düşüşünü durduramayacak kadar yavaşım, nehir kıyısına döndüğümde gördüğüm ilk şeyin Violet olmamasının yarattığı hayal kırıklığını elimin tersiyle itemeyecek kadar bitkin düşmüştüm.

Chiswick Köprüsü'nün altından geçerken çevredeki tezahüratlar neredeyse kulakları sağır ediyordu, dokuzumuz tamamen bitkin ve kederliydik. Dokuz kırık kalp. Oz, Marshy'nin omzuna sarılmış hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, arkamda Brooks o kadar ağır nefes alıyordu ki sesi hiperventilasyon geçirecekmiş gibi geliyordu. Daha aşağıda biri -muhtemelen Frank- hastalanıyordu.

Kendimi konuşmaya . Söyleyecek sözüm yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey hissetmiyordum ve bunun sekiz ay boyunca, ellerimiz su toplayıp kaslarımız merhamet çığlıkları atana kadar çalıştığımız bir yarışı kaybetmekten mi yoksa Violet'in ortalıkta görünmemesinden mi kaynaklandığını gerçekten bilmiyordum.

Hayır, biliyordum.

Cambridge mürettebatının hepsi suda oyalanıyordu ve teknemiz Oxford destek personeli tarafından iskeleye çekilirken zar zor fark ettim. Yüzleri bizimki kadar üzüntü ve yorgunlukla kazanmamıştı ama yakındı.

'Zorlu bir yarışı çocuklar. Sizinle gurur

duyuyorum.' "Kötü şans, çocuklar.

'Zor bir mağlubiyet. Başını dik tut, her zaman gelecek yıl vardır.

Benim için bir sonraki yıl olmasa da başımı salladım. Brooks ya da Oz için de öyle. Son Tekne Yarışımızı kaybetmiştik.

Önce Oz dışarı fırladı, dikkati sadece ve sadece tek bir şeye odaklanmıştı.

'Git ve onu getir. Umutsuzluğa kapılma,' diye mırıldandı bana, kalabalıklara başını sallayarak

Kate'i bulmak için yola çıktığında kayıkhaneye doluşan seyirciler. En azından bitiş çizgisindeydi.

Dışarı çıkmak için acele etmedim. Sıcak bir duş ve bir eylem planı dışında acele edecek bir şeyim yoktu.

"Kaybettiğimize inanamıyorum," dedi yanımdaki Brooks, elini burnunun altına götürerek.

"Evet. Ben de öyle."

'Bu gece kör kütük sarhoş olacağım. Var mısın?" Bana umutla, yalvaran gözlerle baktı, sonra dikkatini bir şey çekti. 'Ah, boş ver. Bir an için unuttum.

Kaşlarını çattığı yere doğru döndüm. Kalabalığın arasından süzülen mor bir ışık, kalp atışlarımın hızlanmasına ve tepemdeki helikopterlerin bile sesini bastıramayacağı kadar gürültülü bir şekilde atmasına yetti.

Masmavi gözleri Oxford ekibi ve personelinin yanı sıra etrafta duran yüzlerce aile ve arkadaşını tarayıp sonunda bana takılana kadar koşusuna bir saniye bile ara vermedi. Gözlerimi kısarak kalabalığa baktım... yanındaki Gordon muydu? Ben daha fazla düşünmeden Violet önümde durana kadar hızını artırdı.

"Dayan," diye hırıldadı, nefes almak için iki büküm olmadan önce bir parmağını havaya kaldırdı, Brooks'un finiši geçerken sahip olduğu kadar çok havayı içine çekti.

'Violet...'

'Dayan.

Devam et.'

Eğildim ve tekrar denedim. 'Violet... ciğerlerine hava girmesi gerekiyorsa ayağa kalk ve kollarını başının arkasına koy.

Ayağa kalktı ve yavaşça önerdiğim gibi yaptı. "Böyle mi?

Gülmemek için yanağımın içini ısırarak başımı salladım. "Evet. İşte böyle.

Mavi gözleri benimkilere kilitlendi, göğsü her derin nefes alış verişinde yükselip alçalıyordu, ta ki parmaklarını çözüp kollarını indirecek kadar sabitlenene kadar.

"İyi misin?

"Evet," diye salladı, yanakları şişerken yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Merhaba.

Merhaba.

Sessizce dururken neyi beklediğimden emin değildim, ikimiz de bir şeylerin değişip değişmediğini kontrol edercesine birbirimize bakıyorduk. O mu konuşmak istiyordu yoksa önce benim mi bir şey söylemem gerekiyordu bilmiyordum çünkü aklımdan geçen tek şey onu hiç bu kadar güzel görmediğimdi. Şakağından boncuk boncuk ter akıyordu, kalın bir saç teli kravatından kurtulmuş ve boynuna dolanmıştı, yanaklarının pembeliği... dudaklarının büzülmesi... hepsi. Çok güzeldi.

"Violet -

"Burada olmadığımı için üzgünüm," diye ağzından kaçırdı, ben daha tek kelime edemedim. "Çok özür dilerim. Benden seni beklememi istedin ve ben de öyle yapmak istedim, oradaydım. Parmağını omzumun üzerinden Gemi'ye doğru uzattı, 'Ne düşünüyordum bilmiyorum. Özür dilerim. Kaybettiğin için üzgünüm. Benim yüzümden ya da benim yaptığım bir şey yüzünden olduysa özür dilerim. Kekler, şiir ve kayıt için teşekkür ederim, çok nazıksınız. Özür dilerim.'

Yine sessizlik oldu ve sanırım işi bitmişti. Ama Violet'i asla bilemezsin.

"İşin bitti mi?

Başını salladı.

"Öncelikle, neden senin yüzünden kaybettiğimizi düşünüyorsun? Sözünü kesmeden önce elimi kaldırdım. 'Bekle, sonuna gelmeme izin ver. Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Üzgün olması gereken benim. Brooks'a daha önce söylemediğim için özür dilerim, Evie için özür dilerim, yarattığım tüm bu karmaşa için özür dilerim.

Konuşmak için ağzını açtı ama ben elimle ağzını kapattım. 'Violet Brooks, seni seviyorum. Seni hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum ve sensiz geçen iki hafta korkunçtu. Bir daha asla sensiz olmak istemiyorum. Bunu uzun zaman önce söylemeliydim, ama gerçekten benim gerçek kız arkadaşım olur musun? Herkesin bildiği?'

Yüzünde öyle hızlı bir gülümseme belirdi ki yanaklarım bile . "Charlie Masterson, hiç sormayacaksın sanmıştım.

İçeri girip at kuyruğunu çekiştirdim ve dudakları tam benimkinin altına gelene kadar başını eğdim.

"İlk öpücüğümüz için hazır mısın?

Kafası karıştığında her zaman olduğu gibi burnunda küçük bir kıvrıklık belirdi, 'Ama biz zaten öpüştük -'

'Kız arkadaşım olarak değil, resmi olarak hoşlandığım biri olarak değil -' Başını eğdi, 'Benden daha önce hoşlanmıyor ? Huh.

"Kapa çeneni," diye güldüm, gözlerimin önünden tek kelime bile edemeyeceğim bir gelecek geçti. Eğlenceli bir gelecek, çok eğlenceli ve sevgi dolu. Ve durmadan konuşmak. Violet'in geleceği. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sadece sus ve seni öpmeme izin ver.'

"Hayır," diye başını salladı, "çünkü seni öpeceğim.

Ne yazık ki ikimiz de öpüşme fırsatı bulamadık, çünkü tam o anda tüm ebeveynler ortaya çıkmaya karar verdiler. Benim, Violet'ın ve Oz'un annesi. Bir de hâlâ nefesini tutmaya çalışan Gordon.

Ama sonra aklıma daha iyi bir fikir geldi. Çok daha iyi bir fikir.

Parmaklarımızı birbirine bağlayarak Violet'i herkesin durduğu yere doğru çektim.

"Canım," diye ağladı annem, kollarını bana dolayarak, "yarış için çok üzgünüm. Hepiniz harika mücadele ettiniz.

"Sağ ol anne," diye cevap verdim, kendimi onun elinden kurtararak. 'Bekle biraz. Bir şey yapmam gerekiyor.

"Charlie, neler oluyor? Babasının omzuna dokunduğumda Violet tısladı.

Timothy Brooks tam da Brooks'un otuz yıl sonra görüneceği gibiydi. Uzun boylu, iri yapılı ve gülümsemesiyle iyi bir şey yapmadığını belli ediyordu. Şu an hariç, Violet'in elini tuttuğum yere bakarken kafası karışmış görünüyordu.

Gözlerim onunla Oz'un annesiyle konuşmakta olan Jane arasında gidip geldi ve ancak Tim onu kaburgalarından sertçe dürttüğünde durdu. Neredeyse Daphne'nin üzerine düşeceği düşünülürse gerekenden daha sertti.

Boğazımı temizledim. Jane. Tim. Sana bir şey söylemem gerekiyor. Kızını seviyorum.'

Violet anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Onlara karşı dürüst olmak gerekirse, birkaç saniye gözlerini kırpmadan baktıktan sonra şaşırtıcı derecede çabuk toparlandılar.

"Peki o da seni seviyor mu?" diye sordu Tim, Violet'e bakarak. Neyse ki Violet başını salladı. "Evet, seviyorum. Hem de çok.

Jane'kafası eğildi, beyninde dönen uğultuyu neredeyse duyabiliyordum. Gerçi benim düşündüğüm şeyi tam olarak . "Oh!" diye parmaklarını şıklattı, sonunda, "Demek bu yüzden Buddy'nin

Paskalya

Yumurtası.'

"Anne,
Tanrım!

"Bekle? Wh..." Violet'e döndüm, "Um, ne? Köpek çikolatası mı yedin?

Omuzlarımdan tutarak beni ailemden uzaklaştırdı, ancak onlar çoktan ilgilerini kaybetmiş ve kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı. Bu beklediğimden çok daha kolay oldu.

Bu uzun bir hikaye. Beni sevdiğini zaten söylemiştin, bunu geri alamazsın. Ne olursa olsun.'

Merak etme, geri almayacağım. Ne şimdi, ne de başka zaman. Ama gerçekten köpek çikolatası mı yedin?'

"Buna cevap vermeyeceğim. O kadar geniş sırttı ki ben de kendimi sırtımdan alıkoyamadım.

Dudaklarımı onunkilere götürdüm, keşke bu kadar iffetli olmak zorunda olmasaydım, ama üç çift ebeveynin ve tekne kulübünün etrafında duran birkaç yüz kişinin önünde kendimi kaptırma şansım yoktu. Gordon. Ya da Brooks'un.

Yanımızda belirdiğinde 'İğrenç,' diye homurdandı. 'Bunu hiç düşünmemiştim. Kesinlikle bunu yapmamanız için bir tür anlaşma yapmamız gerekecek,' parmağını yüzümüze doğru çevirdi, 'benim yanımda'.

Violet fikri hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemek üzereydi ama mucizevi bir şekilde ben önce davrandım.

'Her hafta sizin seçtiğiniz bir düzine kek pişirilecek ve Violet'i istediğim zaman öpebileceğim...'

Teklifi düşünürken gözleri kısıldı, '... ve bir düzine duble çikolatalı kurabiye'.

"Bunu yapabilirim.

"O zaman bir anlaşmamız var. Sırtıma bir tokat attı. "Aileye hoş geldin.

Sonsöz

Charlie

Beş hafta sonra

'Telefonunu kaldır,' diye tısladım.

'Dostum, bu inanılmaz derecede sıkıcı. Beni buraya sürüklediğine inanamıyorum,' diye tısladı Brooks. 'Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Çünkü telefonunla konuşuyorsun. "Hayır, sıkıcı olduğu için.

"mesajlaşıyorsun?" "Seni ilgilendirmez.

Önümüzdeki büyük kafalı ve daha da büyük kulaklı adam arkasını döndü. Tüm yüzü pancar kırmızısına dönmüştü. 'SHHHH. Siz ikiniz mısınız?'

Brooks beni sertçe dürttü, bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sonra telefonuna geri döndü, ancak ekranı göremeyeceğim şekilde çevirdi.

Her neyse, kime mesaj attığı umurunda değildi. Violet'e çok dalmıştım.

On İkinci Gece'nin açılış gecesi idi ve tüm koltuklar doluydu. Önümüzdeki yedi gün boyunca devam edecekti ve her performans aynı olacaktı. Tüm biletler tükenmişti. Her gösteri için bir bilet almıştım, ancak bu geceye bakılırsa, ailesinin de katılacağı son akşam dışında yalnız katılacaktım.

Ancak bu gece erkekler vardı. Hızlıca sıranın aşağısına baktım, en azından Oz eğleniyormuş gibi izliyordu. Yanımda uyuyakalmış olan salağın aksine. Horlamaya başladığı anda onu dışarı atacaktım, tabii koca kafalı adam önce davranmazsa.

Ne yazık ki Brooks oldukça geçerli bir noktaya değinmişti, *biraz* sıkıcıydı. Violet'in olmadığı kısımlar tabii ki.

Daha önce hiç fark etmemiştim çünkü başından sonuna kadar izlememişim ve sadece Violet'in sahnelerinde gözlerimi ondan alamadığım zamanlarda çalışmışım. Ama o sahneden ayrıldığı anda sanki ışıklar söndü ve sahne biraz daha donuklaştı. Stella bile onu kurtaramadı. Seyirciler yine de güldüğü için, bu görüşe olanın muhtemelen sadece ben olduğumu düşündüm.

Ancak bu, şimdiye kadar izlediğim en iyi oyun olmasını engellemedi. Bana göre Violet'in oynadığı her oyun en iyi oyundu.

Üzerinde o kadar çok çalışıyordu ki onu zar zor görebiliyordum. Paskalya tatilinden döndüğümüzden beri, neyse ki eğitimim biraz daha kolaylaşmıştı, ancak finallerim yaklaştığından gün içinde birlikte geçirecek fazla zaman bulmak neredeyse imkansızdı. Bu nedenle, ertesi gün her şeyi tekrarlamak üzere yorgun argın yatmadan önce arayı kapatmak için yatmadan önceki bir saatle sınırlı kalıyorduk.

Ama hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Ayrıca Evie ile karşılaşma endişesi olmadan günlük işlerimize devam etme lüksüne de sahiptik, çünkü şansımıza - bizim için, kesinlikle Evie için değil - Paskalya tatilini ailesiyle kayak yaparak geçirmiş ve bacağını kırmıştı. Bu durumu, Paskalya tatili boyunca Oxford'da kalacağı konusunda bana bir kez daha yalan söylediği ve ondan kaçmak için harcadığım zaman için karma olarak görmeyi seçiyordum. Öngörülebilir bir gelecek için yatalak olduğu için derslere gelme ihtimali yoktu. Hareket edemediği için sınavlarına hastanede girmesine özel izin verildiğini öğrendim.

Babamın avukatıyla da konuşmuştum, o da şu anda masamın üst çekmecesinde bir delik olarak duran bir yasaklama emri yazmıştı. Evie daha fazla soruna yol açamayacak kadar kendini onarmakla meşgul olduğu için göndermemeye karar vermişim. Ama zaten orada olduğunu bilmek bile beni çok daha iyi hissettirdi.

Yaz tatiline bir ay daha vardı ve sonra umarım hayatımızdan sonsuza dek çıkmış olacaktı. Sanki sonsuza dek beklediğim bir gündü.

Son perde sahneye indiğinde, alkışların gürültüsü Brooks'u sarsarak uyandırdı.

"Bitti mi?" Bir elini yüzüne götürdü. "Bunun için şükürler olsun. Gecenin bir yarısı olmalı."

"Çok uzak değil," diye yanıtladı Oz, kendi esnemesini gizleme zahmetine girmeden, "saat on buçuk.

Oyuncular teker teker sahneye döndü. Violet sahneye çıktığında Brooks yanıma zıplayacak kadar uyanmış, kulakları tırmalayan bir ısıklık ve daha da yüksek sesle bir tebrik *çılgılığı* atmıştı. Sahnenin ön tarafına o kadar yakındık ki Violet tüm bu gürültüyü kimin çıkardığını tam olarak görebiliyordu.

Brooks eğildi ve öndeki koltuğu işaret etti. "O adamla aynı renge döndü.

On dakika sonra dışarı çıktığımızda Brooks tekrar telefonuna dönmüştü, parmakları ekranın üzerinde uçuşuyor ve yolundan çekilen birkaç kişi de dahil olmak üzere etrafındaki hiç kimseye en ufak bir dikkat göstermiyordu.

Oz arkasını işaret etti, "Eve geliyor musun?

'Evet, ama orada görüşürüz. Violet'i bekleyeceğim.'

'Harika,' diye selam verdi ve hâlâ telefonundan başını kaldırmayan Brooks'un peşinden gitti.

Beş dakika sonra tiyatronun kapısından dışarı fırladı.

"İşte orada. Kollarıma atlarken onu yakaladım, dudakları benimkilerin tam ortasına kondu. 'Olağanüstüydün. Oscar ödülü kazanacaksın.

"Gerçekten mi?" diye sırıttı bana. "Gerçekten beğendin mi?" "Bayıldım.

Kollarımdan kurtularak etrafına bakındı, "Diğerleri nerede?" "Çoktan eve gittiler.

"Kardeşim uyanık kalmayı başardı mı?

"Sadece ilk bir saat için," diye güldüm ve kolumu ona doladım, geri dönerken de öyle kalmasını istiyordum.

"Bunu bir galibiyet olarak kabul edeceğim, beklediğimden daha fazlası.

Tiyatronun yanından küçük bir sokak geçiyordu ve yolun yarısında iki kişi birbirine o kadar yakın duruyordu ki, eğer bademcik hokeyinin en özensiz oyununu oynarken duvara doğru kıvranıyor olmasalardı, tek bir büyük insan sanılabilirlerdi. Aslında onları hiç fark etmeden yanlarından geçip gidecektim ama tam o anda yolun karşısındaki bir araba farlarını yaktı ve tanıdığım bir çift ayakkabıya denk geldim.

Sadece bir kişi bir arabanın ışıklarını yansıtacak kadar parlak ayakkabılar giyiyordu. Küçük bir kıkırdama ile Violet'i dürttüm ve başımı sallayarak ara sokağa doğru ilerledim.

"Bakın kim gelmiş," diye fısıldadım, "biri hayranı olmuş.

Violet'in nefesi kesildi. Ancak bunun nedeni parlak ayakkabıları tanınması değildi; tanımamıştı. Ancak Leo'nun arkadaşının giydiği Nike yüksek topuklu ayakkabıyı tanıdı.

"Stella?" diye haykırdı.

Daha önce iki kişinin aynı anda bu kadar hızlı bir şekilde havaya zıpladığını gördüğümü sanmıyorum. Eğlenceme de engel olamadım. Sokağın sert tuğlalarında yankılanacak kadar yüksek bir kahkahayla iki büküm olurken denemeye bile zahmet etmedim.

"Charlie, gülmeyi kes," diye tersledi Violet ve aynı anda ayak bileğime hızlı bir tekme attı. Ama fark etmedim bile, kafamda dönüp duran tek şey *'Biliyordum. Haklıydım.*

Kendimi toparlayıp ayağa kalkmayı başardığımda, Stella'nın başı ellerinin arasındaydı, Leo ise biraz sağında, olabileceğimi hiç düşünmediğim kadar kendini beğenmiş görünüyordu.

"Charlie, seni gördüğüme sevindim," diye başını salladı. "Seni de dostum, bu gece iyi iş çıkardın.

"Teşekkür ," diye sırtıttı. "Gelebilmenize sevindim. "Bunu kaçırmazdım.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. Violet ağzı bir karış açık Stella'ya bakıyordu. Bu bakışı biliyordum, Violet'ta nadiren görülürdü ve ben bunu sadece bir kez başarmıştım. Ama bu aslında suskunluktu.

"Ah, her neyse. Leo ve ben..." Stella sonunda cümlesini tamamlama zahmetine girmeden ofladı. "Bunu bu kadar büyütme.

"Hayır, ben...

Elimi Violet'in ağzına kapattım. "Biz de tam eve gidiyorduk. Bu gece için tekrar tebrikler. İkiniz de harika iş çıkardınız. Yarın görüşürüz.

Violet'i sürükleyerek uzaklaştırdım ve aşk kuşlarıyla aramızda elli metre kalana kadar bırakmadım.

"Charlie... bunu gerçekten gördüm mü?" "Evet, bebeğim. Gerçekten gördün.'

"Leo ve Stella?" "Leo ve Stella.

Dudağını çiğnedi, bunu yaparken beyninde kelimeler şekilleniyordu. Ama her ne söyleyecekse, daha iyi düşündü. Onun yerine gülümsedi ve bir kez daha düşünebildiğim tek şey ne kadar inanılmaz derecede şanslı olduğumdu

Sonunda onu bulmuştum. Bunu tam olarak nasıl yaptığım üzerinde durmak istemesem bile.

", " dedi. 'Yarın Pazar. Senin antrenmanın yok ve benim de provalar için erken kalkmam gerekmiyor. Uyuyabiliriz.

'Sana daha iyisini yapacağım. Bütün sabah yatakta kalabiliriz.'

Mavi gözleri parladı ve sokak lambalarının yansımasını yakalayıp her birinde küçük alevler yanıyormuş gibi göründü. "Ooh, bu daha iyi.

Elimi onunkinin içine sokarak parmaklarımı parmak eklemlerine değene kadar . "Sana söylemiştim. Şimdi yolu göster.

Teşekkür

Oar Than Friends'in yayınlanmasının üzerinden neredeyse bir yıl geçtiğine inanmak zor ve ne yıldırı ama. Kitabımı mağazalarda görmek gerçekten bir 'çimdik beni' anıydı. Kitabın çıktığı gün Waterstones'da durup kitabı masalardan almanızı izlemek hayal edebileceğim en büyük mutluluktu. İmza günlerine gittim, birçoğunuzla yüz yüze tanıştım ya da sizinle çevrimiçi bağlantı kurdum, en sevdiğiniz kitaplar ve karakterler hakkında sohbet ettim ve Luluverse'den daha ne istediğinizi duydum. Bu gerçekten harikaydı. Tüm okuyucularıma, son on iki ayı benim için inanılmaz hale getirdiniz; sevginiz ve desteğiniz sayesinde buradayım. Önümüzdeki on iki ayın neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum, en hafif tabirle heyecan verici olacağını biliyorum.

Harika menajerim Georgana Grinstead'e. Sen olmasaydın başaramazdım. Bir kitabın yayınlanma süreciyle ilgili bitmek bilmeyen sorularıma her gün göstermeye devam ettiğin sarsılmaz sabır ve sükûnet için sana minnettarım. Sürekli "neden? diye soruyorum, siz de sorunsuzca yanıtlıyorsunuz. Bana verdiğin bu fırsatla çok şey öğrendim ve yanımda olduğun için sonsuza dek minnettarım ve gelecekte neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Valentine, Amy, Jos, Kim, Charlie ve Valentine PR'daki herkese, her bir kitabıma vermeye devam harika uğurlama ve destek için ve özellikle düzenli olarak verdiğiniz tüm tavsiyeler için teşekkür ederim. Yarattığınız harika bir ağ var ve ben bunun bir parçası olduğum için çok şanslıyım.

Penguin Michael Joseph'teki editörüm Hannah Smith'e, ikinci kitabımızda sizinle çalışmak çok eğlenceliydi; bir gün hangi çifti daha çok sevdiğimize karar vereceğiz.

Steph'e göre en sevdiğim şey bu yıl çok fazla takılmamız oldu. Sana arkadaşım dediğim için çok şanslıyım.

Erin ve Amanda'ya, Jupiter Reeves Fan Club'ı bu kadar sorunsuz bir şekilde yürüttükleri için milyonlarca kez teşekkür ederim. Bu küçük bir başarı değil ama hayatımı çok kolaylaştırıyor. Siz bayanlar harikasınız.

Zeki ve yaratıcı asistanım Taylor'a, benimle birlikte olduğun için teşekkür ederim. Sen olmasan bltenim ve sosyal kanallarım çok sıkıcı olurdu ve ben de tüm zamanımı makaraları çözmeye çalışarak geçirirdim. Okurlar, eğer Wilmington, Kuzey Carolina'ya yolunuz derse, lütfen gidip onun kitapçısı Beachreads Books'u ziyaret edin.

Ben yazarken yatağında gürültülü bir şekilde rüya gören yavru kpeğime teşekkür etmeden teşekkür yazamam. Fıstık ezmeli tostumu çaldığında ya da bulabildiğin en büyük sopaya sahip olmak *zorunda olduğun* için inciklerimi morarttığında bile bu hayatımı çok eğlenceli hale getiriyorsun. Yazmak sana sahip olmamı sağladı, çünkü hala bir ofiste tüm saatler boyunca çalışıyor olsaydım asla tanışamayacaktık ve bu şimdiye kadarki en iyi şey.

Son olarak, kitaplarımla yeni tanıştıysanız ve daha fazlasını öğrenmek istiyorsanız, lütfen Facebook'ta Jupiter Reeves Fan Club'daki herkesle takılın veya beni Instagram'da bulun. Sizinle bağlantı kurmak için sabırsızlanıyorum.

Lulu xo

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbeta katılın

TWITTER / X

twitter.com/penguinukbooks

FACEBOOK

facebook.com/penguinbooks

İNSTAGRAM

instagram.com/penguinukbooks

YOUTUBE

youtube.com/penguinbooks

PINTEREST

pinterest.com/penguinukbooks

LINKEDIN

linkedin.com/company/penguin-random-house-uk

TIKTOK

tiktok.com/@penguinukbooks

En yeni kitaplar, öneriler, yazar röportajları ve daha fazlası için

[Penguen Bültenine Kaydolun](#)

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir
sonraki kitabınızı **Penguin.co.uk** adresinde
keşfedin

PENGUIN KİTAPLARI

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda |
Avustralya Yeni Zelanda | Hindistan | Güney
Afrika

Penguin Books, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

www.penguin.co.uk

İlk olarak Penguin Books tarafından 2025
yılında yayımlanmıştır Telif Hakkı © Lulu
Moore, 2025

Yazarın manevi hakları saklıdır Kapak
illüstrasyonu (kitaplar) © Shutterstock ISBN:
978-1-405-96744-0

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültürü destekler. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak fikri mülkiyet yasalarına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un herkes için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz. 2019/790 sayılı DSM Direktifi Madde 4(3) uyarınca Penguin Random House bu çalışmayı metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

AEA'daki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68'dir.

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir

Tüm yazışmalar için:

Penguen Kitaplar

Penguin Random House

One Embassy Gardens, 8 Viaduct Gardens, Londra SW11 7BW

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

